

ТРИЛЪР

ДИЙН КУНЦ

ТЫСЯЧИТЕ
РЕКИ НА
СЪРЦЕТО

ДИЙН КУНЦ ТЪМНИТЕ РЕКИ НА СЪРЦЕТО

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Мъж и жена — всеки е потаен и загадъчен, но и двамата са самотници и бегълци. Преследва ги тайна и могъща организация, която с всеки изминал ден разширява обсега си на действие. Жената е издирвана заради информацията, която притежава, а мъжът — заради желанието си да помогне на случайната си спътница.

Агентът, оглавяващ издирването, е обзет от манията да направи света съвършен. Има достъп до правителствената база данни, до системи за наблюдение и футуристични оръжия, и е всемоушен и непобедим. Но мъжът и жената намират сили да се изтръгнат от кошмарното си минало и отчаяно се борят да оцелеят и да спасят човечеството от диктата на обезумели фанатици.

Хипнотизиращ разказ, изпълнен с описания на свръхмодерна техника.

Мейл он Съндей

Романът увеличава световната слава на Дийн.

Тудей

Най-хубавата книга на Кунц.

Тайм Аут

Неотслабващо вълнение, реални и запомнящи се герои и обилна храна за мисълта.

Къркър Ривю

Господин Кунц успява там, където мнозина автори от жанра се провалят. Той непрекъснато променя ритъма и е написал достоверен трилър, изпълнен с детайлни описания на свръхмодерна техника.

Ню Йорк Таймс

Ужасяващ трилър. Сърцето ти бие като обезумяло,
докато го четеш.

Космополитън

Сензация... Заслужава да бъде номер едно в
класацията за най-продавани книги.

Ентъртейнмънт Уийкли

Превъзходен, изпълнен с напрежение роман, който
със сигурност ще достави удоволствие на многобройните
почитатели на автора.

Лайбръри Джърнъл

Най-хубавата книга, написана от Дийн Кунц.
Изпълнен с изненади разказ, който не можеш да оставиш,
докато не прочетеш докрай. Изключително увлекателен.

Локъс

*На Гари и Зов Карамардян за тяхното безценно
приятелство, защото са хора, които превръщат живота в
радост за другите, и защото ни дадоха дом, когато бяхме
далеч от родината.*

*Решихме идната седмица да се преместим при вас
завинаги!*

ПЪРВА ЧАСТ

В СТРАННО МОРЕ

*Всички ний сме пътници,
бродещи в тъма,
с билети, уредени на скъпа цена*

*неизвестна, но непосилна за нас.
И това странстване на пейзаж
след пейзаж —
загадъчен, причудлив, нереален*

*ни кара в чувствата си да се
колебаем.*

*След смъртта пътешествие
няма,
съдържащо от живота тайна
по-голяма.*

*„Книга
на
преброените
тъги“*

*Колебливо потрепва край мен
на съдбата паяжината
езотерична.*

*Но установявам някой ден,
че прегръдката ѝ е челична.*

„Книга
на
преброените
тъги“

1.

Спенсър Грант мислеше за жената и изпитвайки силно безпокойство, шофираше в дъждовната нощ. Търсеше червената врата. Бдителното му куче седеше до него и мълчеше. Дъждът барабанеше по покрива на колата.

Бурята дойде откъм Тихия океан и се разрази без гръмотевици, светкавици или вятър в края на мрачния февруарски следобед. Беше по-скоро ръмеж, отколкото проливен дъжд и сякаш изми цялата енергия на града. Лос Анджелис и покрайнините се превърнаха в метрополия без строги очертания и облик. Сградите се сляха, уличното движение се влачеше лениво и улиците се стопиха в сива мъгла.

Спенсър спря на светофара. Плажовете на Санта Моника и тъмният океан се намираха от дясната му страна.

Роки, куче от смесена порода, голямо почти колкото лабрадор, с любопитство изучаваше пътя. Когато пътуваха с форда, Роки понякога надничаше през страничните стъкла и гледаше пейзажа, макар че повече го интересуваше онова, което беше пред тях.

Дори когато се возеше в багажното отделение, зад предните седалки, кучето рядко поглеждаше през задното стъкло. Плашеше се, като наблюдаваше как гледката се смалжава. Вероятно му ставаше лошо от движението, затова предпочиташе пътя насреща.

А може би Роки свързваше с миналото смалжаващата се магистрала зад тях. Кучето имаше основателна причина да не мисли за миналото.

Както и Спенсър.

Докато чакаше зелената светлина, той замислено потърка белега — навик, изразяващ безпокойство, така както друг човек би прехвърлял зърната на броеница. Допирът до белега го успокои, вероятно защото му напомни, че бе оцелял след най-големия ужас, който бе преживявал, и животът не криеше повече изненади, достатъчно зловещи, за да го погубят.

Белегът отличаваше Спенсър.

Беше белезникав, лъскав, простираше се от дясното ухо до брадичката и беше широк четири милиметра. Студовите и горещините го правеха по-бял от обикновено. На зимния въздух Спенсър го чувстваше като тел, опъната на лицето му, макар че в съединителната тъкан нямаше нервни окончания. На лятното слънце белегът беше хладен.

Светофарът светна зелено.

Кучето се приведе в очакване да потеглят.

Спенсър отново сложи и двете си ръце на волана и подкара на юг, покрай тъмния бряг. Очите му нервно търсеха червената врата в източната страна на улицата, сред множеството магазини и ресторанти.

Макар че вече не докосваше белега, той го усещаше болезнено. Дотогава не му бе минало през ума, че е дамгосан. Щом се усмихнеше или намръщеше, белегът подръпваше дясната половина на лицето му. Засмееше ли се, чувстваше напрежение в онази нееластична тъкан.

Равномерният ритъм на чистачките отмерваше като метроном барабаненето на дъждовните капки по предното стъкло.

Устата на Спенсър бе пресъхнала, но дланите му бяха влажни. Обръчът около гърдите му се стегна както от безпокойство, така и от приятното предчувствие, че отново ще види Валери.

Колебаеше се дали да не се прибере вкъщи. Надеждата, която хранеше, беше равностойна по емоционалност на фалшиво злато. Той беше сам и винаги щеше да бъде така. Имаше само Роки. Спенсър се засрами от този дързък прилив на оптимизъм, от наивността, която демонстрираше, от тайната потребност и от тихото отчаяние. Но продължи да шофира.

Роки едва ли имаше представа какво търсеха, но тихо изпръхтя, когато се появи червеният ориентир. Кучето несъмнено реагира на едва доловимата промяна в настроението на Спенсър при вида на вратата.

Барът се намираше между тайландски ресторант със замъглени от пара прозорци и празното помещение на някогашна художествена галерия. На прозорците бяха заковани дъски и от елегантната фасада липсваха парчета варовик, сякаш галерията не само бе фалирала, но и бе бомбардирана. През сребристия дъжд Спенсър видя струя светлина на входа на бара, озаряваща червената врата, която си спомняше от предишната нощ.

Но не можа да си спомни адреса. Сега този пропуск на паметта му се струваше преднамерен, като се имаше предвид аленочервения надпис над входа:

ЧЕРВЕНАТА ВРАТА

От гърлото му се изтръгна безрадостен смях.

След като бе посетил толкова много барове през годините, той вече не забелязваше разликите и не помнеше имената. В десетки градове онези безброй кръчми приличаха на изповедалня в църква. Седиш на високото столче и мънкаш едни и същи признания пред непознати, които обаче не са свещеници и не могат да ти опростят греховете.

Там изповедниците бяха пияници, чиито души бяха объркани като неговата. Не можеха да му кажат какво наказание трябва да изтърпи, за да намери покой. Обсъждаха ли смисъла на живота, те говореха несвързано. За разлика от странниците, пред които често разкриваше душата си, Спенсър никога не се напиваше. Страхуваше се от алкохолното опиянение като от мисълта за самоубийство. Да се напиеш, означаваше да изгубиш контрол. А това беше недопустимо. Контролът беше единственото, което той имаше.

Спенсър зави зад ъгъла и спря в страничната уличка.

Той посещаваше баровете не за да пие, а за да не бъде сам. И да разкаже историята си на някого, който няма да я помни на сутринта. Понякога Спенсър изпиваше една-две бири, щом вечерта се проточеше. После, когато легнеше в спалнята си и дълго съзерцаваше тавана, той най-сетне затваряше очи, защото шарките на сенките започваха неизбежно да му напомнят за нещата, които предпочиташе да забрави.

Спенсър изключи двигателя и дъждът забарабани по-силно от преди. Звукът беше смразяващ — досущ гласовете на мъртвите деца, които понякога го викаха с безмълвна настойчивост в най-лошите му кошмари.

Жълтеникавата светлина от близката улична лампа озари вътрешността на колата и той ясно видя Роки. Големите, изразителни очи на кучето го гледаха сериозно.

— Може би идеята не е хубава — рече Спенсър.

Роки протегна шия, за да близне дясната ръка на господаря си, която още беше вкопчена във волана. Кучето сякаш му казваше да се отпусне и да направи онова, за което бе дошъл.

Спенсър го погали и Роки наведе глава, но не за да подложи ушите и гърба си на милувките, а за да покаже, че е покорен и безобиден.

— Откога сме заедно?

Роки седеше с наведена глава. Сви се и напрегна тяло, но не потрепери.

— Минаха почти две години — каза Спенсър, отговаряйки на собствения си въпрос. — Две години на добро отношение, дълги разходки, игра на фризби на плажа, редовно хранене... и въпреки това понякога мислиш, че ще те ударя.

Роки смирено седеше на предната седалка.

Спенсър плъзна ръка под брадичката му и надигна главата му. След краткотраен опит да се дръпне, Роки се отказа от съпротивата.

Погледнаха се в очите и Спенсър попита:

— Вярваш ли ми?

Кучето стеснително извърна очи.

Спенсър леко разтърси муцуната му, отново привличайки вниманието му.

— Ще държим главите горе. Винаги сме горди. Чу ли? Самоуверени. Държиш главата високо вдигната и гледаш хората в очите. Разбра ли?

Роки промуши език между стиснатите си зъби и близна пръстите му.

— Ще приема това за „да“. — Той пусна кучето. — Няма да те взема в онзи бар. Не се обиждай.

Макар да не беше куче-водач, в някои кръчми Роки можеше да лежи в краката на Спенсър, дори да седи на високо столче и никой не възразяваше, че хигиенните закони не се спазват. Обикновено кучето беше най-малкото нарушение, в което барът можеше да бъде обвинен, ако дойдеше инспектор. Но „Червената врата“ още хранеше претенции за класа и Роки нямаше да бъде добре дошъл там.

Спенсър слезе от форда и тръшна вратата. Заклучи колата с дистанционното управление и задейства алармената система.

Не можеше да разчита на Роки да пази форда. Кучето никога не би уплашило решителен крадец на коли, освен ако бандитът обичаше да ближат ръката му.

Спенсър хукна в студения дъжд, стигна до стряхата на ъгловата сграда и се обърна.

Роки се бе преместил на шофьорското място и се бе вторачил навън, притискайки нос до страничното стъкло. Ушите му бяха наострени и дъхът му замъгляваше стъклото, но не лаеше. Само гледаше и чакаше. Роки беше трийсет и пет килограма и изтъкан от обич и търпение.

Спенсър тръгна по страничната уличка и прегърби рамене, за да се предпази от хладния насрещен вятър.

Съдейки по шума на стичащата се в нощта вода, човек би си помислил, че крайбрежието и всички творения на човечеството, намиращи се там, са късове топящ се лед в черния търбух на Тихия океан. Дъждът ръмеше по брезентовия навес, клокочеше във водосточните улеи и се плискаше под гумите на минаващите коли. Едва доловим и почти осезаем, непрестанният рев на приборя известяваше за равномерна ерозия на плажовете и скалите.

Докато Спенсър минаваше покрай затворената галерия, някой проговори от мрака на входа. Гласът беше сух — пълна противоположност на напоената с влага нощ — дрезгав и стържещ.

— Знам кой си.

Спенсър спря, присви очи и се вторачи в тъмата. Във входа седеше мъж — разперил крака и подпрял гръб на вратата на галерията. Беше немит и небръснат и не приличаше на човек, а по-скоро на купчина вехти дрипи, просмукани с толкова много органична мръсотия, че оттам спонтанно се бе зародил злокачествен живот.

— Знам кой си — тихо, но ясно повтори скитникът.

От входа се разнесе воня на пот и урина и изпарения на евтино вино.

От края на седемдесетте години, когато повечето душевноболни бяха пуснати от санаториумите в името на гражданските свободи и състраданието, броят на бродещите насам-натам, дрогиращи се и психически болни обитатели на улиците се увеличаваше постоянно. Те обикаляха американските градове, защитавани от политиците, но никой не се грижеше за тях. Бяха нещо като армия от живи мъртъвци.

Пронизителният шепот беше сух и тайнствен като гласа на оживяла мумия.

„Знам кой си.“

Спенсър трябваше да продължи да върви.

Бледото лице и сплъстените коси на скитника се виждаха неясно в мрака. Хлътналите му очи бяха бездънни като пресъхнали кладенци.

„Знам кой си.“

— Никой не знае — отговори Спенсър, прокара пръсти по белега си и мина покрай затворената галерия и съсипания мъж.

— *Никой не знае* — прошепна скитникът. Вероятно забележката му, която отначало прозвуча тайнствено и проникателно, дори зловещо, не беше нищо повече от несъзнателно повторение на последните думи на случаен минувач. — *Никой не знае*.

Спенсър спря пред бара. Дали не правеше ужасна грешка? Той се поколеба, сложил ръка на дръжката на червената врата. Скитникът отново проговори от сенките. На фона на ситния ръмеж, в предупреждението му се долови обсебеността на прекъсван от атмосферни смущения глас по радио, говорещ от далечна станция в някой край на света.

— *Никой не знае...*

Спенсър отвори червената врата и влезе.

Беше сряда и на гишетото за резервации нямаше никой. Може би дори в петък и в събота нямаше посрещач. Заведението не беше много посещавано.

Топлият въздух беше застоял, задушен и осеян със сини струйки цигарен дим. В отсрещния ляв ъгъл пианистът, седнал в светлината на прожектора, без настроение свиреше интерпретация на „Мандарина“.

Украсено в черно, сиво и лъскава стомана, с огледала на стените, които хвърляха преплитачи се кръгове мъглява сапфиреносия светлина на тавана, заведението сякаш бе възвърнато от една изчезнала епоха, където бе имало стил. Сега тапицерията беше протрита, а огледалата — напукани. Стоманата бе потъмняла от наслоения цигарен дим.

Повечето маси бяха свободни. До пианото седяха две възрастни двойки.

Спенсър се приближи до бара, който се намираше вдясно, и се настани на високото столче в края, колкото е възможно по-далеч от

музиканта.

Барманът беше плешив и имаше бледо лице и воднисти очи. Заучената му учтивост и престорена усмивка не можеха да скрият досадата. Работеше с продуктивността и безпристрастието на робот и обезкуражаваше разговорите, като отбягваше да гледа хората в очите.

До бара седяха двама мъже на около петдесет години. Бяха сами и се мръщеа на питиетата си. Горните копчета на ризите им бяха разкопчани, а вратовръзките — кривнати на една страна. Изглеждаха озадачени и навъсени, сякаш бяха служители на рекламна агенция, уволнени преди десет години, но още ставаха рано и се издокарваха, защото не знаеха какво друго да правят. Може би бяха дошли в „Червената врата“, защото след работа се бяха отбивали там в дните, когато още хранеха някаква надежда.

Единствената сервитьорка, която обслужваше масите, беше поразително красива, наполовина виетнамка, наполовина чернокожа. Носеше същите дрехи, с които тя — и Валери — бяха облечени предишната вечер — черни обувки с високи токчета, къса черна пола и черна блуза с къси ръкави. Валери я бе нарекла Роузи.

След петнайсет минути Спенсър спря Роузи и попита:

— Валери на работа ли е тази вечер?

— Би трябвало да бъде.

Той се успокои. Валери не бе излъгала. Спенсър мислеше, че ще го подведе, като деликатен начин да се отърве от него.

— Притеснявам се за нея — добави Роузи.

— Защо?

— Ами, смяната ѝ започна преди час. — Погледът ѝ непрекъснато се стрелкаше към белега му. — Не се е обаждала.

— Никога ли не закъснява?

— Не. Много е организирана.

— Откога работи тук?

— От около два месеца. Тя... — Роузи отмести очи от белега му. — Приятел ли сте ѝ?

— Снощи бях тук. На същото място. Нямаше много клиенти, затова си поговорихме.

— Да, помня ви — каза Роузи. Беше очевидно, че не може да разбере защо Валери му е отделила време.

Спенсър нямаше вид на мъж, харесван от жените. Беше с маратонки, джинси, работна риза и джинсово яке, купени от евтин магазин. Не носеше бижута. Часовникът му беше „Таймекс“. Пък и белегът, разбира се...

— Обадох се у тях — продължи Роузи. — Никой не отговори. Безпокоя се.

— Един час закъснение не е много. Може да е спукала гума.

— В този град — каза Роузи и лицето ѝ доби студен израз от гняв, който я състари с десет години — може да я изнасят, да я наръгат с нож, дори да я застрелят.

— Оптимистка сте, а?

— Гледам новините.

Тя занесе питиетата на масата, където седяха двете възрастни двойки. Израженията им бяха по-скоро раздразнителни, отколкото весели. Без да схващат идеите на новото пуританство, обсебило много калифорнийци, те ожесточено всмукваха от цигарите. Сякаш се страхуваха, че неотдавнашната забрана на тютюнопушенето в ресторантите може тази вечер да влезе в сила и за баровете, и за частните домове, и всяка цигара да се окаже последна.

Докато пианистът подрънкваше „Последния път, когато видях Париж“, Спенсър изпи две малки глътки бира.

Съдейки по осезаемата меланхолия на посетителите в бара, все едно беше юни 1940 година и немските танкове тътнеха по Шанз-Елизе, а в нощното небе сияеха предзнаменования за гибел.

След няколко минути сервитьорката отново се приближи до Спенсър.

— Предполагам, че преди малко говорих като параноичка.

— Съвсем не. И аз гледам новините.

— Но Валери е толкова...

— Специална — довърши мисълта ѝ той и тя се вторачи в него със смесица от изненада и леко безпокойство, сякаш се усъмни, че Спенсър бе прочел мислите ѝ.

— Да. Специална. Може да я познаваш само от седмица и... Ами, да искаш да е щастлива. Да ѝ се случат хубави неща.

Дори не цяла седмица, а само една вечер, помисли Спенсър.

— Може би заради нараненото ѝ изражение. Много пъти са ѝ причинявали болка.

— Как? Кой?

Роузи сви рамене.

— Не е споменавала нищо. Само имам такова чувство.

Спенсър също бе усетил уязвимостта на Валери.

— Но в същото време е много твърда — добави Роузи. — Ами, не знам защо съм толкова притеснена за нея. Не съм ѝ сестра. Пък и всеки има право да закъснява от време на време.

Сервитьорката се обърна и Спенсър пак отпи от топлата бира.

Пианистът поде „Годината беше много хубава“ — песен, която Спенсър ненавиждаше, дори в изпълнение на Синатра. Знаеше, че мелодията е написана, за да буди размисъл, но му се струваше ужасно тъжна. Не беше приятният копнеж на възрастен мъж, спомнящ си жената, която е обичал, а мрачна балада за човек, стигнал горчивия край на дните си, възкресяващ в паметта си живот, лишен от силни чувства.

Според Спенсър това тълкуване на текста беше израз на страха, че след няколко десетилетия, когато животът на изпълнителя изтлееше, и той щеше да чезне в самота и угризения.

Спенсър погледна часовника си. Валери закъсняваше вече час и половина.

Безпокойството на Роузи го зарази. В съзнанието му изплува обсебващ образ — тънка струя кръв по лицето на Валери, наполовина закрито от черните ѝ коси, а другата половина притисната до пода, а очите — широко отворени и немигащи. Знаеше, че тревогата му е неоснователна. Валери само закъсняваше за работа. В това нямаше нищо зловещо. Но въпреки всичко опасенията му се засилваха.

Спенсър остави на бара недовършената бира, стана от високото столче и тръгна към червената врата. Излезе в хладната нощ, където барабаненето на дъжда по брезентовите сенници приличаше на тропота на маршируващи армии.

Докато минаваше покрай входа на художествената галерия, той чу, че обвитият в мрак скитник тихо плаче. Развълнуван, Спенсър спря.

Между сподавените звуци на скръб странникът шепнеше последното нещо, което Спенсър му бе казал.

— *Никой не знае... Никой не знае...*

Това кратко твърдение явно бе придобило лично и важно значение за него, защото не говореше с тона на Спенсър, а насищаше

трите думи с тиха, емоционална болка.

— *Никой не знае...*

Макар да знаеше, че е глупаво да финансира по-нататъшното самоунищожение на клетника, Спенсър извади от портфейла си банкнота от десет долара. Наведе се в тъмния вход и зловонната смрад, която се излъчваше от скитника, и му подаде парите.

— Ето, вземи.

Ръката, която се протегна към дарението, беше или обвита в черна ръкавица, или изключително мръсна, защото едва се забелязваше в мрака. Несретникът измъкна банкнотата от пръстите на Спенсър и пронизително изхленчи:

— *Никой... Никой...*

— Всичко ще бъде наред — състрадателно каза Спенсър. — Такъв е животът. Така е с всички нас.

— Такъв е животът. Така е с всички нас — прошепна скитникът.

Отново обсебен от образа на мъртвата Валери, Спенсър забърза към ъгъла.

Роки го гледаше през прозореца на форда. Спенсър отвори вратата и кучето се премести на мястото до шофьора.

Спенсър се качи и затвори вратата, внасяйки вътре мирис на влажни джинси и озоновия аромат на бурята.

— Липсвах ли ти?

Роки премести тежестта си от хълбок на хълбок няколко пъти и се опита да размаха опашка, макар че седеше върху нея.

Спенсър запали двигателя и рече:

— Ще останеш доволен да чуеш, че не станах за смях там.

Кучето кихна.

— Но само защото тя не дойде.

Роки любопитно наклони глава на една страна.

Спенсър освободи ръчната спирачка, включи на скорост и добави:

— Затова, вместо да се откажа и да се прибера вкъщи, докато още вода в играта, какво мислиш, че ще направя?

Кучето явно нямаше представа.

— Ще отида там, където не ми е работа да бъда и ще си дам втора възможност да стана за смях. Кажи ми откровено, приятел, мислиш ли, че съм се побъркал?

Роки само дишаше учестено.

— Да, имаш право. Луд съм за връзване.

Спенсър се отправи към дома на Валери. Тя живееше на десет минути от бара.

Предишната нощ той чака пред „Червената врата“ до два часа сутринта и проследи Валери. Имаше опит в следенето и знаеше как да го прави дискретно. Беше убеден, че тя не го видя.

Не беше обаче убеден дали може да обясни на Валери — и на себе си — *защо* я бе проследил. След като една вечер разговаря с нея, периодично прекъсван от поръчките на неколцината посетители в бара, Спенсър бе обсебен от желанието да научи всичко за Валери. Всичко.

Всъщност това беше повече от желание. По-скоро потребност, която трябваше да задоволи.

Макар че намеренията му бяха невинни, той малко се срамуваше от зародилата се в него обсебеност. Предишната нощ Спенсър седя във форда, паркиран на улицата срещу къщата ѝ и гледа светлите прозорци, закрити с прозрачни завеси. По едно време сянката ѝ за миг затанцува по гънките на плата като призрак, съзрян в пламъка на свещите по време на спиритически сеанс. Малко преди три и половина сутринта лампите угаснаха. Докато Роки спеше на задната седалка, Спенсър остана да наблюдава още един час. Беше се вторачил в тъмната къща и се питаше какви книги чете Валери, какво обича да прави през свободното си време, как изглеждат родителите ѝ, къде е живяла като дете, какво сънува, когато е щастлива и какви са кошмарите ѝ, когато е разтревожена.

Сега, двацет и четири часа по-късно, обезпокоен, той отново се отправи към дома ѝ. Тя само бе закъсняла за работа. Нищо повече. Необичайното му притеснение говореше повече, отколкото той искаше да знае за неприличната емоционалност на интереса му към тази жена.

Уличното движение оредя, докато Спенсър се отдалечаваше от Оушън Авеню и навлизаше в жилищните квартали. Матовият блясък на влажния черен асфалт създаваше илюзия за движение, сякаш всяка улица беше ленива река, която бавно тече към далечното си устие.

Валери Кийн живееше в тих квартал от къщи с гипсова мазилка и облицовани с дъски, построени в края на четирийсетте години. Тези домове с две или три спални предлагаха повече чар, отколкото пространство, защото имаха веранди с дървени решетки, окичени с буйни балдахини от бугенвилия, прозорци с декоративни капаци, стрехи с интересни дърворезби, красиви извивки на покривите и разположени навътре капандури.

Тъй като не искаше да привлича внимание върху себе си, Спенсър мина покрай къщата на Валери, без да намалява. Погледна небрежно надясно, към тъмната ѝ къща в южната страна на пресечката. Роки последва примера му, но също като господаря си не видя нищо тревожно.

В края на улицата Спенсър зави надясно и пое на юг. Следващите няколко преки в тази посока бяха задънени. Той ги подмина. Не искаше да паркира в задънена улица. Това беше капан. На поредната главна улица той свърна наляво и спря до тротоара в квартал, подобен на онзи, в който живееше Валери. Изключи чистачките, но не и двигателя.

Още се надяваше, че може да се вразуми, да включи на скорост и да се прибере вкъщи.

Роки го погледна в очакване. Едното му ухо стърчеше нагоре, а другото бе увиснало надолу.

— Не се владеея — призна Спенсър по-скоро на себе си, отколкото на любопитното куче. — И не знам защо.

Дъждът се лееше по предното стъкло. Уличните лампи блестяха през пласта стичаща се вода.

Спенсър въздъхна и изключи двигателя.

Беше забравил да вземе чадър. Намокри се по време на краткото притичване до „Червената врата“ и обратно, а след по-дългата разходка до къщата на Валери щеше да стане вир-вода.

Не беше сигурен защо не паркира пред жилището ѝ. Вероятно това се дължеше на опита му. Инстинкт. Параноя. А може би и трите заедно.

Спенсър се пресегна да вземе фенерчето и усети топъл, любящ език в ухото си.

— Ако някой пипа колата — каза той на кучето, — разкъсай го.

Докато Роки се прозяваше, Спенсър слезе от форда. Заклучи го с дистанционното управление и тръгна на север. Не си направи труда да тича. Така или иначе, щеше да се намокри, докато стигнеше до къщата на Валери.

От двете страни на улицата растяха палисандрови дървета, които не биха осигурили прикритие, дори ако бяха разлистени и цъфнали. Сега, през зимата, клоните им бяха голи.

Спенсър стана вир-вода, когато стигна до улицата на Валери, където вместо палисандри имаше огромни лаврови дървета. Агресивните им корени бяха напукали и пробили тротоара, но балдахинът от клони и буйната зеленина предпазваха от студения дъжд.

Големите дървета пречеха и на жълтеникавата светлина от уличните лампи да достига дори до моравите пред къщите, обградени с гъста растителност. Ако някой гледаше през прозореца си, сигурно нямаше да види Спенсър.

Той вървеше и оглеждаше превозните средства, паркирани на улицата. Доколкото виждаше, никой не седеше в тях.

Срещу къщата на Валери бе спрял микробус „Мейфлауър“. Това беше удобно за Спенсър, защото го предпазваше от погледите на съседите. В микробуса нямаше никой.

Спенсър тръгна по пътеката пред къщата и изкачи трите стъпала на верандата. По дървените решетки от двете страни растеше жасмин. Макар да не бе разцъфнал, жасминът подслаждаше въздуха с характерния си аромат.

На верандата беше тъмно. Едва ли някой можеше да го види от улицата.

Спенсър протегна ръка и намери звънеца. Натисна го и чу тих звън.

Зачака. Лампите не светнаха.

Изведнъж по гърба му полазиха тръпки и той усети, че някой го наблюдава.

От двете страни на вратата имаше прозорци. Доколкото Спенсър виждаше, в тъмните гънки на пердетата нямаше пролуки, през които някой да наднича.

Той се обърна към улицата. Жълтеникавата светлина на лампите преобразяваше дъжда в блестящи нишки от разтопено злато. До

отсрещния тротоар стоеше микробусът „Мейфлауър“, а до отсамния бяха паркирани последен модел хонда и стар понтиак. Нямаше минувачи. Нито движещи се коли. Нощта беше тиха с изключение на непрестанното барабанене на дъжда.

Спенсър отново натисна звънеца.

Тръпките по гърба му не изчезнаха. Той докосна врата си, почти сигурен, че ще намери паяк, но по кожата му не лазеше насекомо.

Пак се обърна към улицата и му се стори, че съзира едва забележимо движение близо до микробуса „Мейфлауър“. Вторачи се за половин минута, но в безветрената нощ не помръдваше нищо, освен потоците от златист дъжд, който падаше на уличната настилка като капки ценен метал.

Спенсър не знаеше защо е толкова нервен. Мястото му не беше там. Вината опъваше нервите му.

Той отново се обърна към вратата, извади портфейла от десния джоб на джинсите си и измъкна кредитната си карта „Мастър“.

Макар че дотогава не можеше да го признае пред себе си, той щеше да бъде разочарован, ако бе заварил Валери вкъщи. Спенсър наистина се тревожеше за нея, но подозираше, че тя лежи или ранена, или мъртва в тъмния си дом. Той не беше изпаднал в психоза. Образът на окървавеното ѝ лице беше само оправдание да отиде в къщата ѝ.

Потребността му да научи всичко за Валери беше застрашително близо до пубертетски копнеж. В момента не можеше да разсъждава трезво.

Уплаши се от себе си. Но нямаше връщане назад.

Спенсър пхна кредитната си карта между вратата и валчестата дръжка и щракна пружинката на секретната брава. Предполагаше, че има и верига, защото престъпността в Санта Моника беше висока като във всеки град край Лос Анджелис, но можеше и да му провърви.

Извади повече късмет, отколкото очакваше — беше отключено. Той превъртя валчестата дръжка и вратата се отвори.

Изненадан и обзет от чувство за вина, Спенсър пак погледна към улицата. Лавровите дървета. Микробусът. Колите. И дъждът.

Той влезе в къщата. Затвори вратата и се облегна на нея. Трепереше и от дрехите му капеше вода.

Отначало му се стори, че в стаята цари непрогледен мрак. След малко зрението му се приспособи достатъчно, за да различи прозорец,

а после втори и трети, осветени само от слабата сива светлина на нощта отвън.

Не виждаше нищо и в мрака можеше да има цяла тълпа, но Спенсър усещаше, че е сам. В къщата не само нямаше никой, но и сякаш беше изоставена.

Той извади фенерчето от джоба на якето си и закри лъча с лявата си ръка, за да не се вижда от улицата.

Лъчът освети празен хол без мебели. Килимът беше с цвят на шоколад с мляко. Неподгънатите пердета бяха бежови. Полилеят с две крушки вероятно можеше да се включи от един от трите електрически ключове до вратата, но Спенсър не ги щракна.

Мокрите му маратонки и чорапи жвакаха, докато прекосяваше хола. Влезе в малка и също така празна трапезария.

Спенсър се сети за микробуса „Мейфлауър“ на отсрещната страна на улицата, но вещите на Валери едва ли бяха там. Пък и беше малко вероятно да се е преместила в четири часа сутринта, когато Спенсър напусна наблюдателния си пост пред къщата ѝ и се върна в леглото си. Всъщност той предполагаше, че Валери още не се беше нанесла. По килима нямаше отпечатыци от стъпки. Липсваха маси, столове, шкафове и канапета. Ако през последните два месеца, докато работеше в „Червената врата“, бе живяла в тази къща, Валери явно не я бе обзавела и нямаше намерение да я нарече свой дом.

Вляво от трапезарията имаше малка кухня с чамови долапи. За съжаление Спенсър остави мокри следи върху пода от сиви плочки.

До мивката бяха наредени чиния, поднос за хляб, купа за супа и чаша — всички измити и готови за употреба. До подноса стоеше стъклена чаша, а до нея — вилица, нож и лъжица, също чисти.

Спенсър премести фенерчето в дясната си ръка. С лявата докосна стъклената чаша и проследи очертанията на ръба. Макар че чашата беше измита, след като Валери бе пила от нея, устните ѝ бяха докосвали ръба.

Предишната нощ Спенсър така и не я целуна. Може би трябваше да го стори.

Мисълта го смути, накара го да се почувства глупак и го принуди за пореден път да се съсредоточи върху неприличната си обсебеност от тази жена. Мястото му не беше тук. Нахлуваше непозволено не само в дома, но и в живота ѝ. Дотогава се бе държал порядъчно, макар че не

винаги неотклонно спазваше закона. Но влизайки в къщата ѝ, Спенсър прекрачи границата на невинността и отиде твърде далеч. Въпреки всичко той не излезе.

Отвори долапите и чекмеджетата в кухнята и видя, че там няма нищо, освен комбинирана отварачка за бутилки и консерви.

Повечето лавици в тесния килер бяха празни. Запасът от храни се ограничаваше до три компота от праскови, два от круши и от ананас, две пакетчета захарин, две кутии овесени ядки и буркан нес кафе.

Хладилникът беше почти празен, но камерата бе добре заредена с първокачествени полуготови продукти за микровълнова фурна.

До хладилника имаше врата с прозорче. Спенсър дръпна жълтото перде и видя странична веранда и тъмен двор, мокър от дъжда.

Той пусна пердето. Не се интересуваше от външния свят, а само от вътрешните пространства, където Валери бе дишала въздух, яла и спала.

Спенсър излезе от кухнята. Гумените му подметки скърцаха по мокрите плочки. Сенките пред него се снишаваха и се скриваха в ъглите, докато зад гърба му отново паднеше мрак.

Не можеше да престане да трепери. Влажният и студен февруарски въздух се просмукваше през стените и прозорците на къщата. Помещенията не бяха отоплявани цял ден, което означаваше, че Валери бе излязла рано.

Лицето му беше студено, но белегът пламтеше.

В средата на отсрещната стена на трапезарията имаше затворена врата. Спенсър я отвори и видя тесен коридор, водещ на около петнайсет крачки вляво и после надясно. В дъното на коридора имаше откритата врата. През пролуката се виждаше под с бели плочки и мивка.

Той се приготви да влезе в коридора, когато чу други звуци освен монотонното и глухо барабанене на дъжда по покрива. Приглушен удар и тихо стържене.

Спенсър мигновено угаси фенерчето. Мракът беше непрогледен като в зала на ужасите, точно преди светлините да блеснат и да осветят ухилен скелет.

Отначало звуците бяха потайни и предпазливи, сякаш онзи, който дебнеше навън, се бе подхлъзнал на мократа трева и се бе блъснал в къщата. Но Спенсър се заслуша внимателно и реши, че

източникът на звука не е наблизо, а някъде далеч, и може би е чул само трясъка от затварянето на врата на кола на улицата или пред съседните къщи.

Той запали фенерчето и продължи към банята. На закачалката висяха халат, хавлия и памучна кърпа за ръце. На пластмасовата поставка имаше използван до половината сапун „Айвъри“, но в шкафчето нямаше нищо.

Вдясно от банята имаше малка спалня, празна като останалите помещения в къщата. В гардероба нямаше дрехи.

Втората спалня, която се намиреше вляво от банята, беше по-голяма от първата и Валери явно спеше там. На пода лежеше надуваем дюшек, а отгоре — купчина усукани чаршафи, вълнено одеяло и възглавница. Двойните врати на гардероба бяха отворени и вътре се виждаха телени закачалки, окачени на небоядисан дървен прът.

В средата на една от стените имаше нещо. Спенсър се приближи, насочи лъча на фенерчето и видя цветна снимка на хлебарка в едър план. Изглежда, беше откъсната от учебник, защото надписът отдолу беше на суховат, академичен език. Хлебарката беше дълга петнайсетина сантиметра. Снимката бе прикрепена към стената с един-единствен голям гвоздей, забит в средата на хитиновата обвивка на насекомото. На пода, точно под фотографията, лежеше чукът, с който бе забит гвоздеят.

Снимката не беше за украса. Кой би окачил изображение на хлебарка с намерението да разкраси спалня? Нещо повече, употребата на чук, а не на кабарчета или лепенки, загатваше, че човекът бе замахнал гневно с чука.

Хлебарката очевидно беше символ на нещо друго.

Обезпокоен, Спенсър се зачуди дали Валери бе заковала снимката на стената. Това му се стори малко вероятно. Жената, с която бе разговарял предишната нощ в „Червената врата“, беше необикновено нежна, мила и неспособна да се ядоса сериозно.

Но щом не беше Валери, тогава кой? Докато Спенсър движеше лъча на фенерчето по лъскавата хартия, хитиновата обвивка на хлебарката блестеше, сякаш беше мокра. Сенките на пръстите му, които закриваха част от светлината, създаваха илюзията, че тънките крака и пипала на насекомото леко потрепват.

Понякога серийните убийци оставяха подписи на местопрестъплението, за да разпознават работата им. От опит Спенсър знаеше, че това може да е какво ли не — карта за игра, сатанински символ, изрязан в част от анатомията на жертвата, или една-единствена дума или стих, надраскани с кръв на стената. Снимката на хлебарката приличаше на такъв вид подпис, макар да беше по-странна от всичко, което Спенсър бе виждал или чел в стотиците описания на убийства.

Изведнъж той изпита леко чувство на гадене. Не видя следи от насилие в къщата, но още не беше погледнал в гаража. Може би щеше да намери Валери, простряна върху студения бетон — така, както я бе видял във въображението си — с лице, притиснато до пода, с широко отворени, немигащи очи и струйка кръв, стичаща се по слепоочието.

Спенсър знаеше, че изводите му са прибързани. Напоследък обикновеният американец непрекъснато живееше в страх от внезапно, безумно насилие, но за разлика от повечето хора Спенсър беше по-претръпнал към тъмните вероятности в съвременния живот. Той бе издържал на болка и ужас, които оставиха много белези по тялото и в душата му, и за него жестокостта беше неизбежна като изгревите и залезите на слънцето.

Спенсър отмести поглед от снимката на хлебарката и се запита дали ще има смелост да огледа гаража. В същия миг малък черен предмет, хвърлен отвън, строши прозореца на спалнята. Приличаше на ръчна граната.

Спенсър инстинктивно угаси фенерчето, докато стъклата още падаха. Гранатата глухо тупна на килима.

Преди да успее да се обърне, Спенсър бе блъснат от ударната вълна на експлозията. Взривът не бе придружен от светлина. Разнесе се само оглушителен звук. Върху него се посипаха отломки. Спенсър извика, падна и започна да се гърчи на пода. Почувства болка в краката, ръцете и лицето. Тялото му бе предпазено от джинсовото яке, но ръцете му пламнаха от болка. Истинско мъчение. Колко ли пръста изгуби? Колко ли кости бяха счупени? Господи, ръцете му се парализираха от болка и станаха безчувствени, затова не можеше да прецени какви са пораженията.

Най-лошото беше паренето в челото, страните и левия ъгъл на устата. В отчаян опит да намали болката той притисна ръце до лицето си. Страхуваше се от онова, което можеше да установи, но ръцете му

пулсираха толкова ожесточено, че не можеше да се довери на възприятието от докосването.

Колко още белега — ако оцелееше — щеше да получи? Колко още белезникави и сбръчкани цикатриксиални бразди и червени, келоидни, чудовищни следи щяха да останат по лицето му?

Трябваше да излезе навън и да потърси помощ.

Спенсър запълзя по пода. Макар и объркан, ужасен и дезориентиран в мрака, той се промъкваше в правилната посока, насочвайки се към вратата на спалнята. Подът бе осеян с нещо като дребни мраморни камъчета. Спенсър се изправи.

Хрумна му, че е станал жертва на война между банди, оспорващи си територии. Лос Анджелис през деветдесетте години бе изпълнен с насилие, досущ Чикаго по времето на Сухия режим. Но съвременните младежки банди бяха по-жестоки и по-добре въоръжени от мафията, натъпкани с наркотици, въодушевени от расизъм и хладнокръвни и безмилостни като змии.

Задъхан и опипвайки пода слепешком, Спенсър влезе в хола, препъвайки се. Краката му се подкосиха от силна болка, която го омаломощи и постави на изпитание равновесието му. Беше му трудно да се крепи на краката си. Все едно се намираше във въртящ се цилиндър в луна-парк.

Прозорците в другите стаи също се разбиха на парчета. Звукът бе последван от няколко приглушени експлозии. В коридорите нямаше прозорци, затова Спенсър не пострада.

Въпреки объркването и страха той установи, че не усеща нито мирис, нито вкус на кръв. Не беше ранен.

И изведнъж разбра какво става. Това не беше гангстерска война. Подът беше осеян не с мраморни топчета, а с твърди гумени сачми, разпръснати от граната със сълзотворен газ. Само силите на реда имаха такива гранати. И той ги бе използвал. Преди няколко секунди специален щурмови отряд или някакъв друг подобен екип сигурно бе предприел атака срещу къщата, хвърляйки гранатите, за да обезвреди обитателите.

Микробусът несъмнено беше техен. Движението, което Спенсър бе забелязал с крайчеца на окото си, в края на краищата не беше въображаемо.

Би трябвало да изпита облекчение. Нападението беше акция на местната полиция, на Агенцията за борба с наркотиците, на ФБР или на някоя друга организация на силите на реда. Очевидно Спенсър се бе натъкнал на една от операциите им. Той познаваше процедурата. Ако се хвърлеше на пода и разпереше ръце, за да покаже, че не държи нищо, всичко щеше да бъде наред. Нямаше да го застрелят. Щяха да му сложат белезници и да го разпитват, но нямаше да го наранят.

Но Спенсър имаше един голям проблем. Той не живееше в тази къща. Бе влязъл там незаконно. От тяхна гледна точка Спенсър можеше дори да е крадец. Обяснението какво прави в чуждата къща щеше да прозвучи най-малкото неубедително. По дяволите, щяха да го помислят за откачен. Самият той не разбираше защо отиде там, защо беше толкова обсебен от Валери, защо искаше да знае всичко за нея и защо събра достатъчно смелост и глупост да влезе в дома ѝ.

Спенсър не се хвърли на пода. Залитайки, той се добра до стената и плъзна ръка по нея.

Валери беше замесена в нещо незаконно и отначало властите щяха да го помислят за неин съучастник. Щяха да го задържат, да го разпитват и може би дори да го арестуват по подозрение, че е помагал на Валери.

Щяха да разберат кой е.

Медиите щяха да разнищят миналото му. Щяха да покажат лицето му по телевизията, вестниците и списанията. Години наред Спенсър бе живял в блажена анонимност. Новото му име беше непознато, а външността — променена от времето и вече неузнаваема. Но щяха да нарушат уединението му. Отново щеше да бъде в центъра на вниманието, измъчван от репортери и одумван всеки път, когато се появяше на публично място.

Не. Тази перспектива беше недопустима. Нямаше сили пак да преживее всичко това. Предпочиташе да умре.

Хората навън бяха ченгета и той не бе извършил сериозно нарушение, но сега вече те не бяха на негова страна. Без да искат да го съсипят, те само щяха да го дадат на пресата.

Отново се разнесе звън от строшени стъкла. И още две експлозии.

Ченгетата от специалните сили не рискуваха, сякаш мислеха, че имат работа с хора, обезумели от силна доза наркотици или от нещо

по-лошо.

Спенсър стигна до средата на коридора и застана между две врати. Вдясно беше трапезарията, а вляво — банята.

Той влезе в банята и затвори вратата. Надяваше се, че ще спечели време за размисъл.

Паренето по лицето, ръцете и краката постепенно отслабна. Спенсър сви пръсти в юмрук няколко пъти, после ги отпусна, опитвайки се да подобри кръвообращението и да премахне вцепенението.

От другия край на къщата се чу трясък от разцепване на дърво, от който стените потрепераха. Вероятно някой тресна или разби външната врата.

Последва още един трясък. Вратата на кухнята.

Те бяха влезли в къщата.

Приближаваха се към него.

Моментът не беше подходящ за размисъл. Спенсър трябваше да предприеме нещо, разчитайки на инстинкта и на военната си подготовка, която, както се надяваше, е толкова добра, колкото тази на преследвачите му.

На стената над ваната имаше правоъгълник от слаба сива светлина. Спенсър стъпи във ваната и докосна рамката на прозорчето. Не беше убеден, че е достатъчно голямо, за да се провери, но това беше единственият възможен път за бягство.

Ако прозорчето беше заковано, той нямаше да може да се измъкне. За щастие стъклото се отваряше навътре. Спенсър го удари с лакът от двете страни и го отвори.

Очакваше, че тихото изскърцване на пантите и изщракването на ключалката ще накара някой от хората навън да извика, но безмилостното ромолене на дъжда заглуши тези звуци. Никой не даде сигнал за тревога.

Спенсър се хвана за перваза, надигна се и надникна навън. В лицето му плисна студен дъжд. Хладният въздух бе натезал от мирис на влажна пръст, жасмин и трева.

Задният двор представляваше гоблен от сенки, изтъкани предимно от различни нюанси на черно и сиво, размити от дъжда, който замъгляваше детайлите. Там сигурно се спотайваха най-малко

едно-две ченгета от специалните сили. Но зрението му беше силно и Спенсър не различи човешки силуети в преплетените сенки.

Той сви рамене, изви се и се провря през прозорчето. Разстоянието до земята беше малко. Спенсър скочи, претърколи се на тревата, после легна по корем и вдигна глава, за да огледа двора. Все още не виждаше противници.

Растителността в двора беше буйна. Няколкото смокини, които отдавна не бяха подкастрирани, приличаха на крепост от зеленина.

Погледнато между клоните на огромните фикуси, небето не изглеждаше черно. Светлините на огромната метрополия се отразяваха в коремите на носещите се на изток буреносни облаци, обагряйки небесния свод в зловещо жълто, което на запад, към океана, избледняваше в сиво.

Макар и познат на Спенсър, неестественият цвят на градското небе го изпълни с изненадващ, суеверен страх, защото приличаше на злокобен покров, под който щяха да загинат хора и да се събудят в ада. Фактът, че дворът бе останал неосветен от онзи серен блясък, беше загадка. Но колкото и Спенсър да присвиваше очи, мракът изглеждаше още по-непрогледен.

Паренето в крайниците му премина. Ръцете още го боляха, но не толкова сковаващо, и пламтенето на лицето му отслабваше.

Изведнъж в тъмната къща изтрещя автоматично оръжие. Някое от ченгетата бе стреляло по сенки или призраци. Странно. Нервното натискане на спусъка не бе присъщо за полицаите от специалните сили.

Спенсър се наведе и хукна по мократа трева, насочвайки се към най-близкия фикус с тройно стъбло. Допря гръб до кората на дървото и се изправи. Огледа моравата, храстите и редицата дървета покрай задната ограда. Смяташе да избяга оттам, но беше почти убеден, че ще го забележат и хванат, ако излезе на открито.

Свивайки и разпускайки пръсти, за да премахне болката, той се замисли дали да не се изкатери по лабиринта от клони над него и да се скрие някъде високо. Но това, разбира се, щеше да бъде безполезно. Те щяха да го намерят, защото нямаше да се откажат от преследването, докато не претърсеха всяко убежище от зеленина.

От къщата се чуха гласове. После се тръшна врата. Вече не се промъкваха крадешком. Не и след необмислените изстрели. Но още не

бяха запалили лампите.

Времето минаваше.

Арест, разкритие, блясъкът на прожекторите на камерите, репортери, задаващи въпроси. Недопустимо.

Спенсър се прокле за нерешителността.

Дъждът барабанеше по листата над него.

Статии във вестниците и списанията. Омразното минало — отново съживено. Любопитните, вторачени погледи на непознатите, за които това щеше да бъде нещо като зрелищна влакова катастрофа.

Блъскащото в гърдите му сърце отмерваше ритъма на все по-засилващия се страх, който го обземаше.

Спенсър не можеше да се движи. Беше парализиран.

Вцепенението обаче му направи услуга, когато мъж, облечен в черно, се промъкна покрай дървото. Държеше оръжие, което приличаше на картечен пистолет „Узи“. Макар да не беше на повече от две крачки от Спенсър, мъжът се бе съсредоточил върху къщата, готов да стреля, ако жертвата му скочи през някой прозорец, и без да съзнава, че беглецът, когото търси, е до него. Мъжът видя отвореното прозорче на банята и замръзна на мястото си.

Спенсър пристъпи към действие, преди преследвачът му да започне да се обръща. Всеки, който имаше подготовка в специалните сили — ченге или федерален агент — нямаше да се даде лесно. Единственият начин да го обезвредиш лесно и тихо, беше да го удариш силно, докато още е изненадан.

Спенсър заби дясното си коляно в слабините на ченгето, опитвайки се да го вдигне над земята.

По време на операция някои полицаи от специалните сили носеха бандажи с алуминиеви чашки и кевларени бронежилетки. Този обаче не беше защитен и шумно изпусна въздуха от белите си дробове — звук, който не би се чул на повече от десет крачки в дъждовната нощ.

Докато го риташе, Спенсър хвана с две ръце картечния пистолет и го дръпна, завъртайки дулото по посока на часовниковата стрелка, преди мъжът да успее инстинктивно да изстреля поток от куршуми.

Непознатият падна по гръб на мократа трева и Спенсър се стовари върху него, повлечен от инерцията.

Макар че ченгето се опита да извика, болката от удара в интимните части го бе лишила от глас. Не можеше дори да си поеме въздух.

Спенсър можеше да го удари с оръжието в гърлото и да прекърши дихателната му тръба, която да го задуши със собствената му кръв. Ударът в лицето би разбил носа и вкарал частици от кости в мозъка.

Но Спенсър не искаше да убива, нито сериозно да наранява някого. Само му трябваше време, за да се измъкне оттам. Той удари полицаия по слепоочието — но не с всичка сила — и повали в безсъзнание горкото копеле.

Мъжът имаше прибор за нощно виждане. Специалният екип извършваше нощно нападение в пълно бойно снаряжение и затова лампите в къщата не бяха запалени. Ченгетата имаха зрението на котки, а Спенсър беше мишката.

Той се претърколи в тревата, прилекна и стисна с две ръце картечния пистолет. Наистина беше „Узи“. Спенсър разпозна формата и тежестта. Насочи дулото наляво, после надясно, очаквайки атака на друг противник. Но наоколо нямаше никой.

Вероятно бяха изминали пет секунди, откакто мъжът в черно се бе промъкнал покрай фикуса.

Спенсър хукна по моравата, отдалечавайки се от къщата. Мокрите стръкове се впибах в краката му, а клонките на азалиите се забиваха в прасците и дърпаха джинсите му.

Той хвърли картечния пистолет. Нямаше намерение да стреля по никого. Дори да го арестуваха и покажеха по новините, Спенсър предпочиташе да се предаде, отколкото да използва оръжието.

Той се провря през храстите, мина между две дървета и жасмин с фосфоресциращи бели цветове и стигна до оградата.

Още малко и щеше да избяга. Ако го забележеха, те нямаше да го застрелят в гръб. Щяха да изкрещят, да го предупредят, да се представят, да му заповядат да не мърда и да го хванат, но нямаше да стрелят.

Бетонната ограда с гипсова мазилка беше висока около два метра и завършваше с издадени напред тухли, които бяха хлъзгави от дъжда. Спенсър се вкопчи в тях и се вдигна, изронвайки мазилката с носовите на маратонките си.

Стигна до върха на оградата, долепи стомах до студените тухли и прибра крака, когато зад него се разнесоха изстрели. Куршумите се забиха в бетона толкова близо до него, че парченца мазилка обсипаха лицето му.

По дяволите, никой не изкрещя, за да го предупреди.

Спенсър се прехвърли през оградата и скочи в съседния двор. Отново се чу автоматичен откос — този път по-продължителен от преди.

Автоматично оръжие в жилищен квартал. Това беше безумие. Що за ченгета бяха онези типове?

Спенсър падна в гъсталак от розови храсти. Беше зима и розите бяха подкастрени, но дори в по-хладните месеци калифорнийският климат беше достатъчно мек, за да окуражи растежа и бодлите се забиха в дрехите и кожата му.

От другата страна на оградата се чу монотонен, странен глас, заглушен от дъжда.

— Насам! Тук! По-живо!

Спенсър скочи и започна да се провира през розовите храсти. Бодливо увивно растение одраска лявата половина на лицето му и се уви около главата му, сякаш искаше да го увенчае с трънен венец и той успя да се освободи с цената само на издраскани ръце.

Намираще се в задния двор на друга къща. Някои от стаите на приземния етаж светеха. На облян от дъжда прозорец беше долепено лице. Момиченце. Спенсър изпита ужасното чувство, че ще я изложи на смъртна опасност, ако не се измъкне оттам, преди да пристигнат преследвачите му.

След като мина през лабиринт от дворове, стени, огради от ковано желязо, задънени улички и алеи за коли, без да знае дали се е отскубнал от преследвачите си, Спенсър се озова на улицата, където бе паркирал форда. Изтича до колата и дръпна дръжката на вратата.

Беше заключена, разбира се.

Той бръкна в джобовете си, за да потърси ключовете, но не ги намери. Надяваше се, че не ги е изгубил по пътя.

Роки го наблюдаваше през стъклото. Трескавото търсене явно го забавляваше, защото се хилеше.

Спенсър погледна мократа улица. Беше безлюдна.

Другия джоб? Да. Той натисна копчето на дистанционното управление. Алармената система изписука, ключалките се отвориха и Спенсър се качи във форда.

Докато се опитваше да запали двигателя, ключовете се изплъзнаха от мокрите му пръсти и паднаха на пода.

— По дяволите!

Реагирайки на страха на господаря си и вече без да се хили, Роки плахо се сви в ъгъла между предната седалка и вратата и издаде тих, въпросителен звук на безпокойство.

Ръцете на Спенсър тръпнеха от гумените сачми, които го бяха обсипали, но вече не бяха сковани. Въпреки това му се стори, че цяла вечност търси ключовете.

Може би беше най-добре да легне на седалката, за да не го видят и да наведе главата и на Роки. Да изчака ченгетата... и после да тръгне. Ако пристигнеха, докато потегляше, те щяха да се усъмнят, че той е бил човекът в къщата на Валери и да го спрат.

От друга страна, Спенсър се бе натъкнал на голяма операция с участието на много ченгета. И те нямаше да се дадат лесно. Докато той се криеше във форда, полицаите можеше да отцепят района и да започнат да претърсват къща по къща. Щяха да проверят и паркираните коли, надничайки през прозорците. Да го приковат в лъча на фенерчетата си, хванат в капан в собственото си превозно средство.

Двигателят изрева и забръмча.

Спенсър освободи ръчната спирачка, включи на скорост, запали фаровете, пусна чистачките и потегли. Беше спрял до ъгъла, затова бързо направи обратен завой.

Той погледна в огледалото за обратно виждане и в страничните огледала. Не видя въоръжени мъже в черни униформи.

През кръстовището профучаха няколко коли и се отправиха на юг по другата улица. Зад тях се образуваха ветрила от дъждовна вода.

Без да спре на знака „Стоп“, Спенсър зави надясно и се сля с потока от коли, отправили се на юг, отдалечавайки се от квартала на Валери. Устоя на изкушението да настъпи педала на газта. Не можеше да рискува да го спрат за превишена скорост.

— Какво... По дяволите? — с треперещ глас каза той.

Кучето отговори с тихо скимтене.

— Какво е направила, че я преследват?

По челото на Спенсър се стичаше вода, която капеше в очите му. Беше мокър до кости. Той тръсна глава и дъждовните капки от косата му опръскаха таблото, тапицерията и Роки.

Кучето трепна.

Спенсър включи отоплението.

Измина пет пресечки, два пъти смени посоката и едва тогава започна да се чувства в безопасност.

— Коя е тя? И какво е направила, по дяволите?

Роки прие промяната в настроението на господаря си. Вече не се свиваше в ъгъла, а отново седеше бдително в средата на седалката. Беше нащрек, но не се страхуваше. Раздвояваше вниманието си между плувналия във вода град и Спенсър, наблюдавайки първия с предпазливо очакване, а втория — с озадачено наклонена на една страна глава.

— Господи, защо отидох там? — запита се на глас Спенсър.

Макар и облян в горещ въздух от клапите на таблото, той продължаваше да трепери. Част от страха му нямаше нищо общо с факта, че беше мокър до кости и никакво количество топлина не можеше да го сгрее.

— Мястото ми не беше там. Не трябваше да отивам в онази къща. Имаш ли представа какво правех там, приятелю? Не биваше да ходя. Това беше голяма *глупост*.

Спенсър намали скоростта, за да премине през наводнено кръстовище. В мръсната вода плаваше флотилия от боклуци.

Лицето му пламна. Той погледна Роки.

Току-що бе излъгал кучето.

Отдавна се бе заклел да не лъже себе си. Държеше на думата си малко повече, отколкото среднестатистическият пияница спазваше обещанието си, взето на Бъдни вечер, да не позволява отново на демона да докосне устните му. Всъщност Спенсър живееше в по-малко самозаблуди от повечето хора, но не можеше да твърди, че винаги казва истината пред себе си или че винаги иска да я чуе. Опитваше се да бъде искрен със себе си, но често приемаше полуистините и се чувстваше добре.

Единствено взаимоотношенията му с Роки бяха напълно откровени и затова — специални. Не. Връзката помежду им беше

повече от специална. Свещена.

С огромните си изразителни очи, отворено сърце и с движенията на тялото си Роки не беше способен да лъже. Ако можеше да говори, кучето щеше да бъде абсолютно прямо, защото беше свършено невинно. Да го излъжеш беше по-лошо, отколкото да измамиш дете. По дяволите, Спенсър нямаше да се почувства толкова зле, ако излъжеше Господ, защото Бог несъмнено очакваше по-малко от него, отколкото от горкия Роки.

Никога не лъжи куче.

— Добре — каза Спенсър и спря на червен светофар. — И така, знам защо отидох в къщата ѝ. И какво търсех.

Роки го погледна с интерес.

— Искаш да ти кажа, а?

Кучето чакаше.

— Важно е за теб, нали?

Роки изпръхтя, облиза муцуна и наклони глава на една страна.

— Добре. Отидох там, защото...

Кучето се вторачи в Спенсър.

— Защото тя е много хубава.

Дъждът барабанеше по покрива на форда. Чистачките глухо потракваха.

— Хубава е, но не е зашеметяваща. Но не става дума за външността ѝ. В нея има нещо... Специална е.

Двигателят бръмчеше.

Спенсър въздъхна и добави:

— Добре, този път ще бъде откровен. До дъното на душата си. Няма да го увъртам. Отидох в къщата ѝ, защото...

Роки се вторачи в него.

— Защото исках да намеря нов живот.

Кучето отмести очи и се вгледа в улицата пред тях, явно доволно от последното обяснение.

Спенсър се замисли за онова, което бе признал. „Исках да намеря нов живот.“

Не знаеше дали да се смее на себе си, или да плаче. Не стори нито едно от двете, а само продължи напред — нещо, което правеше от шестнайсет години.

Светофарът светна в зелено.

Спенсър караше в дъждовната нощ, в самотата на огромния град, под изпъстреното със странни шарки небе — жълто като жълтък на яйце, сиво като пещ на крематориум и заплашително черно покрай далечния хоризонт.

2.

В девет часа, след провала в Санта Моника, докато караше на изток по магистралата, връщайки се в хотела в Уестуд, Рой Майро забеляза кадилак, спрял в аварийното платно. По мокрото от дъжда предно стъкло се отразяваха червените серпентини на аварийните светлини. Една от задните гуми беше спукана.

Зад волана седеше жена, която явно чакаше полицията. Тя, изглежда, беше единственият пътник в колата.

Мисълта за жена, сама в подобни обстоятелства, в която и да е част на Лос Анджелис, разтревожи Рой. Напоследък Лос Анджелис не беше спокоен както преди и надеждата да намериш човек, който живее като ангел, беше нищожна. Виж, дяволи имаше много.

Той спря пред кадилака.

Дъждът се бе усилил. От океана духаше вятър. В мрака се люшкаха сребристи завеси от капки, диплещи се на талази като прозрачни платна на призрачен кораб.

Рой взе широкополата си шапка и я сложи на главата си. Както винаги, когато времето беше лошо, той носеше дъждобран и галоши. Щеше да се намокри въпреки предпазното облекло, но съвестта не му позволяваше да продължи да кара, сякаш не бе видял шофьор, изпаднал в беда.

Рой тръгна към кадилака. Минаващите коли изпръскаха краката му с мръсна вода и панталонът залепна за кожата му. Е, и без това костюмът му се нуждаеше от химическо чистене.

Стигна до колата, но жената не отвори прозореца. Погледна го предпазливо през стъклото и инстинктивно провери дали вратите са заключени.

Рой не се обиди от подозрителността ѝ. Тя знаеше какво става в града и беше естествено да е настроена скептично към намеренията му.

Той заговори силно, за да го чуе през прозореца.

— Нуждаете ли се от помощ?

Жената му показва клетъчен телефон.

— Обадох се на пътна помощ. Казаха, че ще изпратят някого.
Рой погледна насрещното движение в лентата, водеща на изток.
— Откога чакате?

Тя се поколеба, сетне отчаяно отговори:

— Цяла вечност.

— Ще сменя гумата. Не е необходимо да слизате или да ми давате ключовете. Карал съм коли като вашата. Само натиснете копчето за багажника, за да извадя крика и резервната гума.

— Може да пострадате.

Тясното аварийно платно не предлагаше голямо пространство на безопасност и бързо движещите се автомобили минаваха изнервящо близо.

— Имам сигнални светлини — отговори той.

Преди жената да успее да възрази, Рой се обърна, забърза към колата си, извади шестте сигнални светлини от багажника и ги нареди на платното на петдесет метра от кадилака.

Ако обаче от мрака изскочеше пиан шофьор, никакви предпазни мерки нямаше да са достатъчни. А напоследък, изглежда, трезвите шофьори бяха далеч по-малко от водачите, употребили алкохол или наркотици.

Епохата беше заразена от социална безотговорност и затова Рой се опитваше да бъде добрият самарянин, когато му се предоставеше възможност. Ако всеки запалеше макар и малка свещичка, светът щеше да бъде ослепително светъл. Той твърдо вярваше в това.

Жената бе отворила багажника. Капакът беше откrexнат.

Рой Майро беше доволен. Брулен от вятъра и дъжда и заливан с вода от минаващите коли, той работеше усмихнат. Колкото повече усилия полагаше, толкова по-удовлетворяващо беше доброто дело. Докато Рой се бореше със затегнатите болтове, гаечният ключ се плъзна и одра кокалчето на единия му пръст. Но вместо да изругае, той започна да си подсвирква.

Смени гумата и жената смъкна стъклото четири-пет сантиметра, така че да не се налага Рой да вика.

— Готово — каза той.

Тя глуповато започна да му се извинява, че се е държала така подозрително с него, но Рой я прекъсна и я увери, че проявява разбиране.

Жената му напомни за майка му и това го накара да се почувства още по-добре, че ѝ помага. Непознатата беше привлекателна. Имаше кестеняви коси и сини очи. Беше на петдесет и няколко, двацет години по-възрастна от Рой. Майка му беше брюнетка с кафяви очи, но общото между тази жена и нея беше излъчването на доброта и изтънченост.

— Това е визитната картичка на съпруга ми — рече тя и му я подаде през пролуката. — Той е счетоводител. Ако ви е необходим съвет в тази област, той ще ви го даде безплатно.

— Е, не съм направил кой знае какво — каза Рой и взе визитната картичка.

— В днешно време е истинско чудо да срещнеш човек като вас. Щях да се обадя на Сам вместо на проклетата пътна помощ, но днес той ще работи до късно с един клиент. Имам чувството, че всички работим денонощно.

— Сигурно се дължи на рецесията — изрази съчувствието си Рой.

— Няма ли най-после да свърши? — зачуди се тя и продължи да рови в чантата си.

Той обви в шепа визитната картичка, за да я предпази от дъжда и я обърна към червената светлина на най-близкия стоп. Съпругът имаше кантора в Сенчъри Сити, където наемите бяха високи. Нищо чудно, че горкият работеше да късно.

— А ето и моята визитна картичка — добави жената и му я подаде.

Пенелопа Бетънфилд. Дизайнер. 213-555-6868.

— Работя вкъщи. По-рано имах офис, но тази ужасна рецесия... — Тя въздъхна, после му се усмихна през открития прозорец. — Както и да е. Ако мога да ви помогна с нещо...

Рой извади от портфейла си визитна картичка и ѝ я даде. Жената отново му благодари, вдигна прозореца и потегли.

Той тръгна по магистралата и прибра сигналните светлини, за да не пречат на движението.

Качи се в колата си и продължи да кара към хотела в Уестуд. Беше опиянен от възторг, че бе запалил малката си свещичка за деня. Понякога се питаше дали за съвременното общество има надежда, щом се е устремило надолу по спиралата на омразата, престъпността и алчността. Но Рой бе срещнал човек като Пенелопа Бетънфилд — с приятна усмивка и излъчване на доброта и изтънченост — и установи, че може да се надява. Тя беше състрадателна душа и щеше да се отплати за любезността му, проявявайки доброта към някой друг.

Въпреки запознанството с госпожа Бетънфилд, доброто настроение на Рой не продължи дълго. Когато излезе от магистралата и пое по Уилшър Булевард, към Уестуд, той изпита тъга.

Навсякъде виждаше следите на социалния упадък. Рисунки с боя загрозяваха стените на отклонението от магистралата и закриваха указанията на пътните знаци. По-рано този район на града бе пощаден от този ужасен вандализъм. В дъжда се влачеше бездомник, който буташе пазарска количка, пълна с жалките му вещи. Лицето му беше безизразно като на възкръснал мъртвец, бутащ количка в супермаркет в ада.

На светофара до Рой спря кола, пълна със заплашителни на вид младежи. Бяха с бръснати глави и носеха по една обеща. Гледаха го свирепо, вероятно опитвайки се да преценят дали е евреин и отваряха широко уста, докато произнасяха мръсни думи, за да са сигурни, че той ще ги разбере.

Рой мина покрай кино, където даваха само пошли филми. Изпълнени с насилие. С детайлни сцени на груб секс. Филми, произведени в големи киностудии и с участието на известни звезди, но въпреки това пошли.

Въздействието от срещата му с госпожа Бетънфилд постепенно се промени. Той си спомни думите ѝ за рецесията, за денонощния труд на съпружеската двойка и за изпадналата в рецесия икономика, която я бе принудила да затвори офиса си и да упражнява западащия си бизнес от дома си. Тя беше толкова мила дама. Рой се натъжи, като се замисли, че госпожа Бетънфилд има финансови проблеми подобно на всички останали и е жертва на системата, затворник на общество, залято от наркотици и оръжия и лишено от състрадание и стремеж към възвишени цели. Госпожа Бетънфилд заслужаваше по-добра участ.

Когато стигна до хотела, Рой вече нямаше желание да се прибере в стаята си, да поръча вечеря и да легне да спи — онова, което възнамеряваше да направи. Той подмина Уестуд и продължи по Сънсет Булевард, после зави наляво и известно време безцелно обикаля по улиците.

Накрая спря на две преки от университета, но не угаси двигателя. Премести се на мястото до шофьора, където воланът нямаше да пречи на работата му.

Клетъчният му телефон беше зареден и той го изключи от запалката за цигари на таблото.

После взе дипломатическото куфарче от задната седалка. Сложи го на коленете си и го отвори. Вътре имаше малък компютър с вграден модем. Рой го включи в запалката на колата. Екранът светна. Появи се основното меню, от което Рой правеше своя избор.

Той свърза клетъчния телефон с модема и набра номера за пряк достъп с двата свръхмощни компютъра „Крей“ в домашния му кабинет. Връзката се осъществи за няколко секунди и познатата защитна тирада започна с три думи, които се появиха на екрана.

КОЙ Е ТАМ?

Той написа името си:

РОЙ МАЙРО

ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР?

Рой го натрака на клавиатурата.

ЛИЧНА ПАРОЛА?

Той написа „ПУХ“. Беше избрал тази парола, защото това беше името на любимия му герой от приказките — търсеция мед, неизменно добродушен мечок.

ОТПЕЧАТЪКЪТ НА ДЕСНИЯ ПАЛЕЦ, МОЛЯ.

В горния десен ъгъл на синия екран се появи бял квадрат с размери пет на пет сантиметра. Рой допря палец до обозначеното място и зачака сензорите на монитора да обработят извивките в кожата му, като насочат към тях микролъчи от силна светлина и после да съпоставят тъмните бразди със светлите издатини. След минута тихо писукане компютърът извести, че сканирането е извършено. Рой отмести палеца си и средата на бялото квадратче се изпълни с детайлен образ на отпечатъка му. След още трийсет секунди отпечатъкът изчезна от екрана. Беше дигитализиран, предаден по телефона в домашния му компютър, електронно сравнен с отпечатъка във файла там и одобрен.

Рой имаше достъп до значително по-усъвършенствана техника, отколкото средностатистическия хакер, притежаващ няколко хиляди долара и адреса на най-близкия магазин за компютри. Нито електрониката в дипломатическото му куфарче, нито програмните продукти, инсталирани вътре, можеха да се купят от обикновен любител.

На екрана се появи съобщение:

ДОСТЪПЪТ ДО МАМА Е СВОБОДЕН.

„Мама“ беше името на компютъра в домашния му кабинет. Намираше се на пет хиляди километра, на Източното крайбрежие, и сега всичките й програми бяха на разположение на Рой. На екрана се появи дълго меню. Той намери програма, озаглавена „ТЪРСИ“ и я избра.

Рой написа телефонния номер и поиска адреса.

Докато чакаше „Мама“ да получи достъп до базата данни на телефонната компания и да проследи списъка, Рой се вторачи в опустошената от бурята улица. В момента не се виждаха минувачи, нито движещи се коли. Някои къщи бяха тъмни, а запалените лампи на други бяха замъглени от неспирните потоци дъжд. Сякаш се бе разразил странен, безшумен апокалипсис, който бе унищожил човешкия живот на земята, без да засяга творенията на цивилизацията.

Но Рой предполагаше, че истинският апокалипсис предстои. Рано или късно щеше да се състои всеобхватна война — нация срещу нация или раса срещу раса, религиозно стълкновение или идеологически конфликт. Човечеството беше тласкано към безредици и самоунищожение така неизбежно, както земята беше притегляна от слънцето, за да завърши годишната си обиколка около него.

Тъгата му се засили.

Под телефонния номер на екрана се появи името. Адресът обаче беше посочен като невписан във файловете по искане на потребителя.

Рой даде указания на домашния си компютър да получи достъп и да претърси електронно съхранената информация и сметките на абоната, за да намери адреса. Такова проникване в частния сектор на информацията, разбира се, беше непозволено, без да има заповед от съда, но „Мама“ беше изключително дискретна. Всички компютърни системи на националната телефонна мрежа вече бяха в директорията ѝ, следствие на предишни незаконни влизания, и „Мама“ можеше мигновено да прониква във всяка една от тях, да ги изследва, да взима каквото ѝ е заповядано и да излиза, без да оставя следа, че е била там. „Мама“ беше призрак в компютрите им.

След няколко секунди на екрана се появи адрес в Бевърли Хилс.

Рой изчисти екрана и поиска „Мама“ да му покаже карта на улиците в Бевърли Хилс. След кратко колебание компютърът му я предостави. Гледана в цялост, картата беше твърде сбита и неразгадаема.

Рой написа адреса. Екранът се изпълни с квадранта, който го интересуваше и после само с една четвърт от него. Къщата се намираше на две преки на юг от Уилшър Булевард, в не толкова престижната част на Бевърли Хилс и лесно можеше да бъде намерена.

Рой написа „ПУХ ИЗЛИЗА“ и прекъсна връзката между преносимия компютър и „Мама“, която се намираше в хладен, сух

бункер във Вирджиния.

Голямата тухлена къща, която бе боядисана в бяло и имаше зелени капаци на прозорците, се намираше зад ограда от бели колчета. На моравата отпред растяха два огромни явора с голи клони.

Лампи светеха само в задната част на къщата и на първия етаж.

Рой стоеше пред външната врата, скрит от дъжда в голямата веранда с бели колони и слушаше музиката, разнасяща се от къщата. „Когато стана на шейсет и четири“ на Бийтълс. Рой беше на трийсет и три и не бе живял по времето на Бийтълс, но харесваше песните им, защото много от тях изразяваха съчувствие.

Тихо тананикайки заедно с момчетата от Ливърпул, той пъхна кредитна карта между вратата и касата. Придвижи я нагоре и отвори първата ключалка. После задържа картата, за да блокира резето.

Но за да отключи втората секретна брава, му трябваше сложен инструмент. Нуждаеше се от „Локейд“, специално устройство за отключване на всякакви ключалки, до което имаха достъп само силите на реда. Той пъхна тънкото острие на уреда в патронника на бравата и натисна пет-шест пъти спусъка, за да освободи напълно стоманената пружина.

Изщракванията не бяха силни, но Рой беше благодарен за заглушаването, осигурено от музиката. Песента свърши точно когато той отвори вратата. Преди кредитната карта да падне, Рой я хвана, застина на мястото си и зачака следващата песен. Щом чу встъпителните акорди на „Хубавата Рита“, той прекрачи прага.

Остави на пода, вдясно от входа, устройството за отключване и тихо затвори вратата.

Във фойето цареше мрак. Рой застана с гръб към вратата, приспособявайки очите си с тъмата.

Когато се увери, че няма да събори някоя мебел, той тръгна към светлината в задната част на къщата.

Съжаляваше, че дрехите му са мокри, а галошите — кални. Вероятно щеше да изцапа килима.

Тя беше в кухнята и миеше маруля на мивката. Беше с гръб към люлеещите се врати, през които Рой мина. Съдейки по зеленчуците на дъската за рязане, той разбра, че жената прави салата.

Рой безшумно затвори вратите след себе си с надеждата, че няма да я стресне, и се поколеба дали да извести присъствието си. Искаше тя да знае, че това е посещение на загрижен приятел, който е дошъл да я утеши, а не на непознат с нездрави намерения.

Жената спря водата и сложи марулята в пластмасова цедилка. Избърса ръце в хавлията, обърна се и най-сетне го видя. „Хубавата Рита“ свършваше.

В първия момент госпожа Бетънфилд изглеждаше изненадана, но не и уплашена. Рой знаеше, че това се дължи на привлекателното му лице. Той беше пълничък и имаше трапчинки и гладка кожа като на момче. С искрящите си сини очи и сърдечна усмивка Рой още трийсет години можеше убедително да играе ролята на Дядо Коледа. Той вярваше, че добротата и искрената му обич към хората също са очевидни, защото непознатите обикновено бързо се сближаваха с него.

Докато още се надяваше, че изненада ѝ ще се превърне в гостоприемна усмивка, а не в гримаса на страх, той вдигна беретата и я простреля два пъти в гърдите. На дулото беше монтиран заглушител и двата изстрела прозвучаха само като приглушен пукот.

Пенелопа Бетънфилд се свлече на пода и се отпусна неподвижно на една страна. Ръцете ѝ още стискаха хавлията. Очите ѝ бяха отворени и вторачени в мокрите му, кални галоши.

Бийтълс започнаха да пеят „Добро утро“. Албумът сигурно беше „Сержант Пеър“.

Рой прекоси кухнята, остави пистолета на плота и коленичи до госпожа Бетънфилд. Измъкна едната от еластичните си кожени ръкавици и докосна гърлото ѝ, търсейки пулс в сънната артерия. Жената беше мъртва.

Единият от двата куршума бе толкова точно изстрелян, че сигурно бе пронизал сърцето. Кръвообращението бе спряло внезапно и кръвенето не беше обилно.

Смъртта ѝ беше елегантно бягство — бързо, идилично, безболезнено и без страх.

Рой отново надяна дясната ръкавица, сетне внимателно избърса мястото на шията ѝ, където я бе докоснал. Щом носеше ръкавици, той не се притесняваше, че лазерната техника ще заснеме отпечатъците му.

Трябваше да вземе предпазни мерки, защото не всеки съдия и съдебни заседатели биха разбрали чистотата на мотивите му.

Рой затвори клепача на лявото ѝ око и го задържа, за да бъде сигурен, че няма да се отвори.

— Спи, скъпа госпожо — каза той със смесица от обич и съжаление и затвори клепача и на другото ѝ око. — Вече няма да се тревожиш за финансовото си положение и за работата до късно. Край на напрежението и борбата. Ти беше твърде добра за този свят.

Мигът беше тъжен и същевременно радостен. Тъжен, защото красотата и изтънчеността ѝ вече нямаше да озаряват света, нито усмивката ѝ щеше да радва някого. Добротата и отзивчивостта ѝ вече нямаше да се противопоставят на вълните на варварщината, които бяха залели това объркано общество. Радостното беше, че тя вече никога нямаше да се страхува, да пролива сълзи, да изпитва скръб и да усеща болка.

„Добро утро“ свърши и започна чудесната, игрива, ритмична „Клубът на самотните сърца на сержант Пепър“, която беше по-хубава от първия вариант на песента в началото на албума и беше подходяща за тържественото преминаване на госпожа Бетънфилд в един по-добър свят.

Рой дръпна един от столовете около масата, седна и събу галошите си. Нави мокрите и кални крачоли на панталона си, твърдо решен да не цапа повече.

Стана и в същия миг Бийтълс подеха „Ден от живота“. Тази мелодия беше особено меланхолична и твърде мрачна, за да бъде в унисон с момента. Рой трябваше да я спре, преди да го е потиснала. Той беше чувствителен човек и по-уязвим от повечето хора към емоционалното въздействие на музиката, поезията, изобразителното изкуство и художествената литература.

Уредбата беше поставена между дълга редица от красиво изработени махагонови шкафове в кабинета. Той я изключи и прерови две чекмеджета, пълни с компактдискове. Рой още беше в настроение да слуша Бийтълс и избра „Нощ след тежък ден“.

Пеейки заедно с групата, той се върна в кухнята и вдигна госпожа Бетънфилд. Тя беше по-дребна, отколкото му се бе видяла, докато разговаряха през прозореца на колата ѝ. Тежеше не повече от петдесет и два-три килограма и имаше тънки китки, лебедова шия и изящни черти. Рой беше дълбоко трогнат от крехкостта ѝ и я понесе, изпитвайки нещо повече от внимание и уважение. Почти благоговение.

Той натисна с рамо електрическия ключ за осветлението и занесе Пенелопа Бетънфилд на горния етаж. Тръгна по коридора и погледна във всяка стая, докато намери спалнята. После внимателно сложи госпожа Бетънфилд на креслото.

Махна покривката от леглото, отметна завивките и нагласи възглавниците, които бяха украсени с красива бродерия, каквато не беше виждал.

Събу обувките на госпожа Бетънфилд и ги остави в гардероба. Краката ѝ бяха малки като на момиченце.

Пренесе я на леглото и я сложи да легне по гръб, като подпря главата ѝ на възглавниците. Сетне я покри с одеялото. Ръцете ѝ останаха отвити.

Намери четка и приглади косите ѝ. Бийтълс пееха „Ако падна“, когато Рой започна да сресва косите ѝ и бяха преполовили „Щастлив съм само да танцувам с теб“, когато лъскавите ѝ кестеняви къдрици бяха безупречно подредени около красивото лице.

Той угаси месинговата лампа, поставена на пода до креслото и силното осветление на тавана. Върху легналата жена паднаха леки сенки — досущ обгръщащите крила на ангели, дошли да я пренесат от тази долина на сълзите във владенията на вечния покой.

Рой се приближи до тоалетката в стил Луи ХІ и премести креслото в същия стил до леглото. Седна до госпожа Бетънфилд, махна ръкавиците си и хвана ръката ѝ. Плътта ѝ изстиваше, но още беше топла.

Той не можеше да се бави твърде дълго. Имаше още много работа. Но въпреки това искаше да прекара още няколко минути с добрата госпожа Бетънфилд.

Докато Бийтълс пееха „И аз я обичам“ и „Кажи ми защо“, Рой Майро държа ръката на покойната си приятелка. Намери минутка, за да се възхити на изящните мебели, на картините, на произведенията на изкуството, на съчетанието от топли, меки цветове и на добре подредените предмети с различни, но подходящи си шарки и материали.

— Много е несправедливо, че се е наложило да затвориш офиса си — каза той на Пенелопа. — Била си превъзходен дизайнер. Наистина, скъпа госпожо.

Бийтълс продължаваха да пеят.

Дъждът тропаше по стъклата на прозорците.
Сърцето на Рой преливаше от чувства.

3.

Роки позна маршрута до къщи и докато минаваха покрай един или друг ориентир, тихо скимтеше от удоволствие.

Спенсър живееше в онази част на Малибу, която беше лишена от блясък, но имаше природна красота.

Всички къщи с четирийсет стаи, построени в средиземноморски и френски стил, свръхмодерни жилища от цветно стъкло, червено дърво и стомана, кацнали на канарите досами океана, големите колкото океански кораби вили на Кейп Код и резиденциите на югозапад, разположени на площ шестстотин квадратни метра, с тавани с дърворезби и зали с двайсет места, озвучени с мощни уредби, се намираха на плажа, на скалите или навътре в сушата, на хълмове с изглед към морето.

Къщата на Спенсър беше в източния край, на склона на непопулярен и рядко населен каньон. Двулентовото асфалтирано шосе имаше кръпки и множество пукнатини, останали от земетресенията, които периодично разтърсваха крайбрежието. Порта от метални тръби и вериги, разположена между два огромни евкалипта, обозначаваше входа за чакълената алея за коли, дълга двеста метра.

На портата с тел беше закачена ръждясала метална табелка, на която с избелели червени букви пишеше:

ОПАСНОСТ! ЗЛО КУЧЕ!

Спенсър я сложи, когато купи къщата, много преди Роки да заживее с него. Тогава дори нямаше куче, още по-малко обучено да убива. Надписът беше празна заплаха, но имаше въздействие. Никой не го безпокоеше.

Портата не се задействаше с електронно устройство. Спенсър трябваше да излезе в дъжда, за да я отключи и заключи, след като влезе.

Малката къща се състоеше само от спалня, хол и голяма кухня и беше по-скоро бунгало. Основата беше каменна, за да не влизат мравки, а облицовката — от кедрово дърво. Времето и природните условия ѝ бяха придали сребристосив оттенък. За някои къщата може

би изглеждаше неугледна, но за Спенсър беше хубава и изпълнена с индивидуалност.

Бунгалото беше заобиколено, забулено и скрито в евкалиптова горицка. Дърветата не бяха подкастрирани, откакто Спенсър бе купил мястото.

Каньонът и стръмният склон към възвишенията зад горицката бяха обрасли в храсталаци и ниски дъбове. През лятото, лишени от влага от сухите ветрове Санта Ана, хълмовете и клисурите изсъхваха. Два пъти за осем години пожарникарите заповядаха на Спенсър да се евакуира. Бяха непреклонни, сякаш идваше Денят на Страшния съд. Разпалваните от вятъра пламъци се движели със скоростта на експрес и можело да го погълнат, докато спи. Но красотата и уединеността на каньона си заслужаваха риска.

Няколко пъти в живота си Спенсър се бе борил усилено да остане жив, но не се страхуваше, че може да умре. Понякога дори приемаше мисълта, че може да заспи и да не се събуди. Когато го измъчваха мисли за пожар, той се тревожеше не за себе си, а за Роки.

Но в онази февруарска вечер в сряда нямаше опасност от пожар. Всяко дърво, храст и стрък трева бяха напоени от дъжда и сякаш завинаги щяха да бъдат защитени от огъня.

В къщата беше студено. Можеше да бъде затоплена от голямата каменна камина в хола и във всяка стая имаше и вградено електрическо отопление. Спенсър предпочиташе танцуващата светлина, прашенето на съчките и мириса на огъня от дърва, но когато бързаше, включваше електрическото отопление.

Той съблече мокрите си дрехи и си сложи удобен сив анцуг и чорапи, после направи кафе. На Роки сипа купа портокалов сок.

Кучето имаше множество особености, освен страстта си към портокаловия сок. Макар че обичаше да се разхожда през деня, Роки не споделяше интереса на другите кучета към света нощем. Ако му се наложеше да излезе след залез слънце, Роки вървеше близо до Спенсър и подозрително се вглеждаше в мрака. Особен беше и интересът му към Пол Саймън. Роки беше безразличен към музиката, но гласът на Саймън го омайваше. Когато Спенсър пуснеше някой албум на Пол Саймън, особено „Земята на вечната благодат“, Роки седнаше пред тонколониите, вторачваше се съсредоточено или бавно крачеше по пода, потънал в блянове и слушаше „Диаманти на подметките на обувките

й“ или „Можеш да ме наричаш Ал“. Това не беше характерно за кучетата. Още по-малко характерна беше стеснителността му по отношение функциите на тялото, защото не ходеше по нужда, ако някой го гледаше и Спенсър трябваше да се обърне с гръб, за да може Роки да се облекчи.

Понякога Спенсър мислеше, че след като допреди две години бе страдало толкова много и имаше малко причини да намира радост на света, кучето иска да бъде човешко същество.

Това беше голяма грешка, защото имаше по-голяма вероятност хората да водят кучешки живот — в отрицателния смисъл на изрази — отколкото повечето кучета.

— По-висшето самосъзнание — каза той на Роки една нощ, когато сънят не идваше — не прави животинските видове пощастливи, приятелю. Ако беше така, щеше да има по-малко психиатри и барове.

Докато Роки лочеше сока в купата на пода на кухнята, Спенсър занесе каната с кафето на голямото бюро във формата на буквата „Г“, поставено в ъгъла на хола. От единия до другия край на плота бяха наредени два компютъра с мощни харддискове, цветен лазерен принтер и други устройства.

Онзи ъгъл на хола беше кабинетът му, макар че от няколко месеца Спенсър не работеше. Откакто напусна полицията в Лос Анджелис, където през последните две години служеше в отдел „Компютърни престъпления“, той прекарваше по няколко часа на ден с персоналния си компютър.

Понякога се занимаваше с неща, които го интересуваха. По-често обаче той проучваше начини да получи неправомерен достъп до персонални или правителствени компютри, защитени със сложни програми срещу хакери.

Получеше ли достъп, Спенсър се впускаше в непозволена дейност. Никога не унищожаваше файловете на компанията или агенцията, нито вкарваше фалшива информация. И все пак извършваше престъпление, прониквайки незаконно в частни владения.

Но можеше да го преживее.

Той не търсеше материална изгода. Наградата му бяха знанията, които получаваше, и от време на време удовлетворението, че е поправил някоя грешка.

Като например случаят Бекуот.

През декември, когато педофилът Хенри Бекуот трябваше да бъде пуснат от затвора, след като лежа по-малко от пет години, калифорнийският Апелативен съд отказа — в интерес на правата на затворника — да разкрие името на града, където той щеше да живее по време на условната присъда. Бекуот беше пребил някои от жертвите си и не бе показал угризения, и предстоящото му освобождаване предизвика тревога в родителите в щата.

Полагайки огромни усилия да прикрие следите си, Спенсър първо получи достъп до компютрите в Главното управление на полицията в Лос Анджелис, оттам проникна в системата на Главната прокуратура в Сакраменто и после — в компютъра на Апелативния съд, откъдето научи адреса, на който Бекуот щеше да живее. Анонимните обаждания до неколцина репортери принудиха Апелативния съд да отложи освобождаването му от затвора, докато намерят ново тайно местожителство. През следващите пет седмици Спенсър разкри още три адреса почти веднага, след като Апелативният съд ги определи.

Макар че длъжностните лица като обезумели се опитваха да открият предател в системата на съда, никой не се запита — поне публично — дали изтичането на информация не е от собствените им компютърни файлове, в които е проникнал някой умен хакер. Най-сетне, признавайки поражението, те настаниха Бекуот в запустялата къща на пазач, намираща се на територията на затвора „Сан Куентин“.

След две години, когато периодът на наблюдение свърши, Бекуот отново щеше да се разхожда спокойно по улиците и сигурно щеше да съсипе психически, ако не и физически, още деца. Но поне известно време той нямаше да може да се настани в квартал с нищо неподозиращи, невинни жители.

Ако можеше да намери начин да получи достъп до компютъра на Господ, Спенсър щеше да се намеси в съдбата на Хенри Бекуот, като го порази с внезапен и смъртоносен сърдечен удар или го изправи на пътя на камион, който да го прегازی и да изчезне безследно. Спенсър нямаше да се поколебае да раздаде правосъдието, което съвременното общество — объркано и морално парализирано от фройдизма — нямаше сили да приложи.

Спенсър не беше герой, нито братовчед на Батман, тръгнал да спасява света. Той се носеше в киберпространството — онова тайнствено измерение на енергия и информация в компютрите и компютърните мрежи, защото това му харесваше, както Таити и Тортугиля привличаха някои хора, и го съблазняваше както Луната и Марс изкушаваха мъжете и жените да станат космонавти.

Вероятно най-примамливият аспект на онова друго измерение беше потенциалът за изследване и открития, който предполагаше, при това *без пряка човешка намеса*. Спенсър избягваше компютърните реклами и разговорите между потребители. За него киберпространството беше ненаселена вселена, създадена от човешки същества и въпреки това лишена от тях. Той бродеше из огромни структури от информация, много по-величествени от египетските пирамиди, развалините на древния Рим или мравуняците в стил рококо, каквито представляваха най-големите градове в света, и въпреки това не виждаше човешко лице и не чуваше човешки глас. Спенсър беше Колумб, но без моряци, Магелан, движещ се по електронни магистрали и през метрополии от информация, безлюдни като изоставените градове на дивата пустош в Невада.

Той седна пред единия от компютрите си, включи го и пийна кафе, докато машината извършваше встъпителните процедури, които включваха антивирусна програма „Нортън“, за да бъде сигурен, че никой от файловете му не е бил заразен от вирус-унищожител по време на предишното му проникване в националните информационни мрежи. Компютърът беше чист.

Първият телефонен номер, който Спенсър написа, беше на службата, предлагаща дващест и четири часова информация за фондовата борса. Връзката се осъществи за секунди и на екрана се появи поздрав:

ДОБРЕ ДОШЛИ В СВЕТОВНАТА
ИНФОРМАЦИОННА СЛУЖБА НА ФОНДОВАТА
БОРСА.

Използвайки идентификацията си на абонат, Спенсър поиска информация за японската борса. В същото време активира паралелна

програма, измислена от него, която претърсваше отворената телефонна линия, за да провери дали има електронен подпис на подслушвателно устройство. Световната информация на фондовата борса беше законна служба и никоя полицейска агенция нямаше основание да подслушва линиите.

Роки излезе от кухнята и потърка глава в крака на Спенсър. Кучето не можеше да е изпило толкова бързо портокаловия сок. Явно беше по-скоро самотно, отколкото жадно.

Съсредоточил вниманието си върху монитора, Спенсър протегна ръка и нежно го почеса зад ушите.

Нищо, което бе направил като хакер, не би привлякло вниманието на властите, но трябваше да бъде предпазлив. През последните години Националната служба по сигурността, Федералното бюро за разследване и други организации бяха създали компютърни отдели, които настървено преследваха нарушителите.

Понякога бяха престъпно настървени, защото всеки проект, свързан с компютърни престъпления, трябваше да оправдае непрекъснато нарастващия си бюджет. Всяка година се изискваха се по-голям брой арести и присъди, за да се затвърди убеждението, че електронните кражби и вандализъм ескалират в застрашителни мащаби. В резултат на това от време на време събираха неубедителни доказателства и изправяха пред съда хакери, които не бяха откраднали нищо. Не ги подвеждаха под съдебна отговорност за назидание на останалите, а само за да стъкмят статистическите данни, необходими за осигуряването на по-щедро финансиране на проекта.

Някои дори изпращаха в затвора.

Изкупителни жертви пред олтара на бюрокрацията.

Мъченици на киберпространството.

Спенсър беше твърдо решен да не бъде един от тях.

Докато дъждът барабанеше по покрива на бунгалото и вятърът стенеше като шептящ хор от ридаещи призраци в евкалиптовата горичка, Спенсър чакаше, приковал поглед в горния десен ъгъл на екрана, където скоро се появи една-единствена дума, написана с червени букви:

ЧИСТО

Нямаше подслушвателни устройства.

Той излезе от информационната мрежа на Световната фондова борса и проникна в главния компютър на отдел „Компютърни престъпления“. Влизаеше в онази система през дълбоко скрита задна врата, която бе инсталирал, преди да напусне като заместник-шеф на отдела.

Спенсър имаше достъп до най-поверителните файлове, затова познаваше добре системата и всички функции бяха на негово разположение. Можеше да използва компютъра на отдела колкото иска и за каквато цел желае и присъствието му нямаше да бъде забелязано, нито регистрирано.

Той не се интересуваше от техните файлове. Употребяваше компютъра им само като трамплин към системата на Главното управление на полицията в Лос Анджелис, до което те имаха пряк достъп. Иронията да използва техническото обезпечаване и програмните продукти на отдел, занимаващ се с компютърни престъпления, за да извърши макар и дребно компютърно нарушение, го привличаше.

И беше опасна.

Разбира се, всичко, което беше забавно, криеше и известна опасност — влакчетата на ужасите, парашутизмът, хазартът и сексът.

От системата на полицията в Лос Анджелис Спенсър влезе в компютъра с информацията за превозните средства в Сакраменто. Тези скокове му доставяха толкова голямо удоволствие, че сякаш наистина пътуваше, телепортирайки се от своя каньон в Малибу към Лос Анджелис и към Сакраменто като герой от научнофантастичен роман.

Роки застана на задните си лапи, сложи предните на ръба на бюрото и се вторачи в екрана.

— Няма да ти хареса — каза Спенсър.

Кучето го погледна и тихо изскимтя.

— Сигурен съм, че ще ти достави много по-голямо удоволствие да дъвчеш кокала от необработена кожа, който ти купих.

Роки любопитно наклони глава на една страна.

— Или да ти пусна Пол Саймън.

Кучето пак изскимтя. Този път по-продължително и силно.

Спенсър въздъхна и придърпа още един стол.

— Добре. Когато някой се чувства ужасно самотен, предполагам, че компанията е много по-хубаво нещо от кокала. Поне с мен е така.

Роки скочи на стола. Беше задъхан и се хилеше.

Двамата се отправиха на пътешествие в киберпространството, прониквайки неправомерно в галактиката от файлове на отдел „Моторни превозни средства“, търсейки Валери Кийн.

Намериха я за секунди. Спенсър се надяваше, че ще има адрес, различен от вече познатия, но остана разочарован. Валери беше записана като живуща в едностайната къща, където той бе видял само необзаведени стаи и снимка на хлебарка, закована на стената.

Според информацията, която се появи на екрана, Валери имаше любителска шофьорска книжка, чийто срок щеше да изтече след по-малко от четири години. Беше се явила на изпит в началото на декември, преди два месеца.

Второто ѝ име беше Ан.

Беше на двайсет и девет години. Спенсър бе предположил, че е на двайсет и пет.

Не бе извършила нарушения.

В случай че бъде тежко ранена и животът ѝ не може да бъде спасен, тя бе дала съгласието си да използват органите ѝ.

С изключение на това отдел „Моторни превозни средства“ предлагаше малко информация за нея.

ПОЛ: женски
КОСА: кестенява
ОЧИ: кафяви
РЪСТ: 1.62 м
ТЕГЛО: 57.5 кг

Това бюрократично описание нямаше да помогне много, ако Спенсър трябваше да я обрисова на някого и беше крайно недостатъчно, за да състави образ, включващ отличителните белези, които я характеризираха: прямият поглед и ясните очи, усмивката накриво, трапчинките на дясната буза и изящната извивка на челюстта.

От миналата година, благодарение на федералното финансиране, произтичащо от Закона за превенция на престъпността и тероризма,

калифорнийският отдел „Моторни превозни средства“ беше компютъризиран и системата по електронен път запамяташе снимки и отпечатъци на нови и подновяващи книжките си шофьори. Накрая всички граждани с шофьорска книжка щяха да имат снимки и отпечатъци, макар че мнозинството от тях не бяха обвинявани в престъпление, а още по-малко осъждани.

Според Спенсър това беше първата крачка към въвеждането на паспорти за страната, каквито имаше в комунистическите държави, преди тази система да рухне, и по принцип той беше против. В случая обаче принципите не му попречиха да поиска снимката от шофьорската книжка на Валери.

Екранът примига и тя се появи. Усмивната.

Евкалиптовите дървета шепнеха и стенеха, оплаквайки се от безразличието на вечността, а дъждът продължаваше да барабани по покрива.

Спенсър осъзна, че е затаил дъх.

С периферното си зрение видя, че Роки го наблюдава с любопитство, поглеждайки ту към него, ту към екрана.

Спенсър взе чашата и пийна още кафе. Ръката му трепереше.

Валери знаеше, че някой я преследва и обръчът около нея се е затегнал, защото бе освободила къщата си само няколко часа, преди те да отидат там. Ако беше невинна, защо бе предпочела несигурния и рискован живот на беглец?

Спенсър остави чашата, сложи пръсти на клавиатурата и поиска компютърът да направи разпечатка на снимката на екрана.

Лазерният принтер тихо забръмча и пусна един-единствен лист.

Валери. Усмивната.

Никой не бе извикал: „Предай се!“, преди да започне нападението в едностайната къща в Санта Моника. Мъжете нахлуха без предупредителни викове: „Полиция!“. Въпреки това Спенсър беше сигурен, че онези хора бяха ченгета от специалните сили заради еднаквите дрехи, приборите за нощно виждане, оръжията и военната методичност.

Валери. Усмивната.

Онази жена с нежен глас, с която предишната вечер Спенсър бе разговарял в „Червената врата“, изглеждаше хрисима, откровена и по-малко способна на измама от повечето хора. Първо, тя бе погледнала

смело белега му и го бе попитала откъде го има, при това не със съжаление в очите, нито с нюанс на нездрав любопитство в гласа, а по същия начин, по който би попитала откъде си е купил ризата. Повечето хора крадешком се вторачваха в белега и събираха смелост да говорят за него — ако изобщо го стореха — само когато разберяха, че Спенсър не съзнава интереса им. Прямотата на Валери беше приятна изненада.

Той ѝ каза, че е претърпял катастрофа като дете. И тя разбра, че Спенсър или не иска, или не може да говори за белега, и с лекота смени темата. До края на разговора им той не улови погледа ѝ да се стрелка към белезникавата дамба на лицето му. Нещо повече, Спенсър нито за миг не изпита чувството, че Валери полага усилия да не го гледа. Тя откри в Спенсър други неща, по-интересни от бледата бразда от ухото до брадичката му.

Валери. В черно и бяло.

Спенсър не можеше да повярва, че тази жена е способна да извърши сериозно престъпление и със сигурност не толкова ужасно, че екип на специалните сили да отиде да я хване — в пълно мълчание, с картечни пистолети и всички предимства на съвременната техника.

Може би Валери имаше връзка с някой опасен човек.

Но Спенсър се съмняваше и в това. Спомни си, че в дома ѝ имаше една чиния, една чаша, един комплект прибори и единичен матрак, твърде малък за двама.

И все пак не биваше да отхвърля тази вероятност. Валери може би не беше сама и човекът с нея вероятно беше причината за изключителната предпазливост на отряда на специалните сили.

Снимката беше твърде тъмна и лицето ѝ не се виждаше ясно. Спенсър подаде команда на лазерния принтер да направи друга, малко по-светла от първата.

Втората разпечатка беше по-хубава и той направи още пет копия.

Докато държеше снимката ѝ в ръката си, Спенсър още не съзнаваше, че тръгна по следите на Валери Кийн, за да я намери и да ѝ помогне. Каквото и да бе направила, дори да бе извършила престъпление, и независимо каква щеше да бъде цената за него и дали на Валери изобщо ѝ пукаше за него, Спенсър щеше да бъде на страната на тази жена срещу онова, което я заплашваше.

Той осъзна какви можеше да бъдат последиците от това въвлечане и потрепери от учудване, защото до този момент се смяташе за абсолютно съвременен човек, който не вярва в никого и в нищо, нито във Всемогъщия Бог, нито в себе си.

Тихо, завладян от страхопочитание и без да може напълно да разбере мотивите си, той прошепна:

— Да ме вземат дяволите.

Кучето кихна.

4.

Когато Бийтълс започнаха да пеят „Вместо това ще плача“, Рой Майро усети охлаждане на ръката на мъртвата жена, което проникваше в собствената му плът.

Той я пусна и надяна ръкавиците. Избърса ръцете ѝ с крайчеца на чаршафа, за да изтрие отпечатъците си.

Изпълнен с противоречиви чувства — тъга заради смъртта на една добра жена и радост от избавлението ѝ от света на болката и разочарованието, той слезе в кухнята. Искаше да бъде в удобна позиция, за да чуе отварянето на автоматичната врата на гаража, когато съпругът на Пенелопа се върнеше.

На плочките на пода бяха засъхнали няколко капки кръв. Рой взе тоалетна хартия и спрей „Фантастик“ от шкафчето под мивката и ги изчисти.

Избърса и калните следи от галошите си. Забеляза, че мивката от неръждаема стомана не е поддържана както трябва и я изтърка до блясък.

Прозорчето на микровълновата фурна беше изцапано с мазни петна, но светна, след като Рой го почисти.

Когато Бийтълс стигнаха до „Ще се върна“ и той бе излъскал хладилника, вратата на гаража се отвори. Рой хвърли използваната тоалетна хартия в кофата за отпадъци, прибра спрея и взе пистолета „Берета“, който бе оставил на кухненския плот, след като бе освободил Пенелопа от страданията.

Между гаража и кухнята имаше само едно малко мокро помещение с пералня. Рой се обърна към затворената врата.

Бръмченето на двигателя на колата отекна по стените на гаража. Сам Бетънфилд вкара автомобила си.

Моторът угасна и голямата врата се спусна, като тракаше и скърцаше.

Господин Бетънфилд най-после се бе прибрал вкъщи след счетоводната война. Беше му писнало да плаща високите наеми за

офиса си в Сенчъри Сити, за да се опитва да поддържа някакво ниво и да няма дългове в една система, която ценеше парите повече от хората.

Вратата на колата се тресна.

Изтощен от напрегнатия живот в големия град, съсипан от несправедливост и водещ война със самия себе си, Сам сигурно с нетърпение очакваше да пийне нещо, да целуне Пенелопа, да вечеря и да погледа телевизия. Тези елементарни удоволствия и осемчасовият спокоен сън представляваха единствената почивка на горкия човек от ненаситните, взискателни клиенти. И вероятно сънят му щеше да бъде измъчван от кошмари.

Рой можеше да му предложи нещо по-добро. Блажено бягство.

Сам отключи вратата между гаража и къщата и влезе в стаичката с пералнята.

Междинната врата се отвори и Рой насочи беретата.

Облечен с дъждобран и с дипломатическо куфарче в ръка, Сам влезе в кухнята. Той беше плешив мъж със стрелкащи се насам-натам черни очи. Изглеждаше стъписан, но гласът му прозвуча спокойно.

— Мисля, че сте сбъркали адреса.

Със замъглени от сълзи очи Рой каза:

— Знам какво изживяваш.

И натисна три пъти спусъка.

Сам не беше едър човек. Вероятно тежеше около двайсет и пет килограма повече от съпругата си. Но въпреки това на Рой не му беше лесно да го замъкне горе в спалнята, да съблече дъждобрана, да събуе обувките му и да го сложи на леглото. Щом изпълни това задължение, Рой се почувства добре, защото знаеше, че е постъпил правилно, настанявайки Сам и Пенелопа един до друг и в изискана обстановка.

Той покри Сам с одеялото. Чаршафът беше украсен с дантели и бродерии като възглавниците и мъртвата двойка сякаш беше облечена с красиви дрехи, каквито носеха ангелите.

Бийтълс бяха спрели да пеят. Приглушеният звук на дъжда навън беше студен като града и неумолим като хода на времето и избледняването на всички светлини.

Макар да бе извършил нещо състрадателно и в края на страданията на тези двама човека да имаше радост, Рой беше тъжен. Изпитваше странна, приятна тъга и сълзите, които се стичаха по лицето му, бяха пречистващи.

Той слезе долу, за да изтрие няколко капки от кръвта на Сам, които бяха изцапали пода на кухнята. В големия килер под стълбите намери прахосмукачка и почисти калта, която бе оставил върху килима, когато влезе в къщата.

После извади от чантата на Пенелопа визитната картичка, която ѝ бе дал. Името беше фалшиво, но той я прибра.

Накрая вдигна телефонната слушалка в кабинета и набра 911.

Когато дежурната полицайка отговори, Рой каза:

— Тук е много тъжно. Много тъжно. Някой трябва да дойде веднага.

Той не сложи слушалката на вилката, а я остави на бюрото, без да прекъсва линията. Адресът на семейство Бетънфилд би трябвало да се появи на екрана на компютъра пред полицайката, но Рой не искаше да рискува Сам и Пенелопа да лежат в спалнята няколко часа, дори дни, преди да ги открият. Те бяха добри хора и не заслужаваха унижението да ги намерят вкочанени, посивели и вонящи от разложението на плътта.

Той занесе галошите и обувките си до външната врата, където бързо ги нахлузи. Сетне взе устройството за отваряне на ключалки.

Тръгна в дъжда, качи се в колата си и потегли.

Часовникът му показваше дваисет и два и дваисет. Макар че на Източното крайбрежие беше три часа по-късно, Рой знаеше, че връзката му във Вирджиния чака.

Той спря на първия червен светофар и отвори дипломатическото куфарче. Включи компютъра, който още беше свързан с клетъчния телефон. Не го изключваше, защото се нуждаеше и от двете устройства. Бързо натисна няколко клавиша и настрои клетъчния телефон да отговаря на предварително програмирани устни инструкции и да функционира като високоговорител, така че ръцете му да бъдат свободни да шофира.

Зелената светлина блесна. Рой премина кръстовището и каза телефонния номер във Вирджиния.

След второто позвъняване се чу познатият глас на Томас Съмъртън.

— Ало?

— Може ли да говоря с Джери? — попита Рой.

— Съжалявам. Сбъркали сте номера — отговори Съмъртън и затвори.

— Моля, прекъсни линията — каза Рой.

След десет минути Съмъртън щеше да му се обади от безопасен телефон и щяха да разговарят, без да се страхуват, че ги записват.

Рой мина покрай бляскавите магазини на Родео Драйв, отпрати се към Санта Моника Булевард и после свърна на запад, към жилищния квартал. Сред огромните дървета се извисяваха огромни, скъпи къщи — привилегирани жилища, които според него унизяваха останалите хора.

Телефонът иззвъня и той не посегна към клавиатурата, а рече:

— Моля, приеми обаждането.

Чу се изщракване и връзката се осъществи.

— Моля, включи закодиращото устройство — добави Рой.

Компютърът изписука, за да покаже, че всичко, което Рой ще каже, ще бъде неразбираемо за всеки друг, освен него и Съмъртън. Докато се предаваше, разговорът щеше да бъде нахъсан на малки части от звуци, които щяха да бъдат пренаредени произволно от контролиращия фактор. Двата телефона бяха синхронизирани с един и същ контролиращ фактор, така че безсмислените потоци от звуци да бъдат отново подредени в разбираема реч, когато стигнеха до потребителя.

— Видях репортажа за Санта Моника — каза Съмъртън.

— Според съседите тя е била там тази сутрин. Но трябва да се е измъкнала следобед, докато монтирахме уредите за наблюдение.

— Какво ѝ е подсказало да избяга?

— Бих се заклел, че тя има шесто чувство за нас. — Рой зави на запад по Сънсет Булевард и се сля с потока коли, които се плъзгаха по мокрия асфалт. — Чу ли за мъжа, който се е появил там?

— И изчезнал.

— Не действахме немарливо.

— Тогава просто му е провървяло.

— Не. По-лошо. Знаел е какво прави.

— Искаш да кажеш, че е човек с история?

— Да.

— Местно, щатско или федерално досие?

— Обезвредил е член на екипа.

— Тогава е знаел няколко урока повече от тях.

Рой свърна надясно и подкара по не толкова оживена улица, където къщите бяха скрити зад огради, високи живи плетове и дървета с разлюлени от вятъра клони.

— Ако успеем да го открием, какво да научим от него?

Преди да отговори, Съмъртън се замисли за миг.

— Разбери кой е и за кого работи.

— И после да го задържа?

— Не. Залогът е твърде голям. Направи така, че да изчезне.

Криволиचेщите улици се виеха по обрасли с дървета хълмове и между уединени имения.

— Това означава ли, че временно ще спрем да издирваме жената?

— Не. Видиш ли я, елиминирай я. Нещо друго случи ли се при теб?

Рой се сети за господин и госпожа Бетънфилд, но не спомена за тях. Изключителното състрадание, което бе проявил към двамата съпрузи, нямаше нищо общо с работата му и Съмъртън не би го разбрал.

— Жената ни е оставила нещо — рече той.

Съмъртън не каза нищо, вероятно защото предполагаше какво е оставила жената.

— Снимка на хлебарка, закована на стената.

— Очисти я — нареди Съмъртън и затвори.

Рой направи дълъг завой под мокрите клони на магнолиите, мина покрай ограда от ковано желязо и каза:

— Спри кодирането.

Компютърът изписука, за да покаже, че е изпълнил командата.

— Установи връзка, моля — заповяда Рой и каза телефонния номер, който щеше да го пренесе в обятията на „Мама“.

Екранът примига и се появи въпрос:

КОЙ ХОДИ ТАМ?

За разлика от телефона, „Мама“ не реагираше на устни команди, затова Рой отби встрани на тесния път и спря пред алеята между две порти от ковано желязо, високи два метра, за да напише отговорите си

на въпросите на компютърната система за сигурност. Предаде отпечатъка на палеца си и получи достъп до „Мама“, която се намираше във Вирджиния.

Избра „СИЛИ НА РЕДА“ и после „ЛОС АНДЖЕЛИС“ и се свърза с най-голямото от бебетата на „Мама“ на Западното крайбрежие.

Сетне претърси менютата в компютъра на полицията на Лос Анджелис и стигна до файловете на отдела по фотоанализ. Файлът, който го интересуваше, в момента беше активиран, както и предполагаше, и Рой се включи, за да гледа.

Екранът на портативния му компютър стана черно-бял и после се изпълни със снимка на мъж. Лицето му беше леко обърнато настрана от обектива и замъглено от сенки и дъжд.

Рой остана разочарован. Беше се надявал на по-ясен образ.

Изображението приличаше на творба на импресионист — разбираема като цяло и загадъчна в детайлите.

По-рано вечерта екипът за наблюдение в Санта Моника бе направил снимки на непознатия, който бе влязъл в едностайната къща, няколко минути преди нападението на отряда от специалните сили. Нощта, силният дъжд и оголените дървета бяха попречили на уличните лампи да хвърлят много светлина на тротоара и мъжът не се виждаше ясно. Нещо повече, те не го очакваха и го бяха помислили за обикновен минувач, който ще отмине, но останаха неприятно изненадани, когато той влезе в къщата на жената. Впоследствие направиха няколко снимки, но за съжаление некачествени и нито една не показваше цялото лице на загадъчния мъж, макар че фотоапаратът имаше телеобектив.

Най-ясната снимка вече беше сканирана от компютъра им, където се обработваше от програма за подобряване на образа. Компютърът щеше да се опита да изолира деформациите от дъжда и да ги премахне. Сетне постепенно щеше да освети еднакво всички пространства на снимката и да идентифицира биологичните структури в най-тъмните сенки, падащи върху лицето. И използвайки огромните си познания за формата на човешкия череп — с помощта на обемен каталог от разновидности, срещащи се в половете, расите и възрастовите групи — да изтълкува структурите, които съзира и да ги разработи на основата на най-добрите си догадки.

Процесът беше труден, дори при мълниеносната скорост, с която работеше програмата. Всяка снимка можеше да бъде раздробена на малки точки от светлина и сенки — късчета от ребус с еднаква форма, но различни по строеж и оттенък. Всяка една от стотиците кутийки на снимката трябваше да бъде анализирана, не само за да бъде дешифрирана какво представлява, но и какво е взаимоотношението ѝ с множеството други квадратчета около нея, което означаваше, че компютърът трябва да извърши стотици милиони сравнения и да вземе също толкова решения, за да изчисти образа.

Дори тогава нямаше гаранция, че лицето, появило се от мрака, ще е точен образ на човека, който е бил фотографиран. Анализът от този вид беше изкуство — или игра на отгатване, но и надежден технологичен процес. Рой бе виждал примери, в които изчистеният компютърен портрет беше толкова различен от оригинала, колкото рисунката на художник любител на Триумфалната арка или на Манхатън по здрач. Но в повечето случаи лицето, което получаваха от компютъра, беше почти същото като на действителния човек.

И сега, докато компютърът взимаше решения и нагласяше хиляди квадратчета, изображението на екрана се движеше вълнообразно отляво надясно. Образът все още беше неясен. Макар да бяха настъпили промени, резултатът беше незабележим. Рой не виждаше разлика в лицето на мъжа.

През следващите няколко часа образът на екрана щеше да потрепва вълнообразно на всеки шест до десет секунди. Кумулативният ефект можеше да бъде преценен само ако се проверяваше на дълги интервали.

Рой потегли и известно време осветява хълмовете с фаровете на колата, търсейки изход от мрака, където процеждащата се през клоните на дърветата светлина от скупчените една до друга къщи загатваше за мистериозния живот на богатите и влиятелни хора, който Рой не разбираше.

От време на време той поглеждаше в екрана на компютъра. Вълнообразно движещото се лице. Обърнато в профил. Неясно и странно.

Когато най-сетне отново излезе на Сънсет Булевард и пое по разположените в низината улици на Уестуд, недалеч от хотела му, Рой изпита облекчение, че се връща сред хора, които повече приличаха на

него, отколкото на обитателите на възвишенията. Гражданите в низините знаеха какво е страдание и несигурност. Те бяха хора, чийто живот Рой можеше да направи по-хубав и да им донесе справедливост и милост — по един или друг начин.

Лицето на екрана още приличаше на фантом — безформено и вероятно зло. Лицето на хаоса.

Подобно на жената, непознатият сигурно беше беглец и се изпречваше на пътя на реда, стабилността и справедливостта. А може би беше зъл или само объркан и смутен. Но в края на краищата това нямаше значение.

— Ще ти донеса покой — обеща Рой Майро, поглеждайки постепенно променящото се лице на екрана на компютъра. — Ще те намеря и ще ти донеса покой.

5.

Докато дъждът потропваше като конски копита по покрива, а кучето лежеше свито на кълбо и дремеше на стола, Спенсър използва възможностите на компютъра си, за да се опита да състави файл на Валери Кийн.

Според информацията от отдел „Моторни превозни средства“ шофьорската книжка, която тя имаше, ѝ беше първата. Не беше подновявана и за да я получи, Валери си бе извадила карта за социално осигуряване като доказателство за самоличност. Отдел „Моторни превозни средства“ потвърди, че името и номерът ѝ съответстват на онези в службата за социално осигуряване.

Това даде на Спенсър четири индекса, по които да я намери в други бази данни, където имаше вероятност да се появи Валери Кийн — име, дата на раждане, номер на шофьорската книжка и социалноосигурителен номер. Щеше да бъде интересно да научи повече за нея.

Миналата година, с много търпение и хитрост, той бе превърнал в игра проникването в големите национални кредитни агенции, които имаха едни от най-сигурните системи. И сега отново се гърчеше като червей в ябълка, търсейки Валери Ан Кийн.

Файловете им съдържаха шейсет и четири жени със същото име. Спенсър вкара социалноосигурителния ѝ номер, но в отдел „Моторни превозни средства“ нямаше такъв.

Спенсър се намръщи, вкара рождената дата на Валери и поиска системата да я намери по нея. Една от жените беше родена на същия ден и месец, но двацет години по-рано.

Докато Роки хъркаше до него, Спенсър написа номера на шофьорската книжка и зачака системата да провери жените на име Валери. От онези, които имаха шофьорски книжки, пет бяха в Калифорния, но нито един от номерата не съвпаднаше с нейния. Пак задънена улица.

Убеден, че грешките са направени, когато е записвана информацията, Спенсър прегледа файловете на всяка една от жените,

живеещи в Калифорния, търсейки шофьорска книжка или дата на раждане, които да се различават по някоя цифра от данните в отдел „Моторни превозни средства“. Беше сигурен, че някой от служителите е написал „шест“ вместо „девет“ или е разменил местата на цифрите.

Не. Нямахте грешки. И съдейки по информацията във всеки файл, никой от онези жени не можеше да е Валери Кийн, която Спенсър търсеше.

Беше невероятно, но Валери Ан Кийн, която доскоро бе работила в „Червената врата“, отсъства от файловете на кредитните агенции и няма кредитна история. Това беше възможно само ако Валери никога не си бе купувала нещо на изплащане, нямаше кредитна карта, не си беше открила чекова или спестовна сметка и не беше проверявана от работодател или хазяин.

Да бъдеш двайсет и девет годишен и да нямаш кредитна история в съвременна Америка би означавало, че си циганин или безработен скитник. Но Валери явно не беше нито едно от двете.

Добре. Разсъждавай. Атаката на едностайната ѝ къща означаваше, че полицията или някой друг я търси. В такъв случай Валери беше издирван престъпник с криминално досие.

Спенсър се върна по електронните магистрали в компютъра на полицията на Лос Анджелис и претърси съдебните файлове на града, околностите и щата, за да провери дали жена на име Валери Ан Кийн е била осъждана за престъпление или има заповед за арест.

Системата за града даде отрицателен отговор.

Околията отвърна с:

НЯМА ДОСИЕ

А щатът:

НЯМА ТАКАВА В СПИСЪЦИТЕ

Нямаше нищо.

Използвайки връзката за електронен обмен на информация между полицията на Лос Анджелис и ФБР, Спенсър получи достъп до файловете на Министерството на правосъдието във Вашингтон, които съдържаха данни за хората, осъдени по федерални обвинения. Валери не фигурираше и там.

Освен известния списък на десетте най-издирвани престъпници, ФБР търсеше и стотици други хора, свързани с разследването на различни престъпления — или заподозрени, или потенциални свидетели. Валери Ан Кийн липсваше и в тези списъци.

Тя беше жена без минало.

Въпреки всичко Валери бе направила нещо, защото я издирваха. При това отчаяно.

Спенсър си легна в един и десет след полунощ.

Макар че беше капнал от умора и ритъмът на дъжда би трябвало да му подежда успокояващо, той не можеше да заспи. Лежеше по гръб, вираше се ту в тъмния таван, ту в разлюлените клони на дърветата през прозореца и слушаше безсмисления монолог на бушуващия вятър.

Отначало не беше в състояние да мисли за нищо друго освен за жената. Лицето ѝ. Очите. Гласа. Усмивката. Загадъчността.

След известно време обаче мислите му се пренесоха в миналото, както често и лесно ставаше. За него споменът беше магистрала, водеща в една-единствена посока — онази лятна нощ, когато беше четиринайсетгодишен и мракът се съгъстваше, когато всичко, което знаеше, се оказа измама, когато надеждата умря и страхът стана негов постоянен спътник, когато се събуди от крясъка на упорит бухал, чийто единствен въпрос впоследствие се превърна в основният проблем в живота му.

Роки, който обикновено мигновено усещаше настроенията на господаря си, още крачеше неспокойно насам-натам и явно не съзнаваше, че Спенсър се отпуска в обятията в безмълвното терзание на настойчивата памет и му е необходима компания. Кучето не реагира, когато Спенсър го повика.

Роки неуморно сновеше в мрака между отворената врата на спалнята, заставахе на прага, вслушваше се в бурята, бушуваща в

комина на камината, приближаваше се до прозореца на спалнята, слагаше лапи на перваза и се вторачваше в разлюляната от вятъра евкалиптова горичка. Макар че нито скимтеше, нито ръмжеше, кучето имаше разтревожен вид, сякаш лошото време бе довело нежелан спомен от собственото му минало, който го бе оставил разстроено и неспособно да възвърне покоя си.

— Хайде, момче — каза Спенсър. — Ела тук.

Без да му обърне внимание, Роки тръгна към вратата.

Във вторник вечерта Спенсър бе отишъл в „Червената врата“, за да говори за онази юлска нощ преди шестнайсет години. Но вместо това се запозна с Валери Кийн и, за негова изненада, говори за други неща. Но още беше обсебен от онази юлска нощ.

— Ела тук, Роки — повтори той и потупа дюшека.

След още една минута на увещания кучето най-сетне се качи в леглото. Легна и сложи глава на гърдите на Спенсър. Отначало трепереше, но после бързо се успокои от галювната ръка на господаря си. Вирнал едното си ухо нагоре и отпуснал другото надолу, Роки внимателно започна да слуша историята, която бе чувал в безброй нощи като тази, когато беше единствената публика или докато придружаваше Спенсър в баровете, където господарят му черпеше непознати, заслушани в думите му в пиански унес.

— Бях на четиринайсет години — започна Спенсър. — Това се случи в средата на юли и нощта беше топла и влажна. Спях завит само с чаршаф и прозорецът на спалнята ми беше отворен. Спомням си, че сънувах мама, която бе починала преди повече от шест години. В съня не се случи нищо. Спомням си само топлотата, радостта и утехата, че съм с нея... и може би мелодичния ѝ смях. Тя имаше прекрасен смях. Но ме събуди друг звук. Не беше силен, но повтарящ се — приглушен и странен. Озадачен и с все още замъглено съзнание от съня, аз седнах в леглото, но не се уплаших. Чух, че някой непрекъснато пита „кой“. Спираше, настъпваше тишина, после отново започваше да повтаря: „кой, кой, кой“. Разбира се, когато се разсъних, разбрах, че това е бухал, кацнал на покрива, точно над отворения ми прозорец...

Онази далечна юлска нощ отново привлече Спенсър като астероид, пленен от по-силното притегляне на земята и обречен на все по-смаляваща се орбита, която щеше да завърши със сблъсък.

...Това е бухал, кацнал на покрива, точно над отворения ми прозорец, и кряка в нощта.

Ставам от леглото и отивам в банята. Очаквам бухането да спре, когато гладният бухал разпери криле и отново полети на лов за мишки. Но дори след като се връщам в леглото, бухалът, доволен стои на покрива и пее едносричната си песен.

Отивам до отворения прозорец и тихо вдигам двойните щори, опитвайки се да не го уплаша, за да не отлети. Но когато подавам глава навън и се обръщам нагоре в очакване да видя ноктите му вкопчени в дървените покривни плочи и извити към стрехите, и преди да кажа „къш“ или бухалът да попита „кой“, се чува друг, съвсем различен звук — пронизителен и тъжен, окаяно стенание на ужас, идващо от далечно място в лятната нощ. Поглеждам към хамбара, който се намира на двеста метра зад къщата, към осветените от луната поля зад него, към обраслите с дървета хълмове зад полята. Отново се разнася вик — този път по-краткотраен, но още по-нещастен и пронизителен.

Откакто съм роден, живея сред природата и знам, че това е смъртоносна зона, управлявана от най-безмилостните зверове и от най-жестокия от всички закони — законът за естествения подбор. Много нощи съм чувал зловещия, потреперващ вой на глутница койоти, преследващи плячка или празнуващи улова. От хълмовете понякога отеква победоносният рев на планински лъв, който е разкъсал заек — звук, който те кара да вярваш, че адът съществува и прокълнатите са отворили портите.

Викът, който привлича вниманието ми и кара бухалът на покрива да млъкне, не е на хищник, а на жертва. Гласът е на нещо слабо и уязвимо. Горите и полята са изпълнени с плахи и безпомощни същества, които живеят само за да загинат от насилствена смърт и това става непрекъснато всеки час и всеки ден. Бог може би забелязва техния ужас, защото знае за смъртта на всяко врабче, но остава невъзмутим.

Изведнъж нощта става съвсем тиха, а въздухът — неестествено неподвижен, сякаш далечният вопъл на страх е бил звукът на двигателите на създанието, които, изскърцвайки, спират. Звездите са твърди точки светлина и престават да блещукат, а луната все едно изглежда като нарисувана на платно. Дърветата, храстите, летните

цветя, полята, хълмовете и далечните планини приличат на изкристализирали сенки в различни оттенъци на черното и крехки като тънък лед. Въздухът сигурно още е топъл, но аз съм скован от студ.

Безшумно затварям прозореца, обръщам се с гръб към него и тръгвам към леглото. Клепачите ми натежават. Не съм се чувствал толкова уморен.

Но в същия миг осъзнавам, че в мен има необяснимо противоречие. Умората ми не е толкова физическа, колкото психическа и сънят е по-скоро желание, отколкото потребност. Сънят е бягство. От страха. Трепера, но не от студ. Въздухът е топъл. Аз трепера от страх.

Но страх от какво? Не мога да разпозная източника на безпокойството си.

Знам, че виковете, които чух, не са обикновени. Стенанията отекуват в съзнанието ми. Смразяващи вопли. Напомнят ми нещо, което съм чувал и преди, макар да не мога да си спомня какво, кога и къде. Колкото по-дълго окаяните стенания отекуват в паметта ми, толкова по-бързо бие сърцето ми.

Изпитвам отчаяно желание да си легна, да забравя виковете, нощта, бухала и въпроса му, но знам, че няма да заспя.

Облечен съм само по гащета, затова бързо намъквам джинсите. Сега, когато съм твърдо решен да действам, сънят не ме привлича. Всъщност съм обзет от чувство за неотложност — толкова странно, колкото и предишното ми усещане за умора и желание да заспя. Излизам от спалнята, тласкан от непреодолимо любопитство, от желание за среднощно приключение, присъщо на всички момчета, и от ужасната истина, която още не съзнавам, че знам.

Къщата е студена, защото моята стая е единственото помещение без климатична инсталация. Няколко лета поред аз затварям отдушниците, за да се предпазя от хладния поток, защото предпочитам благодатта на чистия въздух, дори във влажна юлска нощ... и защото от няколко години не мога да спя от съскането и бръмченето на климатичната инсталация. Отдавна се страхувам, че този тих, но постоянен шум ще заглуши някой друг звук в нощта, който трябва да чуя, за да оцелея. Нямам представа какъв може да е онзи друг звук. Страхът ми е безпочвен и детински и аз се смущавам от него. Но въпреки това страхът контролира навиците ми на сън.

Коридорът на горния етаж е посребрен от лунната светлина, която струи през двете капандури. Тук-там покрай стените леко проблясва лакираният чамов под. В средата на коридора има персийски килим със сложни шарки, чиито извити и вълнообразни очертания поглъщат лъчите на пълната луна и неясно ги отразяват. Под мен сякаш има стотици бледи, фосфоресциращи, преплетени форми и сякаш не стъпвам по килим, а — подобно на Исус — вървя по водите на море и гледам загадъчните обитатели на дъното.

Минавам покрай стаята на баща ми. Вратата е затворена.

Стигам до стълбището, където се поколебавам.

Къщата е тиха.

Слизам по стълбите. Треперя, търкам голите си ръце с длани и се чудя на необяснимия си страх. Вероятно още в този миг аз смътно осъзнавам, че слизам там, откъдето никога няма да мога да изляза...

Докато кучето слушаше като изповедник, Спенсър разказа всичко за онази отдавнашна нощ, за скритата врата, за тайното място и за пулсиращото сърце на кошмара. Докато говореше, гласът му постепенно заглъхна и се превърна в шепот.

Когато спря да разказва, Спенсър временно бе изпаднал в състояние на покой, което щеше да изчезне с появата на зората, но беше приятно заради уклончивостта и мимолетността си. Пречистен, той най-сетне затвори очи и разбра, че ще спи, без да сънува.

На сутринта щеше да започне да търси жената.

Изпитваше неловкото чувство, че върви през истински ад, какъвто често бе описвал на търпеливото куче. Нямахме друг избор. Пред него имаше само един приемлив път и Спенсър беше принуден да тръгне по него.

А сега, заспивай.

Навън се лееше дъжд и ромоленето приличаше на звука на опрощението — макар че някои петна никога не изчезват.

6.

На сутринта Спенсър видя, че има няколко незначителни охлузвания и червени белези по лицето и ръцете, останали от отломките на гранатите със сълзотворен газ. В сравнение с белега на лицето му, онези рани едва ли биха предизвикали коментар. Той седна пред бюрото си в хола, закуси с английски кифлички и кафе и проникна в компютъра на областните данъчни власти. Установи, че едностайната къща в Санта Моника, където до предишния ден бе живяла Валери, е собственост на фамилията фонд на Луис и Мей Лий. Сметките за данък сгради се изпращаха на нещо, наречено „Китайска мечта“ в Западен Холивуд.

Тласкан от любопитство, той поиска списък на другите притежания на фонда. Семейство Лий имаха четиринайсет сгради — пет къщи в Санта Моника, два жилищни блока в Уестуд, три еднофамилни къщи в Бел Еър и четири комерсиални постройки в Западен Холивуд, сред които и адресът на „Китайска мечта“.

Луи и Мей Лий се бяха уредили добре.

Спенсър изключи компютъра и се вторачи в празния екран, после довърши кафето си. Беше горчиво, но го изпи.

В десет часа той и Роки пътуваха по магистрала Пасифик Коуст. Другите превозни средства ги изпреварваха при всяка удобна възможност, защото Спенсър спазваше ограничението за скоростта.

През нощта бурята се бе придвижила на изток, отнасяйки със себе си всички облаци. Утринното слънце беше бяло и на ярката му светлина източените на запад сенки имаха ъгли, остри като стоманени ками. Тихия океан беше тъмнозелен и сивкав.

Спенсър включи радиото на станция, по която предаваха само новини. Надяваше се да чуе репортаж за нападението на екипа на специалните сили предишната нощ и да научи кой ръководи операцията и защо издирват Валери.

Говорителят го информира, че данъците отново се вдигат. Икономиката изпадала в рецесия. Правителството налагало още ограничения върху притежаването на оръжия и върху насилието на

телевизионния екран. Броят на обирите, изнасилванията и убийствата се увеличавал. Китайците обвинявали Съединените щати, че имат „орбитални смъртоносни лазерни лъчи“, а САЩ ги обвинявали в същото. Някои хора вярвали, че светът ще свърши от пожар, други — от наводнение — и двете групи предоставяли доказателства пред Конгреса от страна на конкуриращи се законодателни програми в стремежа си да спасят света.

Когато започна разказ за кучешка изложба, блокирана от протестиращи, които искаха да се сложи край на селективното развъждане и на „експлоатацията на животинската красота по време на изложби, не по-малко унизителни от разголването на млади жени в баровете“, Спенсър разбра, че няма да има репортаж за инцидента в едностайната къща в Санта Моника. Операцията на екипа на специалните сили би трябвало да се класира по-напред в програмата на всеки журналист от непристойните изложби на кучешките прелести.

Или медията не бе видяла нищо интересно в нападението на частен дом от ченгета с картечни пистолети, или агенцията, извършила операцията, бе свършила отлична работа, заблуждавайки пресата. Бяха превърнали публично зрелище в тайна операция.

Той изключи радиото и пое по шосето за Санта Моника. На изток, в по-ниските хълмове, го чакаше „Китайска мечта“.

— Какво мислиш за изложбите на кучета? — обърна се Спенсър към Роки.

Кучето го погледна с любопитство.

— Нали си куче? Трябва да имаш мнение. В края на краищата експлоатират твоите събратя.

Роки или беше изключително предпазлив, когато се стигнеше до обсъждане на текущи събития, или беше само безгрижно, не проявяващо интерес към нищо куче, което нямаше отношение по сериозните социални въпроси на своя вид и на съвремието.

— Не ми се иска да мисля, че си се оттеглил от обществения живот и си приел статута на бозайник лумпен, на когото не му пука, че го експлоатират.

Роки се вторачи в пътя пред тях.

— Не си ли възмутен, че на чистокръвните женски се забранява да правят секс с помияри като теб? И че са принудени да се отдават

само на чистокръвни мъжкари? При това с единствената цел да се раждат кученца, предназначени за унизителни изложби?

Роки тупаше с опашка по вратата.

— Добро куче. — Спенсър хвана волана с лявата си ръка и погали Роки с дясната. — Съгласен си с всичко. Дори не смяташ за странно, че господарят ти си говори сам.

На Робертсън Булевард колата се отклони от шосето и се насочи към хълмовете, където живееха богатите.

След дъждовната и ветровита нощ мъглата над огромната метрополия се бе вдигнала. Палмите, фикусите и магнолиите бяха толкова зелени и лъскави, че приличаха на лакирани. Улиците бяха чисти, остъклените стени на високите сгради искряха на слънчевата светлина, птиците се рееха в ослепително синьото небе и беше лесно човек да се заблуди, че в света всичко е наред.

В четвъртък сутринта, докато другите агенти се възползваха от придобивките на няколко организации на силите на реда, за да издирят деветгодишния понтиак, регистриран на името на Валери Кийн, Рой Майро си направи труда лично да идентифицира мъжа, който едва не бе заловен по време на нощната операция в Санта Моника. Рой излезе от хотела в Уестуд, където беше отседнал, и подкара колата си към центъра на Лос Анджелис, към управлението на агенцията.

Обемът на административното пространство, заеман от градските, окръжните, държавните и федералните управления, съперничеше единствено на площа, на която се ширеха банките. По време на обяд разговорите в ресторантите се въртяха предимно около пари, независимо дали посетителите бяха представители на политическите или на финансовите кръгове.

Агенцията притежаваше хубава десететажна сграда на популярна улица близо до общината. По тротоарите спокойно вървяха банкери, политици, бюрократи и смърдящи на алкохол бездомници с изключение на онези осъдителни инциденти, когато някой от тях внезапно започваше да крещи несвързани упреци и жестоко наръгваше с нож някого. Собственикът на ножа, пистолета или на тъпия инструмент често страдеше от самозаблудата, че е преследван от

извънземни или от ЦРУ и в повечето случаи беше бездомник, а не банкер, политик или бюрократ.

Но само преди три месеца банкер на средна възраст бе тръгнал да убива с два деветмилиметрови пистолета. Произшествието травмира общността на скитниците в центъра на града и ги накара да бъдат по-бдителни към непредсказуемите „костюмари“, разхождащи се сред тях по улиците.

Сградата на агенцията — облицована с варовикови плочи и със стотици златисти прозорци, тъмни като очилата на кинозвезда — не беше обозначена. Хората, с които Рой работеше, не се стремяха към слава и предпочитаха да действат анонимно. Освен това агенцията, която ги бе наела, не съществуваше официално, финансираше се от пари, тайно пренасочвани от други бюра, намиращи се под контрола на Министерството на правосъдието, и нямаше име.

На главния вход имаше лъскава месингова табела с улицата и номера, а отдолу — четири имена:

Карвър, Гънман, Гарот и Хемлок^[1]

Ако се запиташе какви са обитателите на сградата, случайният минувач щеше да реши, че са адвокати или счетоводители. А попиташе ли униформения пазач във фоайето, щеше да научи, че фирмата е „международна компания за покупко-продажба на недвижими имоти“.

Рой подкара към подземния гараж. Пътят бе преграден от солидна стоманена врата.

Той влезе, без да взима билет за паркиране от автомат. Нито показва документите си на пазач в будка. Вторачи се в обектива на видеокамера с високоразделителна способност, монтирана на стълб, намиращ се на две крачки от страничното стъкло на колата му, и зачака да бъде разпознат.

Изображението на лицето му бе предадено до друга стая без прозорци, където имаше пазач, който наблюдаваше монитор. Компютърът игнорира всичко, освен очите, увеличи ги, без да размазва образа и сканира браздите и мрежата от кръвоносни съдове на ретините, сравни ги с вече записаните във файла и позна Рой като един от избраниците.

Пазачът натисна едно копче и вратата се вдигна.

Цялата процедура можеше да бъде извършена без пазач, ако не съществуваше една-единствена вероятност, срещу която трябваше да се вземат предпазни мерки. Някой, решил да проникне в агенцията, можеше да убие Рой, да извади очите му и да ги поднесе към камерата, за да бъдат сканирани. И докато компютърът можеше да бъде излъган, пазачът сигурно щеше да забележи лукавството.

Но едва ли някой би прибегнал до такива крайности, за да проникне през охраната на агенцията. Но не беше и невъзможно. Напоследък из страната се разхождаха необикновено жестоки социопати.

Рой вкара колата в подземния паркинг. Стоманената врата се затвори с трясък и го изолира от опасностите на Лос Анджелис и от вилнеещата демокрация.

Той паркира и слезе от колата. Стъпките му отекнаха по бетонните стени и ниския таван. Рой знаеше, че пазачът в стаята в подземие то също ги чува. Гаражът се наблюдаваше както с видео-, така и с аудиоапаратура.

Достъпът до свръхохранявания асансьор се предоставяше, когато посетителят допреше палеца на дясната си ръка до стъкления екран на скенера-принтер. Наблюдаваше го камера, монтирана над вратите. Пазачът долу следеше дали някой няма да притисне до стъклото отрязан палец.

Колкото и да бяха умни машините, човешките същества бяха незаменими. Понякога тази мисъл окуражаваше Рой. Друг път го потискаше, макар да не знаеше защо.

Той се качи с асансьора на третия етаж, където се намираха отделите „Анализ на документи“, „Анализ на вещества“ и „Фотографски анализ“.

Във фотографската лаборатория двама млади мъже и една жена на средна възраст се занимаваха с тайнствените си задачи. Усмихнаха се и го поздравиха, защото Рой имаше изражение, което предизвикваше усмивки и фамилиарност.

Мелиса Уиклън, главният фотоаналитик, седеше зад бюрото в кабинета си, намиращ се в един от ъглите на лабораторията. Кабинетът нямаше външни прозорци, но вътрешните стени бяха остъклени, за да може Мелиса да наблюдава подчинените си.

Рой почука и тя вдигна глава.

Мелиса, блондинка на трийсет и няколко години, беше добра фея и същевременно зла изкусителка. Очите ѝ бяха огромни и прави и наред с това — замъглени и загадъчни. Носът ѝ беше чип, но устата — чувствена, превъплъщение на всички еротични пролуки. Мелиса имаше големи гърди, тънка талия и дълги крака, но предпочиташе да крие тези прелести под широки бели блузи и панталони и лабораторни престилки. Макар да бе обула маратонки, краката ѝ несъмнено бяха толкова женствени и изящни, че Рой с радост би ги целувал до забрава.

Той никога не се бе опитвал да я сваля, защото Мелиса беше сдържана и делова. И защото подозираше, че тя е лесбийка. Рой нямаше нищо против лесбийките. Но в същото време не желаше да разкрие интереса си към нея само за да бъде отблъснат.

— Добро утро, Рой — отривисто каза Мелиса.

— Как си? Господи, знаеш ли, че не бях в Лос Анджелис и не съм те виждал от...

— Тъкмо разглеждах файловете. — Тя веднага премина към деловата част. Разговорът за маловажни неща не я интересуваше. — Довършихме увеличението.

Когато Мелиса говореше, Рой никога не можеше да реши къде да гледа — очите или устата ѝ. Погледът ѝ беше пряк и предизвикателен — нещо, което той намираше за привлекателно. Ала устните ѝ бяха така сочни и съблазнителни.

Тя му подаде снимка.

Рой с усилие откъсна очи от устните ѝ.

Качеството на фотографията се бе подобрило значително. И сега Рой държеше цветно копие на снимката, която предишната нощ бе видял на екрана на портативния си компютър. Глава на мъж, обърната в профил. Лицето още беше осеяно със сенки, но вече не толкова плътни. Замъгляващата стена от дъжд беше премахната напълно.

— Отлична работа — каза Рой. — Но все още не ни дава достатъчно ясна представа, за да го идентифицираме.

— Напротив, снимката казва много неща за него — възрази Мелиса. — Възрастта му е между двайсет и осем и трийсет и две години.

— Как я изчисли?

— По компютърната проекция, основаваща се на анализ на бръчките в ъгълчето на окото, по процента сиви косми в косите и по видимата степен на втвърдяване на лицевите мускули и кожата на шията.

— Твърде големи изводи от толкова малко...

— Съвсем не — прекъсна го тя. — Системата прави аналитични проекции от десет мегабайтова база данни с биологична информация и аз съм готова да се обзаложа, че казва истината.

Той се възбуди от начина, по който сочните ѝ устни оформяха думите. Устата ѝ беше по-хубава и от очите. Съвършена.

Рой се прокашля.

— Ами...

— Кестенява коса, кафяви очи.

Той се намръщи.

— Косата, да, но на снимката очите не се виждат.

Мелиса стана, взе фотографията от ръката му, сложи я на бюрото и с молив посочи извивките на очната ябълка на мъжа.

— Той не гледа в обектива, затова дори да разглеждаме снимката под микроскоп, пак няма да видим достатъчна част от ириса, за да определим цвета. Но дори от такава перспектива компютърът може да открие няколко квадратчета с цвета.

— Тогава очите му са кафяви, така ли?

— Тъмнокафяви.

Мелиса остави молива, стана и сложи лявата си ръка на хълбока. В тази поза изглеждаше крехка като цвете и решителна като армейски генерал.

Рой харесваше непоклатимото ѝ самочувствие, резките движения и увереността, с която тя говореше. Пък и онези *устни*.

— Въз основа на компютърния анализ, съпоставящ физическото му съотношение със съизмерими предмети на снимката, мъжът е висок метър и осемдесет. — Мелиса не изговаряше докрай думите и фактите излизаха от устата ѝ с отривистата енергия на куршуми, изстреляни от автоматично оръжие. — Тежи осемдесет и два килограма. От индоевропейската раса. Гладко избръснат. В добро физическо състояние. И наскоро се е подстригвал.

— Нещо друго?

Мелиса извади от папката още една снимка.

— Това е той. В анфас.

Рой погледна втората фотография и се изненада.

— Не знаех, че имате такава снимка.

— Нямахме — каза Мелиса и с видима гордост се вторачи в изображението. — Това не е същинска фотография, а проекция на вероятния образ, основаваща се на компютърния анализ на структурата на костите и на отлагането на тлъстини на частичния профил.

— Компютърът може да прави това?

— Нововъведение в програмата.

— Надеждно ли е?

— Като се има предвид перспективата, с която трябваше да работи компютърът в този случай, вероятността това лице да съответства на истинското, е деветдесет и четири процента.

— Мисля, че това е по-хубаво от портрет по описание, нарисуван от полицейски художник.

— Много по-хубаво. Нещо не е ли наред? — след миг мълчание попита тя.

Рой осъзна, че Мелиса го гледа, а той се е вторачил в устата ѝ.

— Ами... — Рой погледна портрета на загадъчния мъж. — Питам се... Каква е тази линия на дясната страна на лицето?

— Белег.

— Наистина ли? Сигурна ли си? От ухото до върха на брадичката?

— Голям белег — отговори тя и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си. — Цикатриксиален. Предимно гладка тъкан, тук-там набръчкана по краищата.

Рой отново погледна първата снимка и видя, че там се вижда част от белега, макар отначало да го бе помислил за нещо друго.

— Стори ми се, че е ивица светлина между сенките. Лъч от улична лампа.

— Не.

— Не е ли възможно да е светлина?

— Не. Белег е — категорично заяви Мелиса и извади книжна кърпичка от отвореното чекмедже.

— Страхотно. Лесно ще го идентифицираме. Този тип, изглежда, е изкарал специална подготовка — или военна, или паравоенна. И с

този белег... Обзалагам се, че го е получил по време на изпълнение на служебния дълг. Бил е тежко ранен. Може би толкова тежко, че са го освободили от длъжност или е бил пенсиониран по инвалидност — психическа или физическа.

— Полицията и военните организации не унищожават архивите си.

— Точно така. Ще го хванем за седемдесет и два часа. По дяволите, по-скоро за четирийсет и осем. Благодаря, Мелиса.

Тя бършеше устните си с кърпичката. Не я интересуваше дали размазва червилото си, защото не боядисваше устните си. Пък и не беше необходимо. Червилото нямаше да я направи по-красива.

Рой остана очарован от начина, по който сочните ѝ, Меки устни нежно се притиснаха до меката кърпичка.

Осъзна, че се е вторачил в нея, а тя отново забелязва този факт. Той отмести поглед към очите ѝ.

Мелиса леко се изчерви, извърна глава и хвърли кърпичката в кошчето за отпадъци.

— Може ли да взема това копие? — попита Рой и посочи компютърния портрет.

Тя извади кафяв плик, даде му го и каза:

— Сложих тук пет разпечатки и две дискети с портрета.

— Благодаря, Мелиса.

— Моля.

Страните ѝ още бяха румени и Рой усети, че за пръв път, откакто я познава, е проникнал отвъд хладната ѝ, делова фасада и се е докоснал до душата ѝ — истинската ѝ изящна и чувствена същност, която Мелиса обикновено се стремеше да прикрива. Той се запита дали да не ѝ предложи среща.

Рой извърна глава и се вторачи в работниците в компютърната лаборатория. Беше убеден, че те са доловили атмосферата на еротична възбуда, витаеща в кабинета на шефката им. Но и тримата изглеждаха погълнати в работата си.

Когато Рой отново се обърна към Мелиса, готов да я покани на вечеря, тя крадешком бършеше ъгълчето на устните си с върха на пръста си. Мелиса се опита да прикрие това, като сложи ръка на устата си и се престори, че кашля.

Изумен, Рой установи, че тя е изтълкувала погрешно сладострастния му поглед. Мелиса явно бе помислила, че вниманието му е привлечено към устните ѝ, защото там има троха или са изцапани с нещо.

Тя не забелязваше страстта му. Ако *наистина* беше лесбийка, Мелиса сигурно бе предположила, че Рой знае за това и не би проявил интерес към нея. Ако не беше лесбийка, тя вероятно не можеше да си представи да се хареса — или да бъде обект на желанието — на мъж със закръглено лице, двойна брадичка и пет излишни килограма на ханша. Той се бе сблъсквал и преди с този предразсъдък — външността. Много жени с промити мозъци от консуматорската култура, която внушаваше фалшиви ценности, се интересуваха само от мъже, изглеждащи като онези в рекламите за „Марлборо“ или на „Кевин Клайн“. Те не разбираха, че мъжът с добродушното лице на любим чичо, може да е по-мил, по-мъдър, по-отзивчив и по-добър любовник от сексапилния мускулист здравеняк, който прекарва повечето си време в гимнастическия салон. Жалко, ако Мелиса беше толкова празноглава. Колко жалко.

— Мога ли да направя още нещо за теб? — попита тя.

— Не. Вече направи много. Щом разполагаме с този портрет, няма начин да не го хванем.

Мелиса кимна.

— Трябва да отида в лабораторията за отпечатъци, за да проверя дали са заснели нещо от фенерчето или от прозореца на банята.

— Да, разбира се — смутено каза тя.

Рой погледна за последен път *съвършената* ѝ уста, затвори вратата след себе си и прекоси две трети от компютърната лаборатория, после се обърна. Надяваше се, че тя го гледа. Но Мелиса отново седеше зад бюрото си. Държеше пудриера и оглеждаше устните си в огледалцето.

„Китайска мечта“ беше ресторант в Западен Холивуд. Помещаваше се в старомодна триетажна тухлена сграда в район с модни, луксозни магазини. Спенсър паркира през няколко пресечки, отново остави Роки във форда и тръгна към заведението.

Въздухът беше приятно топъл, а ветрецът — освежаващ. Беше един от онези дни, когато ти се струва, че си заслужава да се бориш с живота.

Ресторантът още не бе отворил за обяд. Но вратата беше отключена и Спенсър влезе.

„Китайска мечта“ не беше украсен като повечето китайски ресторанти. Там нямаше дракони, кучета, нито месингови идеограми. Заведението беше поразително модерно. Преобладаващите цветове бяха перленосиво и черно. Трийсетината маси бяха застлани с бели ленени покривки. Единственият китайски предмет на изкуството беше издялана от дърво статуя в естествен ръст на облечена в мантия миловидна жена, която държеше нещо като бутилка или кратуна. Дървената фигура стоеше до вратата.

Двама двайсетинагодишни азиатци подреждаха чинии и винени чаши. Трети, едно десетилетие по-голям от тях, сръчно сгъваше бели платнени кърпи, оформяйки красиви островърхи триъгълници. Ръцете му бяха бързи като на фокусник. И тримата бяха с черни обувки, бели ризи и черни вратовръзки.

Най-възрастният се усмихна и се приближи до Спенсър.

— Съжалявам, господине, но не отваряме по-рано от единайсет и половина.

Гласът му беше любезен и имаше съвсем лек акцент.

— Дошъл съм да се срещна с Луис Лий, ако е възможно.

— Имате ли уговорен час?

— Боя се, че нямам.

— Бихте ли ми казали какво желаете да обсъдите с него?

— Една от наемателките, която живее в негова сграда.

Мъжът кимна.

— Предполагам, че става дума за госпожица Кийн.

Тихият глас, усмивката и безукорната учтивост се съчетаха и се сляха в образ на смиреност, наподобяващ воал, през който отначало беше трудно да се разбере, че сервитьорът е интелигентен и наблюдателен.

— Да. Казвам се Спенсър Грант. Аз съм... приятел на Валери. Тревожа се за нея.

Мъжът бръкна в джоба на панталона си и извади предмет с размера на колода карти — най-миниатюрният клетъчен телефон,

който Спенсър бе виждал.

Китаецът долови интереса му и поясни:

— Произведено в Корея.

— Достоеен е за Джеймс Бонд.

— Господин Лий наскоро започна да ги внася.

— Мислех, че е ресторантьор.

— Да, но се занимава и с много други неща.

Сервитьорът натисна единственото копче, изчака да бъде предаден предварително програмирания седемцифрен номер и после изненада Спенсър, като започна да говори не на английски или на китайски, а на френски.

Сетне сгъна клетъчния телефон, пхна го в джоба си и каза:

— Господин Лий ще ви приеме. Насам, ако обичате.

Спенсър го последва. Двамата минаха между масите и влязоха в съседната стая, където се разнасяха облаци от благоухания — чесън, лук, джинджифил, горещо фъстъчено масло, супа от гъби, печена патица и бадемова есенция.

Огромната и безупречно чиста кухня беше пълна с готварски печки, фурни, нагревателни плочи, камери за дълбоко замразяване, умивалници и дъски за рязане. Преобладаваше бялата керамика и неръждаемата стомана. Пет-шест готвача и помощници, облечени в бяло от главата до петите, се занимаваха с различни кулинарни задачи.

Операцията беше организирана и прецизна като сложния механизъм на швейцарски часовник с въртящи се балерини, маршируващи оловни войничета и подскачащи дървени кончета.

Спенсър и китаецът стигнаха до люлеещите се врати. Сетне тръгнаха по коридора. Минаха покрай складове и стаи за почивка на персонала и се приближиха до асансьор. Спенсър очакваше, че ще се качат в кабината, но мъжът го поведе надолу. Вратите се отвориха и сервитьорът направи знак на Спенсър да излезе пръв.

Подземието беше влажно и неприветливо. Озоваха се в облицовано в махагон фоайе с красиви столове от тиково дърво, тапицирани с кожа от диви патици.

Администраторът беше азиатец — плешив, висок метър и осемдесет, с широки рамене и дебел врат — и трескаво пишеше нещо на компютърната клавиатура. Той вдигна глава и се усмихна. Сакото на сивия му костюм се опъна под очертанията на скрито оръжие.

— Добро утро — каза азиатецът и Спенсър отвърна със същата любезност.

— Може ли да влезем? — попита сервитьорът.

Плешивият кимна.

— Всичко е наред.

Придружителят поведе Спенсър към вътрешна врата и електронната ключалка изщрака, задействана от администратора.

Плешивият отново започна да пише. Пръстите му се движеха бързо по клавиатурата. Ако боравеше толкова добре и с оръжие, той би бил опасен противник.

Спенсър и сервитьорът тръгнаха по бял коридор с под от сиви плочки. От двете страни имаше кабинети. Повечето врати бяха отворени и Спенсър видя мъже и жени, предимно азиатци, които работеха на бюра, шкафове и компютри като всички останали служители в реалния свят.

Вратата в дъното на коридора водеше към кабинета на Луис Лий, където друга изненада очакваше Спенсър. Под от шуплест варовик. Красив персийски килим на сиви, лилави и зелени шарки. На стените — гоблени. Изящни френски мебели от деветнайсети век. Подвързани в кожа книги в библиотеки с остъклени вратички. Голямата стая беше осветена от няколко лампи с красиви абажури, поставени на пода и на масата. Спенсър бе убеден, че всички вещи в кабинета са оригинали.

— Господин Лий, това е господин Грант — съобщи придружителят.

Мъжът, който стана от стола зад бюрото, беше слаб, висок метър и седемдесет и на петдесетина години. Гъстата му гарвановочерна коса бе започнала да посивява на слепоочията. Беше облечен в черно сако, тъмносин панталон с тиранти, бяла риза и папийонка на малки червени точки на син фон и носеше очила.

— Добре дошли, господин Грант.

Лий имаше напевен акцент — наполовина европейски, наполовина азиатски. Ръката му беше малка, но стискаше силно.

— Благодаря ви, че ме приехте — каза Спенсър.

Чувстваше се така неориентиран, сякаш бе минал през вълшебно огледало и се бе озовал в непознат свят.

Очите на Лий бяха черни като въглени и пронизаха като скалпел Спенсър.

Придружителят застана от едната страна на вратата и скръсти ръце зад гърба си. Сега приличаше на телохранител.

Луис Лий покани Спенсър да седне в едно от креслата, които бяха поставени от двете страни на ниска масичка. Лампата на пода хвърляше сини, зелени и алени отблясъци.

Лий се настани срещу Спенсър. Седеше с изправен гръб. С очилата, папийонката и тирантите си той приличаше на професор по литература в кабинета на своя дом, намиращ се до Йейл или някой университет от веригата „Айви лийг“.

Държанието му беше сдържано, но дружелюбно.

— Приятел сте на госпожица Кийн, така ли? Вероятно сте били съученици в гимназията? Или в колежа?

— Не. Не я познавам толкова отдавна. Запознахме се в заведението, където тя работи. Отскоро... сме приятели. Но държа на нея и... Ами, притеснявам се, че ѝ се е случило нещо.

— Какво мислите, че може да ѝ се е случило?

— Не знам. Но сигурно сте информиран, че снощи къщата, където живее Валери, е била нападната от екип на специалните сили. Сградата е ваша собственост.

Лий не отговори веднага.

— Да, снощи след операцията властите дойдоха в дома ми, за да ме разпитат за Валери.

— Какви бяха... онези власти?

— Трима мъже. Твърдяха, че са от ФБР.

— Твърдяха?

— Показаха ми документи, но лъжеха.

Спенсър се намръщи и попита:

— Но откъде сте толкова сигурен?

— Имам богат опит с измамите и предателствата. — Лий не изглеждаше нито ядосан, нито огорчен. — Развих нюх към тези неща.

Спенсър се запита дали това е обяснение или предупреждение. Разбра, че не се намира в присъствието на обикновен бизнесмен.

— Щом не са били федерални агенти...

— О, сигурен съм, че бяха федерални агенти. Но мисля, че използваха документите на ФБР.

— Да, но ако са били от друго бюро, защо не са показали истинските си карти?

Лий сви рамене.

— Агенти мошеници, действащи, без да са упълномощени от бюро то си, които се надяват да конфискуват пари от сделка с наркотици, биха имали причина да заблуждават хората с фалшиви карти.

Спенсър знаеше, че такива неща се случват.

— Не мога да повярвам, че Валери е замесена в търговия с наркотици.

— Убеден съм, че не е. Ако мислех така, нямаше да ѝ дам под наем къщата. Търговците на наркотици са боклуци. Развалят децата и съсипват живота им. Освен това, макар че плащаше наема си в брой, госпожица Кийн не беше богата.

— Щом онези мъже не са били ченгета мошеници от Агенцията за борба с наркотиците, дошли да приберат печалба от продажба на хероин, и не са били от ФБР, какви са били тогава?

Луис Лий се намести на креслото и наклони глава така, че отраженията на лампата с абажур от цветно стъкло паднаха върху очилата му и скриха очите му.

— Понякога някое правителство или правителствено бюро чувства безсилие, когато трябва да играе по правилата. При наличието на изпиране на океани от пари от данъци и от абсурдни букмейкърски системи за някои длъжностни лица от правителството е лесно да финансират тайни операции, за да постигнат цели, непостижими със законни средства.

— Господин Лий, четете ли много шпионски романи?

Луис Лий се усмихна.

— Те не ме интересуват.

— Извинете, но думите ви звучат малко параноично.

— Говоря само от личен опит.

— Тогава животът ви е бил по-интригуващ, отколкото изглежда.

— Да — отговори Лий, но не добави нищо повече и след миг мълчание продължи: — Колкото по-голямо е едно правителство, толкова по-вероятно е да е пълно с такива тайни организации — някои малки, но други не. А американското правителство е голямо, господин Грант.

— Да, но...

— Преките и косвените данъци изискват обикновеният гражданин да работи от януари до средата на юли, за да плати дължимото на правителството. *Едва след това* трудещите се мъже и жени започват да работят за себе си.

— И аз съм чувал тези статистически данни.

— А когато е толкова голямо, правителството става и арогантно.

Луис Лий не приличаше на фанатик. В гласа му не се долавяше нито гняв, нито огорчение. Всъщност, макар да бе предпочел да се обгради с красиви френски мебели, той излъчваше спокойствието на будист, непретенциозност и типично азиатско примирение с настоящата ценностна система на света. Приличаше повече на прагматик, отколкото на кръстоносец.

— Враговете на госпожица Кийн са и мои врагове, господин Грант.

— И мои.

— Но нямам намерение да се превръщам в мишена — както постъпвате вие. Снощи не изразих съмнения към документите на тримата мъже, които се представиха за федерални агенти. Това нямаше да бъде разумно. Вярно, не им помогнах, но се престорих, че им съдействам. Знаете какво имам предвид.

Спенсър въздъхна и прегърби рамене.

Лий сложи ръце на коленете си и се наведе напред. Проницателните му черни очи отново се видяха, когато се отмести от разноцветната светлина на лампата.

— Вие сте били човекът в къщата й снощи — заяви той.

Спенсър се изненада за пореден път.

— Откъде знаете, че съм бил там?

— Агентите разпитваха дали госпожица Кийн живее с мъж с ръст и тегло като вашите. Мога ли да попитам какво правехте там?

— Валери закъсна за работа и аз се разтревожих. Отидох в дома й, за да проверя дали не се е случило нещо.

— И вие ли работите в „Червената врата“?

— Не. Чаках я там. — Спенсър реши да каже само това. Останалото беше заплетено и неудобно. — Може ли да ми кажете нещо, което би ми помогнало да намеря Валери?

— Не.

— Единственото ми желание е да й помогна, господин Лий.

— Вярвам ви.

— Тогава защо не ми съдействате? Какво пишеше във формуляра й за наемане на къща? Предишен адрес, месторабота, кредитна справка? Всичко, което би ми помогнало и насочило.

Бизнесменът се облегна назад и премести късите си ръце на облегалката на креслото.

— Нямаше формуляр.

— Вие притежавате много сгради и съм убеден, че онзи, който отговаря за това, се нуждае от подобни формуляри.

Луис Лий повдигна вежди — театрално изражение за такъв невъзмутим човек.

— Проучили сте ме. Много добре. Е, в случая с Валери Кийн нямаше формуляр, защото ми я препоръча един човек от „Червената врата“, който също беше мой наемател.

Спенсър се сети за красивата сервитьорка, която беше наполовина виетнамка, наполовина чернокожа.

— Роузи?

— Може би.

— Тя и Валери приятелки ли са?

— Да. Запознах се с госпожица Кийн и я одобрих. Прецених, че мога да й имам доверие. Това беше всичко, което ми бе необходимо да знам за нея.

— Тогава трябва да говоря с Роузи.

— Тя несъмнено ще бъде на работа довечера.

— Трябва да говоря с нея, колкото е възможно по-скоро. Отчасти заради разговора с вас имам ясното чувство, че някой ме преследва и може би нямам време.

— Мисля, че преценката ви е точна.

— Тогава трябва да знам фамилното име и адреса на Роузи.

Луис Лий мълча толкова дълго, че Спенсър се изнерви.

— Господин Грант, аз съм роден в Китай. Когато бях дете, избягахме от комунистите и емигрирахме в Ханой, Виетнам, който тогава беше под контрола на французите. Загубихме всичко, но това беше по-добре, отколкото да сме сред десетте милиона, ликвидирани от председателя Мао.

Макар да нямаше представа какво общо би могла да има личната история на бизнесмена с неговия проблем, Спенсър знаеше, че между

двете неща има връзка, която скоро ще се изясни. Луис Лий беше китаец, но не и неразгадаем. Всъщност, по свой начин, той беше откровен като селянин от Нова Англия.

— Китайците във Виетнам бяха потискани. Животът им беше тежък. Но французите обещаха да ни пазят от комунистите. Само че не успяха. Когато през 1954 година Виетнам бе разделен, аз още бях малко момче. Отново избягахме — този път в Южен Виетнам — и пак загубихме всичко.

— Разбирам.

— Едва ли. Но скоро ще започнете да схващате. След година започна гражданската война. През 1959 година малката ми сестра беше убита на улицата в снайперистка престрелка. Три години по-късно, седмица след като Джон Кенеди обеща, че Съединените щати ще гарантират свободата ни, баща ми бе убит от бомба на терористи, поставена в сайгонски автобус.

Лий затвори очи и скръсти ръце. Имаше такъв вид, сякаш по-скоро размишляваше, отколкото си спомняше.

Спенсър чакаше.

— В края на април 1975 година, когато Сайгон падна, аз бях трийсетгодишен. Имах четири деца и съпруга. Мей. Майка ми още беше жива. Както и един от тримата ми братя, и две от децата му. Общо десет човека от семейството. След шест месеца на терор починаха майка ми, брат ми, една от племенниците ми и един от синовете ми. Не можах да ги спася. Останалите шестима... се присъединихме към група от други трийсет и двама и се опитахме да избягаме по море.

— Лодкари — с уважение отбеляза Спенсър, който знаеше какво е да си скъсал с миналото си, да бягаш, да се страхуваш и всеки ден да се бориш да оцелееш.

Без да отваря очи, Лий продължи да разказва спокойно, сякаш подробно описваше разходка сред природата. — Времето се развали и пирати се опитаха да превземат кораба ни. Виетконгци. Щяха да убият мъжете, да изнасят и да убият жените и да откраднат оскъдните ни вещи. Осемнайсет от нас загинаха в опит да отблъснат атаката им. Единият беше моят син. Десетгодишен. Застреляха го. Не можах да направя нищо. Другите се спасихме, защото внезапно времето се влоши толкова много, че пиратският кораб се оттегли, за да не се

разбие. Бурята ни раздели. Високите вълни блъснаха в морето още двама от нас. Останахме осемнайсет. Времето се оправи, но корабът ни беше повреден. Моторът не работеше. Нямахме платна, нито радиопредавател. Намирахме се наред Южнокитайско море.

Спенсър вече не беше в състояние да гледа невъзмутимия мъж, но и не можеше да откъсне поглед от него.

— Настана жестока жегга, която продължи шест дни. Нямахме вода за пиене. Храната беше малко. Една жена и четири деца умряха, преди да прекосим граничните води и да ни спаси американски военен кораб. Едно от децата, което почина от жажда, беше дъщеря ми. Не можах да я спася. Вече не бях в състояние да спася никого. От семейството ми останаха четирима — съпругата ми, единствената ми оцеляла дъщеря и една от племенниците ми. И аз.

— Съжалявам — каза Спенсър, но думата беше толкова неуместна, че изпита желание да не я бе произнасял.

Луис Лий отвори очи.

— Преди повече от двайсет години от онзи разпадащ се кораб бяха спасени още девет човека. Както сторих и аз, те също приеха американски малки имена и днес сме партньори в ресторанта. Имаме и друг бизнес. Смятам ги за членове на семейството ми. Ние сме отделен народ тук, господин Грант. Смятам се за американец, защото вярвам в американските идеали. Обичам тази страна и народа ѝ. Но не обичам правителството ѝ. Не мога да обичам нещо, на което не вярвам. Не вярвам и на никое друго правителство в света. Това безпокои ли ви?

— Да. Разбираемо е, но потискащо.

— Като индивиди, семейства, съседи и членове на една общност, хората от всички раси и политически възгледи обикновено са порядъчни, любезни и състрадателни. Но в големите корпорации или правителства, когато в ръцете им се съсредоточи огромна власт, някои стават чудовища, макар и с добри намерения. Аз не мога да бъда лоялен към чудовища. Предан съм само на семейството си, на съседите ми и на общността.

— Мисля, че това е справедливо.

— Роузи, сервитьорката от „Червената врата“, не беше сред хората в кораба. Но майка ѝ беше виетнамка, а баща ѝ — американец, който почина там. Ето защо тя е член на моята общност.

Спенсър беше толкова захласнат в разказа на Луис Лий, че забрави молбата си, която предизвика тези ужасни спомени. Искаше да разговаря с Роузи, колкото е възможно по-скоро и му трябваше фамилиното ѝ име и адреса.

— Роузи не бива да бъде замесвана в тази история — добави Лий. — Казала е на онези мошеници от ФБР, че не познава добре госпожица Кийн и аз не желая да я въвличате повече.

— Само искам да ѝ задам няколко въпроса.

— Ако ви видят с нея и ви идентифицират като мъжа, който снощи е бил в къщата, те ще помислят, че Роузи е била нещо повече от колежка на госпожица Кийн.

— Ще бъда дискретен, господин Лий.

— Да. Това е единствената възможност, която ви давам.

Вратата тихо се отвори. Спенсър се обърна и видя, че любезният му придружител се връща в стаята. Не го беше чул да излиза.

— Тя го помни. Въпросът е уреден — каза сервитьорът, приближи се до Лий и му даде лист от тефтерче.

— В тринайсет часа Роузи ще ви чака на този адрес — рече Лий. — Тя не живее там. Може да наблюдават апартамента ѝ.

Бързината, с която срещата бе уредена, се стори вълшебна на Спенсър.

— Роузи няма да бъде следена. Погрижете се да не следят и вас — добави Лий и стана.

Спенсър също се изправи и рече:

— Господин Лий, вие и вашето семейство...

— Да?

— Историята ви е поразителна.

Лий леко се поклони. После се обърна, тръгна към бюрото си и добави:

— И още нещо, господин Грант.

Когато Лий издърпа едно от чекмеджетата, Спенсър изпита безумното чувство, че този спокоен, добродушен господин, който приличаше на професор, ще извади пистолет със заглушител и ще го застреля. Параноята беше като инжекция амфетамин, сложена право в сърцето.

Лий измъкна нещо като медальон от нефрит на верижка.

— Понякога ги давам на хора, които явно се нуждаят от тях.

Уплашен, че двамата мъже ще чуят ударите на сърцето му, Спенсър се приближи до Лий и прие подаръка.

Медальонът беше пет сантиметра в диаметър. От едната страна бе гравирана глава на дракон, а от другата — също така стилизиран фазан.

— Вижда ми се твърде скъп, за да...

— Обикновен сапунен камък. Фазани и дракони, господин Грант. Вие се нуждаете от силата им. Фазаните и драконите означават благополучие и дълъг живот.

— Това амулет ли е?

— Да, и много помага. Видяхте ли Куан Ин, когато влязохте в ресторанта?

— Моля?

— Дървената статуя до вратата.

— Да. Жената с миловидното лице.

— В нея живее дух, който не позволява на врагове да прекратят прага ми. — Изражението на Лий беше сериозно, както когато разказваше за бягството си от Виетнам. — Тя не пуска завистливи хора, а самосъжалението и завистта са най-опасните от всички емоции.

— Вярвате в това, след като сте имали такъв живот?

— Трябва да вярваме в нещо, господин Грант.

Двамата стиснаха ръце.

Спенсър прибра листа от тефтерче и медальона и тръгна след придружителя си.

Качиха се в асансьора и Спенсър си спомни кратката размяна на реплики между сервитьора и плешивия китаец, когато влязоха във фоайето.

— Докато слизахме тук, ме прегледаха за оръжия, нали?

Придружителят, изглежда, намери въпроса за интересен, но не отговори.

Минута по-късно, когато стигнаха до външната врата, Спенсър спря, за да разгледа Куан Ин.

— Господин Лий наистина ли мисли, че тя го пази от врагове?

— Щом мисли, тогава е така. Господин Лий е страхотен човек.

— Вие бяхте ли на кораба?

— Бях едва осемгодишен. Майка ми беше жената, която умря от жажда в деня, когато ни спасиха.

— Господин Лий каза, че не е спасявал никого.

— Той спаси всички ни — рече придружителят и отвори вратата.

Спенсър се озова на тротоара пред ресторанта. Ярката слънчева светлина го заслепи. Ушите му заглъхнаха от шума на минаващите превозни средства и на самолета над главата му. Имаше чувството, че внезапно се е събудил от сън. Или че току-що е заспал.

Докато беше в ресторанта, никой не погледна белега му.

Той се обърна и се вторачи в остъклената врата на заведението.

Мъжът, чиято майка бе умряла от жажда в Южнокитайско море, отново сгъваше кърпи и ги оформяше в красиви островърхи триъгълници.

Лабораторията за отпечатьци, където Дейвид Дейвис и младият му помощник чакаха Рой Майро, беше една от четирите стаи, заемани от отдел „Пръстови отпечатьци“ и беше пълна с компютри, изготвящи портрети по описание, и други по-странни технически средства.

Дейвис се готвеше да обработи латентните отпечатьци, взети от прозорчето на банята в къщата в Санта Моника. Бяха го извадили внимателно заедно с рамката и сега прозорецът бе сложен върху мраморна пейка в лабораторията.

— Това е важно — предупреди ги Рой, докато се приближаваше към тях.

— Разбира се, всяко разследване е важно — отговори Дейвис.

Рой не обичаше Дейвис не само защото името му беше дразнещо, но и заради неизтощимия му ентусиазъм. Висок, мършав, подобен на щъркел и с къдрави руси коси, Дейвид Дейвис не вървеше, а бързаше, бягаше и търчеше. Не се обръщаше, а се *завърташе*. Не посочваше, а тикаше пръста в предмета. За Рой Майро, който избягваше крайностите във външността и в държанието на публични места, Дейвис беше смущаващо театрален.

Помощникът, познат на Рой само като Верц, беше бледо същество. Лабораторната престилка му стоеше като расо на смирен послушник в семинария. Когато не тичаше, за да донесе нещо на Дейвис, Верц се суетеше и обикаляше със страхопочитание около шефа си. На Рой му се повдигаше от тази гледка.

— По фенерчето няма нищо — каза Дейвид Дейвис и театрално замахна с ръка, описвайки голяма нула във въздуха. — Нула! Нито дори частични отпечатьци. Това фенерче не струва нищо! По него няма гладка повърхност. Само стомана на ръбове и ромбове.

— Жалко — отбеляза Рой.

— Жалко? — Очите на Дейвис се разшириха, сякаш Рой реагираше с усмивка и свиване на рамене на новината, че папата е убит. — Фенерчето сякаш е *направено специално* за крадци и главорези, за Бога.

— За Бога — одобрително измърмори Верц.

— Тогава да се заемем с прозореца — нетърпеливо предложи Рой.

— Да, храним големи надежди за прозореца — рече Дейвис, клатейки глава, сякаш слушаше реге. — Лак. Многократно лакиран с жълт като горчица лак, за да предпазва дървото от парата в банята. И гладък. Ако на прозореца има нещо, няма начин да не го открием.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — подчерта Рой.

В единия ъгъл на стаята, под вентилатора, стоеше четирийсет и пет литров аквариум. Верц си сложи хирургични ръкавици, хвана прозореца за двата края и го пренесе в аквариума. Прозорецът беше твърде тежък и неудобен за пренасяне и Верц го постави под ъгъл, като го подпря на една от стъклените стени.

Дейвис сложи три топчета памук в чашка на Петрие и я постави на дъното на аквариума. Взе капкомер и пусна няколко капки течен цианоакрилат метилов естер. Сетне, с друг капкомер, добави същото количество разтвор на натриев хидроокис.

От аквариума мигновено се вдигна облак изпарения от цианоакрилат, който се насочи към решетката на отдушника.

Латентните отпечатьци, оставени върху кожата от малки количества мазнини, пот и прах, обикновено не се виждаха с просто око, докато не се обработеха с няколко вещества — различни видове дактилоскопичен прах, йод, разтвор на сребърен нитрат, нинхидринов разтвор или пари от цианоакрилат, които често постигаха най-добър резултат върху материали без пори като стъкло, метал, пластмаса и твърди лакове. Изпаренията веднага се концентрираха в лепкава утайка върху всякаква повърхност, но най-вече върху мазнините, от които се образуваха латентните отпечатьци.

Процесът продължаваше трийсетина минути. Ако оставеха прозореца в аквариума повече от час, утайката щеше да бъде толкова много, че отпечатъците нямаше да се виждат. Дейвис реши да чака четирийсет минути и остави Верц да наблюдава изпаренията.

За Рой тези четирийсет минути бяха ужасно мъчителни, защото Дейвид Дейвис, безподобен откаченяк по техниката, настоя да демонстрира някакъв нов лабораторен уред. С множество жестове и възклицания и с очи, ярко блестящи като на птица, Дейвис надълго и нашироко обясни предназначението на всеки детайл.

Когато Верц съобщи, че прозорецът е изваден от аквариума, Рой беше изтощен от внимателното слушане и с копнеж си припомни предишната нощ, спалнята на семейство Бетънфилд, ръката на Пенелопа и музиката на Бийтълс... Тогава беше толкова спокоен и отпуснат.

Мъртвите често бяха по-добра компания от живите.

Верц ги поведе към лабораторната маса, където бе оставил прозореца на банята. На статив на масата бе монтиран „Полароид С-5“, обърнат с обектива надолу, за да прави снимки отблизо на отпечатъците, които можеше да намерят.

Прозорецът бе сложен с вътрешната страна нагоре, защото загадъчният мъж трябва да го бе докоснал там, докато бе бягал. Външната страна, разбира се, беше измита от дъжда.

Макар че черна повърхност би била идеална, жълтият като горчица лак би трябвало да е достатъчно тъмен, така че да изпъкват релефните очертания на бялата утайка от цианоакрилат. Вгледаха се отблизо, но не видяха нищо нито на рамката, нито на стъклото. Верц угаси неоновите лампи на тавана. В лабораторията стана тъмно с изключение на оскъдната дневна светлина, която проникваше през спуснатите щори. Бледото му лице сякаш слабо фосфоресцираше в мрака, досущ плътта на същество, живеещо в дълбините на океана.

— Малко светлина под определен ъгъл може да разкрие нещо — рече Дейвис.

На стената имаше халогенна лампа с конусовиден абажур. Дейвис я взе, запали я и бавно я придвижи около прозореца, насочвайки концентрираната светлина под малки ъгли.

— Нищо — нетърпеливо каза Рой.

— Сега ще разгледаме стъклото — рече Дейвис.

Но и там нямаше нищо.

— Магнитен прах — заяви той. — Това е решението.

Верц запали неоновите лампи, после се приближи до шкафа и извади бурканче магнитен прах и специална четка, каквато Рой виждаше за пръв път.

От дозатора потекоха струи черен прах, който полепна там, където имаше следи от мазнина, но намагнетизираната четка привлече свободните зрънца. Предимството на магнитните пред другите дактилоскопични прахове беше, че не позволяваха изследваната повърхност да се покрие с излишен материал.

Верц напръска всеки сантиметър от стъклото и рамката, но не видяха отпечатъци.

— Добре. Чудесно. Така да бъде — възкликна Дейвис, потърка ръце и поклати глава, доволен от предизвикателството. — Няма да паднем на колене! Да бъдем проклети, ако го сторим! Ето, това прави работата забавна!

— Ако е лесно, щеше да е за задници — ухили се Верц, явно повтаряйки един от любимите им афоризми.

— Точно така! — съгласи се Дейвис. — Имаш право, млади майсторе Верц. А ние не сме *кои да са* задници.

Предизвикателството ги опияни от възторг.

Рой многозначително погледна часовника си.

Верц прибра магнитния прах и четката, а Дейвид Дейвис извади гумени ръкавици и внимателно пренесе прозореца в съседната стая, която беше по-малка от главната лаборатория. Сложи го в металната мивка, взе пластмасова пръскачка и изми лакираната рамка и стъклото.

— Метанолов разтвор на родамин 6Г — обясни той, сякаш Рой знаеше какво е това или дори го държеше в хладилника си вкъщи.

В стаичката влезе и Верц и рече:

— Познавах една Родамин, която живееше в апартамент 6Г, точно срещу моята врата.

— Това като нея ли мирише? — попита Дейвис.

— Нейният мирис беше по-пикантен.

Двамата се разсмяха.

Просташки хумор. За Рой подобни шегички не бяха смешни, а досадни. Но той предположи, че не би трябвало да се дразни от това.

Дейвид Дейвис взе друга пластмасова пръскачка и пак обясни:

— Чист метанол. Измива излишния родамин.

— Родамин никога не беше излишна — каза Верц и двамата отново се засмяха.

Понякога Рой ненавиждаше професията си.

Верц включи лазерен генератор с водно охлаждане и започна да върти копчетата.

Дейвис пренесе прозореца на масата под лазера.

Доволен, че уредът е готов, Верц раздаде лазерни очила. Дейвис угаси неоновите лампи. Единствената светлина в стаята беше бледият лъч, който проникваше през вратата от съседната лаборатория.

Рой сложи очилата и се приближи до масата за изследвания.

Дейвис включи лазера. Странният лъч започна да танцува по долната част на рамката и почти веднага, очертан в родамин, се появи отпечатък — причудливи, фосфоресциращи извивки.

— Мамка му! Ето го! — възкликна Дейвис.

— Може да е на всеки — каза Рой. — Трябва да проверим.

— Прилича на палец — отбеляза Верц.

Лъчът продължи да се движи и като по чудо върху дръжката и рамката се появиха още отпечатъци. Някои бяха частични, други — размазани, трети — цели и ясни.

— Ако обичах залозите — рече Дейвис, — бих се басирал, че прозорецът е бил почистван наскоро. Избърсан е с кърпа, което ни предоставя идеално поле. Според мен тези отпечатъци принадлежат на един и същ човек и са оставени по едно и също време. Беше по-трудно от обикновено да ги открием, защото върху пръстите не е имало много мазнини.

— Да, точно така. Нали е вървял в дъжда — развълнувано добави Верц.

— И може да е избърсал ръцете си в нещо, когато е влязъл в къщата — каза Дейвис.

— На дланите няма мазни жлези — обясни Верц. — Върховете на пръстите стават мазни при допир с лицето, косата и други части на тялото. Изглежда, човешките същества непрекъснато се пипат тук-там.

— Не говори мръсотии на работното място, млади майсторе Верц — смъмри го Дейвис с шеговито строг тон.

Двамата се засмяха.

Очилата се впиха в носа на Рой. Главата го заболя от тях.

На ярката светлина на лазера се появи още един отпечатък.

Дори Майка Тереза, натъпкана със силна доза амфетамин, би останала поразена от депресията, която цареше в компанията на тандема Дейвид Дейвис и Верц. Но въпреки това Рой почувства, че настроението му се повишава с появата на всеки светъл отпечатък.

Загадъчният мъж скоро нямаше да е загадка.

[1] Carver — който разрязва, gunman — въоръжен човек, гангстер, убиец, garrote — гарота, въже за удушаване, hemlock — отровно питие, приготвено от бучиниш (англ.). — Б.пр. ↑

7.

Денят беше мек, макар и не достатъчно топъл за слънчеви бани. Но на Винъс Бийч Спенсър видя шест млади жени по бикини и с тъмен бронзов загар на кожата, и двама мъже в пъстри бански на цветя. Всички лежаха на големи хавлии и поемаха слънчевите лъчи. Кожата им беше настръхнала, но те не се отказваха.

Двама мускулести, босоноги мъже бяха опънали на пясъка волейболна мрежа и енергично играеха, като подскачаха високо, крещяха и сумтяха. На асфалтираната пешеходна алея няколко младежи караха ролкови кънки. Брадат мъж, облечен в джинси и черна фланелка пускаше червено хвърчило с дълга опашка от червени панделки.

Всички бяха твърде възрастни, за да са гимназисти. Може би трябваше да са на работа, защото беше четвъртък следобед. Спенсър се запита колко бяха жертвите на последната рецесия и колко — младежи, които разчитаха на прехрана от родителите си или от обществото. Калифорния отдавна се бе превърнала в огромна общност на вторите и с икономическата си политика наскоро бе създавала първите, при това в рояци, съперничаещи на многобройните легиони, пръкнали се в предишните десетилетия.

Роузи седеше на пейка от бетон и кедрово дърво, поставена на тревната площ до брега, под сянката на грамадна палма.

Издокарана с бели сандали, бял панталон и тъмночервена блуза, Роуз беше още по-екзотична и поразително красива, отколкото изглеждаше на оскъдното осветление в „Червената врата“. Чертите на лицето ѝ бяха смесица от вьетнамското и афроамериканското наследство на родителите ѝ. Въпреки това Роуз не притежаваше отличителните белези нито на едната, нито на другата раса, а наподобяваше изящна Ева от непозната раса — съвършена, невинна жена, сътворена за нов живот.

Но не беше спокойна. Изглеждаше напрегната и недружелюбна. Бе се вторачила в морето и се обърна, когато чу стъпките на Спенсър. Но се усмихна широко, щом видя Роки.

— Колко си сладичък! — възкликна Роузи, наведе се и започна да прави знаци на кучето да отиде при нея. — Ела, миличко. Ела, сладурче.

Роки припикаше щастливо, размахваше опашка и оглеждаше плажа, но се вцепени, когато се озова пред гальовно зовящата го красавица. Пъхна опашка между краката си и се приготви да скочи, ако тя тръгнеше към него.

— Как се казва? — попита Роузи.

— Роки. Срамежлив е — отговори Спенсър и седна на другия край на пейката.

— Ела тук, Роки. Ела, сладурче.

Кучето наклони глава на една страна и предпазливо се вторачи в нея.

— Какво има, сладурче? Не искаш ли да те гушкат и галят?

Роки изскимтя. Плъзна предните си лапи напред и завъртя задник, но не махна с опашка. Всъщност искаше Роузи да го погали, но й нямаше доверие.

— Колкото повече го викаш, толкова повече се дърпа — посъветва я Спенсър. — Не му обръщай внимание и може би ще реши, че те харесва.

Роузи се изправи и Роки се стресна от рязкото движение. Отстъпи няколко крачки назад и се вторачи в нея още по-предпазливо от преди.

— По природа ли е толкова срамежлив? — попита тя.

— Откакто го познавам. Роки е на четири-пет години, но аз го имам само от две. Отбих се в един приют за бездомни животни, за който всеки петък пише във вестника. Никой не искаше да го осинови, затова смятаха да го приспят завинаги.

— Толкова е сладък. Всеки би го осиновил.

— Тогава беше много по-зле.

— Да не би да искаш да кажеш, че е ухапал някого? Няма да повярвам.

— Не. Никога не се е опитвал да хапе. Бяха го пребили твърде жестоко, за да се опита да го стори. Скимтеше и трепереше всеки път, когато някой се приближеше до него. Докоснеш ли го, свиваше се на кълбо, затваряше очи и започваше да хленчи. Целият се тресеше, сякаш го болеше, като го докоснеш.

— Бил е пребит от бой, така ли? — сериозно попита Роузи.

— Да. Хората от приюта не пускаха обява във вестника за него. Нямаше надежда да бъде осиновен. Казаха ми, че когато кучето е емоционално осакатено като него, най-добре е да го приспят завинаги.

Без да откъсва очи от Роки, Роузи попита:

— Какво са му сторили?

— Не попитах. Не исках да знам. В живота има толкова много неща, които ми се иска да не бях научавал... защото сега не мога да ги забравя.

Младата жена погледна Спенсър в очите.

— Е, невежеството не е блаженство, но понякога...

— Ни позволява по-лесно да заспим нощем — довърши мисълта му тя.

Роузи беше на около трийсет. Вероятно е била осем-деветгодишно дете, когато бомбите и изстрелите са тревожели дните на хората в Азия, когато бе паднал Сайгон, когато войниците победители са разграбвали плячката от войната и са празнували на пиански оргии и когато са били отворени лагерите за превъзпитание. Сигурно е била красиво момиченце с меки като коприна черни коси и огромни очи. И твърде голяма, за да забрави ужасните спомени.

Предишната вечер в „Червената врата“, когато Роузи каза, че миналото на Валери е изпълнено със страдания, това не беше само предположение или интуиция. Роузи бе разбрала, че и двете са изпитали една и съща болка.

Спенсър отмести поглед от нея и се вторачи в белите гребени на вълните, които леко се плискаха на брега, оставяйки на пясъка дантели с различна форма.

— Както и да е. Ако не му обръщаш внимание, Роки може да дойде при теб. Но може и да не дойде.

Той погледна червеното хвърчило, което подскочаше и се стрелкаше насам-натам високо в синьото небе.

— Защо искаш да помогнеш на Валери? — попита Роузи.

— Защото има неприятности. Пък и както ти самата каза снощи, защото е специална.

— Ти я харесваш.

— Да. Не. Е, не по начина, който имаш предвид.

— А по какъв начин тогава?

Спенсър не можеше да обясни онова, което не разбираше.

Той наведе глава и видя, че Роки се промъква покрай другия край на пейката и съсредоточено гледа Роузи. Кучето стоеше далеч от нея в случай, че тя неочаквано протегне ръка и го хване.

— Защо искаш да ѝ помогнеш? — повтори Роузи.

Роки беше достатъчно близо, за да чуе отговора му.

Никога не лъжи куче.

— Защото искам да започна нов живот.

— И мислиш, че можеш да го направиш, като ѝ помогнеш?

— Да.

— Как?

— Не знам.

Роки започна да обикаля пейката отзад.

— Смяташ, че тя е част от живота, който търсиш? Ами, ако не е?
— попита Роузи.

Спенсър се вторачи в младежите, които караха ролкови кънки по пешеходната алея. Приличаха на ефирни хора от паяжина, понесена от вятъра.

— Тогава няма да се чувствам по-зле, отколкото съм сега.

— А тя?

— Не искам от нея нищо, което тя не желае да ми даде.

— Ти си странен човек, Спенсър.

— Знам.

— Много странен. А специален ли си?

— Аз ли? Не.

— Специален като Валери.

— Не.

— Тя заслужава някой специален.

— Не съм специален.

Той чу потайни стъпки зад тях и разбра, че Роки се влачи по корем, опитвайки да се приближи до жената и да подуши по-добре.

— Тя наистина разговаря с теб във вторник вечерта.

Спенсър не каза нищо. Остави я да го прецени.

— И видях, че... на няколко пъти... я разсмя.

Спенсър продължи да чака.

— Е, добре — каза Роузи. — Откакто господин Лий се обади, аз се опитвам да си спомня всичко, което съм чула от нея и може да ти

помогне да я намериш. Но не е много. Ние се харесавме веднага и бързо се сприятелихме. Но разговаряхме предимно за работа, за филми и книги, за днешните новини, а не за миналото.

— Къде е живяла, преди да дойде в Санта Моника?

— Не ми каза.

— Не я ли попита? Мислиш ли, че може да е живяла някъде около Лос Анджелис?

— Не. Тя не познаваше града.

— Спомена ли къде е родена и израснала?

— Не знам защо, но мисля, че е било някъде на изток.

— Каза ли ти нещо за майка си и за баща си? И дали има братя и сестри?

— Не. Но когато някой заговореше за семейството си, очите ѝ ставаха тъжни. Мисля, че родителите ѝ вероятно са мъртви.

Той я погледна.

— Не си я питала за тях, така ли?

— Не. Само имам такова чувство.

— Била ли е омъжена?

— Може би. Не попитах.

— Била си ѝ приятелка, а не си я питала за тези неща.

Роузи кимна.

— Знаех, че няма да ми каже истината. Аз нямам толкова близки приятели, затова не исках да развалям отношенията си с нея, поставяйки я в положение, което би я накарало да лъже.

Спенсър докосна лицето си. Макар че въздухът беше топъл, белегът му бе леденостуден.

Брадятият мъж бавно намота връвта на хвърчилото, което блестеше като огромен червен диамант на небето. Опашката с панделки трептеше, досущ пламък.

— Имаше чувството, че тя бяга от нещо, така ли? — попита Спенсър.

— Да. Предположих, че е лош съпруг, който я бие.

— Жените често ли бягат от лошите си съпрузи, вместо да се разведат с тях?

— Така правят във филмите.

Роки мина под масата, заобикаляйки пейката и застана до Спенсър. Опашката вече не беше между краката му, но не я и

размахваше. Вторачи се в господаря си и продължи да се промъква към масата.

Преструвайки се, че не обръща внимание на кучето, Роузи добави:

— Не знам дали ще помогне... но от малкото, което каза, мисля, че Валери познава Лас Вегас. Била е там няколко пъти.

— Възможно ли е да е живяла в Лас Вегас?

Роузи сви рамене.

— Валери харесва игрите. И я бива. Белот, дама, „Монопол“... Понякога играехме карти. Трябваше да видиш как ги раздаваше — сякаш летяха от пръстите ѝ.

— Смяташ, че е научила това в Лас Вегас?

Роузи отново сви рамене.

Роки застана на десетина крачки пред нея и с очевиден копнеж се вторачи в очите ѝ, но не се приближи.

— Кучето реши, че не ми вярва — отбеляза тя.

— Не го приемай лично — успокой я Спенсър и стана.

— Може би знае.

— Какво?

— Животните знаят разни неща. Проникват в душата на човека. И виждат петната.

— Роки вижда само една красива жена, която иска да го погали, и е обезумял, защото няма от какво да се страхува, освен от себе си.

Роки сякаш разбра думите на господаря си и жаловито изскимтя.

— Кучето вижда петната — прошепна Роузи. — То знае.

— Единственото, което виждам, е красива жена в слънчев ден.

— Човек прави ужасни неща, за да оцелее.

— Това важи за всеки — рече Спенсър, макар да усети, че тя говори по-скоро на себе си, отколкото на него. — Стари петна, отдавна избледнели.

— Никога не избледняват напълно.

Роузи се бе вторачила в нещо, намиращо се далеч на отсрещната страна на невидимия мост на времето.

Макар че не му се искаше да я оставя в това внезапно обзело я странно настроение, Спенсър не можеше да измисли какво друго да каже.

Там, където белият пясък се срещаше с тревата, брадатият мъж навиваше връвта на хвърчилото, сякаш ловеше риба в рая.

Кървавочервеното хвърчило постепенно се спусна към земята. Опашката му се мятеше като огнен език.

Спенсър благодари на Роузи, че разговаря с него. Тя му пожела успех и той тръгна.

Роки подтичваше до него, но непрекъснато спираше и се обръщаше да погледне жената на пейката. Щом изминаха петдесетина метра, кучето изджавка решително и хукна към масата за пикник.

Спенсър се обърна.

Останаха няколко крачки, когато смелостта на кучето се изпари. Роки наведе срамежливо глава и бавно се приближи до Роузи. Тялото му трепереше, а опашката се размахваше насам-натам.

Роузи стана и го прегърна. Приятният ѝ мелодичен смях отекна в парка.

— Добро куче — промълви Спенсър.

Мускулестите волейболисти спряха да играят и си взеха пепси кола от хладилна чанта.

Брадатият мъж смъкна хвърчилото на земята и се отправи към паркинга по маршрут, минаващ покрай Спенсър. Човекът приличаше на смахнат пророк — разрошени коси, немит, хлътнали, безумни, сини очи, нос като човка на птица, бледи устни и неравни, жълти зъби. На черната му фланелка с червени букви пишеше: „Още един хубав ден в ада“. Изглежда кръвнишки Спенсър и стисна под мишница хвърчилото си, сякаш мислеше, че всеки иска да му го открадне.

Когато мъжът го погледна, Спенсър осъзна, че е сложил ръка на белега си.

Роузи стоеше на няколко крачки от масата за пикник и пъдеше Роки, предупреждавайки го да не кара господаря си да чака.

Кучето с нежелание се раздели с новата си приятелка. Спенсър за пореден път остана поразен от изключителната красота на Роузи, която беше много по-голяма хубавица от Валери. Не искаше да изпълнява ролята на спасител лечител, но тази жена по всяка вероятност се нуждаеше от него много повече, отколкото онази, която той търсеше. Но сърцето го теглеше не към Роузи, а към Валери. Спенсър не можеше да си обясни причината за този факт и се обвиняваше, че е обсебен и се е понесъл по бездънните течения на подсъзнанието, без да се интересува къде ще го отнесат.

Роки изприпка до него. Беше се задъхал и се хилеше.

Роузи вдигна ръка и им махна за довиждане.

Спенсър ѝ отвърна със същото.

Може би желанието му да намери Валери не беше обсебеност. Имаше странното чувство, че той е хвърчилото, а тя — макарата. И някаква неизвестна сила — вероятно съдбата — навиваше връвта около макарата, неумолимо привличайки го към Валери и Спенсър нямаше друг избор.

Вълните се плискаха на брега, прииждайки от далечен Китай, слънчевите лъчи преодоляваха разстоянието от 149 501 000 километра, за да погаят златистите тела на младите жени по бикини, а Спенсър и Роки вървяха към форда.

Следван по петите от Рой Майро, Дейвид Дейвис се втурна към главната лаборатория за обработка на информация. Даде на Нела Шайър снимките на двата най-ясни отпечатъка, взети от прозореца на банята, и каза:

— Единият несъмнено е от палец, а другият може би от показалец.

Шайър беше около четирийсет и пет годишна и неомъжена. Чертите на лицето ѝ бяха заострени като на лисица. Имаше ситно накъдрени оранжеви коси и зелен лак на ноктите. Наполовина оградената ѝ стаичка беше украсена с три снимки, изрязани от списания за културизъм — едри, мускулести мъже с впити в задника бикини. Дейвис забеляза фотографиите, намръщи се и рече:

— Шайър, казах ти, че това е недопустимо. Трябва да махнеш снимките.

— Човешкото тяло е изкуство — отвърна Нела.

Лицето на Дейвис почервения.

— Знаеш, че това може да бъде изтълкувано като сексуален тормоз на работното място.

— Нима? От кого?

— От всеки мъж в това помещение.

— Никой от мъжете, които работят тук, не изглежда като тези сексапилни здравеняци. И докато не заприличат на тях, не бива да се притесняват, че ще ги закачам.

Дейвис откъсна една от снимките, после друга.

— Последното, което искам да пише в служебното ми досие, е, че допускам сексуален тормоз в отдела си.

Рой смяташе, че Нела Шайър е нарушила закона, но прозря иронията на ситуацията — Дейвис се притесняваше да не би служебното му досие да бъде опетнено от забележка за толериране на сексуален тормоз. В края на краищата безименната агенция, за която работеха, беше незаконна организация и не носеше отговорност пред избрано длъжностно лице, следователно всяко действие в работния ден на Дейвис беше в нарушение на един или друг закон.

Разбира се, като всички служители на агенцията, и Дейвис не знаеше, че е инструмент на конспирация. Той получаваше заплатата си от Министерството на правосъдието и мислеше, че е вписан във ведомостите им като техен служител. Беше подписал клетвена декларация за запазване на служебната тайна, но смяташе, че участва в законна — макар и потенциално противоречива — офанзива срещу организираната престъпност и международния тероризъм.

Дейвис откъсна и третата снимка и я смачка.

— Може би тези снимки те отблъскват толкова много, защото те възбуждат — нещо, което не можеш да приемеш. Мислил ли си по този въпрос? — рече Нела, сетне погледна снимките на пръстовите отпечатьци. — Какво искаш да направя с тях?

Рой видя, че Дейвид Дейвис полага усилия да не отговори с първите думи, които му дойдоха наум.

— Искаме да знаем чии са отпечатьците. Влез в „Мама“ и се свържи с отдела по автоматизирана идентификация на ФБР. Започни с Индекса на латентните описания.

Федералното бюро за разследване имаше записани сто и деветдесет милиона отпечатьци. Макар че най-новият им компютър можеше да извършва хиляди сравнения в минута, преравянето на целия запас с отпечатьци щеше да отнеме много време.

С помощта на хитро измислен програмен продукт, наречен Индекс на латентните описания, кръгът на търсене драстично се смаляваше и резултатите се постигаха бързо. Ако издирваха сериен убиец, компютърните специалисти изброяваха основните характеристики на престъпленията — полът и възрастта на всяка жертва, методът на убийство, приликите в състоянието на трупите и мястото, където са намерени — и Индексът сравняваше тези факти с

почерка на вече известни нарушители, и изготвяше списък на заподозрените и отпечатъците им. При това положение бяха необходими не милиони, а неколкостотин, дори само няколко съпоставки.

— Кажи ми основните характеристики — рече Нела Шайър.

— Не търсим познат престъпник — поясни Дейвис.

— Предполагаме, че нашият човек е бил в специалните сили и може би е обучен да си служи със специални оръжия и тактика — добави Рой.

— Онези типове са яки здравеняци — отбеляза Нела и Дейвис се намръщи. — Къде да търся? В армията, флотата, морската пехота или във военновъздушните сили?

— Не знам — отговори Рой. — Може и да не е служил там, а да е бил полицай. Или агент на ФБР. Или на Агенцията за борба с наркотиците. Или на Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, цигари и оръжия.

— И все пак трябва да ми кажете някакви отличителни белези, които да стеснят кръга — нетърпеливо каза Нела.

Сто милиона от отпечатъците в системата на Бюрото се намираха във файлове, съдържащи криминална истории, а останалите деветдесет милиона бяха на федералните служители, военния персонал, разузнаването, полицаите и регистрираните чуждестранни агенти. Ако знаеха, че загадъчният мъж е бил, например, морски пехотинец, нямаше да се наложи да претърсват повечето от онези деветдесет милиона файла.

Рой отвори плика, който му бе дала Мелиса Уиклън и извади един от компютърните портрети на мъжа, когото издирваха. На гърба на снимката бе написана информацията, която програмният продукт за фотоанализ бе установил от замъгления от дъжда профил на мъжа.

— Бял, от мъжки пол, възраст — двайсет и осем до трийсет и две години — каза Рой.

Нела Шайър бързо напечата данните и на екрана се появи списък.

— Ръст — метър и осемдесет — продължи Рой. — Тегло осемдесет и два килограма, плюс минус пет. Кестенява коса. Кафяви очи.

Той обърна снимката и се вторачи в изображението. Дейвид Дейвис се наведе и също се вгледа в лицето на непознатия.

— Дълъг белег на дясната страна на лицето — добави Рой. — Започва от ухото и стига до брадичката.

— Дали е получен по време на изпълнение на служебния дълг? — зачуди се Дейвис.

— Вероятно. Ще проверим. Може да е преждевременно освободен с почести от служба или дори пенсиониран по болест.

— Независимо дали е бил освободен или пенсиониран — развълнувано каза Дейвис, — можеш да се обзаложиш, че са го задължили да отиде на психиатър. Един такъв белег е ужасен удар по самочувствието.

Нела Шайър завъртя стола си, грабна портрета от ръката на Рой и погледна лицето на мъжа.

— Знам ли... Според мен белегът му придава сексапилен вид. Изглежда опасен и секси.

Дейвис не ѝ обърна внимание и продължи:

— Напоследък правителството е много загрижено за самочувствието. Липсата на самочувствие е коренът на престъпността и социалното напрежение. Не може да обереш банка или възрастна жена, ако не мислиш, че не си нищо повече от обикновен, долен крадец.

— Така ли? — учуди се Нела Шайър. — Аз пък познавам хиляда кретена, които се мислят за шедьовър, сътворен от Бога.

— Потърси го по психиатъра — каза Дейвис.

Тя добави тази информация към списъка си и попита:

— Нещо друго?

— Това е всичко — отговори Рой. — Колко време ще продължи?

Тя прочете списъка на екрана.

— Трудно е да се каже. Не повече от осем-десет часа. Вероятно по-малко. Или много по-малко. Може би след час-два ще знам името му, адреса, телефонния номер и от коя страна на крачола си държи оная работа.

Дейвид Дейвис, който още стискаше в шепата си смачканите снимки на мускулестите атлети и се притесняваше за служебното си досие, явно се обиди от подмятането.

Рой прояви интерес към думите ѝ.

— Наистина ли? Може би само след час-два?

— Няма да лъжа, я — нетърпеливо каза Нела Шайър.

— Тогава ще стоя тук — заяви Рой. — Усилено издирваме онзи тип.

— Е, смятай, че почти сте го намерили — обеща Нела и се залови за работа.

В три часа следобед двамата обядваха на задната веранда. Удължените сенки на евкалиптовите дървета пълзяха нагоре по каньона, облян в жълтеникавата светлина на клонящото на запад слънце. Спенсър седеше на люлеещ се стол, ядеше сандвич с шунка и сирене и пиеше бира. Роки облиза купата си и прибягна до усмивката, най-тъжния си поглед, най-жаловитото си скимтене и майсторския си запас от драматични номера, за да изпроси хапки от сандвича.

— Лорънс Оливие е нищо пред теб — рече Спенсър.

Когато сандвичът свърши, Роки слезе по стъпалата на верандата и тръгна в задния двор. Отправи се към най-близкия храст, търсейки уединение, за да облекчи естествените си нужди.

— Чакай, чакай — каза Спенсър и кучето спря и го погледна. — Когато се върнеш, козината ти ще бъде пълна с тръни и ще трябва цял час да те реша. Нямам време за това.

Спенсър стана от люлеещия се стол, обърна се с гръб към Роки, вторачи се в стената на бунгалото и изпи бирата.

Кучето се върна и двамата влязоха вътре, оставяйки сенките на дърветата незабелязано да се удължават.

Роки задряма на дивана, а Спенсър седна пред компютъра и се залови да търси Валери. Нямаше представа къде е отишла, затова можеше да се съсредоточи само върху миналото ѝ.

Разполагаше с една-единствена следа — Лас Вегас. Карти.

Фактът, че Валери познава Лас Вегас и умее бързо да раздава карти, вероятно означаваше, че бе живяла там и си бе изкарвала прехраната като крупие.

Спенсър проникна в главния компютър на полицията в Лос Анджелис по обичайния начин. Оттам се включи в междущатската полицейска мрежа за обмен на информация, която често използваше, и

влезе в базата данни на шерифския отдел на окръг Кларк, Невада, под чиято юрисдикция попадеше Лас Вегас.

Хъркащото куче размаха крака. Сигурно в съня си гонеше зайци. Но като се имаше предвид характера му, сигурно зайците гонеха него.

Спенсър разгледа файловете в компютъра на шерифския отдел, проникна в досиетата на служителите и най-сетне откри файл на име „КОДОВЕ НЕВАДА“. Беше убеден, че знае какво означава това и искаше да получи достъп.

Файлът „КОДОВЕ НЕВАДА“ имаше специална защита. За да влезе в него, му беше необходим някакъв номер за достъп. Колкото и невероятно да звучеше, в повечето полицейски агенции това беше или номерът на значката на някое от ченгетата, или — ако беше учреждение — идентификационният номер на някой от служителите. А всички тези номера можеше да бъдат научени от служебните досиета, които не се пазеха особено строго. Спенсър вече знаеше няколко номера на значки, в случай че му потрябват. Той написа единия и отвори файла „КОДОВЕ НЕВАДА“.

Списъкът изброяваше цифрови кодове, с които можеше да се получи достъп до информацията във всяка правителствена агенция в щата Невада. За миг Спенсър проследи киберпространствената магистрала от Лас Вегас до Комисията по хазарта в Карсън Сити, главния град на Невада.

Комисията даваше лиценз на всички казина в щата и се грижеше за прилагането на правилата, на които се подчиняваха. Всеки, който искаше да инвестира или да постъпи на работа в хазартната индустрия, трябваше да представи автобиография и да докаже, че няма връзки с известни престъпници. През седемдесетте години комисията се състоеше от безкомпромисни членове, които изгониха повечето мафиоти, основали най-голямата индустрия в Невада в услуга на компании като „Метро-Голдуин-Майер“ и веригата хотели „Хилтън“.

Беше логично да се предположи, че освен шефовете, и другите служители на казината — от салонен управител до сервитьорка на коктейли — са обречени на подобни, макар и не толкова изчерпателни проверки, за да им бъдат издадени служебни карти. Спенсър разгледа менютата и директориите и след двайсет минути намери досиетата, които му трябваха.

Информацията, отнасяща се до служителите на казината, бе разделена на три основни файла — „ИЗТЕКЛИ“, „ТЕКУЩИ“ и „ВИСЯЩИ“. И тъй като от два месеца Валери работеше в „Червената врата“ в Санта Моника, Спенсър първо влезе във файла „ИЗТЕКЛИ“.

По време на странстванията си в киберпространството той бе виждал малко файлове, съдържащи толкова много препратки към други справки като този. При това информацията в другите файлове се отнасяше до сериозните въпроси на националната сигурност. Системата му позволяваше да търси обект в категорията „ИЗТЕКЛИ“ с помощта на двайсет и два индекса, вариращи от цвета на очите до последната месторабота.

Спенсър написа:

ВАЛЕРИ АН КИЙН

След няколко секунди системата отговори:

НЕПОЗНАТА

Спенсър избра файл „ТЕКУЩИ“ и отново написа името. Отговорът беше:

НЕПОЗНАТА

Спенсър провери и файла „ВИСЯЩИ“, но резултатът беше същия. Валери Ан Кийн беше непозната на комисията по хазарта в Невада.

Той се вторачи за миг в екрана. Отчая се, защото единствената му следа не бе довела доникъде. После осъзна, че жена, която бяга, едва ли би използвала едно и също име там, където отидеше, защото така лесно можеха да я проследят. Ако Валери беше живяла и работила в Лас Вегас, тогава името ѝ по онова време сигурно е било друго. И за да я намери във файла, Спенсър трябваше да действа хитро.

Докато чакаше Нела Шайър да открие мъжа с белега, Рой Майро се намираше в ужасна опасност да бъде въвлечен в неколкочасов дружески разговор с Дейвид Дейвис. Рой предпочиташе да изяде кифла с цианкалий и да изпие голяма чаша карболова киселина, отколкото да прекара още време в компанията на експерта по отпечатъци.

Той заяви, че не е мигнал цяла нощ, макар да спа като невинен младенец, и успя да убеди Дейвис да му предложи да използва кабинета му.

— Настоявам и не искам да чувам никакви възражения! — заяви Дейвис, като трескаво жестикулираше и кимаше. — Там има диван. Можеш спокойно да се опънеш. Няма да ме притесняваш. Имам много работа в лабораторията, така че днес няма да ползвам кабинета.

Рой не предполагаше, че ще заспи. Стаята беше хладна и тъмна. Лъчите на калифорнийското слънце не проникваха през плътно спуснатите щори. Той мислеше, че ще легне по гръб, ще се вторачи в тавана, ще си представи докъде се простира духовната му същност — там, където душата му се сливаше със загадъчната сила, която управляваше космоса — и ще медитира върху смисъла на съществуването. Всеки ден Рой се стремеше към все по-дълбоко самосъзнание. Търсенето на просветление беше безкрайно вълнуващо за него. Но колкото и да беше странно, той заспа.

Сънува един съвършен свят, където нямаше алчност, завист и отчаяние, защото всички хора бяха еднакви. Имаше един-единствен пол и човешките същества се самовъзпроизвеждаха чрез дискретна партеногенеза, усамотени в баните си — макар и рядко. Цветът на кожата им беше бял с леко сияещ синкав оттенък. Всички бяха красиви и притежаваха отличителните белези и на двата пола. Никой не беше глупав, но не беше и много умен. Всички се обличаха еднакво и живеяха в къщи, които си приличаха. Всеки петък вечер имаше планетарно бинго и всеки печелеше, а в събота...

Верц го събуди и Рой се парализира от ужас, защото обърка съня с реалността. Видя бледото и кръгло като месечина лице на помощника на Дейвис и помисли, че както всички други по света, и

Рой прилича на Верц. Опита се да изпищи, но от устата му не излезе звук.

После Верц заговори и го разсъни.

— Госпожица Шайър го намери. Мъжа с белега. Откри го.

Рой се прозя, направи гримаса от неприятния вкус в устата си и тръгна след Верц. Дейвид Дейвис и Нела Шайър стояха пред компютъра. Всеки държеше купчина листа. Рой присви очи първо от блясъка на неоновото осветление, после от интерес, когато Дейвис започна да му подава лист по лист компютърните разпечатки, които двамата с Нела оживено коментираха.

— Казва се Спенсър Грант — рече Дейвис. — Няма бащино име. На осемнайсет години, след като завършил гимназия, постъпил в армията.

— Висок коефициент на интелигентност и също така висока мотивация — добави Нела. — Записал се за подготовка в специалните сили. Военен рейнджър.

— След шест години напуснал армията — продължи Дейвис. — Възползвал се от военните привилегии и се записал в университета в Лос Анджелис.

Рой прелисти разпечатките и отбеляза:

— Има магистърската степен по криминология.

— И още една специалност — криминална психология — добави Рой. — Завършил е само за три години.

— Млад човек, който бърза — отбеляза Верц, явно за да запомнят, че е бил в екипа, открил издирвания мъж.

— После се записал в полицейската академия в Лос Анджелис — продължи Нела Шайър. — Завършил като първенец на класа.

— Един ден, след като бил служил по-малко от година, Грант случайно се натъкнал на кражба на кола. Двама въоръжени мъже. Видели го, че се приближава и се опитали да вземат за заложник жената, която шофирала автомобила.

— Убил и двамата — намеси се Нела. — Жената се отървала без драскотина.

— Имало ли е вътрешно разследване?

— Не. Всички били на мнение, че е бил в правото си да застреля онези типове.

Рой погледна следващата страница, която Дейвис му даде, и каза:

— Според тази информация Грант е бил преместен.

— Притежава умения да работи с компютър и е много способен — рече Дейвис. — Затова са го преместили в отдел „Компютърни престъпления“. Работа само зад бюро.

Рой се намръщи.

— Защо? Травматизиран ли е бил след убийствата?

— Някои ченгета не издържат — нещо отбеляза Верц. — Не са замесени от такова тесто. Стомахът им не го понася и те се скапват.

— Според докладите от задължителните терапевтични сеанси Грант не е бил травматизиран — каза Нела Шайър. — Убийствата не са се отразили на психиката му. Поискал е да го прехвърлят, но не защото е бил травматизиран.

— Вероятно като отрицание на онова, което и изпитвал — рече Верц. — Тъй като е бил мъжко копеле, срамувал се е от слабостта си и не е искал да я признае.

— Каквато и да е причината — рече Дейвис, — той е поискал да го преместят. Сетне, преди десет месеца, след като служил двацет и един месеца в специалните сили, Грант е напуснал полицията.

— И къде работи сега? — попита Рой.

— Не знаем, но разбрахме къде живее — отговори Дейвис и с театрален замах му подаде още една разпечатка.

Рой се вторачи в адреса и попита:

— Сигурни ли сте, че това е нашият човек?

Нела Шайър прелисти купчината листа, които държеше, и извади списък на идентифицираните пръстови отпечатъци на персонала на полицията в Лос Анджелис, а Дейвис показва снимки на отпечатъците, които бяха снели от прозореца на банята.

— Компютърът е сравнил отпечатъците и правилно е стигнал до извода, че те идеално съвпадат. Това е нашият човек. Няма съмнение.

Нела Шайър даде още една разпечатка на Рой и рече:

— Това е последната му снимка от полицейския архив.

Грант поразително приличаше на компютърния портрет, който Мелиса Уиклън бе дала на Рой.

— Последната му снимка, така ли? — попита Рой.

— Последната, която фигурира в архива на полицията в Лос Анджелис — потвърди Нела.

— Правена е дълго след инцидента с кражбата на колата, нали?

— Преди две години и половина. Защо питаш?

— Белегът изглежда зараснал.

— Но той не го е получил по време на онази престрелка — каза Дейвис. — Имал го е много отдавна, още когато се е записал в армията. Белегът е от нараняване в детството.

Рой вдигна глава.

— Какво нараняване?

Дейвис сви ъгловатите си рамене и дългите му ръце се размахаха безпомощно върху бялата лабораторна престилка.

— Не знаем. В досиетата няма информация по този въпрос. Само го споменават като най-отличителната му черта за разпознаване. „Цикатриксиален белег от дясното ухо до брадичката, резултат от нараняване в детството.“ Това е всичко.

— Прилича на Игор — изкикоти се Верц.

— Според мен е секси — възрази Нела Шайър.

— Игор — настоя Верц.

— Кой Игор? — попита Рой.

— Игор от старите филми за доктор Франкенщайн. Ужасният дърт гърбушко с кривия врат.

— Не обичам този вид развлечения. Възхваляват насилието и уродливостта. Това е извратено — каза Рой, вторачи се в снимката и се запита как малкият Грант е понесъл тази сериозна рана, сетне добави: — Горкото хлапе. Какъв живот е имал с такова лице? Какво ли психическо бреме носи?

Верц се намръщи и рече:

— Мислех, че той е лош човек, замесен в тероризъм.

— Дори лошите хора заслужават състрадание — търпеливо обясни Рой. — Този човек е страдал. Това е очевидно. Да, аз трябва да го заловя и да спася обществото от него, но въпреки всичко той заслужава да се отнесат с него със съчувствие и с колкото е възможно повече милост.

Дейвис и Верц с недоумение се вторачиха в Рой, но Нела Шайър каза:

— Ти си добър човек, Рой.

Рой сви рамене.

— Не — настоя тя. — Наистина си добър. Чувствам се по-спокойна, като знам, че в полицията работят хора като теб.

Лицето на Рой поруменя.

— Е, благодаря ти. Много си мила, но в мен няма нищо специално.

Тъй като Нела явно не беше лесбийка и макар да бе петнайсет години по-голяма от него, Рой изпита желание поне една от чертите ѝ да беше привлекателна като изящните устни на Мелиса Уиклър. Но косите на Нела бяха твърде къдрици и оранжеви, очите — сини, но студени, носът и брадичката — твърде заострени, а устните — строго стиснати. Тялото ѝ беше сравнително хубаво, но не и изключително.

— Е — въздъхна Рой. — Ще отида на гости на този господин Грант и ще го попитам какво е правил снощи в Санта Моника.

Спенсър седеше пред компютъра в бунгалото си в Малибу и ровеше в информацията за комисията по хазарта в Карсън Сити, Невада. Търсеше файла с текущите разрешителни на служителите в казината. Поиска имената на всички крупиета жени на възраст между двайсет и осем и трийсет години, високи метър и шейсет, с тегло между петдесет и пет и шейсет килограма, с кестеняви коси и кафяви очи. Тези параметри стесниха кръга до четиринайсет кандидатки. Той включи принтера, за да отпечата списък с имената по азбучен ред.

Втора си се в първото име и поиска файла на Джанет Франсин Арбънхол. Първата страница на електронното досие, което се появи на екрана, показва физическото ѝ описание, датата на издаване на разрешителното и снимка. Джанет не приличаше на Валери, затова Спенсър излезе от файла, без да го прочете.

Сетне прегледа друг файл — на Тереза Елизабет Дънбъри. Жената на снимката не беше Валери.

Бианка Мари Инес. Не.

Корин Серис Куинси. Не.

Рахел Сара Маркс. Не приличаше на Валери.

Джаклин Етъл Мънг. Не.

Хана Мей Рейни.

На екрана се появи лицето на Валери Ан Кийн. Прическата ѝ беше друга. Не се усмихваше.

Спенсър поиска пълна разпечатка на досието на Хана Мей Рейни, което беше само три страници и го прочете отначало докрай.

Под името Рейни предишната година Валери бе работила четири месеца като крупие в казиното на хотел „Мираж“ в Лас Вегас. Беше напуснала на двацет и седми ноември, почти преди два месеца и половина и според доклада на управителя на казиното бе изчезнала без предупреждение.

Които и да бяха, „те“ я бяха проследили и тя им се бе изплъзнала по същия начин като в Санта Моника.

В един от ъглите на паркинга под сградата на агенцията в центъра на Лос Анджелис Рой Майро даваше последни указания на тримата агенти, които щяха да го придружат до къщата на Спенсър Грант, за да го арестуват. Тъй като агенцията им официално не съществуваше, думата „арест“ не се вписваше в дефиницията си и „отвлечане“ би било по-точно описание на намеренията им.

Рой нямаше проблем с нито един от двата термина. Моралът беше относителна представа и нищо, извършено в интерес на правилни идеали, не беше престъпление.

Всички носеха документи на Агенцията за борба с наркотиците, затова Грант щеше да помисли, че го водят на разпит във федерална институция и ще му позволят да се обади на адвокат. Всъщност имаше по-голяма вероятност да види Всемогъщия Бог, седнал на позлатен трон, реещ се в облаците, отколкото някой с юридическо образование.

Прилагайки необходимите методи, за да получат достоверни отговори, те щяха да го разпитат какви са взаимоотношенията му с жената и къде е тя в момента. И когато научеха онова, което им трябваше или се убедяха, че са изтръгнали всичко, те щяха да се отърват от него.

Рой лично щеше да ръководи премахването и да освободи горкото, уплашено копеле от страданията на този изтерзан свят.

Кал Дормон, един от тримата агенти, беше облечен в бял панталон и бяла риза с емблемата на ресторант за пица. Той щеше да кара малък микробус със същата емблема — един от множеството магнитни знаци, които можеха да се прикрепят към всяко превозно средство, за да променят външността му в зависимост от изискванията на операцията.

Алфонс Джонсън беше с работни обувки, сиво-кафяв панталон и джинсово яке, а Майк Векио — по анцуг и маратонки.

Рой беше единственият, издокаран в костюм. Но тъй като на дивана на Дейвис бе задрямал с дрехите, и той не се вместише в представата за спретнат и с добре изгладено облекло федерален агент.

— И така, няма да действаме като снощи — каза Рой на тримата, които бяха включени в екипа на специалните сили в Санта Моника. — Трябва да *поговорим* с онзи човек.

Ако предишната нощ бяха видели жената, те мигновено щяха да я ликвидират. Заради местните полицаи, които можеше да се появят в къщата, те щяха да сложат в ръката ѝ оръжие — „Дезърт Ийгъл“, четирийсет и четвърти калибър — толкова мощен пистолет, че куршумът, изстрелян от него, пробиваше човешкото тяло и оставяше дупка с размера на юмрук, оръжие, очевидно предназначено да убива само хора. Историята щеше да бъде, че един от агентите е застрелял жената при самоотбрана.

— Не можем да си позволим да го изпуснем — продължи Рой. — И не забравяйте, че той е обучен като вас, затова едва ли ще протегне ръце, за да му сложим бележниците. Ако не можете да го накарате да се държи прилично, стреляйте в краката му. И без това няма да му трябват повече. Само не го изпускайте. Ясно ли е? Запомнете, че е абсолютно наложително да говорим с него.

Спенсър получи цялата информация, която го интересуваше, съдържаща се във файловете на комисията по хазарта в Невада, после се свърза с полицията в Санта Моника и прочете файла с произшествията, станали през последните двацет и четири часа. Името Валери Ан Кийн и адресът на къщата, която бе наела, не се споменаваха никъде.

Той излезе от файла за произшествията и провери повикванията в сряда през нощта, защото беше възможно полицаите в Санта Моника да са отговорили на телефонно обаждане, свързано с инцидента в едноетажната къща, но да не са го записали в докладите си. И този път Спенсър намери адреса.

Последната бележка на дежурния полицаи показваше защо случаят не е вписан в съответния файл. „Операция на Бюрото за борба

с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия. Под федерална юрисдикция.“

Местните ченгета бяха изолирани.

Роки се събуди, изляз пронизително, падна на пода, стана и започна да гони опашката си, после озадачено завъртя глава наляво и надясно, търсейки заплахата, която бе прогонила съня му.

— Кошмар — успокои го Спенсър.

Кучето го погледна недоверчиво и изскимтя.

— Какво беше този път? Гигантски праисторически хищник?

Роки бързо прекоси стаята, сложи предните си лапи на перваза на прозореца и се вторачи в алеята за коли и в гората.

Краткият февруарски ден клонеше към колоритен залез. Долната част на овалните листа на евкалиптовите дървета, които обикновено бяха сребристи, сега отразяваха златистата светлина, проникваща през клоните и проблясвайки, потрепваха от слабия ветреца. Приличаха на елхи, украсени за Коледа, от която бе изминал повече от месец.

Роки отново изскимтя тревожно.

— Или беше птеродактил? — попита Спенсър. — С огромни криле и грамадни зъби?

Кучето не се развесели. Пусна се от прозореца и забърза към кухнята. Винаги правеше така, когато внезапно се събудеше от лош сън. Обикаляше от прозорец на прозорец, убедено, че врагът от страната на сънищата е опасен като в реалния свят.

Спенсър пак погледна екрана на компютъра.

Операция на Бюрото за борба с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия. Под федерална юрисдикция.

Тук нещо не беше наред.

Ако екипът на специалните сили, който предишната нощ бе провел операцията в едноетажната къща се състоеше от агенти на Бюрото за борба с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия, тогава защо мъжете, посетили дома на Луис Лий в Бел Еър, бяха показали документи на ФБР? Бюрото за борба с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия беше под контрола на Министерството на финансите, а ФБР отговаряше пред главния прокурор на Съединените щати, макар да

обмисляха промени в структурата. Различните организации понякога си сътрудничеа в операциите от взаимен интерес, но като се имаше предвид обичайното съперничество и подозрителност, *и двете бюра* би трябвало да имат представители при разпита на Луис Лий или на всеки друг, от когото можеше да научат нещо.

Скимтейки под носа си, Роки изтърча от кухнята и хукна към спалнята.

„Операция на Бюрото за борба с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия.“

Тук имаше нещо гнило.

ФБР беше далеч по-силната от двете институции и ако беше заинтересувана достатъчно, за да отиде на сцената на произшествието, никога не би се съгласила да предаде всичките си пълномощия на Бюрото за борба с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия. Всъщност по искане на Белия дом в момента в Конгреса се изготвяше законопроект Бюрото за борба с контрабандата с алкохол, цигари и оръжия да премине към ФБР.

Размишлявайки по този въпрос, Спенсър проникна във файловете на полицията на Лос Анджелис, задържа се там за миг, докато се опитваше да разбере дали е разкрит, после излезе от компютъра на полицията, заличавайки всички следи от присъствието си там.

Роки изскочи от спалнята, мина покрай Спенсър и отново се приближи до прозореца на хола.

Спенсър изключи компютъра и застана до кучето.

Роки бе долепил нос до стъклото. Едното му ухо беше наострено, а другото — клепнало.

— Какво сънува? — попита Спенсър.

Кучето тихо изскимтя. Вниманието му беше съсредоточено върху тъмночервените сенки и златистите отблясъци в евкалиптовата горичка, над която падаше здрач.

— Фантастични чудовища? Неща, които никога няма да съществуват? Или... миналото си?

Роки потрепери.

Спенсър сложи ръка на врата му и нежно го погали.

Кучето го погледна за миг, сетне мигновено се вторачи в евкалиптовите дървета, вероятно защото навън постепенно се

смрачаваше. Роки се страхуваше от нощта.

8.

Помръкващата светлина се сгъстяваше, образувайки нещо като мръсночервена пяна на небето на запад. Лъчите на тъмночервеното слънце се отразяваха във всяка микроскопична частица прах и водни изпарения във въздуха и градът сякаш се намираше под тънък пласт кървава мъгла.

Кал Дормон извади голяма кутия за пица от задната част на белия микробус и тръгна към къщата.

Рой Майро паркира в пресечката на отсрещната страна на улицата. Слезе от колата и тихо затвори вратата.

Джонсън и Векио сигурно вече се бяха промъкнали до задната част на къщата, минавайки през съседните дворове.

Рой прекоси улицата.

Дормон преполови разстоянието до предната врата. В кутията нямаше пица, а пистолет „Дезърт Ийгъл“, четирийсет и четвърти калибър със заглушител. Униформата и другите помощни средства бяха само за да приспят подозренията, ако Спенсър Грант случайно погледнеше през прозореца.

Рой стигна до белия микробус.

Дормон беше на верандата.

Рой сложи ръка на устата си, сякаш да сподави кашлицата си и заговори в микрофона, прикрепен на маншета на ризата му.

— Бройте до пет и тръгвайте.

Кал Дормон не си направи труда да позвъни или да потропа на вратата, а натисна дръжката. Сигурно беше отключено, защото той отвори кутията, пусна я на земята и извади мощния израелски пистолет.

Рой тръгна по-бързо и вече не така безгрижно.

Въпреки висококачествения заглушител, пистолетът издаваше приглушен пукот всеки път, когато стреляше. Звукът не приличаше на изстрел, но беше достатъчно силен, за да привлече вниманието на минувачите, ако имаше такива. Дормон стреля три пъти в ключалката и влезе. Рой го последва. От шезлонга на сини и червени райета скочи

мъж, който държеше кутия бира. Беше облечен в избелели джинси и фланелка и изглеждаше ужасен и объркан, защото няколко от треските от разбитата врата се посипаха на килима пред него.

— Исусе! — възкликна той.

Дормон го блъсна на шезлонга, като изкара въздуха от белите му дробове. Кутията с бира се претърколи на пода, разпръсквайки пяна.

Мъжът не беше Спенсър Грант.

Държейки в две ръце берета със заглушител, Рой бързо прекоси хола и влезе в трапезарията, после в кухнята.

На пода по лице лежеше блондинка на трийсетина години. Лявата ѝ ръка беше протегната към касапския нож, който бе избит от пръстите ѝ и се намираше на около два-три сантиметра от тях. Жената не можеше да помръдне, защото Векио бе забил коляно в гърба ѝ и бе опрял във врата ѝ, точно под лявото ухо, дулото на пистолета си.

— Копеле мръсно — изкрещя русокосата.

Гласът ѝ не беше нито силен, нито ясен, защото устата ѝ бе притисната до линолеума. Пък и жената не можеше да си поеме въздух.

— Спокойно — рече Векио. — Не мърдай, по дяволите!

Алфонс Джонсън бе влязъл през задната врата, която сигурно беше отключена, защото не я беше разбил. Джонсън пазеше единствения друг човек в стаята — момиченце на около пет години, което стоеше в ъгъла. Очите ѝ бяха широко отворени, а лицето — бледо. Беше твърде уплашена, за да се разплаче.

Във въздуха се носеше ухание на горещ доматиен сос и лук. На плота имаше нарязани зелени чушки. Жената явно приготвяше вечеря.

— Хайде — обърна се Рой към Джонсън.

Двамата бързо претърсиха останалата част на къщата. Елементът на изненада бе преминал, но инерцията още беше на тяхна страна. Огледаха килера, банята, стаята на момиченцето, друга малка стая и спалнята, но не намериха никого.

Върнаха се в хола и видяха, че мъжът се е дръпнал колкото е възможно по-назад на шезлонга и се е вторачил в дулото на пистолета четирийсет и четвърти калибър.

— Питам те още веднъж — изкрещя Кал Дормон в лицето му, пръскайки слюнки. — Чуваш ли, задник такъв? Питам те е още веднъж — къде е той?

— Нали ви казах. Тук няма друг освен нас.

— Къде е Грант? — настоя Дормон.

Човекът трепереше и шезлонгът се тресеше.

— Не го познавам. Кълна се, не съм чувал това име. Затова, бихте ли насочили дулото другаде?

Рой се натъжи, защото често се налагаше да лишава хората от достойнството им, за да ги накара да сътрудничат. Той остави Джонсън и Дормон в хола и отново влезе в кухнята.

Жената още лежеше на пода, но вече не протягаше ръка към ножа. Не наричаше Векио „копеле“. Гневът ѝ бе отстъпил място на страха и тя молеше Векио да не прави нищо лошо на момиченцето ѝ.

Детето стоеше в ъгъла и смучеше палеца си. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но от устата ѝ не излизаше звук.

Рой взе касапския нож и го сложи на кухненския плот, далеч от жената.

— Не правете нищо лошо на момиченцето ми — повтори тя.

— Никому няма да сторим нищо лошо — увери я Рой, приближи се до детето и с най-нежния си глас попита: — Страх ли те е, миличко?

Тя го погледна.

— Разбира се, че те е страх, нали? — добави той.

Детето кимна.

— Е, няма причина да се боиш от мен. Не съм наранявал дори муха. Макар да бръмчи около лицето ми, да танцува в очите ми и да се пързая по носа ми.

Момиченцето го гледаше сериозно с разплаканите си очи.

— Когато някой комар кацне на мен и се опита да ме ухапе, удрям ли го? Не. Давам му мъничка салфетка, ножче и виличка и казвам: „Никой на този свят не трябва да гладува. Заповядай, аз черпя, господин Комар.“

Очите на детето се проясниха.

— Спомням си как веднъж един грамаден слон отиваше в супермаркета да си купи фъстъци. Бързаше толкова много, че избута колата ми от пътя. Повечето хора биха го оципали по хобота. Но аз направих ли го? Не. Помислих си: „Когато е останал без фъстъци, един слон не може да бъде отговорен за действията си.“ Но трябва да призная, че изпуснах въздуха от гумите на велосипеда му, но не го

сторих, защото бях ядосан. Само исках да не се връща на пътя, преди да хапне фъстъци и да се успокои.

Момиченцето беше прелестно и Рой много искаше да я види усмихната.

— Сега наистина ли мислиш, че мога да нараня някого?

Детето поклати глава.

— Тогава, дай ми ръчичката си, миличко.

Момиченцето му подаде лявата си ръка и той я поведе из кухнята.

Векио отдалечи пистолета си от главата на майката. Жената се изправи на колене и плачейки, прегърна дъщеря си.

Рой пусна ръката на момиченцето и приклепна, развълнуван от сълзите на жената.

— Съжалявам. Наистина ненавиждам насилието. Но мислехме, че тук се крие опасен човек, затова не можехме да потропаме на вратата и да го поканим да излезе. Нали разбираш?

Устните на жената трепереха.

— Не... знам. Кой сте вие и какво искате?

— Как се казваш?

— Мери Зелински.

— А съпругът ти?

— Питър.

Мери Зелински имаше прекрасен нос. Извивките бяха правилни и съвършени. Изящни ноздри. Сякаш беше изваян от порцелан. Рой не бе виждал такъв красив нос.

Той се усмихна й продължи:

— Е, Мери, искаме да знаем къде е той.

— Кой?

— Убеден съм, че знаеш кой. Спенсър Грант, разбира се.

— Не го познавам.

Рой я погледна в очите и разбра, че тя не лъже.

— Не съм чувала това име.

— Угаси котлона, защото доматеният сос ще загори — обърна се Рой към Векио.

— Кълна се, че не познавам такъв човек — настоя жената.

Рой беше склонен да й вярва. Дори Елена от Троя сигурно не бе имала по-прекрасен нос от този на Мери Зелински. Разбира се, макар и

косвено, Хубавата Елена бе станала причина за смъртта на хиляди хора и мнозина други бяха страдали заради нея, затова красотата не беше гаранция за невинност. И в продължение на десетки векове след времената на Хубавата Елена човешките същества бяха станали майстори в прикриването на злото и дори най-невинните на вид от тях понякога се оказваха коварни.

Рой трябваше да бъде сигурен, затова добави:

— Ако почувствам, че ме лъжеш...

— Не лъжа — треперейки настоя тя.

Той вдигна ръка, за да ѝ направи знак да мълчи и продължи оттам, откъдето го бе прекъснала.

— Може да заведе това прелестно момиченце в стаята ѝ, да я съблека...

Жената затвори очи от ужас, сякаш да прогони от въображението си сцената, която Рой така подробно описваше.

— И там, сред куклите и мечетата, да я науча на игрите, с които се занимават големите.

Ноздрите на Мери се разшириха от ужас. Носът ѝ наистина беше изящен.

— А сега, Мери, погледни ме в очите и ми кажи познаваш ли човек на име Спенсър Грант.

Тя отвори очи и го погледна. Двамата се вторачиха един в друг.

Рой сложи ръка на главата на детето, погали косите ѝ и се усмихна.

Мери Зелински отчаяно се вкопчи в дъщеря си.

— Кълна се в Бога, не съм чувала това име. Не го познавам. Не разбирам какво става тук.

— Вярвам ти — каза Рой. — Бъди спокойна, Мери. Съжалявам, че се наложи да прибегна до грубости.

Макар че гласът му беше нежен и прозвуча разкаяно, през Рой премина вълна на гняв. Яростта му не беше насочена към тази жена, дъщеря ѝ или безобидния ѝ съпруг, а към Грант, който по някакъв начин бе измамил всички.

Той се опита да потисне гнева си, но жената сигурно го бе погледнала в очите, които обикновено бяха мили, защото се дръпна назад от него.

— Грант вече не живее тук — каза Векио, който стоеше до печката, след като бе изключил газовия котлон.

— Мисля, че никога не е живял тук — троснато каза Рой.

Спенсър извади два куфара от килера, огледа ги, после остави по-малкия, сложи по-големия на леглото и го отвори. Избра достатъчно дрехи за една седмица. Нямаше костюм, бяла риза, нито дори вратовръзка. В гардероба му имаше само сини джинси, пет-шест чифта сиво-кафяви панталони и джинсови ризи. В най-горното чекмедже държеше четири дебели пуловера — два сини и два зелени. Взе по един от двата вида.

Докато Спенсър пълнеше куфара, Роки обикаляше от стая в стая и разтревожено се изправяше на всеки прозорец, до който можеше да стигне. Горкото куче! Трудно му беше да се отърси от кошмара.

Рой остави хората си да наблюдават семейство Зелински, излезе от къщата, прекоси улицата и се насочи към колата си.

Здрачът бе потъмнял от червен в тъмнолилав. Уличните лампи светеха. Въздухът беше неподвижен и за миг се възцари тишина.

Провървя им, че съседите на Зелински не чува нищо, което да предизвика подозренията им.

От друга страна, прозорците на къщите около дома на Зелински не светеха. Много семейства в този приятен дребнобуржоазен квартал вероятно можеха да поддържат стандарта си на живот, само ако и двамата съпрузи имаха постоянна работа. Всъщност в тази нестабилна икономика мнозина едва свързваха двата края, макар в семейството да имаше двама работещи. И сега, когато всички се връщаха от работа, две трети от домовете от двете страни на улицата бяха тъмни и безлюдни. Собствениците им се бореха със задръстванията по магистралите, взимаха децата си от дневните училища, детски градини и гувернантки, за които едва плащаха, и се мъчеха да се приберат къщи, за да се порадват на няколко часа спокойствие, преди на сутринта отново да се върнат в месомелачката.

Понякога Рой се трогваше толкова много от тежкото положение на обикновените хора, че в очите му бликваха сълзи.

Но в момента не можеше да си позволи да се отдаде на състрадание — състояние, в което с лекота изпадаше. Трябваше да намери Спенсър Грант.

Той се качи в колата си, запали двигателя, включи портативния компютър и го свърза с клетъчния телефон.

Обади се на „Мама“ и я накара да намери телефонния номер на Спенсър Грант. И компютърът във Вирджиния започна издирването. Рой се надяваше да получи адреса на Грант от телефонната компания, както бе постъпил със семейство Бетънфилд.

Дейвид Дейвис и Нела Шайър сигурно си бяха тръгнали, затова той не можеше да им се обади в сградата в центъра на града, за да си изкара гнева на тях. Но и те не бяха виновни за проблема, макар че много му се искаше да прехвърли вината на Дейвис и на Верц, чието малко име вероятно беше Игор.

След няколко минути „Мама“ докладва, че никой на име Спенсър Грант няма телефон — нито вписан, нито невписан в указателя на Лос Анджелис и околността.

Рой не може да повярва, макар да имаше пълно доверие на „Мама“. Проблемът не беше в нея. „Мама“ беше безпогрешна като скъпата му покойна майка. Грант беше умен. Твърде умен.

Рой даде указания на „Мама“ да претърси сметките на същото име. Грант може би беше записан под псевдоним, но преди да осигури услугата, телефонната компания сигурно бе поискала подписа и кредитната му история.

Докато „Мама“ работеше, Рой видя, че покрай него мина една кола и спря пред къща, намираща се малко по-нататък по улицата.

Нощта бе паднала над града. Здрачът се бе оттеглил към хоризонта на запад и от царствената му пурпурна светлина не бе останала и следа.

Екранът на монитора проблесна и Рой погледна компютъра на коленете си. Според „Мама“ името Спенсър Грант не фигурираше и във файловете за телефонните сметки.

Грант бе проникнал в служебните файлове на компютъра на полицията в Лос Анджелис, бе избрал произволно адреса на Зелински и го бе вкарал вместо своя. И сега, макар че живееше в Лос Анджелис или околността и сигурно имаше телефон, Грант бе заличил името си от файловете на компанията, която му осигуряваше услугата.

Грант, изглежда, искаше да се превърне в невидим.

— Кой, по дяволите, е този човек? — запита се на глас Рой.

Съдейки по онова, което бе намерила Нела Шайър, Рой бе убеден, че познава мъжа, когото търсеше. Но сега разбра, че не знае нищо за него. Известни му бяха само общи и повърхностни неща, но именно детайлите могат да му помогнат да го намери.

Какво правеше Грант в едноетажната къща в Санта Моника? Имаше ли връзка с жената? И какво знаеше?

Рой трябваше спешно да получи отговор на тези въпроси.

В гаражите на други къщи влязоха още две коли.

Рой почувства, че шансовете му да открие Грант намаляват с всяка изминала минута.

Той трескаво обмисли възможностите за избор, сетне използва „Мама“, за да проникне в компютъра на калифорнийския отдел „Моторни превозни средства“ в Сакраменто. След няколко минути на екрана се появи снимка на Грант, взета от шофьорската му книжка. С всички данни. И адрес.

— Добре — измърмори Рой, сякаш ако говореше на висок глас, щеше да попречи на късмета си.

Той поръча и получи три разпечатки на информацията на екрана, излезе от файловете на отдел „Моторни превозни средства“, каза довиждане на „Мама“, изключи компютъра и тръгна към дома на Зелински.

Мери, Питър и дъщеря им седяха на дивана в хола. Бяха бледи, не говореха и се държаха за ръце. Приличаха на три призрака в небесно преддверие, които очакват присъдите си и предполагат, че ще получат еднопосочни билети за ада.

Въоръжени до зъби и с безизразни лица, Дормон, Джонсън и Векио ги наблюдаваха. Без да каже нищо, Рой им даде разпечатките на новия адрес на Грант.

После зададе няколко въпроса и установи, че Мери и Питър Зелински са безработни и получават социални помощи. Затова си бяха вкъщи и се готвеха да вечерят, когато повечето им съседы се прибираха от работа. Зелински всеки ден преглеждаха обявите за свободни работни места в „Лос Анджелис Таймс“ и в другите вестници и кандидатстваха в множество компании и толкова много се тревожеха за бъдещето, че за тях експлозивното нахлуване на Дормон, Джонсън,

Векио и Рой не беше изненада, а по-скоро естествено развитие на съществуващото им бедствено положение.

Рой беше готов да покаже карта от Агенцията за борба с наркотиците и да използва всеки метод на сплашване от репертоара си, за да постави в пълно подчинение семейство Зелински и да се увери, че няма да подадат оплакване нито до местната полиция, нито до федералните власти. Но те явно вече бяха толкова наплашени от икономическия смут, отнел работните им места, че не му се наложи да размаха дори фалшива карта за самоличност.

Те щяха да бъдат благодарни, ако забравеха тази среща. Щяха тихомълком да поправят външната си врата, да разчистят бъркотията и вероятно да стигнат до извода, че са били тероризирани от пласъори на наркотици, нахлули в погрешна къща, търсейки омразен конкурент.

Никой не подаваше оплакване срещу търговец на наркотици. Пласъорите на дрога в съвременна Америка бяха нещо като природните стихии. Беше по-разумно — и много по-безопасно — да подадеш гневно оплакване срещу ураган, торнадо или гръмотевична буря.

Възприемайки властното държание на кокаинов крал, Рой ги предупреди:

— Ако не искате да разберете как се чувства човек, когато му пръснат черепа, по-добре не мърдайте десет минути, след като си тръгнем. Зелински, ти имаш часовник. Мислиш ли, че ще можеш да отброиш десет минути?

— Да, разбира се — отговори Питър.

Мери не искаше да погледне Рой. Беше навела глава и той не виждаше великолепия й нос.

— Нали знаеш, че говоря сериозно? — обърна се Рой към съпруга й. — Ще бъдеш ли добро момче?

— Не желаем неприятности.

— Радвам се да го чуя.

Инстинктивната хрисимост на тези хора беше жалък коментар за бруталността в американското общество. И това потисна Рой.

От друга страна, тяхната отстъпчивост улесняваше задачата му.

Той тръгна след Дормон, Джонсън и Векио и излезе от къщата. Няколко пъти се обърна, но не видя лица на вратата или на прозорците.

Катастрофата бе предотвратена, макар и с риск.

Рой, който се гордееше с, общо взето, умерения си нрав, не можеше да си спомни откога не се бе ядосвал толкова много. Изгаряше от нетърпение да спипа Спенсър Грант.

Спенсър сложи в брезентова чанта няколко консерви с кучешка храна, кутия бисквити, нов кокал от необработена кожа, вода за Роки, купата му и една гумена играчка, която приличаше на хамбургер. После остави куфара и чантата до предната врата.

Кучето още проверяваше прозорците, но вече не така обсебено както преди. Беше завладяно от безименния ужас, който го бе събудил. Но сега се страхуваше от нещо по-прозаично и безобидно — безпокойството, което винаги го обземаше, когато усетеше, че ще правят нещо различно от установената практика. Роки изприпка след Спенсър, за да види дали се предприемат някакви тревожни действия, няколко пъти се приближи до куфара, подуши го и посети любимите си ъгълчета на къщата, въздишайки по тях, сякаш се съмняваше, че никога повече няма да има възможността да се порадва на удобствата им.

Спенсър взе портативния компютър от лавицата над бюрото и го сложи до брезентовата чанта и куфара. Беше го купил през септември и бе разработил собствени програми, докато седеше на верандата и се наслаждаваше на чистия въздух и успокояващото шумолене на есенните ветрове, разлюляващи клоните на евкалиптовите дървета. И сега, по време на странстванията си, щеше да има връзка с огромната американска информационна система.

Той отново се приближи до бюрото си и включи големия компютър. Записа на дискети някои от програмните продукти, разработени от него, включително онази, с която можеше да открива електронния подпис на подслушвача на телефонната линия, използван в диалог между компютри. Друга от програмите щеше да го предупреди, докато той проникваше неправомерно някъде, дали някой го проследява с помощта на сложно устройство.

Роки отново застана на прозореца, като ту ръмжеше, ту скимтеше.

Рой караше колата по хълмовете и каньоните в западната част на долината Сан Фернандо. Още не бе излязъл от мрежата на преливащите се един в друг градове, но между гроздовете светлини на предградията вече се забелязваха пространства от пълен мрак.

Този път щеше да действа по-предпазливо. Ако адресът, взет от отдел „Моторни превозни средства“ се окажеше дом на друго семейство, което като Зелински не бе чувало за Спенсър Грант, Рой предпочиташе да разбере това, *преди* да разбие вратата им, да ги тероризира с оръжие, да съсипе соса им за спагети и да рискува да бъде застрелян от разярен собственик, който може да се окаже въоръжен до зъби фанатик.

В тази епоха на неизбежен социален хаос нахлуването в частен дом — независимо дали със законни или фалшиви документи — беше много по-рисковано, отколкото в миналото. Обитателите можеше да са всякакви — педофили, почитатели на Сатаната или серийни убийци с канибалски наклонности, които се хранят от съдове, направени от човешки кости и чиито хладилници са пълни с разчленени трупове. В края на хилядолетието в лунапарка, наречен Америка, се разхождаха адски странни типове.

Шофирайки по двулентовото шосе, забулено в ефирна като паяжина мъгла, Рой започна да подозира, че в покрайнините няма да се натъкне на обикновена къща, нито на елементарния проблем дали е обитавана от Спенсър Грант или не. Очакваше го нещо друго.

Асфалтът отстъпи място на чакъл. От двете страни на пътя имаше болнави палми, които не бяха подрязвани от години. Най-сетне Рой се приближи до оградата от вериги.

Маскираният микробус за пици вече беше там. Червените му стопове светеха в рехавата мъгла. Рой погледна в огледалото за обратно виждане и видя фарове на стотина метра зад него. Джонсън и Векио.

Рой спря, слезе от колата и тръгна към портата. Кал Дормон го чакаше.

Зад оградата от вериги, в посребрената от фаровете мъгла ритмично се движеха странни машини. Приличаха на праисторически птици, които кълват червеи от земята. Петролни помпи. Един от нефтените залежи, разпръснати из Южна Калифорния.

Джонсън и Векио се присъединиха към Рой и Дормон.

— Петролни кладенци — отбеляза Векио.

— Проклети петролни кладенци — добави Джонсън.

— Само няколко проклети петролни кладенци — рече Векио.

Рой даде указания и Дормон отиде до микробуса, за да вземе фенерче и ножовка. Отвътре микробусът беше добре екипиран и съоръжен с всякакви инструменти и електронни устройства, които можеше да потрѣбват по време на полева операция.

— Ще влезем ли? — попита Векио. — Защо?

— Може да има къщичка на пазач — отговори Рой. — Грант може да е пазач и да живее тук.

Рой усети, че тримата агенти се безпокоят да не станат за смях за втори път тази нощ. Но те знаеха, че по всяка вероятност Грант бе вкарал фалшив адрес във файловете на отдел „Моторни превозни средства“ и шансът да го намерят в това нефтено поле е малък и почти равен на нула.

Дормон сръза веригите на портата и осветявайки пространството между помпите, всички тръгнаха по чакълената алея. Тук-там поройният дъжд от предишната нощ бе отмил чакъла и бе останала само кал. Обиколиха скърцащите помпи и се върнаха при портата, без да са открили пазач. Новите обувки на Рой бяха съсипани.

Без да разговарят, четиримата изтриха подметките си в тревата до чакълената алея.

Рой остави другите да чакат указания и се върна в колата си. Смяташе отново да установи връзка с „Мама“ и да намери друг адрес на онзи скапан човешки боклук на име Спенсър Грант.

Рой беше ядосан и това не беше хубаво. Гневът пречеше на трезвия разум. Никой проблем не се решаваше в състояние на ярост.

Той започна да диша дълбоко, освобождавайки се от напрежението. Представи си спокойствието като изпарения с цвят на праскова, а напрежението — като жлъчнозелена мъгла, излизаща от ноздрите му.

Рой бе научил този метод за контролиране на емоциите от книга с тибетски мъдрости. Всъщност книгата може би беше китайска. Или индийска. Не беше сигурен. Бе прочел много източни философии в непрестанния си стремеж към по-задълбочено самосъзнание и превъзходство.

Пейджърът писукаше, когато Рой се качи в колата. Той го откачи от сенника. В прозорчето за съобщения Рой видя името Клек и

телефонен номер с код 714.

Джон Клек ръководеше издирването на деветгодишния понтиак, регистриран на името Валери Кийн. Ако тя се придържаше към обичайната си схема, колата трябваше да е изоставена на някой паркинг или улица в града.

Рой се обади на номера, записан на пейджъра и гласът, който отговори, несъмнено беше на Клек. Джон беше на двацет и няколко години, слаб и върлинест, с огромна адамова ябълка и лице, което наподобяваше муцуна на пъстърва, но гласът му беше плътен, мелодичен и звучен.

— Аз съм — каза Рой. — Къде си?

— Летище „Джон Уейн“ в Ориндж Каунти. Понтиакът е тук, на един от паркингите. Събираме имената на билетопродавачите, които са били на работа вчера следобед и вечерта. Имаме нейни снимки. Някой може да си спомни, че ѝ е продал самолетен билет.

— Направете го, но сигурно няма да стигнете доникъде. Тя е твърде умна, за да изостави колата там, откъдето ще се качи на друго превозно средство. Знае, че няма да бъдем сигурни и ще загубим ценно време, докато проверяваме.

— Освен това се опитваме да разговаряме с всеки таксиметров шофьор, който е бил на работа на летището по онова време. Може да не е взела самолет, а такси.

— А може да е отишла в някой хотел наблизо. Проверете дали някой портиер или пиколо не я помни.

— Добре. Този път тя няма да отиде далеч, Рой. Ще я спипаме.

Рой можеше и да бъде окуражен от увереността на Клек и от великолепия тембър на гласа му, ако не знаеше, че Джон прилича на риба, опитваща се да глътне праскова.

— Доскоро — каза той и затвори.

Включи телефона в компютъра, намиращ се в дипломатическото куфарче, запали двигателя и се свърза с „Мама“ във Вирджиния. Възложи ѝ амбициозна задача — да издири Спенсър Грант в компютърните списъци на водоснабдителните, електрическите и газовите компании и на данъчните служби. Всъщност „Мама“ трябваше да претърси електронните файлове на всяка щатска, окръжна, областна и градска агенция, да проникне в потребителските

досиета на всяка банка в Калифорния и — на национално ниво — да прерови Службата за социално осигуряване и Данъчната служба.

Накрая, след като съобщи, че ще се обади сутринта, за да види какви са резултатите от проучването на „Мама“, Рой затвори електронната верига към Вирджиния и изключи компютъра.

Мъглата се съгъстяваше и въздухът ставаше по-хладен с всяка изминала минута. Тримата мъже го чакаха на портата и трепереха.

— Да приключваме за тази вечер — каза Рой. — Утре ще продължим.

На лицата им се изписа облекчение. Кой знае къде можеше да ги отведе Грант следващия път.

Рой го потупа по гърба, окуражи ги и те се качиха в превозните си средства. Той искаше агентите му да са доволни от себе си. Всеки имаше право да бъде доволен от себе си.

Рой се качи в колата си, изкара я на шосето и започна да диша дълбоко и бавно. Вдишваше изпаренията с цвят на праскова на блаженото спокойствие и издишваше жлъчнозелената мъгла на гнева, напрежението и стреса.

Но още беше ядосан.

Тъй като обядваха късно, Спенсър измина цялата дълга отсечка през пустинята Мохаве, стигна чак до Барстоу и едва тогава отби от междущатската магистрала 15 и спря за вечеря. Поръча голям хамбургер, пържени картофи и малък ванилов млечен шейк за себе си. Вместо да си прави труда да вади консервите с кучешка храна от брезентовата чанта, той поръча още два хамбургера и голяма чаша вода за Роки, после се смили и купи втори ванилов шейк.

Спря в задната част на ярко осветения паркинг на „Макдоналдс“, остави двигателя включен, за да затопля форда и седна в багажното отделение, за да се нахрани, като се облегна на предната седалка и протегна крака. Роки облиза муцуна в очакване картонените кутии да бъдат отворени и колата да се изпълни с приятни ухания. Спенсър бе сгънал задните седалки, преди да тръгнат от Малибу, затова имаха достатъчно място.

Той разопакова хамбургерите на Роки и му ги даде. Когато извади от кутията своя хамбургер и отхапа, кучето вече бе изгълтало

месото и по-голямата част от хлебчетата. Вторачи се с копнеж в сандвича на Спенсър и изскимтя.

— Това е мое — каза Спенсър.

Роки отново изскимтя. Не от уплаха или от болка, а сякаш искаше да каже: „Погледни колко съм симпатичен и ще осъзнаеш колко много искам онзи хамбургер.“

— Разбираш ли какво означава „мой“?

Роки погледна пакета с пържени картофи на коленете на Спенсър.

— И те са мои.

Кучето гледаше недоверчиво.

— Ето, това е твоето — рече Спенсър и посочи неизядените хлебчета.

Роки тъжно погледна сухия хляб, после — сочния хамбургер.

Спенсър отхапа още едно парче, пийна ванилов млечен шейк и погледна часовника си.

— Ще настъпим газта и в девет часа отново ще бъдем на магистралата. До Лас Вегас остават двеста и петдесет километра. Ще стигнем в полунощ, дори ако не караме бързо.

Роки пак прикова поглед в пържените картофи.

Спенсър се смили и пусна четири резенчета върху опаковките от сандвичите.

— Бил ли си в Лас Вегас?

Картофите изчезнаха и Роки с копнеж се вторачи в останалите, които се подаваха от пакета.

— Опасен град. И имам лошото чувство, че нещата ще се влошат за нас, веднага щом пристигнем там.

Спенсър довърши хамбургера, пържените картофи и млечния шейк, без да даде нищо повече на кучето, което го гледаше укорително. Събра отпадъците и ги сложи в найлоново пликче.

— Искам да изясним нещо, приятелю. Онези, които я преследват, са адски силни и могъщи. И опасни. Не се колебаят да стрелят. За тях залогът трябва да е много висок.

Спенсър махна капачето на втория ванилов млечен шейк и Роки с интерес наклони глава на една страна.

— Виждаш ли? Запазих го за теб. Сега не се ли срамуваш от лошите си мисли за мен, когато не ти дадох още пържени картофи?

Спенсър сложи чашата на пода и я задържа, така че кучето да не я обърне.

Роки мълниеносно атакува млечния шейк, трескаво го излочи и след няколко секунди заби муцуната си навътре в чашата, търсейки още от вкусното питие.

— Ако снощи са наблюдавали къщата, може би са ме снимали.

Роки извади глава от чашата и с любопитство се вторачи в господаря си. Муцуната на кучето беше изцапана с млечен шейк.

— Имаш отворителни навици на хранене.

Роки отново завря муцуна в чашата и фърдът се изпълни със звуци на мляскане.

— Ако имат снимка, ще ме намерят. И след като търся Валери, ровейки се в миналото ѝ, може да допусна глупава грешка и да привлека внимание към себе си.

Чашата беше празна и Роки вече не проявяваше интерес към нея. Изплезе език и с изумително завъртане облиза остатъците от млечния шейк от муцуната си.

— Които и да са онези, които я преследват, аз съм най-големият глупак на света, ако мисля, че мога да се справя с тях. Знам това. *Болезнено* го съзнавам. Но въпреки всичко съм тръгнал за Лас Вегас.

Роки се закашля. Утайката от млечния шейк заседна в гърлото му.

Спенсър отвори чашата с водата и му я поднесе.

— Какви ги върша? Защо се вълвам в тази история? Не е справедливо към теб. И това съзнавам.

Роки не искаше повече вода. От муцуната му се стичаха капки.

Спенсър сложи капачето на чашата и я пхна в торбичката с отпадъци. Взе няколко хартиени салфетки и хвана Роки за каишката.

— Ела тук, мърльо.

Кучето търпеливо изчака да го избършат.

— Ти си най-добрият ми приятел — продължи Спенсър, като го погледна в очите. — Знаеш ли това? Разбира се, че го знаеш. И аз съм най-добрият ти приятел. И ако ме убият... кой ще се грижи за теб?

Кучето го гледаше сериозно, сякаш разбираше, че проблемът е важен.

— Не ми казвай, че можеш сам да се грижиш за себе си. Е, по-добре си, отколкото когато те взех, но още не си напълно

самостоятелен. И вероятно никога няма да бъдеш.

Кучето изпръхтя, сякаш да изрази несъгласието си, но и двамата знаеха каква е истината.

— Ако с мен се случи нещо, мисля, че това ще те съсипе. Ще станеш такъв, какъвто беше в приюта. И кой друг ще ти отдели времето и вниманието, от които се нуждаеш, за да се съвземеш отново? Хм? Никой.

Спенсър пусна каишката.

— Ето защо искам да знаеш, че не съм ти толкова добър приятел, колкото би трябвало да бъда. Желанието ми е да получа шанс с онази жена. Искам да разбера дали е достатъчно специална, за да хареса... човек като мен. Готов съм да рискувам живота си, за да разбера това... Но не бива да излагам на риск и твоя живот.

Никога не лъжи куче.

— Не мога да бъда предан приятел, какъвто си ти. В края на краищата аз съм човешко същество. Вгледаш ли се по-надълбоко в който и да е от нас, ще видиш, че е гаден егоист.

Роки замахна с опашка.

— Престани. Искаш да ме накараш да се почувствам още по-зле, така ли?

Трескаво размахвайки опашка, кучето скочи на коленете на Спенсър, за да го погалят.

Спенсър въздъхна.

— Добре. Ще внимавам да не ме убият.

Никога не лъжи куче.

— Макар да мисля, че шансовете са против мен — добави той.

Рой Майро отново подкара из градския лабиринт в долината. Мина през поредица от комерсиални райони и се запита къде свършва едното селище и откъде започва другото. Още беше ядосан, но сега гневът му граничеше с депресия. Той отчаяно търсеше супермаркет, където да намери всички излизащи вестници. Трябваше му един специализиран вестник.

С интерес забеляза, че в два от кварталите, през които мина, се извършват наблюдения.

Първото се осъществяваше от замаскиран микробус с удължена рама и хромирани джанти. На вратите бяха нарисувани палми, вълни, разбиващи се на плажа и червен залез. На багажника на покрива имаше два сърфа. Всеки непосветен би помислил, че микробусът е на циганин сърфист, който е спечелил от лотарията.

Но доказателствата за истинското предназначение на превозното средство бяха очевидни за Рой. Стъклата на микробуса бяха толкова тъмни, че сигурно представляваха еднопосочни огледала. Отвън не се виждаше нищо, но агентите и видеокамерите вътре имаха ясна видимост. На покрива и на предното стъкло имаше четири прожектора. Нито един не беше запален, но всяка крушка бе поставена в конусовидно приспособление, наподобяващо малък мегафон. Това можеше да са рефлектори, които фокусират лъча, за да не се разсейва, но всъщност единият конус сигурно беше антена на микровълнов предавател, свързан с компютрите в микробуса и служещ за предаването и приемането на огромни количества закодирана информация от повече от един източник едновременно. Другите три конуса бяха колекторни чинии за самонасочващи се микрофони.

Единият от незапалилите прожектори не беше насочен напред, както трябваше да бъде, а към оживеното заведение за сандвичи „Пътуване с подводница“, което се намираше на отсрещната страна на улицата. Агентите записваха смесицата от разговори, водещи се между десетината посетители, които бърбеха на тротоара пред ресторантчето. После компютърът щеше да анализира гласовете, да изолира всеки събеседник, да го идентифицира, да му определи номер, да сравни един номер с друг въз основа на потока от думи и интонацията, да премахне повечето странични шумове като уличното движение и вятъра, и да запише всеки разговор на отделна лента.

Второто наблюдение се извършваше на километър и половина от първото. Осъществяваше се от микробус, маскиран като комерсиално превозно средство, което уж принадлежи на компания на име „Стъкларската магия на Джери“. Тъмните стъкла с еднопосочните огледала стигаха до фиктивната емблема на компанията.

Рой винаги се радваше, когато видеше екипи за наблюдение, защото по всяка вероятност бяха федерални, а не местни. Дискретното им присъствие показваше, че *някой* се интересува от социалната стабилност и спокойствието по улиците.

Когато ги съзреше, той обикновено се чувстваше в по-голяма безопасност и не толкова самотен.

Но тази нощ Рой не беше в настроение. Терзаеше го водовъртеж от негативни емоции. Тази нощ той не можеше да намери утеха в екипите за наблюдение, в добрата работа, свършена от Томас Съмъртън, нито в нещо друго, което този свят беше в състояние да му предложи.

Рой изпитваше потребност да намери истинската си същност, да отвори вратата в душата си и да застане лице в лице с космоса.

Той забеляза поща, пред която стоеше онова, което му трябваше — десетина очукани автомати за вестници.

Рой спря, слезе от колата и прегледа изданията. Не се интересуваеше от „Таймс“, нито от „Дейли Нюз“. Онова, което търсеше, можеше да се намери само в алтернативната преса. Повечето публикации рекламираха сексуслуги или развлечения за възрастни. Той не обърна внимание на пикантните таблоиди. Сексът никога не задоволяваше напълно, ако душата търсеше съвършенство.

В множество големи градове се продаваше нетрадиционен вестник, който рекламираше природосъобразни храни, холистична медицина и спиритични въпроси, вариращи от прераждане до викане на духове.

В Лос Анджелис имаше три такива вестника.

Рой ги купи и се върна в колата.

Прелисти вестниците и прегледа само обявите. Различни гуру, мистици, психари, гледачи на таро, на ръка, лечители с акупунктура, с билки, спиритисти, тълкуватели на излъчването, консултанти по теорията за хаоса, водачи в миналото и други специалисти предлагаха услугите си.

Рой живееше във Вашингтон, окръг Колумбия, но поради естеството на работата си пътуваше из цялата страна. Беше посетил всички свещени места, където земята, досущ гигантска батерия, акумулираше огромни запаси от духовна енергия — Санта Фе, Таос, Удсток, Кий Уест, Спирит Лейк, Метеор Кратер и други. В онези святи пресечни точки на космична енергия той бе преживял вълнуващи неща, но отдавна подозираше, че и Лос Анджелис е неоткрито ядро на силна мощ. И сега изобилието на духовни водачи в обявите засили предположението му.

От многобройните варианти Рой избра „Мястото По Пътя“ в Бърбанк. Там предлагаха безброй методи за „намиране на егото и на омото на вселенската буря“, при това не от някакво неугледно помещение, а „в спокойната атмосфера на нашия дом“. Интересът му бе привлечен и от факта, че всички думи в името са написани с главни букви. Харесаха му и имената на собствениците — Джиневра и Честър, както и факта, че бяха достатъчно досетливи, за да се представят в обявата си.

Той погледна часовника си. Минаваше дваисет и един.

Рой взе телефона и им се обади.

— Аз съм Честър от „Мястото По Пътя“. С какво мога да ви услужа?

Рой се извини, че се обажда толкова късно, тъй като „Мястото По Пътя“ се намираще в дома им. Обясни, че изпада в духовна бездна и колкото е възможно по-скоро трябва да усети твърда земя под краката си. Честър го увери, че двамата с Джиневра изпълняват мисията си по всяко време на денонощието. Рой получи указания как да ги намери и пресметна, че в дваисет и два часа ще бъде пред вратата им.

Пристигна в дваисет и един и петдесет.

Привлекателната двуетажна къща в испански стил имаше покрив от керемиди и вдадени навътре прозорци с капаци. На фона на красивото панорамно осветление пищните палми и папрати хвърляха загадъчни сенки върху бледожълтата гипсова мазилка на стените.

Рой позвъни и забеляза стикер на компания за алармени системи. След миг по домофона се чу гласът на Честър.

— Моля, кой е?

Рой леко се изненада, че такава духовно извисена съпругеска двойка, с такъв талант, са намерили за необходимо да вземат мерки за сигурност. Но такава беше жалкото състояние на света, в който живееха. Дори мистиците бяха набеязани за мишена на престъпниците.

Усмихнат и дружелюбен, Честър покани Рой в „Мястото По Пътя“. Собственикът имаше голям корем, беше на около петдесет години, плешив и с тъмен слънчев загар посред зима. Приличаше на мечок и изглеждаше силен, въпреки туловището си. Беше облечен в сиво-кафяв панталон и риза в същия цвят с навити ръкави, под които се показваха мускулести, космати ръце.

Честър поведе Рой през стаи с под от жълт чам, лакиран до ярък блясък, с индиански рогозки и грубовати мебели, които биха подходжали повече на хижа в планината Сангре ди Кристо, отколкото на дом в Бърбанк. Минаха през хола, където имаше телевизор с огромен екран и влязоха във фоайе и после в овална стая с диаметър четири метра, с бели стени и без други прозорци, освен кръгла капандура в сводестия таван.

В средата имаше кръгла чамова маса. Честър посочи стол. Рой седна. Честър му предложи безалкохолни напитки — „всичко от диетична кока кола до билков чай“, но Рой отказа, защото единствената жажда, която изпитваше, беше духовна.

В средата на масата имаше кошничка, изплетена от палмови листа. Честър я посочи и каза:

— Аз съм само помощник по тези въпроси. Джиневра е духовният адепт. Ръцете ѝ не бива да докосват пари. Но макар да се е извисила над земните грижи, и тя, естествено, трябва да яде.

— Разбира се.

Рой извади триста долара и ги сложи в кошничката. Честър изглеждаше приятно изненадан от дара, но Рой беше на мнение, че човек може да очаква качествено просветление само ако е готов да плати щедро.

Честър взе кошничката и излезе.

На тавана имаше малки прожектори, които обливаха стените в дъги от бяла светлина. Лъчите им постепенно започнаха да избледняват, докато помещението се изпълни със сенки и мрачно кехлибарено сияние, наподобяващо светлината на свещи.

— Здравейте. Аз съм Джиневра. Но, моля ви, не ставайте!

Тя забързано нахлу в стаята. Държеше безгрижно като момиче. Главата ѝ беше вдигната високо, а раменете — изправени. Приближи се до масата и седна на стола срещу Рой.

Джиневра беше на около четирийсет години и изключително красива, въпреки че имаше дълги руси коси, накъдрени на фитили като на Горгона, каквито Рой не харесваше. Зелените ѝ като нефрит очи блестяха от духовна светлина. Чертите на лицето ѝ напомняха на всяка митологична богиня, която Рой бе виждал изобразена в класическото изкуство. Джиневра беше облечена в тесни сини джинси и удобна бяла фланелка. Гъвкавото ѝ тяло се движеше плавно и грациозно и големите

й гърди се поклащаха съблазнително. Зърната опъваха белия памучен плат.

— Как я караш? — наперено попита тя.

— Не много добре.

— Ще те оправим. Как се казваш?

— Рой.

— Какво търсиш, Рой?

— Искam справедлив и спокоен свят. Съвършенство във всяко отношение. Но хората имат недостатъци. Никъде няма съвършенство. Но аз отчаяно го търся и понякога това ме потиска.

— Трябва да разбереш смисъла на несъвършенството на света и твоята обсебеност от него. Какъв път на просветление предпочиташ да поемеш?

— Който и да е. Всеки.

— Отлично! — възкликна прелестната арийска красавица с такъв ентузиазъм, че къдриците ѝ подскочиха и се разлюляха, а нанизите от червени мъниста по краищата им изтракаха. — Може да започнем с кристали.

Честър се върна. Буташе голяма кутия на колела, която докара до дясната страна на Джиневра.

Рой видя, че всъщност това е сиво-черен шкаф за инструменти. Беше висок метър и двајсет, широк деветдесет и дълбок шейсет сантиметра и имаше вратички и чекмеджета с различни размери. На кехлибарената светлина неясно проблесна емблемата на производителя — „Сиърс Крафтсман“.

Честър седна на третия и последен стол, който се намираше на шейсет сантиметра вляво и на трийсет зад жената. Джиневра отвори едно от чекмеджетата и извади кристален глобус, малко по-голям от топка за билиард. Хвана го с две ръце и го подаде на Рой, който го прие.

— Аурата ти е тъмна и тревожна. Хайде първо да я изчистим. Хвани кристала в две ръце, затвори очи и потърси спокойствие за медитация. Мисли само за едно, за следния образ на чистота — хълмове, покрити със сняг. Вълнообразни хълмове, затрупани с наскоро паднал сняг, по-бял от захар и по-мек от брашно. Накъдето и да погледнеш, виждаш само хълмове, обвити в чист, бял сняг...

Джиневра продължи да говори по този начин известно време, но колкото и да се опитваше, Рой не можа да си представи покрити със

сняг хълмове, нито сипеци се снежинки. Гледаше само ръцете ѝ. Прекрасни. Невероятни.

Джиневра беше толкова прелестна, че той забеляза ръцете ѝ, едва когато му подаде кристалната топка. Не беше виждал ръце като нейните. Изключителни. Устата му пресъхна при мисълта да целуне дланите ѝ и сърцето му трескаво заблъска в гърдите при спомена за тънките ѝ, изящни пръсти. Бяха *съвършени*.

— Да, така е по-добре — бодро каза тя. — Сега можеш да отвориш очи.

Изведнъж Рой се уплаши. Може би си бе въобразил съвършенството на ръцете ѝ и когато отново ги видеше, щеше да установи, че с нищо не се различават от ръцете на другите жени. Но ръцете на Джиневра *наистина* бяха съвършени. Изящни, грациозни и неземни. Пръстите взеха кристалното кълбо от него, сложиха го в отвореното чекмедже на шкафа за инструменти и сетне посочиха — досущ разперени, пърхащи криле на гълъб — седем други кристала, които бяха поставени върху черно кадифе в средата на масата, докато очите му бяха затворени.

— Нареди ги, както искаш — рече Джиневра. — И после аз ще изтълкувам схемата.

Предметите приличаха на кристалните снежинки, каквито се продаваха като коледна украса и бяха различни по размер.

Рой опита да се съсредоточи върху задачата, но очите му крадешком се плъзнаха към ръцете на Джиневра. Всеки път, когато ги погледнеше, дъхът му секваше. Пръстите му се разтрепериха и той се запита дали тя забелязва това.

Джиневра продължи с тълкуване на аурата му през призма, с карти таро и с руинически камъни, а приказните ѝ ръце сякаш станаха още по-красиви. Той отговаряше механично на въпросите ѝ, изпълняваше указанията и привидно слушаше мъдростите, с които тя го засипваше. Джиневра вероятно го мислеше за откачен или за пиян, защото говорът му беше нечленоразделен, а очите — замъглени, докато Рой все повече се опияняваше от ръцете ѝ.

Той погледна виновно към Честър. Изведнъж почувства убеденост, че мъжът — вероятно съпругът на Джиневра — ядосано съзнава какви сладострастни желания възбуждат ръцете ѝ. Но Честър не обръщаше внимание нито на Джиневра, нито на Рой. Плешивата му

глава беше наведена и той почистваше ноктите на лявата си ръка с ноктите на дясната.

Рой беше сигурен, че дори Света Богородица не е имала по-изящни ръце от Джиневра, нито най-голямата прелъстителка в Ада — по-еротични пръсти. Ръцете на Джиневра бяха като чувствените устни на Мелиса Уиклън. Съвършени.

Тя взе торбичка с руинически камъни и отново ги хвърли.

Рой се запита дали ще събере смелост да я помоли да му гледа на ръка, за да докосне пръстите ѝ.

Той потрепери от тази приятна мисъл и главата му се замая. Не можеше да излезе от овалната стая и да я остави да докосва други мъже с онези изящни, неземни ръце.

Рой бръкна под жилетката на костюма си, извади беретата от кобура на рамото си и каза:

— Честър.

Плешивият мъж го погледна и Рой го застреля в лицето. Честър се прекатури назад и тупна на пода.

Заглушителят трябваше скоро да бъде сменен. Беше се износил от употреба. Изстрелът отекува в стаята, но за щастие звукът не проникна отвъд стените.

Джиневра се бе вторачила в руиническите камъни на масата, когато Рой застреля Честър. Явно се бе вгълбила в тълкуването, защото когато вдигна глава и видя пистолета, на лицето ѝ се изписа изненада.

Преди Джиневра да успее да вдигне ръце, за да се предпази и да го принуди да ги съсипе, което беше немислимо, той я застреля в челото. Тя падна по гръб на пода.

Рой прибра беретата, стана и заобиколи масата. Честър и Джиневра не мигаха. Бяха умрели веднага. Имаше малко кръв. Смъртта им беше бърза и безболезнена.

Както винаги, мигът беше тъжен и същевременно радостен. Тъжен, защото светът бе загубил двама духовно извисени човека, които бяха добри и далновидни. И радостен, защото Джиневра и Честър вече не трябваше да живеят в общество на непросветени и равнодушни хора.

Рой им завиждаше.

Той извади ръкавиците от вътрешния джоб на самото си и ги надяна, подготвяйки се за предстоящата деликатна церемония.

Изправи стола на Джиневра и го доближи до масата, после нагласи мъртвата жена да седне. Главата ѝ клюмна напред и брадичката докосна гърдите. Мънистата тихо изтракаха и паднаха като завеса, закривайки лицето ѝ. Той вдигна ръцете ѝ и ги сложи на масата.

Ръцете ѝ. Привлекателни както в живота, така и в смъртта. Изящни. Елегантни. Прелестни.

Ръцете ѝ отново му вдъхнаха надежда. Щом съвършенството съществуваше навсякъде, във всякаква форма, колкото и малка, дори в две ръце, тогава мечтата му за *абсолютно* съвършен свят може би един ден щеше да се осъществи.

Той сложи ръцете си върху нейните. Дори през ръкавиците, контактът беше наелектризиращ. Рой потръпна от удоволствие.

Преместването на Честър беше по-трудно, защото беше по-тежък. Но Рой успя да го сложи да седне на стола срещу Джиневра.

Той отиде в кухнята, разгледа съдържанието на бюфетите и килера и взе каквото му беше необходимо, за да довърши церемонията. Погледна и в гаража и намери инструментите, от които се нуждаеше. Занесе всичко в овалната стая и го постави върху шкафа на колела, където Джиневра държеше помощните си средства.

Рой избърса с кърпа за чинии стола, на който бе седял, защото в началото на посещението си не беше с ръкавици и вероятно бе оставил отпечатъци. Избърса и масата от същата страна, кристалната топка и кристалите с формата на снежинки. Не бе докосвал нищо друго в стаята.

В продължение на няколко минути той отваря чекмеджетата и вратичките на шкафа за инструменти, изучавайки магическото му съдържание, докато накрая намери подходящ за обстоятелствата предмет — пентаграма в зелено, поставен на фон от черно сукно, който се използваше за по-сериозни занимания — например за общуване с духовете на мъртвите.

Рой сложи пентаграма в средата на масата като символ на живота в отвъдното.

После включи в контакта електрическата резачка, която бе донесъл от гаража, и освободи Джиневра от дясната ѝ ръка. Внимателно я сложи в правоъгълна пластмасова кутия, върху друга мека кърпа, и затвори капака.

Искаше да вземе и лявата ръка, но почувства, че би било твърде егоистично да притежава и двете. Трябваше да остави едната ръка на тялото, така че полицаите, съдебният лекар и погребалният агент да видят, че Джиневра е притежавала най-красивите ръце на света.

Рой постави дясната ръка на Честър и лявата на Джиневра върху пентаграма, за да изрази убедеността си, че двамата са заедно в отвъдния свят.

Той изпита желание да притежава духовната сила или чистота, необходима за общуване с духовете на мъртвите. Тогава би се свързал с Джиневра и би я попитал дали има нещо против, ако отнесе и лявата ѝ ръка.

Рой въздъхна, взе пластмасовата кутия и с нежелание излезе от овалната стая. Обади се на полицията и каза на дежурната телефонистка.

— „Мястото По Пътя“ сега е само място. Много е тъжно. Моля ви, елате.

Той не окачи телефонната слушалка, а я остави да виси на шнура, грабна от чекмеджето още една кърпа за подсушаване на съдове и забърза към предната врата. Доколкото си спомняше, когато влезе в къщата, не бе докоснал нищо. Трябваше да избърше само дръжката на вратата и после да изхвърли кърпата някъде по пътя.

Рой подкара колата си, излезе от Бърбанк, прекоси хълмовете и се насочи към Лос Анджелис, минавайки през занемарен район на Холивуд. Ярките цветове на графитите по стените, автомобилите, пълни с млади бандити, които обикаляха по улиците и предизвикваха скандали, порнографските книжарници и кина, празните магазини, обсипаните с боклуци тротоари и другите доказателства за икономически и морален упадък, атмосферата на омраза, завист, алчност и похотливост — в момента нищо от тези неща не го учуди, защото Рой носеше със себе си красив и съвършен предмет, който доказваше, че във вселената действа мощна и мъдра творческа сила. В пластмасовата кутия имаше доказателство за съществуването на Господ.

Спенсър шофираше през огромната пустиня Мохаве, където властваше нощта, творенията на човешката ръка се свеждаха само до

тъмната магистрала и превозните средства, движещи се по нея, и далечните радиостанции се чуваха лошо. Той неволно усети, че мислите му се връщат назад, към още по-черния мрак и още по-странната тишина в онази нощ преди шестнайсет години. Завладееше ли го този спомен, той не можеше да избяга, докато не се пречистеше, разказвайки за видяното и преживяното.

Безплодните равнини и хълмове не предлагаха удобни кръчми с клиенти, които да играят ролята на изповедници. В момента единственият отзивчив слушател беше Роки.

— *Слизам по стълбите. Трепера и търкам голите си ръце и рамене, като се питам защо се страхувам толкова много. Вероятно още тогава неясно съзнавам, че отивам там, откъдето никога няма да изляза.*

Привлича ме викът, който чух, докато надничах през прозореца, за да видя бухала. Макар да беше краткотраен и се чу само два пъти, при това слабо, стенанието беше толкова сърцераздирателно и жаловито, че споменът за него ме омайва, така както четиринайсетгодишно момче може понякога да бъде съблазнено от перспективата за неизвестност и ужас и от загадъчността на секса.

Вече съм на долния етаж. Минавам покрай стаи, където осветените от лунната светлина прозорци сияят меко, досущ телевизионни екрани и където старинните и изящни, подобни на музейни експонати мебели се виждат само като ъгловати черни сенки в тъмносиния мрак. Движа се покрай творбите на Едуард Хопър, Томас Харт Бентън и Стивън Акблом, от чиито картини надничат лица със зловещи изражения, неразгадаеми като идеограми на извънземен език, еволюирал в свят, намиращ се на милиони светлинни години от земята.

Подът от гладък варовик в кухнята е студен. През дългия ден и през цялата нощ е поглъщал прохладата от изстудявания с фреон въздух и сега краде топлината от ходилата ми.

До задната врата свети червената лампа на алармената система. Набирам кода, за да я изключа. Блесва зелена светлинка.

Фермата не е обикновена. Не е дом на хора, които си изкарват прехраната от земята и имат непретенциозни вкусове. В къщата има ценни предмети — изящни мебели и произведения на изкуството — и дори в земеделския щат Колорадо трябва да се взимат предпазни мерки.

Отключвам, отварям вратата и излизам на задната веранда. Юлската нощ е знойна. Тръгвам бос по дъските и слизам по стъпалата. Минавам покрай площадката с пилона за знамето и плувния басейн и прекосявам двора. Сякаш вървя насън, привлечен от спомена за вика в мрака.

Призрачното сребристо лице на пълната луна хвърля отблясъци върху всеки стрък трева и моравата прилича на заскрежена. Неизвестно защо ме обзема страх — не само за мен, но и за майка ми, макар че тя почина преди повече от шест години и е далеч от каквато и да е опасност. Страхът ми става толкова силен, че едва не спирам. Заставам в средата на задния двор и наострям уши.

Пред мен застрашително се извисява хамбарът, където най-малко от петнайсет години, още преди да се родя, няма животни, нито сено или трактори. За всеки, който минава по селския път, имението прилича на ферма, но всъщност не е така. Нищо не е такова, каквото изглежда.

Нощта е гореща и на лицето и голите ми гърди избиват капчици пот. Но упоритият хлад е под кожата, в кръвта ми и в най-дълбоките кухни на костите на момчешкото ми тяло, и юлската жегла не може да го прогони.

Имам чувството, че ми е студено, защото твърде ясно си спомням зимния хлад в един мрачен мартенски ден, когато намериха майка ми, след като бе изчезнала преди три дни. Откриха по-скоро брутално обезобразеното ѝ тяло, свито в канавка покрай коларския път на тринайсет километра от фермата. Там е била хвърлена от негодника, който я бе отвлякъл и убил. Бях едва осемгодишен, твърде малък, за да мога да проумея пълния смисъл на смъртта. И никой не смееше да ми каже какви жестокости са извършили с нея и колко много е страдала. Неколцина съученици, изпитващи примитивно влечение към жестокостта, присъщо само на някои деца и възрастни, които никога не съзряват, ми разказаха за всички онези ужаси. Тогава знаех достатъчно за смъртта, за да съзнавам, че никога повече няма да видя мама и мартенският хлад в онзи ден беше най-смразяващият студ, който си спомням.

Стоя на осветената от луната морава и се питам защо мислите ми непрекъснато се връщат към мама, защо странният вик ми се стори непознат и същевременно познат, защо се страхувам за мама, която е

мъртва и защо толкова много се боя за живота си, когато лятната нощ не ме заплашва с нищо, доколкото виждам.

Тръгвам към хамбара, който е станал фокус на вниманието ми, макар отначало да ми се стори, че викът беше на животно в полята или в по-ниските хълмове. Сянката ми се носи пред мен.

Вместо да се приближа към огромната главна порта на южната страна на хамбара, където има вградена по-малка врата за хора, аз се подчинявам на инстинкта си и се отправям към югоизточния ъгъл. Прекосявам чакълената алея за коли между къщата и гаража, отново тръгвам безшумно по тревата, завивам зад ъгъла на хамбара и продължавам покрай източната страна.

Спирам, защото зад хамбара е паркирано превозно средство, което виждам за пръв път. Изработен по поръчка шевролет, несъмнено тъмносив, какъвто изглежда, защото лунната светлина преобразява всеки цвят в сребрист или сив. На едната врата е нарисувана дъга, която също изглежда съставена от различни нюанси на сивото. Задната врата е отворена.

Тишината е абсолютна.

Не виждам никого.

Макар и на емоционалната възраст четиринайсет години и вече надраснал детските кошмари и Деня на Все светии, аз не знам, че неизвестността и ужасът са толкова съблазнителни и не мога да устоя на извратената им примамливост. Правя крачка напред към шевролета и... нещо разсича със свистене въздуха над главата ми. Стръскам се. Спъвам се, падам, претъркалям се и когато вдигам глава, виждам огромни криле, разперени над мен. По осветената от луната трева се промъква сянка. Изпитвам налудничавото чувство, че придобила ангелски вид, майка ми е слязла от небето, за да ме предупреди да не се приближавам до шевролета. После божественото присъствие описва висока дъга в мрака и аз виждам, че е голям бял бухал, който лети в лятната нощ и търси полски мишки или други жертви.

Бухалът изчезва.

Нощта остава.

Ставам.

Промъквам се към шевролета, привлечен от неговата загадъчност и от обещанието за приключение. И от ужасната истина, която още не съзнавам, че знам.

Забравям за пърхането на крилете на бухала, но онзи жаловит вик безмилостно отеква в паметта ми. Вероятно започвам да осъзнавам, че не беше вой на диво животно, посрещащо смъртта си в полята или в гората, а окаян и отчаян зов на човешко същество, преживяващо изключително голям ужас...

Спенсър караше през осветената от луната пустиня Мохаве. Проследи настойчивия спомен чак до сърцето на мрака, до проблясъка на метал в сенките, до внезапната болка и мириса на гореща кръв и до раната, от която на лицето му щеше да остане белег. Опитваше се да стигне до крайното разкритие, което винаги му се изплъзваше.

И пак стана така.

Не си спомняше нищо от случилото се в последните мигове на онзи страшен, отдавнашен сблъсък, след като натисна спусъка на револвера и се върна в кланицата. Полицайте му казаха как трябва да е свършило всичко. Спенсър прочете разказите за онова, което бе направил, от автори, написали книгите и статиите си въз основа на доказателства. Но никой от тях не беше там. Те не знаеха безусловната истина. Там беше само той. Спомените му бяха образни, но после избледняха и изчезнаха в черната дупка на амнезията и след шестнайсет години Спенсър не можеше да хвърли нито лъч светлина в мрака.

Ако някога си спомнеше останалото, той може би щеше да намери покой. Но споменът можеше и да го съсипе. В тъмния тунел на амнезията Спенсър вероятно щеше да намери срам, с който нямаше да може да живее и споменът щеше да бъде нежелан.

Но винаги когато се разтоварваше от всичко, което си спомняше, той намираше временен покой от душевните терзания.

Спенсър погледна Роки и видя, че кучето се е свило на кълбо на седалката до него и дреме. Позата изглеждаше неудобна и опашката му висеше, но Роки явно се чувстваше добре.

Спенсър предположи, че след неколkokратно повтаряне на истината през годините, ритъмът на речта и тонът на гласа му стават приспивни, винаги когато се върне на тази тема. Горкото куче не би могло да остане будно, дори ако навън бушуваше гръмотевична буря.

А може би известно време не бе говорил на глас. Вероятно още в началото монологът му се бе превърнал в шепот и после бе заглъхнал напълно и в него бе продължил да говори само вътрешният глас. Самоличността на изповедника не го интересуваше, затова не беше важно дали го слушат или не. Присъствието на отзивчив слушател беше само извинение отново да говори за случилото се, търсейки временна утеха или постоянен покой.

До Лас Вегас оставаха осемдесет километра.

По шосето се търкаляха огромни тръни. Идваха отнякъде, минаваха пред фаровете на форда и отново се отправяха в неизвестна посока.

Чистият пустинен въздух не променяше възгледите му за вселената. На небосвода блестяха милиони звезди — красиви, но студени, примамливи, но недостижими. Хвърляха учудващо малко светлина върху алкалните равнини от двете страни на шосето. И въпреки величието си, не разкриваха нищо.

Рой Майро се събуди в хотелската си стая. Часовникът показваше четири и деветнайсет. Беше спал по-малко от пет часа, но се чувстваше бодър, затова запали лампата.

Отметна завивките, седна на ръба на леглото, присви очи, за да свикне със светлината и се усмихна на пластмасовата кутия, която стоеше до часовника. Кутията беше прозрачна и Рой виждаше очертанията на предмета вътре.

Той я взе, сложи я на коленете си и махна капака. Ръката на Джиневра. Рой се почувства благословен, че притежава такава красива вещ.

Но колко жалко, че пленителното ѝ великолепие нямаше да трае дълго. След двайсет и четири часа, ако не и по-скоро, ръката видимо щеше да погрознее и хубостта ѝ щеше да остане само спомен.

Цветът вече се бе променил. За щастие побеляването само подчертаваше изящните кости на дългите, елегантно оформени пръсти.

Рой с нежелание сложи капака на кутията и я остави на нощното шкафче.

После влезе в хола на двустайния хотелски апартамент. Портативният му компютър и клетъчният телефон вече бяха свързани

и наредени на масата до големия прозорец.

Рой бързо установи контакт с „Мама“ и поиска резултатите от разследването, което я бе помолил да извърши вечерта, когато той и хората му установиха, че адресът на Спенсър Грант, фигуриращ в отдел „Моторни превозни средства“, е необитаемо нефтено поле.

Тогава беше страшно ядосан.

Но сега беше спокоен. Хладнокръвен. Владееше се.

Рой прочете доклада на „Мама“ и веднага разбра, че издирването на адреса на Спенсър Грант не е било лесно.

Докато бе служил в калифорнийските специални сили, отдел „Компютърни престъпления“, Спенсър бе научил много за националната информационна мрежа и за уязвимостта на хилядите компютърни системи, от които се състоеше. Явно се бе сдобил с наръчници с кодове и технически процедури и бе проникнал в компютърните системи на различните телефонни компании, кредитни агенции и правителствени служби. И сетне бе успял да вкара информацията в персоналния си компютър.

Спенсър бе напуснал полицията и бе заличил от публичните архиви всички данни за местонахождението си. Името му фигурираше само във файловете на военните, на отдел „Моторни превозни средства“, Социалната служба и полицията и всеки път посоченият адрес беше един от двата, които вече се бяха оказали фалшиви. Файлът на Националната данъчна служба съдържаеше други мъже с неговото име, но никой не беше на неговите години, нямаше неговия социален номер, не живееше в Калифорния и не беше плащал данъци като служител на полицията в Лос Анджелис. Грант бе изчезнал и от файловете на данъчните власти в щата Калифорния.

Ако не друго, Спенсър явно не плащаше данъци. Рой мразеше неизправните платци. Те олицетворяваха социалната безотговорност.

Според „Мама“ в момента никоя компания за услуги не изпращаше сметки на Спенсър Грант. Въпреки това, където и да живееше, той се нуждаеше от електричество, вода, телефон, прибиране на боклука и вероятно от газ. Дори да бе заличил името си от списъците със сметките, за да не плаща, Спенсър Грант не можеше да изчезне от архивите им за услуги, без да го изключат от снабдяване. Но името му не фигурираше никъде.

„Мама“ изказа две предположения. Първо, Грант добросъвестно плаща всичко, но преправя файловете на компаниите и прехвърля сметките на фалшиво име, което си бе измислил. Единствената цел на тези действия беше да изчезне от публичните архиви и да не може да бъде открит, ако някоя правителствена или полицейска агенция пожелае да разговаря с него. Второ, Спенсър Грант е мошеник, заличава името си от файловете за сметките и не плаща нищо, докато ползва услугите под фалшиво име. И в двата случая той и адресът му бяха *някъде* във файловете на компаниите, под име, обозначаващо тайната му самоличност и можеше да бъде намерен, ако откриеха псевдонима му.

Рой се върна в спалнята, за да вземе кафявия плик, съдържащ компютърния портрет на Спенсър Грант. Този човек беше необикновено хитър противник. Рой искаше да гледа лицето му, докато чете информацията за него.

Той отново седна пред компютъра и започна да чете доклада.

„Мама“ не бе успяла да намери сметка на името Спенсър Грант в никоя банка, спестовна каса или кредитна институция. Грант или плащаше всичко в брой, или имаше сметки на друго име. Вероятно второто. В действията му се долавяше непогрешима параноя и явно не искаше да повери средствата си на никоя банка и при никакви обстоятелства.

Рой погледна компютърния портрет. Очите на Грант *наистина* изглеждаха странни. Трескави. В това нямаше съмнение. В очите му блестеше безумие.

Тъй като Грант можеше да е основал фирма, чрез която да плаща сметките и данъците си, „Мама“ бе претърсила и файловете на калифорнийския клон на Министерството на финансите, но и там нямаше нищо.

Във всяка банкова сметка трябваше да фигурира определен социалноосигурителен номер, затова „Мама“ бе потърсила спестовна или чекова сметка с номера на Грант, независимо от името, на което се депозираха парите. Безрезултатно.

Спенсър може би притежаваше къщата, в която живееше, затова „Мама“ бе проверила файловете за данък сгради, но отново не бе открила нищо. Ако имаше къща, Грант сигурно я бе записал на фалшиво име.

Ако беше учил в университет или лежал в болница, Грант може би не си спомняше, че е написал адреса си във формуляра за постъпване и не го бе заличил. Повечето учебни заведения и медицински институции се подчиняваха на федералните закони и архивите им бяха достъпни за безброй правителствени агенции. Като се имаше предвид броят на тези институции, дори в ограничен географски район, „Мама“ се нуждаеше от търпението на светец или на машина, каквато всъщност беше. Но въпреки всичките си усилия, компютърът не бе открил нищо.

Рой погледна портрета на Спенсър Грант. Започваше да мисли, че човекът е не само душевно разстроен, но нещо по-лошо — активен *злосторник*. А всеки, обсебен от подобна мания за анонимност, беше враг на народа.

Вцепенен, Рой отново насочи вниманието си към компютъра.

Когато предприемеше такова мащабно издирване, което на даден етап се оказваше безрезултатно, „Мама“ не се отказваше. Компютърът беше програмиран да използва резервните си логични вериги, за да рови в огромното хранилище от списъци за поръчки по пощата, натрупвани от агенцията, и да търси име, което не можеше да бъде намерено другаде. Списъците се попълваха от литературни и музикални клубове, списания, издателства, големи политически партии, каталози на компании, които продаваха по пощата всичко от еротично бельо до електронни джунджурии, групи по интереси като колекционери на стари автомобили и филателисти, и от безброй други източници.

И там „Мама“ намери някой си Спенсър Грант, различен от другите в архивите на отдел „Моторни превозни средства“.

Заинтригуван, Рой се наведе напред.

Преди около две години *този* Спенсър Грант бе купил кучешка играчка от каталог за поръчки по пощата, предназначен за собственици на домашни любимци. Кокал от необработена кожа. Адресът в списъка беше в Калифорния. Малибу.

„Мама“ се бе върнала във файловете на компаниите за услуги и бе научила, че на онзи адрес има снабдяване.

Сметките за електричество бяха на името Стюарт Пек.

Водата и събирането на боклука — на господин Хенри Холдън.

Газта — на Джеймс Гейбъл.

Телефонната компания предоставяше услуги на някой си Джон Хъмфри. Имаше и клетъчен телефон на името на Уилям Кларк на същия адрес.

Цифровият телефон беше на Уейн Грегъри.

Данък сгради се плащаше от Робърт Трейси.

„Мама“ бе намерила мъжа с белега.

Въпреки усилията му да се скрие зад изкусно изтъкан параван от разнообразни самоличности, макар че грижливо се бе постарал да заличи миналото си и да направи съществуването си трудно за доказване, досущ онова на чудовището от Лох Нес и почти бе успял да стане неуловим като призрак, Спенсър Грант се бе издал с един кокал от необработена кожа. Кучешка играчка. Грант изглеждаше свръхестествено интелигентен, но обикновеното човешко желание да достави радост на любимото си животно го бе провалило.

9.

Рой Майро наблюдаваше, скрит в сините сенки на евкалиптовата горичка и се наслаждаваше на лечебния, но приятен мирис на богатите на растителни мазнини листа.

Набързо събраният екип на специалните сили атакува бунгалото час преди зазоряване. Каньонът беше тих. Само листата на дърветата леко шумоляха, разлюлявани от крайбрежния бриз. Тишината беше нарушена от звук на счупване на стъкло, приглушено тупване на гранати с нервнопаралитичен газ и разбиването на предната и задната врата.

Къщата беше малка и първоначалният обиск продължи около минута. Насочил картечния пистолет „Узи“ и облечен в дебела кевларена жилетка, която вероятно би възпряла дори патрони с тефлоново покритие, Алфонс Джонсън се появи на задната веранда и направи знак на останалите, че в бунгалото няма никого.

Изумен, Рой излезе от горичката и тръгна към Джонсън.

— Заминал е.

— Как разбра? — попита Рой.

— Ела.

Двамата влязоха в спалнята, която беше оскъдно обзаведена, досущ монашеска килия. Грубо измазаните стени не бяха украсени с картини. Вместо завеси, на прозорците имаше бели пластмасови щори.

До леглото, пред единственото нощно шкафче, стоеше куфар.

— Сигурно е решил, че не му трябва — каза Джонсън.

Обикновената памучна покривка на леглото беше леко измачкана, сякаш Грант бе сложил там друг куфар, в който да прибере вещите си за пътуването.

Гардеробът беше отворен. На дървената пръчка висяха няколко ризи, джинси и панталони, но половината закачалки бяха празни.

Рой издърпа чекмеджетата. Вътре имаше малко дрехи — предимно чорапи и бельо. Колан. Два пуловера — зелен и син.

— Някакви следи от куче? — попита Рой.

Джонсън поклати глава.

— Не.

— Огледай другите стаи и двора — заповяда Рой и излезе от спалнята.

В хола стояха двама членове на специалния екип, мъже, с които Рой не бе работил дотогава. Бяха високи, мускулести момчета. В тясното затворено пространство защитното им облекло, бойните ботуши и насочените оръжия ги правеха по-едри, отколкото всъщност бяха. Нямаше кого да залавят, нито кого да застрелят и те се чувстваха неловко и несигурно, като борци, поканени на чай от осемдесетгодишните членове на дамски клуб по плетене.

Рой се готвеше да ги изпрати навън, когато видя, че един от мониторите на компютрите, наредени на бюрото, свети. На синия екран блестяха бели цифри.

— Кой го включи? — попита той.

Агентите озадачено се вторачиха в компютъра.

— Трябва да е бил включен, когато дойдохме — отговори единият.

— Не го ли забелязахте?

— Не.

— Грант сигурно е бързал — рече другият.

— Не беше включен, когато влязох — възрази Алфонс Джонсън, който се присъедини към тях. — Обзалагам се.

Рой се приближи до бюрото. В средата на екрана имаше едно и също число, което се повтаряше три пъти.

31

31

31

Изведнъж цифрата се смени, започвайки от първата и постепенно продължавайки надолу.

32

32

32

В същото време едно от електронните устройства на голямото бюро започна тихо да бръмчи. Само след няколко секунди спря и Рой не можа да разбере от кой уред се разнесе.

Цифрите отново се смениха.

33

33

33

И пак се чу приглушено бръмчене.

Макар да бе добре запознат със способностите и операциите на сложните компютри, Рой не бе виждал повечето от устройствата на бюро. Някои изглеждаха собственоръчно направени. Тук-там проблясваха малки червени и зелени лампи, които показваха, че странните уреди са включени в мрежата. Множество преплетени кабели с различен диаметър свързваха познатите технически средства с устройствата, които бяха загадка за Рой.

34

34

34

Бръмчене.

Интуицията подсказа на Рой, че там става нещо важно. Но какво? Той не можеше да разбере и с нарастваща настойчивост разглеждаше апаратурата.

Цифрите отново се смениха.

35

35

35

И пак се разнесе бръмчене.

Ако цифрите се променяха в обратен ред, Рой би помислил, че наблюдава броене преди експлозия. Разбира се, нямаше закон, според който бомбата да се взриви, щом броенето стигне до нула. Това можеше да стане на сто. Или на петдесет. А вероятно и на четирийсет.

36

36

36

Бръмчене.

Не, не беше бомба. В това нямаше логика. Защо Грант би искал да взриви собствения си дом?

Отговорът беше лесен. Защото беше луд. Параноик. Рой си спомни очите му — трескави и изпълнени с безумие.

37

37

37

Бръмчене.

Рой се вторачи в кабелите с надеждата да научи нещо от начина, по който бяха свързани с устройствата.

По лявото му слепоочие запълзя муха. Той нетърпеливо махна с ръка, за да я прогони. Не, не беше муха, а капка пот.

— Какво има? — попита Алфонс Джонсън — ненормално висок и въоръжен до зъби, сякаш беше баскетболист от далечно бъдеще, където играта се бе изродила в битка на живот и смърт.

На екрана светна „40“. Рой престана да проследява кабелите, застана неподвижно, заслуша се в тихото бръмчене и изпита облекчение, че бунгалото не се взриви.

Но щом не беше бомба, какво беше тогава?

За да проумее какво става, той трябваше да разсъждава като Грант. Да се опита да си представи света през очите на един социопат,

страдащ от параноя. Не беше лесно.

Но макар и психопат, Грант беше хитър. След като едва не го заловиха по време на нападението на едноетажната къща в Санта Моника в сряда през нощта, той се бе сетил, че вероятно са го снимали и са започнали усилено да го издирват. В края на краищата Грант е бил ченге и познаваше установената практика. Макар че през последната година бе предприел мерки постепенно да изчезне от публичните регистри, той още не се беше превърнал в невидим и съзнаваше, че рано или късно ще намерят бунгалото му.

— Какво има? — повтори Джонсън.

Грант явно бе очаквал, че те ще нахлуят в дома му по същия начин като в едноетажната къща в Санта Моника. Цял екип на специалните сили. Да претърсят навсякъде.

Устата на Рой пресъхна. Сърцето му заби като обезумяло.

— Провери рамката на вратата. Сигурно сме задействали алармена система.

— Алармена система? В тази порутена барака? — недоверчиво попита Джонсън.

— Направи го — заповяда Рой.

Джонсън забърза към вратата.

Рой трескаво проследи извивките и възлите на кабелите. Работещият компютър беше най-мощният в колекцията на Грант. Беше свързан с много неща, включително с необозначена зелена кутия, която на свой ред беше включена в модем, закачен за телефон с шест линии.

Рой изведнъж осъзна, че една от червените лампи всъщност е индикатор, който показва, че първата линия на телефона работи.

Той вдигна слушалката и се заслуша. По линията се предаваше информация под формата на водопад от електронни звуци — високоскоростен език на странна музика без мелодия и ритъм.

— На рамката на вратата има магнитен контакт! — извика Джонсън.

— Виждаш ли жици? — попита Рой и остави на вилката телефонната слушалка.

— Да. И са били свързани наскоро. Съвсем нови са.

— Проследи накъде водят — нареди Рой и пак погледна компютъра.

Броенето бе стигнало до четирийсет и пет.

Рой отново се приближи до зелената кутия, свързваща компютъра и модема, грабна сивия кабел, водещ към нещо, чието предназначение още не бе установил, и го проследи. Сивият кабел изчезваше зад висока библиотека.

Джонсън също проследи жицата на алармената система и стигна до другата страна на библиотеката.

Рой дръпна сивия кабел, а Джонсън — жицата на алармената система.

Рой отмести поглед от кабела, в който бе приковано вниманието му. Пред него, малко по-високо от нивото на очите, между дебелите исторически токове, имаше обектив с диаметър два сантиметра и половина. Той махна книгите от лавицата и видя малка видеокамера.

— Какво е това, по дяволите? — попита Джонсън.

Цифрата на екрана беше четирийсет и осем.

— Задействал си видеокамера, когато си прекъснал магнитния контакт на вратата — обясни Рой, пусна кабела и взе още една книга от лавицата.

— Ами, ще унищожим видеолентата и никой няма да разбере, че сме били тук — рече Джонсън.

Рой отвори книгата и откъсна тъгълче от страницата.

— Не е толкова лесно. Когато си включил камерата, ти си задействал и компютъра, и цялата система, и си я програмирал да предава към външен телефонен пост.

— Каква система?

— Видеокамерата подава сигнал на онази правоъгълна зелена кутия на бюрото.

— Така ли? И какво става?

Рой събра слюнка и се изплю върху парчето хартия, после го залепи на обектива.

— Не съм сигурен какво точно става, но по някакъв начин кутията обработва видеообраза, преобразува го от визуален в някаква друга форма на информация и го предава на компютъра.

Рой се приближи до екрана. Вече не беше толкова напрегнат, колкото когато намери камерата, защото сега знаеше какво става. Не беше доволен, но поне нещата се изясниха.

51
50
50

Втората и третата цифра се промениха в петдесет и едно.

Чу се бръмчене.

— На всеки четири-пет секунди компютърът замразява на екрана информацията от видеолентата и я изпраща обратно в зелената кутия. И тогава първата цифра се променя.

На екрана се изписа:

52
51
51

— Зелената кутия — продължи Рой — предава информация от екрана и тогава се променя втората цифра.

52
52
51

— Модемът преобразува информацията в звуков код, изпраща го на телефона и тогава се променя третата цифра.

52
52
52

— А в другия край на телефонната линия се извършва обратният процес. Закодираната информация отново се превръща в образ.

— Образ? — попита Джонсън. — На нас?

— Грант току-що получи петдесет и втората снимка, откакто влязохме в бунгалото.

— По дяволите.

— Петдесет бяха хубави и ясни, после аз блокирах обектива на камерата.

— Но къде ги приема?

— Ще трябва да проследим телефонната връзка, която компютърът осъществи, когато ти разби вратата — отговори Рой и посочи червения индикатор на телефонната линия. — Грант не е искал да се срещнем, а само да знае как изглеждаме.

— И сега разглежда разпечатки с лицата ни?

— Вероятно още не. Другият край може също да е автоматизиран като този. Но Грант трябва да спре някъде, за да провери дали нещо е било предадено. А дотогава, с малко повече късмет, ние ще намерим телефона, до който е било отправено обаждането и ще го чакаме там.

Другите трима мъже се бяха дръпнали назад от компютрите и ги гледаха подозрително.

— Кой е този човек?

— Нищо особено — отговори Рой. — Само болен и изпълнен с омраза тип.

— Защо не издърпа щепсела, веднага щом разбра, че ни снима? — попита Джонсън.

— Той вече ни беше заснел, затова нямаше значение. Пък и може би ще настроим системата така, че твърдият диск да се изтрие, ако издърпаме щепсела. Тогава няма да знаем какви програми и информация са записани в компютъра. Докато системата е непокътната, може да добием ясна представа какво е правил тук. Вероятно ще възстановим действията му през последните няколко дни, седмици и дори месеци. Би трябвало да попаднем на някакви следи и дори да намерим жената чрез него.

55

55

55

Бръмчене.

Екранът проблесна и Рой изтръпна. Колоната от цифри изчезна и на мястото ѝ се появиха две думи:

ВЪЛШЕБНОТО ЧИСЛО

Телефонната линия прекъсна. Червеният индикатор угасна.

— Няма проблем — каза Рой. — Пак може да проследим обаждането чрез автоматичните записи на телефонната компания.

Екранът отново примига.

— Какво става? — попита Джонсън.

Появиха се две други думи:

МОЗЪЧНА СМЪРТ

— Негодник! Копеле! Мръсен, белязан тъпанар! — възкликна Рой.

Алфонс Джонсън направи крачка назад, очевидно стъписан от гневния изблик на човека, който винаги беше добродушен и уравновесен.

Рой издърпа стол и седна пред бюрото. Сложи пръсти на клавиатурата и думите „МОЗЪЧНА СМЪРТ“ изчезнаха от екрана.

Остана само синият фон.

Рой изруга и се опита да повика някое от основните менюта.

Синева.

Пръстите му стрелкаха насам-натам по клавишите.

Екранът не се променяше.

Дисковото устройство не реагираше. Дори оперативната система, която сигурно беше още непокътната, не функционираше.

Грант бе почистил следите след себе си, а после се бе подиграл със съобщението „МОЗЪЧНА СМЪРТ“.

Рой започна да диша бавно и дълбоко. Вдишваше изпаренията с цвят на праскова на спокойствието и издишваше жлъчнозелената мъгла на напрежението. Ела, добро, махни се, зло.

Спенсър и Роки пристигнаха в Лас Вегас около полунощ. Примигващите, движещи се вълнообразно и въртящи се неонов светлини на извисяващите се небостъргачи превръщаха нощта почти в ярък, слънчев ден. Дори в този късен час по булевард Саут в центъра на Лас Вегас имаше задръстване. Улиците гъмжаха от хора. Лицата им бяха странни и демонични на фантасмагоричните неонов отражения. Хората се стичаха на тълпи от казино в казино и обратно, досущ насекоми, търсеци нещо, известно само на тях.

Оживлението обезпокои Роки. Макар че наблюдаваше какофонията от форда, чиито прозорци бяха затворени, кучето започна да трепери, сетне да скимти и тревожно да върти глава наляво и надясно, сякаш беше убедено, че предстои ожесточена атака, но не може да определи от коя посока да очаква опасност. Вероятно имаше шесто чувство и изпитваше трескавата страст на най-заклетите играчи, хищническата алчност на измамниците и проститутките и отчаянието на губещите.

Измъкнаха се от бъркотията и отседнаха в мотел на Мериленд Паркуей, на две пресечки от центъра. Наоколо нямаше казина и барове и беше тихо.

Капнал от умора, Спенсър установи, че лесно ще заспи, макар леглото да бе твърде меко. Той сънува червена врата, която многократно отвори — десет, двайсет, сто пъти. Понякога отвъд намираше само мрак, ухаещ на кръв. Сърцето му биеше като обезумяло. Друг път съзираше Валери Кийн, но когато протегнеше ръце към нея, тя се отдалечаваше и вратата се затваряше с трясък.

В петък сутринта Спенсър се избърсна и изкъпа. Напълни една купа с кучешка храна и друга с вода, сложи ги на пода до леглото и се приближи до вратата.

— В мотела има кафене. Ще отида да закуся и щом се върна, ще тръгнем.

Роки не искаше да остава сам и умолително изскимтя.

— Тук си в безопасност — рече Спенсър и предпазливо отвори вратата, очаквайки кучето да се втурне навън.

Но вместо да избере свободата, Роки седна, сви се на кълбо и наведе глава.

Спенсър излезе и се обърна.

Кучето не бе помръднало. Трепереше.

Спенсър въздъхна, отново влезе в стаята и затвори вратата.

— Добре. Закуси, после ще дойдеш с мен.

Роки го погледна изпод рунтавите си вежди. Стана, приближи се до купата с храната, погледна господаря си и сетне вратата.

— Няма да ходя никъде — увери го Спенсър.

Вместо да изгълта храната, както обикновено, Роки яде бавно, изтънчено и със скорост, която не бе характерна за кучета. Сякаш мислеше, че това е последното му ядене и се наслаждаваше на вкуса на всяка хапка.

Роки се нахрани и Спенсър изми двете чинии, избърса ги и натовари багажа във форда.

През февруари в Лас Вегас можеше да е топло като през летен ден, но понякога в пустинята вилнееше и зима, която имаше остри зъби, когато решеше да хапе. В онова февруарско утро небето беше сиво, а температурата — плюс пет градуса. От планините на запад духаше студен вятър.

Спенсър и Роки посетиха подходящо уединено кътче в обраслото с храсти празно пространство зад мотела. Спенсър застана с гръб, докато кучето задоволяваше естествените си нужди.

Двамата се качиха във форда и Спенсър подкара от южното към северното крило на мотела, където беше кафенето.

Той влезе в ресторанта и избра сепаре до прозорците. Фордът беше на двайсетина крачки. Роки стоеше на предната седалка и гледаше господаря си през стъклото.

Спенсър си поръча яйца, домашни сладки, препечена филия и кафе. Докато се хранеше, той често поглеждаше към колата и винаги срещаше погледа на Роки. Спенсър му махна няколко пъти.

Кучето хареса това и размаха опашка. Сложи лапи на таблото, притисна нос до предното стъкло и се ухили.

— Какво са правили с теб, приятелю? Какво са ти сторили, че си станал такъв? — попита на глас Спенсър, докато гледаше кучето, което го обожаваше.

Рой Майро остави Алфонс Джонсън и другите да претърсят всеки сантиметър на бунгалото в Малибу и потегли към Лос Анджелис. Ако им провървеше, щяха да намерят нещо във вещите на Грант, което да хвърли светлина върху психиката му, да разкрие неизвестен аспект от миналото му или да ги насочи към местонахождението му.

Агентите в управлението в центъра сигурно вече проникваха в системата на телефонната компания, за да проследят обаждането от компютъра на Грант. Но Грант вероятно бе заличил следите си. Щяха да извадят късмет, ако дори утре по това време откриеха на кой номер и къде той бе получил онези петдесет снимки от видеокамерата.

Докато караше по Коуст Хайуей към Лос Анджелис, Рой нагласи клетъчния си телефон на високоговорител и се обади на Клек в Ориндж Каунти.

Хубавият, плътен глас на Джон Клек прозвуча спокойно.

— Започвам да мразя онази коварна кучка — каза той, говорейки за жената, която се казваше Валери Кийн, когато в сряда бе изоставила колата си на летище „Джон Уейн“ и бе приела друга самоличност.

Докато слушаше, Рой се помъчи да си представи слабия, върлинест млад агент с лице на стресната пъстърва. Съдейки по звучния му, басов глас беше по-лесно да помисли Клек за висок, широкоплещест чернокож рок певец.

Всеки доклад, който Клек съобщаваше, звучеше като изключително важен — дори когато нямаше какво да докладва. Като сега. Клек и екипът му още нямаха представа къде е отишла жената.

— Разширяваме издирването и проверяваме агенциите за коли под наем в цялата страна — напевно каза Клек. — И докладите за откраднатите коли — всякакви, отмъknати в сряда — и ги включваме в нашия списък за неотложно издирване.

— Досега тя не е откраднала кола.

— Затова може да го направи този път — за да ни обърка. Притеснявам се, че е тръгнала на автостоп. Ако го е сторила, няма да можем да я проследим.

— Ако е тръгнала на автостоп, тогава няма какво да се тревожим за нея. Пътищата са пълни с откачалки. Ще я изнасят, убият, обезглавят, изкормят и разчленят.

— Това ме устройва — рече Клек. — Стига да получа парче от тялото за идентифициране.

След разговора с Клек Рой остана убеден, че денят няма да донесе нищо, освен лоши вести.

Негативното мислене обикновено не беше в неговия стил. Той ненавиждаше песимистите. Ако твърде много от тях излъчваха негативните си мисли едновременно, те биха деформирали структурата на реалността и това щеше да доведе до земетресения, торнадо, железопътни и самолетни катастрофи, киселинни дъждове, злокачествени образувания, срыв в микровълновите комуникации и опасна грубост в населението. Но въпреки това Рой не можеше да се отърси от лошото настроение.

Търсейки начин да прогони неприятните мисли, той извади от пластмасовата кутия ръката на Джиневра и я сложи на седалката до себе си.

Пет изящни пръста. Съвършени, естествени, nelaкирани нокти, всеки със симетрична лулуа с формата на полумесец. И четиринайсетте най-красиви фаланги, които бе виждал. Никоя не беше дори милиметър по-голяма или по-малка от идеалната дължина. Сводестата част на ръката беше безупречно оформена. Кожата беше бледа и гладка като разтопен восък.

Рой караше на изток, към центъра на града, и от време на време поглеждаше съкровището на Джиневра и с всеки потаен поглед настроението му се повишаваше. Когато стигна до Паркър Сентър, административната централа на полицията в Лос Анджелис, той беше изпълнен с енергия и жизнерадост.

Рой спря на светофара и сложи ръката в кутията, сетне пхна мощехранителницата и скъпоценното ѝ съдържание под седалката.

Спря пред Паркър Сентър, качи се в асансьора и, използвайки картата си на агент на ФБР, отиде на петия етаж. Имаше среща с капитан Харис Деското, който беше в кабинета си и чакаше.

Рой му се беше обадил от Малибу и бе разговарял с него, затова не се изненада, че капитанът е чернокож. Деското имаше хубава, лъскава черна кожа и говореше с лека островитянска напевност, която придаваше музикален ритъм на речта му. Издокаран в морскосин панталон, тиранти на райета, бяла риза, синя вратовръзка на диагонални червени ивици, Деското имаше самоувереността,

достойнството и сериозния вид на съдия от Върховния съд, макар че ръкавите му бяха навити, а сакото — окачено на облегалката на стола.

Харис Деското стисна ръката на Рой, посочи единствения стол за посетители и каза:

— Моля, седнете.

Малкият кабинет не съответстваше на размерите на обитателя си. Беше непроветрен. Оскъдно осветен. Неугледно обзаведен.

Рой изпита съжаление към Деското. Никой правителствен служител, независимо от ранга, не биваше да работи в такъв тесен кабинет. Държавната служба беше призвание и според Рой към онези, които бяха готови да ѝ се посветят, трябваше да се проявява уважение, благодарност и щедрост.

Деското седна на стола зад бюрото и рече:

— ФБР потвърди самоличността ви, но не пожелаха да кажат по какъв случай работите.

— Въпрос на националната сигурност — увери го Рой.

Всяко запитване, отнасящо се до Рой, което бе отправено към ФБР, стигаше до Касандра Солинко, ценен административен помощник на директора. Тя потвърждаваше лъжата (макар и никога писмено), че Рой е агент на Бюрото, но не обсъждаше разследването му, защото нямаше представа с какво се занимава той.

Деското се намръщи.

— Въпрос на националната сигурност. Това е много неясно.

Ако Рой си навлечеше неприятности — такива, че да предизвика разследване на Конгреса и медиен интерес — Касандра Солинко щеше да отрече някога да е потвърждавала, че той е агент на ФБР. Ако не ѝ повярваха и тя получише призовка да се яви в съда и да даде показания за Рой и за безименната му агенция, съществуваше изумително висока статистическа вероятност Касандра Солинко да получи фатална мозъчна емболия, масивен сърдечен инфаркт или да се блъсне с висока скорост в подпората на някой мост. Тя знаеше какви са последиците от евентуален опит да сътрудничи на властите.

— Съжалявам, капитан Деското, но не мога да бъда по-конкретен.

Ако Рой сам оплескаше нещо, последиците за него щяха да бъдат подобни. Понякога държавната служба можеше да бъде кариера, изпълнена с напрежение. И според Рой това беше една от причините

удобните кабинети, щедрият пакет от привилегии и буквално неограничените пълномощия да са напълно оправдани.

Но на Деското не му харесваше да бъде държан в неведение. Той замени намръщването с усмивка и с островитянска лекота и спокойствие каза:

— Трудно е да окажа съдействие, без да знам цялата картина.

Беше лесно да се поддадеш на чара на Деското, да сбъркаш умишлените му, но плавни движения с леността на тропическия характер, да бъдеш заблуден от музикалния му глас и да повярваш, че той е повърхностен човек.

Но Рой видя истината в очите му — огромни, черни като мастило, прями и проникателни. Очите на капитана разкриваха интелигентност, търпение и неумолимо любопитство, типично за онези хора, които представляваха най-голямата заплаха за човек с професията на Рой.

Той се усмихна колкото е възможно по-мило, убеден, че видът му достойно съперничи на карибското обаяние на Деското и рече:

— Всъщност не ми е необходимо съдействие, а малко информация.

— С удоволствие ще ви я дам, ако мога.

Волтажът на усмивките им временно реши проблема с оскъдното осветление в малкия кабинет.

— Преди да ви повишат в централната администрация — започна Рой, — предполагам, че сте били капитан в полицията.

— Да. Командир на полицията в Западен Лос Анджелис.

— Спомняте ли си един млад полицаи, който е служил по-малко от година под ваше командване, Спенсър Грант?

Очите на Деското леко се разшириха.

— Да, разбира се. Спомням си го съвсем ясно.

— Беше ли добро ченге?

— Най-добрият — без да се колебае, отговори Деското. — Беше завършил полицейската академия и криминалистика и бе служил в специалните военни сили. Спенс притежаваше необходимото.

— Компетентен човек, така ли?

— „Компетентен“ едва ли е точната дума.

— И интелигентен?

— Изключително.

— Двамата крадци на коли, които е застрелял... Бил ли е в правото си да го стори?

— Да, по дяволите. Напълно. Единият извършител беше издирван за убийство, а другият имаше три заповеди за арест за углавни престъпления. И двамата да стреляли по него. Спенс не е имал избор. Вътрешното разследване мигновено го оневини.

— Но въпреки това той не се е върнал на улицата.

— Не искаше повече да носи оръжие.

— Бил е военен рейнджър.

Деското кимна.

— Участвал е в няколко акции. В Централна Америка и в Средния Изток. И преди му се е налагало да убива и накрая е бил принуден да признае пред себе си, че не може да направи кариера в специалните сили.

— Заради чувствата, които изпитва, след като убива?

— Не. По-скоро заради... Според мен, защото не е убеден, че убиването е оправдано, каквото и да казват политиците. Но това са само мои догадки. Не знам какво всъщност мисли той.

— Разбираемо е, когато човек има проблем да използва оръжие срещу друго човешко същество. Но същият този човек е сменил армията с полицията. Това ме озадачава.

— Мислел е, че като стане ченге, ще има повече контрол, когато се налага да използва смъртоносна сила. Пък и това е била мечтата му. Мечтите умират трудно.

— Мечтата му е била да стане ченге?

— Е, не задължително ченге. Само да бъде добрият тип в униформа, да рискува живота си, за да помага на хората, да ги спасява и да крепи законността.

— Млад алтруист — иронично отбеляза Рой.

— Тук имаме неколцина такива. Всъщност са повече. Е, поне в началото. — Деското се вторачи в черните си като въглен ръце, скръстени върху зеления плот на бюрото му. — В случая със Спенс висшите идеали са го завели в армията, сетне в полицията... Но има и още нещо. Някак... помагайки на хората като ченге, Спенс се опитваше да разбере себе си и да постигне душевен покой.

— Имал е психични проблеми?

— Не и такива, които да му пречат да бъде добро ченге.

— Нима? Тогава какво се е опитвал да разбере за себе си?

— Не знам. Мисля, че е нещо, свързано с миналото. Носи го като тежко бреме в душата си.

— Свързано ли е с белега му?

— Предполагам.

Деското вдигна глава и го погледна. Огромните му черни очи бяха изпълнени със състрадание. Изключителни, силно изразителни очи. Рой можеше да пожелае да ги притежава, ако принадлежаха на жена.

— Как е получил белега?

— Каза, че е следствие на инцидент, когато бил малък. Мисля, че автомобилна злополука. Спенс не искаше да говори за това.

— Имаше ли близки приятели в полицията?

— Не близки. Спенсър беше симпатичен, но затворен.

— Самотник — отбеляза Рой, кимайки с разбиране.

— Не. Не така, както вие го разбирате. Никога не би изпаднал в такова състояние, че да застреля всеки, който се изпречи пред очите му. Хората го обичаха и той ги обичаше. Само че беше... сдържан.

— След престрелката Грант е поискал работа на бюро. По-точно, да го прехвърлят в отдел „Компютърни престъпления“ на специалните сили.

— Не, *те* го поискаха. Повечето хора биха се изненадали, но вие сигурно знаете, че имаме полицаи, завършили право, психология и криминалистика като Спенс. Мнозина получават образование, не защото искат да сменят професията си или да направят административна кариера. Желанието им е да бъдат на улицата. Обичат работата си и смятат, че образованието ще им помогне да я вършат по-добре. Искат да бъдат ченгета, всеотдайни са и...

— Това е достойно за възхищение. Макар че някои може да ги помислят за закоравели реакционери, които не могат да се откажат от *властта* да бъдат ченгета.

Деското примига.

— Е, както и да е. Ако някой от тях не иска повече да работи на улицата, отделът не го оставя да се превърне в книжен червей, а се възползва от знанията му. Администрацията, отделите „Вътрешни разследвания“, „Разузнаване“, „Организирана престъпност“ и повечето

детективски отдели — всички искаха Спенс. И той избра отдел „Компютърни престъпления“.

— Вероятно по някакъв начин е привлякъл интереса им.

— Не беше необходимо да го привлича. Казах ви, че те го поискаха.

— Преди да отиде в специалните сили, Грант беше ли луд по компютрите?

— Луд? — Деското вече не беше в състояние да прикрива раздразнението си. — Спенс знаеше да работи с компютри, но не беше обсебен от тях. Той не беше луд по нищо. Беше стабилен и надежден.

— С изключение на факта, че се е опитвал да разбере себе си.

— Не е ли така с всички нас? — попита капитанът, после стана, обърна се с гръб към Рой и погледна през малкия прозорец до бюрото си.

Щорите бяха прашни. Деското се вторачи в забуления в смог град.

Рой търпеливо зачака. Най-добре беше да остави Деското да се успокои. Горкият. Беше го заслужил. Кабинетът му беше ужасно малък. Дори нямаше лична баня.

Капитанът отново се обърна към Рой и каза:

— Не знам какво мислите, че е направил Спенс. И няма смисъл да питам...

— Националната сигурност — самодоволно потвърди Рой.

— Но трябва да ви кажа, че грешите. Спенс не е от хората, които стават лоши.

— Какво ви кара да сте толкова сигурен?

— Защото той агонизира.

— Нима? Защо?

— За това кое е правилно и кое не. За онова, което прави. За решенията, които взима. Дълбоко в себе си Спенс агонизира.

— Не е ли така с всички нас? — каза Рой и стана.

— Не. Повечето хора мислят, че всичко е относително, дори моралът.

Рой не смяташе, че Деското е в настроение да стисне ръката му, затова само рече:

— Е, благодаря ви, че ми отделихте време, капитане.

— Каквото и престъпление да е извършил, човекът, когото търсите, е абсолютно убеден в правотата си.

— Ще запомня това.

— А няма по-опасен човек от онзи, който е убеден в моралното си превъзходство — подчерта Деското.

— Съгласен съм — каза Рой и отвори вратата.

— Но хората като Спенс не са врагове, а всъщност единствената причина цялата проклета цивилизация още да не е рухнала върху главите ни.

— Приятен ден — рече Рой и излезе в коридора.

— На която и страна да застане Спенс — тихо, но с непогрешима враждебност добави Деското, — обзалагам се, че това ще е правилната страна.

Рой затвори вратата на кабинета. Когато стигна до асансьора, той вече бе решил, че ще заповяда да убият Харис Деското. Може би щеше да го направи лично, след като видеше сметката на Спенсър Грант.

Качи се в колата и потегли. Постепенно се успокои. Съкровището на Джиневра беше до него и излъчваше успокояващото си въздействие. Рой възвърна хладнокръвието си и реши, че бързата екзекуция не е подходяща реакция за обидните намеци на Деското. Рой имаше властта да раздава по-тежки наказания от смъртта.

Трите крила на двуетажната жилищна сграда се издигаха около скромнен плувен басейн със скромни размери. Студеният вятър диплеше водата на малки вълни, които се плискаха по сините плочки и докато прекосяваше двора, Спенсър долови мирис на хлор.

Тъмносивото, облачно небе изглеждаше по-ниско, отколкото сутринта и приличаше на покров от пепел, утаяваща се към земята. Пищните корони на разлюлените от вятъра палми заплашително шумоляха, предупреждавайки за приближаваща се буря.

Припикайки до Спенсър, Роки кихна няколко пъти от миризмата на хлора, но не се уплаши от шума на палмите. Още не беше виждал дърво, което да го уплаши. Това обаче не означаваше, че такова дърво не съществува. Изпаднаше ли в някое от по-странните си настроения — когато изпитваше силна нервна възбуда и виждаше злото в действие

във всяка сянка, или просто обстоятелствата не му харесваха, кучето се ужасяваше и от суха вейка.

Според информацията, подадена, за да получи работа като крупие в казино, Валери Кийн — или Хана Мей Рейни, както се бе нарекла тогава — бе живяла в този жилищен блок. Апартамент 2-Д.

Апартаментите на втория етаж бяха обърнати към тераса, която гледаше към вътрешния двор. Докато Спенсър и Роки се качваха по бетонните стълби, вятърът блъскаше някакво разхлабено арматурно желязо в осеяните с ръждиви петна перила.

Спенсър взе Роки със себе си, защото кучето беше умно и умееше да разчупва леда. Хората вярваха на човек, спечелил доверието на куче и по-лесно се решаваха да разговарят с непознат, до когото стоеше куче — макар непознатият да имаше мрачен вид и белег от ухото до брадичката. Такава беше силата на кучешкото обаяние.

Бившият апартамент на Хана-Валери се намираше в средата на U-образната постройка в дъното на вътрешния двор. Големият прозорец вдясно от вратата беше закрит със завеса, а през прозорчето вляво се виждаше кухня. Името над звънеца беше Трейвън.

Спенсър позвъни и зачака.

Най-голямата му надежда беше, че Валери е имала съквартирантка, която още живее там и ще му помогне да проследи миналото ѝ в Невада, така както Роузи го бе насочила към Лас Вегас.

Той отново натисна звънеца.

Колкото и да беше странно, че се опитва да я намери, като търси откъде е дошла, вместо къде е отишла, Спенсър нямаше по-добър избор. Нямаше начин да разбере накъде се е отправила, след като бе напуснала Санта Моника. Освен това, връщайки се назад в миналото ѝ, имаше по-малка вероятност да се сблъска с федералните агенти или които и да бяха преследвачите ѝ.

Спенсър потропа на вратата.

Вратата на съседния апартамент 2-Е се отвори и отвътре надникна сивокоса жена на седемдесет и няколко години.

— Мога ли да ви помогна?

— Търся госпожица Трейвън.

— О, тя е на работа в „Цезар“. Няма да се върне скоро.

Жената излезе. Беше ниска и пълна и имаше миловидно лице. Носеше груби ортопедични обувки, дебели като кожа на динозавър

ластични чорапи, жълто-сив пенъор и тревистозелена вълнена жилетка.

— Ами, всъщност търся... — започна Спенсър.

Роки, който се криеше зад него, рискува и подаде глава до краката на господаря си, за да види жената. Старицата изписка от удоволствие, когато го забележа. Макар че едва креташе, тя се втурна към него с темперамента на дете, което не знае значението на думата „артрит“. Започна да бръщолеви като бебе и се приближи със скорост, която стресна Спенсър и уплаши Роки. Кучето изджавка, а жената се наведе, издавайки радостни възклицания. Роки опита да се изкатери по десния крак на Спенсър, сякаш искаше да се скрие в якето му, после се отпусна на пода на терасата, сви се ужасен на кълбо, кръстоса лапи пред очите си и се подготви за неизбежността на насилствената смърт.

— Сладурче, миличкото ми, красавецо — нареждаше старицата.

Левият крак на Бозли Донър се изплъзна от подпората на електрическата му инвалидна количка и се повлече по пътеката. Донър се засмя, спря количката, вдигна с две ръце безчувствения си крак и го тръшна там, където му беше мястото.

Снабдено с мощен акумулатор и мотор от количка за голф, транспортното средство на Донър можеше да вдига значително по-висока скорост от обикновените инвалидни колички. Рой Майро го настигна. Беше се задъхал.

— Казах ви, че това сладурче може да върви — рече Донър.

— Да, виждам. Забележително — каза Рой.

Двамата се намираха в задния двор на имението с площ шестнайсет декара на Донър в Бел Еър, където имаше широка пътека от керемиденочервен бетон, която да позволява на недъгавия собственик да стига до всеки ъгъл на изкусно декорираното си владение. Пътеката неколнократно се издигаше и спускаше надолу, минаваше през тунел в единия край на вътрешния двор и се виеше змиевидно между финикови палми, огромни лаврови дървета и мирти с дебела набраздена кора. Донър явно бе проектирал пътеката така, че да прилича на влакче на ужасите.

— Знаете ли, че това е незаконно? — попита Донър.

— Незаконно?

— Нямах право да видоизменяш инвалидна количка.

— Да, разбирам защо е така.

— Нима? — учуди се Донър. — Аз пък не разбирам. Инвалидната количка си е моя.

— Както препускате по тази пътека, ще осакатите и ръцете си.

Донър се ухили и сви рамене.

— Тогава ще компютъризирам инвалидната количка така, че да изпълнява устни команди.

Бозли Донър беше на трийсет и две и от осем години не можеше да си служи с краката си. Това се случи, когато бе ударен в гърба от шрапнел по време на акция в Средния Изток, в която участваше като американски военен рейнджър. Той беше нисък и набит и имаше тъмен слънчев загар, късо подстригана руса коса и синьо-сиви очи — повесели и от тези на Рой. Дори да беше потиснат от недъга си, Донър или отдавна бе преодолял депресията, или умело я прикриваше.

Рой не го хареса заради екстравагантния му начин на живот, обезпокоително високия дух, неописуемо безвкусната хавайска риза и поради други, не съвсем ясни причини.

— Но дали това безразсъдство не е социално безотговорно?

Донър се намръщи смутено, после лицето му засия.

— А, искате да кажете, че може да съм в тежест на обществото. По дяволите, и без това не бих се възползвал от безплатното медицинско обслужване, осигурено от правителството. Ще ме изпратят в гроба за шест секунди. Огледайте се, господин Майро. Мога да платя каквото е необходимо. Елате, искам да ви покажа храма.

Бързо увеличавайки скоростта, Донър се стрелна пред Рой. Инвалидната количка профуча надолу през сенките на палмите и петната златисточервена слънчева светлина.

Опитвайки се да потисне безпокойството си, Рой го последва.

След като се уволни от армията, Донър се отдаде на дългогодишния си талант да рисува измислени герои за анимационни филми и успя да си намери работа в компания за поздравителни картички. В свободното си време той създаде поредица от комикси и първият вестникарски синдикат, който я видя, му предложи договор. След две години Донър стана най-търсеният художник на комикси в страната и сега, благодарение на онези популярни и обичани рисувани герои — които Рой смяташе за идиотски — Бозли Донър притежаваше

цяла индустрия — най-продаваните книги, телевизионни предавания, поздравителни картички, реклами, плочи и куп други неща.

Пътеката се спускаше до края на дългия склон и водеше към градински храм, построен в класически стил. От варовиковия под се издигаха пет колони, които крепяха тежък корниз и купол. Постройката беше обградена с английски иглики, отрупани с яркожълти, червени, розови и тъмночервени цветове.

Донър бе спрял инвалидната количка в средата на храма и чакаше Рой. В тази обстановка Бозли Донър би трябвало да изглежда загадъчно, но яката му набита фигура, широко лице, късо подстриганата коса и шарената хавайска риза му придаваха вид по-скоро на някой от рисуваните му герои.

Рой влезе в храма и рече:

— Разказвахте ми за Спенсър Грант.

— Така ли? — иронично попита Донър.

Всъщност през последните двайсет минути, докато показваше на Рой имението си, Донър му разказа много неща за Грант, с когото бе служил при военните рейнджъри. Но в същото време не спомена нищо, което да разкрие душевността на Грант, нито важни подробности от живота му, преди да постъпи в армията.

— Харесвах Холивуд — рече Донър. — Той беше най-тихият човек, когото познавам. Най-учтивият, най-умният и най-скромният. И много забавен, когато беше в настроение. Но и много затворен. Всъщност никой не го познаваше добре.

— Холивуд? — учуди се Рой.

— Така му викахме, когато искахме да се пошегуваме с него. Той обожаваше старите филми. Дори беше обсебен от тях.

— Какви по-точно филми?

— Полицейските и драмите със старомодни герои. Казваше, че напоследък филмите са забравили какво е геройство.

— В смисъл?

— Героите трябвало да имат по-добро чувство кое е правилно и кое не. Харесваше „На север от северозапад“, „Прословут“ и „Да убиеш присмехулник“, защото героите имали непоклатими принципи и морал. Използвали повече ума си, отколкото оръжията.

— А в сегашните филми две ченгета приятели разрушават и застрелват половин град, за да хванат лошия тип...

— Говорят само мръсотии...

— Скачат в леглото с жени, с които са се запознали едва преди два часа...

— И самодоволно се разхождат голи до кръста, за да показват мускули.

Рой кимна.

— Да, Грант е имал право.

— Любимите му холивудски звезди бяха Кари Грант и Спенсър Трейси.

Рой се изненада, че мнението му за съвременните филми съвпада с това на мъжа с белега. С безпокойство установи, че е съгласен по всеки въпрос с опасен социопат като Грант.

— Е, не беше смешно, че Спенсър Трейси и Кари Грант трябва да са били любимите кинозвезди и на майка му — продължи Бозли Донър. — Инак нямаше да го кръсти на тях. Но човек като Холивуд — скромнен, тих и стеснителен с момичетата, и напълно безкористен... Ами, струваше ни се странно, че се идентифицира с някои филмови звезди и с героите им. Беше едва деветнайсетгодишен, когато постъпи при рейнджърите, но в много отношения изглеждаше двайсет години по-възрастен от всички нас. Виждахме хлапето в него само когато говореше за старите филми.

Рой почувства, че онова, което току-що научи, е изключително важно, но още не разбираше защо. Стоеше на прага на разкритие, но не съзираше очертанията му.

Той затаи дъх, защото се уплаши, че ако го изпусне, ще издуха прозрението, което всеки момент щеше да го осени.

В храма подухна топъл вятър.

На варовиковия под до левия крак на Рой лениво пълзеше черен бръмбар, насочил се към странната си участ.

Сетне, почти в транс, Рой се чу да задава въпрос, който не бе обмислил предварително.

— Сигурен ли сте, че майка му го е кръстила на Спенсър Трейси и Кари Грант?

— Не е ли очевидно?

— Мислите ли?

— За мен е така.

— Чували ли сте го от устата му?

— Не си спомням. Сигурно.

Ветрецът подухваше, бръмбарът пълзеше и изведнъж прозрението осени Рой.

— Още не сте видели водопада — каза Донър. — Страхотен е. Елате. Трябва да го видите.

Инвалидната количка забръмча и изскочи от храма.

Донър препускаше безразсъдно по друга спускаща се надолу пътека под хладните сенки на зелена долчинка. Шарената му хавайска риза сякаш пламваше, когато минаваше през лъчите златисточервена светлина. После изчезна зад редицата големи колкото дървета австралийски папрати.

Рой разбра какво най-много го дразни в Бозли Донър. Художникът беше адски самоуверен и независим. Макар и инвалид, Донър беше хладнокръвен и самостоятелен.

Такива хора представляваха заплаха за системата. Социалният ред не можеше да се поддържа в общество, населено с недодялани индивидуалисти. Зависимостта беше източникът на силата на държавата. И ако държавата нямаше огромна власт, не можеше нито да отбележи прогрес, нито да бъде поддържан редът по улиците.

Рой можеше да последва Донър и да го убие в името на социалната стабилност, за да не се вдъхновяват и други от примера на художника, но рискът да го видят беше твърде голям. В имението работеха неколцина градинари, а госпожа Донър или някой друг член на семейството може би щеше да погледне през прозореца в най-неподходящия момент.

Освен това, потресен и развълнуван от разкритието за Спенсър Грант, Рой изгаряше от нетърпение да потвърди подозренията си.

Той излезе от храма, като внимаваше да не настъпи мудния черен бръмбар, и забърза в посока, противоположна на онази, в която се бе отправил Донър. Бързо се изкатери на по-високите нива на двора, мина встрани от огромната къща и се качи в колата си, която бе паркирал на околоръстната алея.

Извади от кафявия плик компютърния портрет на Грант и го сложи на седалката. С изключение на ужасния белег, на пръв поглед лицето изглеждаше съвсем обикновено. Но сега Рой знаеше, че това е лицето на чудовище.

От същия плик Рой измъкна и разпечатка на доклада, който предишната нощ бе поискал от „Мама“. Преди няколко часа го бе прочел на екрана на компютъра. Той прелисти страниците и стигна до списъка с фалшиви имена, с които Грант плащаше на компаниите за услуги.

Стюарт Пек
Хенри Холдън
Джеймс Гейбъл
Джон Хъмфри
Уилям Кларк
Уейн Грегъри
Робърт Трейси

Рой извади писалка от вътрешния джоб на самото си, пренареди малките и фамилните имена и състави нов списък.

Грегъри Пек
Уилям Холдън
Кларк Гейбъл
Джеймс Стюарт
Джон Уейн

От първия списък останаха четири имена: Хенри, Хъмфри, Робърт и Трейси.

Трейси, разбира се, съответстваше на малкото име на негодника — Спенсър. И поради причина, която нито „Мама“, нито Рой бяха установили, коварното белязано копеле вероятно използваше фалшиви самоличности, включващи името Кари, което липсваше в първия списък, но логично съответстваше на фамилията Грант.

Оставаха Хенри, Хъмфри и Робърт.

Хенри. Несъмнено Грант понякога действаше под фамилията Фонда, плюс малко име, взето от Бърт Ланкастър или Гари Купър.

Хъмфри. Някъде, в някои среди, Грант беше известен като господин Богарт — малкото име на друг негов любимец от старите филми.

Робърт. С течение на времето сигурно щяха да установят, че Грант използва и фамилията Мичам или Монтгомъри.

Спенсър Грант сменяше самоличността си с такава лекота, с каквато другите мъже сменяха ризите си.

Макар още да не можеше да го докаже, Рой беше убеден, че името Спенсър Грант е фалшиво като останалите. Грант не бе фамилията, която онзи тип бе наследил от баща си, нито името, дадено му от родителите. Той сам се бе нарекъл на любими актьори, играли роли на старомодни герои.

Истинското му име беше загадка, сянка, призрак, дим.

Рой взе компютърния портрет и се вторачи в лицето с белега.

Това безименно нищожество бе постъпило в армията под името Спенсър Грант, когато е било едва на осемнайсет години. Кой юноша знаеше как се създава фалшива самоличност и умееше да се измъква безнаказано с убедителни документи? От какво бягаше този загадъчен човек още от ранна възраст?

И какво общо имаше с жената, по дяволите?

Вдигнал крака, Роки легеше по гръб на дивана на Теда Давидович и захласнато гледаше пълната, сивокоса жена. Теда го галеше по корема, чешеше го под брадичката и го наричаше „сладурче“, „миличък“, „хубавите ми очички“ и „мамина душичка“. Каза му, че е пухкаво ангелче, най-големият красавец, който се е раждал на света, прелестен, разкошен, мекичък за гушкане, очарователен и съвършен. Хранеше го с тънки резенчета шунка и Роки взимаше от пръстите ѝ всяка хапка с грациозност, по-скоро характерна за херцог, отколкото за куче.

Настанен в меко кресло с възглавнички на гърба и ръцете, Спенсър пиеше кафе с канела. На масата до креслото имаше порцеланов кафеник с още кафе и чиния, отрупана с домашно приготвен шоколадов сладкиш. Той учтиво отказа на поканата да си вземе английски чаени бисквити, италиански бишкоти с анасон, парче лимонов кейк, кифличка с боровинки, джинджифилови сладки,

маслени бисквити и кифлички със стафиди. Изтощен от гостоприемната настоятелност на Теда, Спенсър най-сетне се съгласи да изяде един шоколадов сладкиш, но любезната домакиня му донесе дванайсет, всеки с размерите на чинийка за чаша.

Докато нежно говореше на кучето и увещаваше Спенсър да изяде още един сладкиш, Теда сподели, че е на седемдесет и шест и съпругът ѝ Бърни е починал преди единайсет години. Имали две деца — Рейчъл и Робърт. Синът ѝ бил най-хубавото момче на света. Сериозен и добър. Служил във Виетнам. Станал герой. Наградили го с невероятно много медали... и загинал там. А Рейчъл била неописуема красавица. Снимката над камината не можела да даде реална представа за нея. Но преди четиринайсет години починала при автомобилна злополука. Най-ужасното нещо било да надживееш децата си. Това те карало да се питаш дали Господ внимава какво прави. Теда и Бърни прекарвали по-голямата част от съпружеския си живот в Калифорния, където той работел като счетоводител, а тя — като учителка в начално училище. Пенсioniрали се, продали къщата си, взели много пари и се преместили в Лас Вегас, но не защото били комарджии — е, веднъж месечно прахосвали двайсетина долара на игралните автомати, а защото недвижимите имоти били евтини в сравнение с онези в Калифорния. Купили си малка къща и пак успели да внесат в банка шейсет процента от парите, които взели от продажбата на къщата в Калифорния. Бърни починал три години по-късно. Бил изключително мил човек, добър и грижовен. Най-големият късмет в живота ѝ бил, че се омъжила за него. След смъртта му къщата била твърде голяма за една вдовица и Теда я продала и се преместила в апартамент. Десет години имала куче, Спарки, прелестен кокер шпаньол, но преди два месеца издъхнал. Господи, колко много плакала. Глупава стара жена. Очите ѝ изтекли. Обожавала го. Оттогава запълвала времето си с чистене, приготвяне на сладкиши, гледане на телевизия и два пъти седмично игра на карти с приятелки. Не била мислила да вземе друго куче, защото нямало да може да преживее загубата на още един домашен любимец. От друга страна не искала да умре и да остави тъжно малко кученце, което да се грижи само за себе си. Ако си вземела от приюта някое куче, и без това обречено да бъде приспано завинаги, тогава за него всеки ден с нея щял да бъде за него по-добър, отколкото без нея. Пък и кой знае? Може би щяла да понесе раздялата

с още едно любимо домашно животно и да се грижи за друго, докато часът му удари. Две от приятелките ѝ били на осемдесет и пет години и още здрави и силни.

За да ѝ достави удоволствие, Спенсър изпи трета чаша кафе и изяде втори от огромните шоколадови сладкиши.

Роки благосклонно прие още тънки като хартия парченца шунка и се остави Теда да го гали по корема и да го чеше под брадичката. От време на време кучето поглеждаше Спенсър, сякаш искаше да каже: „Защо не си ми казвал досега за тази дама?“

Спенсър не бе виждал някой да очарова Роки така бързо и напълно, както Теда. Кучето махаше с опашка толкова енергично, че имаше опасност да скъса тапицерията на дивана.

— Искан да ви питам дали познавате една млада жена, която до ноември миналата година е живяла в съседния апартамент. Казва се Хана Рейни и...

При споменаването на името Хана Теда се впусна в ентусиазиран монолог, изпълнен със суперлативи. Онова момиче било специално. Най-добрата ѝ съседка. Много грижовна. Такова добро сърце. Хана работела нощна смяна в „Мираж“ и спяла сутрин. Често обядвали заедно — понякога в апартамента на Теда, друг път — при Хана. През октомври Теда се разболяла от грип и Хана се грижила за нея като същинска *дъщеря* за майка си. Не, Хана не говорела за миналото си. Не казала къде е родена. Не споменала нищо за семейството си, защото се опитвала да забрави нещо ужасно. Гледала само в бъдещето и никога не се обръщала назад. Отначало Теда мислела, че причината е брутален съпруг, който я преследва и Хана трябва да бяга, за да не я убие. Напоследък светът много се объркал. Ставал все по-лош. После през ноември, в единайсет сутринта, служители на Агенцията за борба с наркотиците нахлули в апартамента на Хана. По това време момичето обикновено спяло, но тогава Хана изчезнала, без да каже дума на приятелката си Теда, сякаш знаела, че ще я търсят. Федералните агенти били разярени. Дълго разпитвали Теда, сякаш била престъпник. Твърдели, че Хана Рейни е беглец от правосъдието, участник в една от най-успешно функциониращите мрежи за внос на кокаин. Била застреляла двама полицаи, действащи под прикритие по време на операция, която се провалила.

— Издирвана е за убийство, така ли? — учуди се Спенсър.

Теда сви в юмрук осеяната си със старчески петънца ръка, тропна с крак толкова силно, че подът отекна от звука и заяви:

— Глупости!

Ив Мари Жаме работеше в стая без прозорци, която се намираше в подземие на небостъргач с офиси, четири етажа под центъра на Лас Вегас. Понякога Ив си представяше, че е Гърбушкото в камбанарията на Нотр Дам, Фантома на Операта или Дракула в уединената си крипта — загадъчна фигура, която знае ужасни тайни. Надяваше се, че един ден от нея ще се страхуват много повече хора, отколкото от Гърбушкото, от Фантома и от графа, взети заедно.

Но за разлика от чудовищата във филмите, Ив Жаме съвсем не беше физически уродлива. Напротив, трийсет и три годишната бивша танцьорка беше русокоса красавица със зелени очи, при вида на която ти секва дъхът. Лицето ѝ караше мъжете да се обръщат и да се блъскат в уличните стълбове. Съвършено пропорционалното ѝ тяло не съществуваше никъде другаде, освен в еротичните сънища на момчетата в пубертета.

Тя съзнаваше, че е изключително красива и се радваше, защото красотата беше източник на сила и власт, а най-много от всичко на света Ив обичаше властта.

В подземното си владение, където стените и бетонният под бяха сиви, а редицата неонов лампи хвърляха студена, неприятна светлина, Ив изглеждаше не по-малко прелестна. Макар че в помещението имаше парно и тя често настройваше термостата на трийсет градуса, бетонната изба се съпротивляваше на всеки опит да бъде затоплена и Ив често обличаше пуловер, за да се предпази от студа. Като единствен работник в кабинета си, тя съжителстваше само с няколко разновидности на паяци — всички нежелани, които никакво количество инсектициди не можеше да унищожи.

В онова февруарско утро Ив внимателно наблюдаваше записващите устройства, наредени на металните лавици, запълващи една от стените. Бункерът ѝ следеше сто двама и осем телефонни линии и с изключение на две, всички бяха свързани със записващите устройства. В момента агенцията подслушваше осемдесет телефонни поста в Лас Вегас.

Модерните записващи устройства имаха лазерни дискове вместо ленти и всяко подслушване на телефонен разговор се задействаше от гласа, така че дисковете да не бъдат запълнени с продължителни паузи. И тъй като побираха огромно количество информация, лазерните дискове трябваше да се сменят рядко.

Въпреки това Ив редовно проверяваше дигиталните датчици, които показваха незаетото пространство за запис на дисковете. Ако възникнеше повреда, започваше да звучи сигнал, но Ив постоянно преглеждаше всяко устройство, за да бъде сигурна, че е в изправност. Защото, ако само една от машините или дисковете се повредеше, агенцията можеше да изпусне ценна информация. Лас Вегас беше центърът на нелегалната икономика в страната, на криминалната дейност и на политическите конспирации.

Хазартът в казината беше бизнес, в който се въртяха предимно пари в брой и Лас Вегас приличаше на огромен, ярко осветен увеселителен кораб, плаващ в море от монети и банкноти. Предполагаше се, че дори казината, собственост на порядъчни конгломерати, скриваха от петнайсет до трийсет процента от фактурите, които никога не се появяваха в счетоводните им книги, нито в данъчните декларации. И част от онова тайно съкровище се въртеше в местната икономика.

После идваха бакшишите. Благодарните печеливши комарджии даваха десетки милиони долари на крупиетата и по-голямата част от тези суми изчезваше в дълбоките джобове на града. За да получи договор за три или пет години като салонен управител в по-люксов хотел, кандидатът трябваше да плати четвърт милион или повече в брой на високопоставените лица, които можеха да му осигурят тази длъжност. Бакшишите, събрани от туристи, търсещи хубави места за представленията, бързо компенсираха похарчените инвестиции.

Най-красивите момичета, предлагани от управителите на казината на богатите комарджии, печелеха по половин милион долара на година — пари, необлагани с данъци.

Къщите често се заплащаха в банкноти от сто долара, опаковани в пазарски торбички или хладилни контейнери. Всяка подобна продажба се извършваше по взаимно договаряне. Нямаше посредническа компания, нито официален нотариален акт и данъчните власти не можеха да разберат дали продавачът е натрупал огромна

незаконна печалба или купувачът е изпрал мръсни пари. Някои от най-хубавите жилища в града бяха сменили собствениците си три-четири пъти за две десетилетия, но на нотариалния акт оставаше името на първоначалния притежател, на когото изпращаха всички сметки, дори след смъртта му.

Данъчната служба и безброй други федерални агенции имаха големи офиси в Лас Вегас. Правителството се интересуваеше най-вече от пари — особено от онези, на които не можеше да сложи ръка.

В небостъргача над бункера на Ив се помещаваше агенцията, която като всяка друга правителствена организация поддържаше внушително присъствие в Лас Вегас. Предполагаше се, че Ив участва в тайна, макар и законна операция на Националната служба по сигурността, но тя знаеше, че това не е истина. Агенцията беше безименна, занимаваше се с разнообразни и загадъчни задачи, имаше сложна структура, действаше извън рамките на закона, манипулираше законодателните и юридическите подразделения на правителството (а може би и самата изпълнителна власт) и функционираше като съдия, съдебни заседатели и екзекутор, когато поискаше. Дискретно гестапо.

Бяха назначили Ив на най-деликатната длъжност в Лас Вегас отчасти заради влиянието на баща ѝ. Но от друга страна, ѝ бяха поверили онова подземно звукозаписно студио, защото мислеха, че е твърде глупава, за да осъзнае личното предимство, което можеше да се извлече от информацията там. Лицето на Ив Жаме беше най-идеалното олицетворение на мъжките сексуални фантазии, краката — най-гъвкавите и еротичните, стъпвали по сцените в Лас Вегас, а гърдите — огромни и предизвикателно щръкнали. Ето защо хората от агенцията предполагаха, че Ив има достатъчно мозък в главата си само за да сменя лазерните дискове от време на време и когато е необходимо, да повика техник да отстрани повредата в някое от записващите устройства.

Макар убедително да се правеше на тъпа блондинка, Ив Жаме беше по-умна от бандата безскрупулни лицемери, които работеха в кабинетите над нея. През двете години служба в агенцията тя тайно подслушваше разговорите на най-богатите и влиятелни собственици на казина, босовете на мафията, бизнесмени и политици.

Ив печелеше пари, като научаваше подробностите за тайни сделки с корпоративни акции и без никакъв риск купуваше и

продаваше собствен портфейл от ценни книжа. Тя беше добре информирана за изхода от републиканските спортни събития в случаите, когато резултатът бе нагласен, за да осигури гигантска печалба за някой букмейкър. Обикновено, когато плащаха на боксьор, за да падне в нокдаун, Ив Жаме залагаше на съперника му. Правеше го чрез букмейкърски пункт в Рино, където имаше малка вероятност някой познат да забележи изумителния ѝ късмет.

Повечето хора, които агенцията наблюдаваше, имаха достатъчно опит — включително престъпен, за да знаят, че е опасно да обсъждат по телефона незаконната си дейност, затова денонощно следяха линиите си по електронен начин, за да бъдат сигурни, че не ги подслушват. Някои използваха кодиращи устройства. Следователно те бяха убедени, че никой не може да засече разговорите им.

Но агенцията разполагаше с техника, каквато нямаше никъде другаде, освен в най-строго охраняваните помещения на Пентагона. Нямаше устройство, което да открие намесата на електронните им уреди. Ив Жаме знаеше, че те подслушват „сигурния“ телефон на специалния агент, завеждащ клона на ФБР в Лас Вегас. Нямаше да се изненада, ако научеше, че подслушват дори директора на Бюрото във Вашингтон.

В продължение на две години, правейки серии от малки печалби, които никой не забеляза, тя натрупа над пет милиона долара. Единственият ѝ голям удар беше един милион в брой, предназначен за подкуп от чикагската мафия за сенатор, който се бе добрал до изобличаващи факти в Лас Вегас. След като заличи следите си, унищожавайки лазерния диск, на който бе записан разговора за подкупа, Ив Жаме пресрещна двамата куриери в хотелския асансьор. Те носеха парите в брезентова чанта с рисунка на Мики Маус. Едри типове. Безмилостни лица. Студени очи. Шарени копринени италиански ризи под черните ленени спортни сака. Ив ровеше в голямата си сламена чанта, но двамата главорези виждаха само гърдите ѝ. Тъй като можеше да се окажат по-бързи, отколкото изглеждаха, тя не рискува и не извади пистолета „Корт“, трийсет и осми калибър, а ги застреля през сламената чанта. По два куршума за всеки. Бандитите тупнаха на пода толкова тежко, че асансьорът се разтресе. И после парите бяха нейни.

Единственото, за което съжаляваше, беше третият мъж — дребен човечец с оредели коси и торбички под очите. Беше се свил в ъгъла на кабината, сякаш се опитваше да остане незабелязан. Според табелката, закачена на ризата му, той беше участник в конгрес на зъболекари и се казваше Търман Стуки. Горкият нещастник беше очевиден. Ив спря асансьора между дванайсетия и единайсетия етаж и го застреля в главата, но това не й достави удоволствие.

Тя презареди пистолета, взе парите и слезе на деветия етаж. Беше готова да убие всеки, който чакаше в нишата пред асансьора, но слава Богу, там нямаше никого. След няколко минути Ив излезе от хотела и се прибра вкъщи.

Чувстваше се ужасно заради смъртта на Търман Стуки. Той не трябваше да бъде в асансьора. Беше се озовал на неподходящо място в неподходящ момент. Съдбата беше сляпа. Животът бе пълен с изненади. През трийсет и три годишния си живот Ив Жаме бе убила само петима човека и Търман Стуки бе единственият невинен от тях. Тя непрекъснато си представяше лицето му, преди да го застреля и почти цял ден се чувства зле заради участието, която го бе сполетяла.

Още една година и вече нямаше да й се налага да убива. Тогава Ив щеше да наема хора, които да изпълняват екзекуциите вместо нея.

Скоро, макар и неизвестна на широката общественост, Ив Жаме щеше да бъде най-страховитата личност в страната и да се намира в безопасност, далеч от всички врагове. Сумата, която трупаше, растеше в геометрична прогресия, но не парите щяха да я направят недосегаема. Истинската й власт щеше да дойде от съкровището от уличаващи доказателства за политици, бизнесмени и видни личности. Ив прехвърляше информацията от лазерните дискове в бункера в собствено записващо устройство, намиращо се в едностайната къща в Боулдър Сити, която бе наела чрез сложна поредица от корпоративни машиниции и фалшиви самоличности.

В края на краищата сега беше Епохата на информацията, която бе предшествана от Епохата на услугите, на свой ред заменила Индустриалната епоха. Ив бе прочела всичко по този въпрос във „Форчън“, „Форбс“ и „Бизнес Уийк“. Бъдещето беше днес, а информацията — богатство.

И власт.

Ив прегледа осемдесетте действащи записващи устройства и започна да подбира нов материал за прехвърляне в Боулдър Сити, когато електронният сигнал извести за някакво важно развитие в един от подслушваните разговори.

Ако Ив не беше в помещението, компютърът щеше да ѝ съобщи новината по пейджъра и тя незабавно щеше да се върне в подземие. Ив нямаше нищо против да бъде на разположение по двайсет и четири часа в денонощието. Това беше за предпочитане пред възможността да има помощници, работещи през останалото време, защото Ив никога не би поверила на друг деликатната информация на дисковете.

Примигваща червена светлина привлече вниманието ѝ към съответното устройство. Тя натисна копчето, за да изключи алармата.

На всяко записващо устройство имаше надпис с информация за подслушвания разговор. На първия ред бе написан телефонния номер, а на следващите два — адреса. На четвъртия ред бе отбелязано името на обекта, който беше подслушван — *Теда Давидович*.

Наблюдението на госпожа Давидович не беше стандартна процедура, при която всеки разговор и дума се записваха на диска. В края на краищата тя беше само обикновена възрастна вдовица, чиито действия не заплашваха системата. Но по една чиста случайност Давидович имаше краткотрайно приятелство с жената, която в момента беше най-издирваният беглец в страната и агенцията се интересуваше от старицата единствено заради крехката вероятност приятелката ѝ да ѝ се обади по телефона или да я посети. Подслушването на досадното бърбене на вдовицата с други приятелки и съседки би било чиста загуба на време.

Компютърът, който контролираше записващите устройства, беше програмиран непрекъснато да подслушва телефонната линия на Давидович и да активира лазерния диск само при разпознаването на ключова дума, свързана с бегълката. И преди няколко минути идентификацията бе извършена. На малкия екран се бе появила ключовата дума „ХАНА“.

Ив натисна копче с надпис „ПОДСЛУШВАНЕ“ и чу, че Теда Давидович говори на някого в хола на апартамента си, намиращ се на другия край на града.

Стандартният микрофон в слушалките на телефоните на старицата беше заменен с друг, който долавяше и предаваше в

подслушвателната станция не само разговорите по линията, но и всяка дума, произнесена в която и да е стая дори когато телефоните не се използваха.

Агенцията разполагаше с така наречените всеобхватни предаватели, които се смятаха за по-усъвършенствани от моделите, предлагани на легалния пазар. Този вид предаватели оперираха по двайсет и четири часа в денонощието, без да пречат на функциите на телефонния апарат, в който бяха скрити. Госпожа Давидович винаги чуваше тон „Свободно“, когато вдигнеше слушалката, а приятелките ѝ никога не чуваха сигнал „Заето“, когато предавателят работеше.

Ив Жаме търпеливо слушаше, докато старицата бърбеше за Хана Рейни.

Когато вдовицата спря да говори, младежки мъжки глас ѝ зададе въпрос за Хана.

Преди да отговори, Давидович нарече посетителя „красивото ми сладурче“ и поиска „целувчица“. Сетне добави: „Хайде, близни ме, миличък. Покажи на Теда, че я обичаш. Мъничко сладурче. Да, точно така. Близни Теда и ѝ дай целувчица.“

— Господи — каза Ив и направи гримаса от погнуса.

Давидович беше осемдесетгодишна. Съдейки по гласа, гостът ѝ беше четирийсет-петдесет години по-млад от нея. Извратено и перверзно. Какво ставаше с този свят?

— Хлебарка — каза Теда и нежно погали Роки по корема. — Голяма. Дълга около сантиметър и половина без пипалата.

Осемте агенти на Агенцията за борба с наркотиците нахлули в дома на Хана Рейни, установили, че тя е избягала и няколко часа строго разпитвали Теда и другите съседы, задавайки тъпи въпроси. Настоявали, че Хана е опасен престъпник, макар че всеки, прекарал и пет минути с онова мило момиче, отлично знаел, че тя *не е способна* да търгува с наркотици и да убива полицаи. Абсолютни тъпотии. После, тъй като не научили нищо, агентите се затворили още няколко часа в апартамента на Хана, търсейки един Господ, знае какво.

По-късно същата вечер, дълго след като Кийстоунските полицаи — шумна, недодялана сган — си заминали, използвайки ключа, който Хана ѝ била дала, Теда влязла в апартамент 2-Д. Вместо да разбият

вратата, агентите били строшили големия прозорец в трапезарията, който гледал към терасата и вътрешния двор. Собственикът бил заковал дъски на прозореца, докато дойдат стъкларите. Апартаментът се давал под наем обзаведен и Хана го поддържала безупречно чист, сякаш бил неин. Придирчиво и *разумно* момиче. Теда искала да види какви щети са нанесли онези грубияни и да се увери, че собственикът няма да обвини Хана за случилото се. В случай, че Хана се появяла, Теда щяла да свидетелства за безукорното ѝ поддържане на жилището и за уважението към собствеността на хазяина. Нямало да им позволи да накарат милото момиче да плати за щетите, нито да бъде съдена за убийство на полицаи — нещо, което явно не била извършила. Разбира се, в апартаента царял пълен безпорядък. Агентите били стъпкали фасовете си на пода в кухнята, разлели кафе и дори не били пуснали водата в тоалетната. Невероятно. Те били възрастни мъже и майките им би трябвало да са ги научили на някои елементарни неща. Но най-странното било хлебарката на стената в спалнята.

— Не беше добре нарисувана, само очертания на хлебарка, но се разбираше какво е — рече Теда. — Грозна драсканица. Какво са се опитвали да кажат онези тъпанари, драскайки по стените?

Спенсър беше убеден, че Хана-Валери е нарисувала хлебарката. Тя бе заковала и снимката на хлебарка на стената в едностайната къща в Санта Моника. Според него предназначението на насекомото беше да дразни и ядосва мъжете, които търсеха Валери, макар да нямаше представа откъде Валери е знаела, че ще постигне такова въздействие.

Ив Жаме седна зад бюрото си в бункера и се обади в оперативния кабинет горе, на първия етаж на клона на „Карвър, Гънман, Гарот и Хемлок“ в Лас Вегас. Дежурният беше Джон Коткоул и тя го информира за ситуацията в апартаента на Теда Давидович.

Коткоул се въодушеви от новината и не можа да скрие възлението си. Започна да крещи заповеди на хората в кабинета си, преди да е затворил телефона.

— Госпожице Жаме — рече Коткоул. — Искам копие на всяка дума на онзи диск. Ясно ли е?

— Разбира се — каза Ив, но той затвори, без да е чул отговора ѝ.

Те мислеха, че Ив няма представа коя е била Хана Рейни, преди да приеме това име. Но тя знаеше цялата история. Освен това съзнаваше, че в случая има голям шанс да ускори растежа на богатството и властта си, но още не бе решила как точно да се възползва от възможността.

По бюрото ѝ изприпка дебел паяк.

Ив замахна и го смачка с длан.

Докато се връщаше в бунгалото на Спенсър Грант в Малибу, Рой Майро отвори пластмасовата кутия. Беше убеден, че щом види съкровището на Джиневра, настроението му ще се подобри.

Но той остана стъписан и потресен, когато видя, че между показалеца и средния пръст се е появило синкаво зелено-кафяво петно. Рой не очакваше посмъртното потъмняване да започне толкова скоро и се разстрои, че мъртвата жена е така крехка.

Опита се да си внуши, че петното е малко и се помъчи да се съсредоточи върху непроменената и съвършена форма на ръката, но не успя да възпламени предишната си страст към съкровището на Джиневра. Всъщност, макар че още не вонеше, ръката вече не беше съкровище, а боклук.

Дълбоко натъжен, Рой сложи капака на пластмасовата кутия.

Кара още няколко километра, после спря на паркинг досами пристана. Нямаше други превозни средства.

Взе кутията, слезе от колата и тръгна по кея.

Стъпките му отекваха по дъските. Вълните под гъсто наредените пилони се разбиваха е грохот и клопочене в основите на пристана.

Вълноломът беше безлюден. Нямаше въдичари, нито млади влюбени, облегнали се на перилата, или туристи. Рой беше сам със съсипаното съкровище и с мислите си.

Той спря за миг в края на кея и се вторачи в необятната шир от искряща вода и в лазурния небесен свод, който се сливаше с далечния хоризонт. Небето щеше да бъде на мястото си и утре, и след хиляда години, морето вечно щеше да се вълнува, но всичко друго беше преходно.

Рой се стремеше да отбягва негативните мисли. Но не беше лесно.

Той отвори пластмасовата кутия и изхвърли в Тихия океан петпръстовия боклук, който потъна сред златистите петна слънчева светлина, позлатяващи гърбовете на ниските вълни.

Рой не се притесняваше, че отпечатыците му могат да бъдат снети от бледата кожа на отрязаната ръка. Ако рибите не изядяха онзи последен остатък от Джиневра, то солената вода щеше да заличи доказателствата от допира му.

Той хвърли в морето и пластмасовата кутия, макар да изпита чувство за вина още докато двата предмета описваха дъга, падайки към вълните. Рой обикновено беше чувствителен към околната среда и винаги хвърляше отпадъците на определените за тази цел места.

Не се притесняваше за ръката, защото това беше органичен боклук. Щеше да стане част от океана, който нямаше да се промени.

Пластмасата обаче щеше да се разложи едва след триста години. И през този период от кутията щяха да изтичат токсични вещества и да се абсорбират в многострадалното море.

Рой трябваше да изхвърли кутията в някоя от кофите за боклук, наредени на еднакви разстояния покрай перилата на кея.

Но вече беше късно. Е, и той беше човек. И това беше вечният проблем.

Той се облегна на перилата, вторачи се в безкрайното морско и небесно пространство и се замисли за положението на човека.

Що се отнасяше до него, най-тъжното нещо на света беше, че човешките същества, въпреки ревностните си стремежи и желания, никога нямаше да могат да постигнат физическо, емоционално и интелектуално съвършенство. Този животински вид беше обречен на несъвършенство и вечно щеше да се мята в отчаяние или отричане на този факт.

Макар да бе безспорно привлекателна, Джиневра беше съвършена само в едно отношение. Ръцете й.

А сега и те бяха съсипани.

Но въпреки това тя беше една от щастливките, защото огромното мнозинство от хората бяха несъвършени във всяко отношение. Те никога нямаше изпитат неповторимото самочувствие и удоволствие от факта да притежават поне една безукорна черта.

Рой бе благословен от един повтарящ се сън, който му се явяваше по две-три нощи всеки месец. И неизменно се събуждаше в

състояние на екстаз. В съня си търсеше по света жени като Джиневра и от всяка взимаше по някоя съвършена черта — красиво оформени уши, изящни глезени, изкусно изваяни, белоснежни зъби. Съхраняваше тези съкровища във вълшебни буркани, където нямаше опасност да се повредят и когато събра всички части на идеалната жена, той ги сглоби в любимата, за която мечтаеше. Тя беше толкова сияйна в неземното си съвършенство, че Рой се заслепяваше, когато я погледнеше. А допирът до нея предизвикваше неподправен възторг.

За съжаление той винаги се събуждаше точно когато беше в обятията ѝ.

В реалния живот Рой никога нямаше да види такава красота. Сънищата бяха единственото убежище за човек, който не би се примирил с нищо по-малко от съвършенство.

Той гледаше морето и небето. Самотен човек в края на безлюдния вълнолом. Несъвършен във всяко отношение на формата и съдържанието си. Стремящ се към непостижимото.

Рой знаеше, че е романтична и същевременно трагична фигура. Някои можеше да го нарекат дори глупак. Но поне се осмеляваше да мечтае, при това имаше дръзки блянове.

Той въздъхна, обърна гръб на невъзмутимото море и тръгна към колата си.

Седна зад волана, запали двигателя, но преди да включи на скорост, си позволи да извади от портфейла си цветната снимка. Носеше я със себе си повече от година и често я изучаваше. Всъщност снимката имаше такава сила да хипнотизира, че Рой беше в състояние да я гледа половин ден.

Фотографията беше на жената, която напоследък се бе нарекла Валери Ан Кийн. Беше привлекателна във всяко отношение, почти колкото Джиневра.

Но онова, което я правеше специална и изпълваше Рой с благоговение пред божествената сила, създава човечеството, бяха съвършените ѝ очи — по-интересни и завладяващи и от очите на капитан Харис Деското от полицията в Лос Анджелис.

Черни и същевременно прозрачни, огромни и идеално съразмерни с лицето, прями, но загадъчни, очите на жената бяха онова, което се намираше в сърцевината на всички мистерии. Очите на непорочна душа и същевременно на безсрамна блудница, лукави и

откровени. Очи, за които всяка измама беше прозрачна като стъкло. Изпълнени с одухотвореност и едновременно — със сладострастие и пълно разбиране на съдбата.

Рой беше убеден, че в действителност очите ѝ са същите като на снимката. Беше виждал и други нейни фотографии и множество видеозаписи и всеки кадър бе разбил сърцето му по-жестоко от предишния.

Намереше ли я, той щеше да я убие заради агенцията, заради Томас Съмъртън и заради всички доброжелателни хора, които се трудеха, за да направят страната и света по-добри. Тя не заслужаваше милост. Защото с изключение на единствената ѝ съвършена черта, жената беше лоша.

Но след като изпълнеше дълга си, Рой щеше да извади очите ѝ. Полагаха му се. И за кратко време онези омайващи очи щяха да му донесат така отчаяно потребната утеха в свят, който понякога беше непоносимо жесток и студен, дори за човек с такава позитивна нагласа, каквато той бе развил в себе си.

Спенсър най-после успя да стигне до външната врата на апартамента. Държеше в ръце Роки, защото кучето не искаше да тръгва. Теда напълни найлоново пликче с останалите десет шоколадови сладкиши и настоя Спенсър да ги вземе. Освен това, клатейки се, тя отиде в кухнята и се върна с домашно приготвен сладкиш с боровинки, увит в малък кафяв хартиен плик, после направи същия курс, за да му донесе две парчета лимонов кейк с кокосови орехи, сложен в пластмасова кутия за еднократна употреба.

Спенсър възрази само срещу кейка, защото нямаше да може да ѝ върне кутията.

— Глупости — заяви Теда. — Не е необходимо да ми я връщаш. Имам достатъчно пластмасови кутии. Ще ми стигнат за два живота. Събирам ги от години, защото можеш да държиш всичко в тях, но имам повече от достатъчно. Изяж кейка и хвърли кутията.

В добавка към тези вкусотии Спенсър получи и две информации за Хана-Валери. Първата беше разказът на Теда за рисунката на хлебарката на стената в спалнята на Хана. Но Спенсър още не знаеше как да я изтълкува. Втората се отнасяше до нещо, което Хана бе казала

малко преди да си събере багажа и да изчезне от Лас Вегас. Двете обсъждали места, където винаги са мечтали да живеят. И докато Теда не можела да избере между Хавай и Англия, Хана била непреклонна, че само крайбрежното градче Кармел в Калифорния притежава спокойствието и красотата, които човек би могъл да желае.

Спенсър предполагаше, че отиването в Кармел едва ли ще му донесе успех, но в момента градчето беше най-надеждната му следа. От една страна, Хана не бе отишла първо там, след като бе напуснала Лас Вегас, а бе спряла в огромния Лос Анджелис, където се бе опитала да започне нов живот под името Валери Кийн. От друга страна, вероятно сега, след като загадъчните ѝ врагове два пъти я бяха намирали в големи градове, тя бе решила да провери дали ще я открият така лесно в много по-малко селище.

Теда не бе информирала бандата шумни, груби тъпаци, че Хана е споменала Кармел. И това може би даваше предимство на Спенсър.

Никак не му се искаше да оставя старицата със спомените за любимия ѝ съпруг, многократно оплаквани деца и изчезнала приятелка. Той ѝ благодари горещо и тръгна към стъпалата, водещи надолу, към вътрешния двор.

Сиво-черното небе и силният вятър го изненадаха, защото докато беше при Теда, той бе забравил за всичко друго, съществуващо отвъд стените на апартамента ѝ. Короните на палмите още шумоляха, а въздухът беше по-студен от преди.

Спенсър едва слезе по стълбите, защото носеше трийсет и пет килограмово куче, пълна със сладкиши найлонова торбичка, десерт с боровинки в книжна кесия и пластмасова кутия с кейк. Но не пусна Роки, защото беше сигурен, че кучето мигновено ще изтърчи при Теда.

Когато най-сетне го сложи на земята, Роки се обърна и с копнеж се вторачи нагоре по стълбите, към малкия кучешки рай.

— Време е да се върнеш в реалността — каза Спенсър.

Кучето изскимтя.

Спенсър тръгна към предната част на жилищния комплекс. Стигна до басейна и се обърна.

Роки стоеше на стълбите.

— Хей, приятелю.

Кучето го погледна.

— На кого си?

В очите на Роки блесна чувство за вина и той изприпка при господаря си, като кихна няколко пъти от парливата миризма на хлор.

— Ами, ако отгоре ми бе паднал трактор и не можех да се измъкна? Или ме беше пресрещнала ядосана мечка? — попита Спенсър.

Роки изскимтя, сякаш се извиняваше.

— Простено ти е — рече Спенсър.

Качиха се във форда и Спенсър добави:

— Всъщност се гордея с теб, приятелю.

Роки наклони глава на една страна.

Спенсър включи двигателя.

— С всеки изминал ден ставаш все по-общителен. Ако не те познавах толкова добре, щях да помисля, че крадеш от парите ми, за да ходиш на психиатър.

От следващата пресечка с висока скорост изскочи тъмнозелен шевролет. Наклони се, изправи се на две колела на завоя, после се насочи към Спенсър и Роки и, изсвирвайки с гуми, спря от едната страна на улицата.

Спенсър предположи, че шофьорът е пиан или дрогиран. Но вратите на тъмнозеления шевролет се отвориха и отвътре излязоха четирима мъже от типа, който Спенсър познаваше много добре, и забързаха към вътрешния двор на жилищната сграда.

Спенсър освободи ръчната спирачка и включи на скорост.

Единият от тичащите мъже го забеляза, посочи към него и изкрещя нещо. Четиримата хукнаха към форда.

— Дръж се, приятелю — каза Спенсър и настъпи педала за газта.

Колата се стрелна по улицата, отдалечавайки се от мъжете.

Чуха се изстрели.

10.

Един куршум изсвистя върху задната броня на форда. Друг рикошира в метала и пронизително изсвири. Резервоарът не експлодира. Нямаше разбити стъкла. Нито спукани гуми. Спенсър рязко зави надясно, подкара по странична уличка и увеличи скоростта.

Роки, който се страхуваше от мрака, вятъра, светкавиците, котките и мразеше да го гледат, когато ходи по нужда, изобщо не се уплаши от изстрелите, нито от каскадьорското шофиране на господаря си. Изправи се, вкопчи нокти в тапицерията и като се клатеше напред-назад от движението на колата, започна да диша учестено и се ухили.

Спенсър погледна скоростомера и видя, че кара със сто километра в час в зона с ограничение петдесет. Въпреки това увеличи още скоростта.

Роки стори нещо, което никога не бе правил — започна да клати глава нагоре-надолу, все едно го насърчаваше да кара по-бързо.

— Работата е сериозна — каза Спенсър.

Кучето изпръхтя, сякаш се присмиваше на опасността.

— Сигурно са подслушвали апартамента на Теда. Прахосвали са ценни ресурси, за да наблюдават Теда. При това от ноември. Какво, по дяволите, искат от Валери? Защо е толкова важна, че да заслужава всичките тези усилия?

Спенсър погледна в огледалото за обратно виждане. Шевролетът зави и пое след тях.

Спенсър искаше да измине две пресечки, после да свърне наляво и да се скрие от погледите им. Надяваше се да заблуди стрелците в тъмнозеления шевролет, че е завил в първата пряка, а не във втората. Но шевролетът скъсяваше разстоянието помежду им и се движеше бързо. Явно беше един от онези модифицирани автомобили, каквито правителството даваше на агентите, действащи под прикритие.

Спенсър зави наляво в края на втората пресечка, както бе планирал. Този път направи широк завой.

Но въпреки това караше толкова бързо, че уплаши шофьора на приближаващата се към него хонда. Човекът рязко завъртя волана

надясно. Хондата се качи на тротоара, одраска вратата си в пожарен кран и се заби в оградата от вериги около запустяла бензиностанция.

С периферното си зрение Спенсър видя, че Роки се наклони към вратата, тласнат от центробежната сила, но продължи ентусиазирано да клати глава.

Силен, студен вятър блъсна форда. На улицата се извиха гъсти облаци прах.

Лас Вегас бе построен върху огромна пустинна долина и дори най-благоустроените сектори на града обхващаха големи пространства безплодна земя. На пръв поглед приличаха само на обширни пустеещи участъци, но всъщност бяха части от пустинята, която чакаше благоприятен момент, за да разшири владенията си. Когато вятърът духаше силно, пустинята сърдито хвърляше маската си и нахлуваше в обграждащите я квартали.

Заслепен от бурята от пясък, който съскаше по предното стъкло, Спенсър се замоли за още вятър и облаци прах. Искаше да изчезне като призрачен кораб в мъгла.

Той отново погледна в огледалото за обратно виждане. Видимостта зад него бе намаляла на три-четири метра.

Спенсър настъпи педала за газта, но сетне промени решението си. Вече навлизаше със самоубийствена скорост в пясъчната виелица. Улицата не се виждаше. Ако се натъкнеше на спряло или бавно движещо се превозно средство, или пресечеше кръстовище с оживено движение, последната му грижа щяха да бъдат четиримата убийци в свръхмощния тъмнозелен шевролет на федералните власти.

Някой ден, когато земната ос помръднеше на съвсем малка част от градуса или въздушните течения в горния пласт на тропосферата изведнъж се спуснеха надолу и увеличиха скоростта си поради загадъчни причини, вятърът и пустинята несъмнено щяха да се съюзят, да изравнят със земята Лас Вегас и да заровят развалините под милиарди кубични метри сух, бял пясък. И може би този момент бе настъпил.

Нещо тупна в задната част на форда и Спенсър се стресна. Той погледна в огледалото за обратно виждане. Шевролетът беше непосредствено зад него. В следващия миг федералният автомобил изостана с няколко метра във въртящите се пясъци, после отново се

стрелна напред и блъсна форда. Може би се опитваха да го накарат да излезе от пътя и да спре. Или само му напомняха, че са там.

Спенсър осъзна, че Роки го гледа и се обърна към него.

Кучето сякаш питаше: „Е, какво ще правим сега?“

Минаха през последното пространство от необработени земи и въздухът стана чист. На студената стоманеносива светлина на разразяващата се буря Спенсър и Роки трябваше да забравят всяка надежда да се измъкнат, скривайки се във въртящите се пясъчни облаци на пустинята.

Отпред имаше кръстовище. Светофарът светеше в червено. Спенсър не отмести крак от педала за газта. Молеше се в редицата от коли да има пролука, но в последния момент натисна спирачките, за да не се блъсне в един автобус. Фордът сякаш се вдигна на предните си колела, после се разтресе и спря.

Роки изджавка, загуби равновесие, свлече се надолу по седалката и падна под таблото.

Бълвайки бледосин пушек, автобусът мина пред тях.

Кучето подаде глава и се ухили на Спенсър.

— Стой там, приятелю. По-безопасно е.

Роки не обърна внимание на съвета му и се изкатери на седалката. Спенсър даде газ.

Зави надясно и в огледалото видя, че тъмнозеленият шевролет се стрелва зад него.

— Онова копеле умее да шофира.

Спенсър не се притесняваше толкова много как ще им се изплъзне. Повече се притесняваше да не стрелят отново по тях.

Но четиримата мъже трябваше да са ненормални, за да стрелят по бързо движеща се кола наред с оживено движение, където всеки заблуден куршум можеше да убие невинен шофьор или пешеходец. Това не беше Чикаго през двайсетте години, Бейрут или Белфаст, нито дори Лос Анджелис, за Бога.

От друга страна, те не се бяха поколебали да стрелят по него пред апартамента на Теда Давидович. Направо *стреляха*. Без да задават въпроси. Нито му прочетоха конституционните права. По дяволите, те дори не направиха сериозно усилие да се уверят, че Спенсър е човекът, за когото го мислят. Искаха го толкова много, че рискуваха да убият някой друг.

Мъжете изглеждаха убедени, че Спенсър е научил нещо изключително важно за Валери и трябва да бъде ликвидиран. А всъщност той знаеше за миналото ѝ по-малко, отколкото за живота на Роки.

Ако застреляха Спенсър на публично място, те щяха да покажат истински или фалшиви карти на някоя федерална агенция и никой нямаше да им търси отговорност и да ги обвинява в убийство. Щяха да кажат, че Спенсър е беглец от правосъдието, въоръжен и опасен убиец на ченгета. Несъмнено щяха да издадат заповед за арестуването му, издадена постфактум и със стара дата, и щяха да сложат в безжизнената му ръка пистолет, с който е извършена поредица от неразкрити убийства.

Спенсър мина на жълто. Шевролетът го последва.

Ако не го убиеха на място, но го раняха и заловяха жив, те вероятно щяха да го завлекат в звукоизолирана стая и да приложат творчески методи на разпит. Нямаше да повярват на протестите му, че е невинен и щяха да го убият бавно, напразно опитвайки се да изтръгнат тайни, които той не знаеше.

Спенсър нямаше оръжие. Разполагаше само с двете си ръце. С подготовката си. И с куче.

— Здравата загазихме — каза той на Роки.

Рой Майро седеше в уютната кухня на бунгалото в каньона в Малибу и разглеждаше четирийсетте снимки, които хората му бяха намерили в кутия за обувки, поставена на най-горната лавица в гардероба в спалнята. Последната фотография беше сложена в плик.

Шест от снимките бяха на куче — смесена порода, с козина на жълто-кафяви и черни петна. Едното му ухо беше клепнало. Сигурно беше домашният любимец, за когото Грант бе купил гумения кокал от фирма, изпълняваща поръчки по пощата, която вече две години пазеше името и адреса му.

Трийсет и три от останалите снимки бяха на една и съща жена. На някои изглеждаше съвсем млада — двайсетинагодишна, а на други — на трийсет и няколко. Ту украсяваше Коледна елха, ту се усмихваше, облечена в семпла лятна рокля и бели обувки, сресваше гривите на коне, яздеше ги или ги хранеше с ябълки.

Нещо в нея го обсебваше, но Рой не можеше да разбере защо му оказва такова силно въздействие.

Тя безспорно беше привлекателна жена, но не и поразителна красавица. Макар и с хубаво тяло, русокоса и синеока, жената не притежаваше нито една съвършена черта, която би ѝ осигурила място в пантеона на истинската красота.

Усмивката беше най-хубавото нещо в нея и неотменен елемент на външността ѝ във всички снимки. Приветлива, открита, спокойна и очарователна усмивка, която не можеше да бъде фалшива и разкриваше добро сърце.

Но усмивката не беше *отличителна черта*. И устните на жената не бяха чувствени като на Мелинда Уиклън. Нищо в разположението, в широчината или в очертанията им, нито във формата на зъбите не беше дори интригуващо, още по-малко вълнуващо. Усмивката ѝ беше твърде широка, досущ ослепителните отражения на слънчева светлина върху с нищо незабележителната повърхност на езеро.

Рой не виждаше в нея нищо, което да жадува да притежава.

Но въпреки това тя го обсебваше. Не я познаваше, но чувстваше, че трябва да разбере коя е. Беше убеден, че е виждал тази жена.

Той се вторачи в лицето и в лъчезарната ѝ усмивка и усети, че около нея витае някакво ужасно присъствие, някъде извън обектива на фотоапарата.

Последните снимки бяха най-малко от преди двацет години, а много от тях — от преди трийсет. Цветовете им бяха избледнели. Най-старите бяха предимно сиво-бели и леко пожълтели по краищата.

Рой погледна обратната страна на всяка снимка. Надяваше се да види надпис, който да хвърли повече светлина върху самоличността на жената, но там нямаше нищо. Нито дори име или дата.

На две от снимките жената беше с малко момче. Рой беше толкова озадачен от реакцията си към лицето на жената и толкова съсредоточен върху въпроса защо му се струва позната, че отначало не осъзна, че момчето е Спенсър Грант. Сетне разбра, че е той и сложи двете снимки една до друга.

Грант в дните, преди да получи белега.

Шест-седем годишно мършавао хлапе в мокри бански. Стоеше до басейн. Облечена в цял бански, жената беше до него и тайно му

правеше „заешки ушички“ зад главата — глупава шега за пред фотоапарата.

На втората снимка жената и момчето седяха на маса за пикник. Хлапето беше една-две години по-голямо отколкото на първата фотография и облечено в джинси, фланелка и бейзболна шапка. Тя го беше прегърнала с едната си ръка, а с другата буташе шапката му.

И на двете снимки усмивката на жената беше лъчезарна като на всички останали, но лицето ѝ сияеше и от обич. Рой беше сигурен, че е открил майката на Грант.

Но същевременно беше и озадачен, защото жената му се виждаше позната. Странно позната. Колкото по-дълго гледаше снимките ѝ, толкова повече нарастваше убеждението му, че я познава и обстоятелствата, при които я бе виждал, са силно обезпокоителни, мрачни и загадъчни.

Той отново насочи вниманието си към снимката, на която майката и синът стояха до басейна. В далечината имаше голям хамбар. Дори на избледнялата фотография по небоядисаните стени се виждаха следи от червена боя.

Жената, момчето, хамбарът.

Дълбоко в подсъзнанието му явно се бе събудил някакъв спомен, защото изведнъж кожата на Рой настръхна. Жената, момчето, хамбарът.

Побиха го ледени тръпки.

Той погледна към прозореца над мивката, към горичката отвъд и към оскъдните лъчи обедна слънчева светлина сред сенките и положи усилия да проясни паметта си.

Жената, момчето, хамбарът.

Но колкото и да се мъчеше, прозрението не го осеняваше, макар че кръвта му се смрази.

Хамбарът.

Минавайки по улици с къщи с гипсова мазилка, кактуси, юка и маслинови дървета, през паркинга на търговски център, през индустриалната зона, през лабиринта на складова площ, пълна с навеси и през парк с разлюлени от приближаващата се буря палми,

Спенсър безуспешно се опитваше да се отърве от преследващия го шевролет.

Рано или късно щяха да се изпречат на пътя на патрулираща полицейска кола. И когато местните ченгета също го подгонеха, щеше да му бъде още по-трудно да избяга.

Дезориентиран от криволичещия път, който бе избрал, за да се изплъзне от преследвачите си, той се изненада, когато вдясно видя един от най-новите хотели в града. Булевард Лас Вегас Саут беше само на неколкостотин метра пред него. Светофарът беше червен, но Спенсър реши, че ще светне зелено, когато стигне до него.

Шевролетът се приближаваше. Ако Спенсър спреше, негодниците щяха да слязат от колата и да обсипят с куршуми форда.

До кръстовището оставаха триста метра. Двеста и петдесет.

Светофарът още светеше червено.

Спенсър нямаше време. Той намали малко, за да си осигури повече маневреност в решителния момент, но не достатъчно, за да окуражи шофьора на шевролета да опита да се изравни с него.

Сто метра. Седемдесет и пет. Петдесет.

Късметът не беше на страната на Спенсър.

Отляво към кръстовището се приближаваше цистерна, която се движеше по-бързо от позволеното.

Роки отново започна да клати глава.

Най-сетне шофьорът на цистерната видя форда и натисна спирачки.

— Добре, добре, ще успея — чу се да повтаря Спенсър, сякаш налудничаво бе решил да промени действителността с позитивното си мислене.

Никога не лъжи куче.

— Здравата сме загазили, приятелю — поправи се той и направи широк завой пред цистерната.

Паниката принуди сетивата му да възприемат случващото се като на забавен каданс. Спенсър видя, че цистерната се накланя към тях. Гигантските гуми се търкаляха и подскачаха, докато ужасеният шофьор натискаше спирачките. Камионът застрашително се извиси над форда. Беше огромен, приближаваше се неумолимо и сблъсъкът изглеждаше неизбежен. Сякаш ставаше все по-голям с всяка изминала секунда. Фордът се наклони наляво и едва не се преобърна. Спенсър

завъртя волана надясно и натисна спирачки. Задната част на колата се занесе на една страна, а гумите измъчено изсвириха. Воланът се хлъзгаше в изпотените му ръце. Фордът беше неуправляем, но поне се плъзгаше в правилната посока, отдалечавайки се от огромната цистерна. Чудовището на шестнайсет колела профуча само на няколко сантиметра от форда. Спенсър имаше чувството, че усети силния вятър от движението, макар прозорците да бяха затворени.

Фордът се завъртя на триста и шейсет градуса, сетне на деветдесет, разтресе се и спря.

Шофьорите на другите коли натиснаха спирачките, преди да се блъснат в него. Чуха се клаксони и скърцане на гуми.

Роки отново падна на пода.

Спенсър не знаеше дали кучето е било изхвърлено от седалката или във внезапен пристъп на благоразумие се е мушнало там.

— Стой долу! — каза той, когато Роки пак се изкатери на седалката.

Вляво се чу бръмчене на двигател. Шевролетът. Профуча покрай задната част на спрялата цистерна и се насочи към форда.

Спенсър натисна до пода педала на газта. Гумите се завъртяха и колата се стрелна на юг по булеварда, точно когато шевролетът се приближи до задната броня. Чу се трясък на метал.

Разнесоха се изстрели. Четири-пет. Но нито един от куршумите не улучи форда.

Роки остана на седалката. Беше вкопчил нокти в тапицерията, дишаше учестено и явно този път бе твърдо решил да не пада.

Спенсър излизаше от Лас Вегас, което беше и хубаво, и лошо. Хубаво, защото колкото по на юг отиваше, към откритата пустиня, толкова по-малък беше рискът да бъде спрян от задръствания. Но, от друга страна, отвъд гората от хотели, голата земя щеше да му предложи малко маршрути за бягство и още по-малко места да се скрие. Навлезеха ли в пустинята Мохаве, главорезите в шевролета щяха лесно да го наблюдават.

Но въпреки всичко излизането от града беше единственият разумен избор. Бъркотията на кръстовището зад Спенсър сигурно щеше да доведе ченгетата.

Но докато минаваше покрай най-новия хотел-казино в града, включващ лунапарк „Спейспорт“, разположен на осемстотин декара,

единственият му избор престана да съществува. На двеста метра по булеварда изскочи кола, която прегази ниските храсти в междинната алея и навлезе в насрещното движение. Завъртя се и спря така, че препречи пътя.

Спенсър спря на трийсет метра от колата.

Беше крайслер, но много приличаше на тъмнозеления шевролет. Сякаш бяха правени в една и съща фабрика.

Шофьорът остана зад волана на крайслера, но другите врати се отвориха. Отвътре излязоха едри, неприятни на вид мъже.

Спенсър погледна в огледалото за обратно виждане и видя онова, което очакваше. Шевролетът също бе спрял под ъгъл на булеварда на петнайсет метра зад него. И оттам изскочиха мъже. С пистолети.

Мъжете от крайслера също имаха пистолети. Но това някак не го изненада.

Последната снимка беше в бял плик, запечатан с лепенка. Рой очакваше да намери друг портрет на майката на Грант, но когато го отвори, видя черно-бяла снимка на мъж на трийсет и няколко години.

За миг евкалиптовата горичка и прозорецът сякаш престанаха да съществуват. Кухнята избледня в съзнанието му. Остана само снимката, от която Рой изпита още по-силно обсебване, отколкото от фотографията на жената.

Дъхът му секна.

Ако някой влезеше в стаята и го попита нещо, той нямаше да може да отговори.

Почувства се откъснат от реалността. Сякаш имаше температура. Всъщност му стана студено, макар и не много. Беше студен като бдителен хамелеон, който се преструва на камък върху камъка. Хладината го ободри, фокусира съзнанието му и позволи на мислите му да препускат без съпротивление. Сърцето му не биеше като обезумяло. Вярно, пулсът му се забави и стана досадно муден и всеки удар отекваше в тялото му, досущ тържествен камбанен звън в катедрала.

Снимката явно бе правена от талантлив професионалист в студийни условия и светлината и обективът бяха идеално подбрани. Най-горното копче на бялата риза на мъжа беше разкопчано. Отгоре

беше с кожено яке. Позираше пред бяла стена. Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Беше поразително красив. Гъстите му черни коси бяха сресани назад. Подобни снимки обикновено се правеха на млади актьори. Фотографията беше стандартна, но хубава, защото мъжът притежаваше вродено обаяние и излъчване на загадъчност и драматизъм, които фотографът не бе създал изкуствено с помощта на технически средства.

Портретът представляваше учебник по светлосенки. Странни сенки, хвърлени от предмети извън обектива, се рояха на стената, привлечени от мъжа, така както ужасната тежест на залязващото слънце притегля нощта към вечерното небе.

Прямият му, проницателен поглед, решително стиснатите устни, аристократичните черти и дори привидно небрежната поза разкриваха човек, който не познава колебание, потиснатост и страх. Той беше нещо повече от уверен и хладнокръвен. Излъчваше едва доловима, но непогрешима арогантност. Изражението му говореше, че гледа на всички други членове на човешкия род с присмех и презрение.

Въпреки това мъжът беше много привлекателен, сякаш интелигентността и опитът му бяха извоювали правото да чувства превъзходство над другите. Изучавайки снимката, Рой усети, че този човек би бил интересен, непредсказуем и забавен приятел. Надничащият от сенките мъж притежаваше животински магнетизъм и надменното му изражение не изглеждаше обидно. Всъщност арогантният вид дори му подходеше.

Магията на снимката постепенно намаля, макар че не изчезна напълно. Кухнята, прозорецът и евкалиптовите дървета отново се появиха пред погледа на Рой.

Той познаваше този мъж. Беше го виждал.

Много отдавна...

Фактът, че го познава, беше част от причината снимката да му въздейства толкова силно. Но както и с жената, Рой не можеше да си спомни нито името на мъжа, нито дори при какви обстоятелства го бе виждал.

Искаше му се фотографът да бе осветил повече лицето на този човек. Но сенките, изглежда, обичаха черноокия мъж.

Рой сложи снимката на кухненската маса, до фотографията на майката и сина край басейна.

Жената. Момчето. Хамбарът в далечината. Мъжът в сенките.

Спрял по средата на булевард Лас Вегас Саут и заклещен в капан между въоръжени мъже, Спенсър натисна клаксона, рязко завъртя волана надясно и настъпи до пода педала на газта. Фордът се насочи към лунапарк „Спейспорт“. Скоростта притисна Спенсър и Роки към седалките, сякаш двамата бяха космонавти, отправили се към луната.

Самонадеяността и дързостта на стрелците доказваха, че те *наистина* бяха някакъв вид федерални агенти, макар че използваха фалшиви документи, за да скрият истинската си самоличност. Никога не биха му устроили засада на главна улица пред очевидци, освен ако не бяха с по-висок ранг от местните ченгета.

Пешеходците се разпръснаха във всички посоки и фордът навлезе в алеята за автобуси.

Вероятно поради хапливия февруарски студ и задаващата се буря или защото беше обяд, лунапаркът не беше отворен. Над билетните гишета бяха спуснати капаци и вълнуващите влачета на ужасите не се движеха. Но по високата три метра ограда, боядисана като брониран корпус на междупланетен кораб, пулсираха и проблясваха неонов и футуристични фигури. Осветлението сигурно беше включено от фоточувствителни клетки, които бяха объркали мрака, предшестваш бурята, с настъпването на вечерта.

Спенсър мина покрай две будки за билети с формата на ракети и влезе в тунел от лъскава стомана с диаметър четири метра, пробит в оградата на парка. Думите „ТУНЕЛ НА ВРЕМЕТО“, изписани със сини неонов светлини, обещаваха по-далечно бягство, отколкото му бе необходимо.

Масивната тръба беше дълга шест метра. По стените и тавана се виеха гирлянди от неонов лампи, които мигаха в бърза последователност от входа до изхода, създавайки илюзията за фуния от светкавици.

При обикновени обстоятелства посетителите влизаха в лунапарка с бавно движещи се влачета, но заслепяващите приливи от светлини бяха по-ефектни, ако се движиш с висока скорост. Очите на Спенсър започнаха да пулсират. Имаше чувството, че *наистина* е изстрелян с ракета в далечна посока.

Роки отново клатеше глава.

— Не знаех, че кучето ми изпитва потребност от високи скорости.

Спенсър навлезе в лунапарка, където светлините не бяха активирани като онези на оградата и в тунела. Безлюдният и привидно безкраен път се издигаше и снишаваше, стесняваше и разширяваше и непрекъснато се пресичаше сам със себе си.

В лунапарка имаше спираловидно виещи се влачета на ужасите, въртележки, лодки, изстребители и други развлечения, от които ти се разбърква стомахът, всички натруфени с живописни, фантастични фасади, украса и имена. „Светлинен път към Ганимед“, „Чук на хиперпространството“, „Ад на слънчевата радиация“, „Астероиден сблъсък“, „Пропадане в бездната“. Паркът предлагаше и сложни симулативни полети и преживявания във виртуалната реалност в сгради с футуристична или причудлива, извънземна архитектура. „Планетата на тресящите се хора“, „Кървава луна“, „Вихрушка“, „Светът на смъртта“. Входът на „Войни между роботи“ се охраняваше от машини-убийци с червени очи, а портата на „Звездно чудовище“ приличаше на блестящ отвор в храносмилателния тракт на извънземен левиатан.

На фона на мрачното небе, студения вятър и сивата светлина, предшестваща бурята, бъдещето — така както си го бяха представили създателите на лунапарка „Спейспорт“ — изглеждаше неумолимо и враждебно.

Странно, но всичко това се струваше реалистично на Спенсър. Зрелището приличаше по-скоро на видение, отколкото на увеселителен парк. Отвсякъде дебнеха извънземни, машини, роботи и хищници в човешки облик. Зад всеки завой застрашително се появяваха космически катастрофи — „Експлодиращото слънце“, „Сблъсък с комета“, „Капан на времето“, „Големият взрив“, „Пустош“. „Край на времето“ се намираше до шатър, предлагащ приключение, наречено „Изстребление“. Човек можеше да гледа зловещите атракции и да вярва, че това мрачно бъдеще — с атмосферата си, ако не в детайлите — е достатъчно ужасно, за да бъде онова, което съвременното общество може би изгражда за себе си.

Трескаво търсейки изход, Спенсър караше безразсъдно по криволичещите пешеходни пътеки, виещи се покрай развлеченията.

Непрекъснато поглеждаше към шевролета и крайслера, които се движеха между екзотичните постройки, но не бяха в опасна близост. Приличаха на акули, обикалящи от разстояние.

Спенсър зави покрай „Галактически затвор“, мина покрай „Дворецът на паразитите“, параван от фикуси и жив плет от разцъфнали в червено олеандри, съзря двулентов път, обозначаващ задната част на лунапарка, и пое по него.

Вляво имаше дървета и двуметров жив плет между стволовете, а вдясно — триметрова ограда от вериги, увенчана със спирали от бодлива тел. Отвъд се простираше пустинята.

Спенсър зави. На стотина метра отпред имаше порта от тръби и вериги, задвижвана от хидравличен механизъм. Задействаше се с дистанционно управление, но Спенсър не разполагаше с такова устройство.

Той увеличи скоростта. Налагаше се да разбие портата.

Връщайки се към обичайното си благоразумие, кучето слезе от седалката и се сви на пода.

— Невротик, но не и глупав — одобрително отбеляза Спенсър.

Той бе преполовил разстоянието до портата, когато с периферното си зрение забеляза някакво движение. Крайслерът изскочи между два фикуса, разкъса живия плет от олеандри и сред дъжд от зелени листа и червени цветове с трясък се стовари на пътя. После се блъсна в оградата толкова силно, че веригите по цялата дължина се разлюляха, сякаш бяха направени от плат, и спря.

След част от секундата фордът също се блъсна в портата от вериги. Предният капак се смачка. Предпазният колан се впи в гърдите на Спенсър и изкара въздуха от белите му дробове. Зъбите му изтракаха. Багажникът издрънча. Но ударът не беше достатъчно силен, за да разбие бариерата. Веригите се усукаха и увиснаха, но останаха непокътнати.

Спенсър превключи на скорост и даде на заден ход, сякаш беше гюле, което се връща в оръдието по посока, обратна на часовниковата стрелка.

Убийците в крайслера отвориха вратите, излязоха и извадиха пистолети. Сетне видяха, че фордът се приближава към тях. Скочиха в колата, затвориха вратите и също потеглиха на заден ход.

Фордът се блъсна в крайслера. Трясъкът беше силен и Спенсър бе убеден, че е повредил колата си.

Но когато отново превключи на скорост, фордът се стрелна напред. Нямаше спукани гуми, нито счупени стъкла. Не миришеше на бензин и резервоарът не бе пробит. Макар и очукан, фордът тракаше, дрънчеше и скърцаше, но се движеше мощно и грациозно.

Вторият сблъсък събори портата. Фордът мина върху падналите вериги, излезе от „Спейспорт“ и нахлу в пустинята, където още никой не бе построил тематичен парк, хотел, казино или паркинг.

Спенсър зави на запад, към междущатска магистрала 15.

Сети се за Роки и погледна към пода. Кучето се беше свило на кълбо и бе затворило очи, сякаш очакваше още един сблъсък.

— Всичко е наред, приятелю.

Роки продължи да прави гримаси в очакване на катастрофа.

— Имай ми доверие.

Кучето отвори очи и се покатери на седалката. Тапицерията беше издрана и пробита от ноктите му.

Фордът подскачаше и се тресеше по ерозираната и безплодна земя.

Отстрани на магистралата се издигаше стръмен насип от чакъл и глина. Но дори да намереше пролука в перилата и да се качеше на шосето, Спенсър едва ли щеше да бъде в безопасност. Хората, които го следяха, щяха да поставят наблюдателни постове на магистралата и в двете посоки.

Спенсър се поколеба за миг, после зави на юг, следвайки насипа.

Тъмнозеленият шевролет се зададе от изток. Приличаше на мираж в пустиня. Но нямаше да може да преодолее ниските дюни и плитките долчинки. Фордът експлорър беше направен за неравен терен, но не и шевролетът.

Спенсър стигна до пресъхнало речно корито, което минаваше под нисък бетонен мост и пресичаше магистралата. Той вкара форда във валога и пое по коритото от мека почва, осеяна с наноси. Сухите трънаци се движеха непрестанно, досущ странни сенки в кошмар.

Фордът се понесе по пресъхналото речно корито и се отправи на запад, навътре в негостоприемната Мохаве.

Заплашителното мрачно небе приличаше на саркофаг от гранит и сякаш бе надвиснало само на няколко сантиметра над сивите планини.

Безплодните равнини постепенно се издигаха към още по-стерилни възвишения, а повехналите мескити, изсъхналата трева и кактусите все повече оредяваха.

Спенсър излезе от пресъхналото дърво, но продължи нагоре по склона, към далечните хълмове, голи като стари кости.

Шевролетът не се виждаше.

Най-сетне, когато се увери, че е далеч от наблюдателните постове, разположени по магистралата, той зави на юг и подкара успоредно на шосето. Изпуснеше ли го от поглед, щеше да се обърка. В пустинята се носеха облаци прах, които прикриваха издайническите струи от пушек зад форда.

Макар че още не валише, небето се раздираше от светкавици. Сенките на ниските каменни образувания подскачаха, падаха и отново се надигаха по гладката и бяла като алабастр земя.

Смелостта на Роки пак се изпари, когато колата забави скоростта. Кучето плахо се сви на кълбо. От време на време скимтеше и поглеждаше господаря си, търсейки окуражаване.

На небето проблеснаха огнени стрели.

Рой Майро отместе настрана обезпокоителните снимки и сложи дипломатическото куфарче с преносимия компютър на кухненската маса в бунгалото в Малибу. Включи го в контакта на стената и се свърза с „Мама“ във Вирджиния.

Когато на осемнайсет, преди повече от дванайсет години, се бе записал в армията, Спенсър Грант би трябвало да е попълнил стандартните формуляри. Наред с останалото, той би трябвало да е дал информация за училището, което бе завършил, за родното си място, името на баща си и майка си и за най-близките си роднини.

Офицерът, който бе приел документите, трябваше да е проверил онези основни данни. После отново трябваше да бъдат потвърдени, на по-високо ниво, преди постъпването на Грант в армията.

Ако името Спенсър Грант беше фалшиво, младежът би трябвало да има сериозни затруднения, за да бъде записан на военна служба с тази самоличност. Въпреки това Рой беше убеден, че „Спенсър Грант“ е псевдоним и реши да разбере какво е истинското име, фигуриращо в акта за раждане.

По искане на Рой „Мама“ проникна във файловете на Министерството на отбраната, където имаше списъци на бившите военнослужещи и на екрана се появи основната информация за Спенсър Грант.

Името на майка му беше Дженифър Корин Порт.

Новобранецът я бе вписал като „покойна“.

Бащата беше „неизвестен“.

Рой примига от изненада. *Неизвестен.*

Това беше адски странно. Грант не само твърдеше, че е извънбрачно дете. Нещо повече, той намекваше, че поради безразборните връзки на майка му е било невъзможно да разберат кой е бащата. Всеки друг би посочил някакво фиктивно име, удобен, измислен баща, за да спести унижението на себе си и на майка си.

Щом бащата беше неизвестен, логично бе фамилното име на Спенсър да е Порт. Следователно майка му го бе кръстила „Грант“ или на своя любима кинозвезда — както смяташе Бозли Донър — или на някой от мъжете в живота ѝ, без да е сигурна дали той е бащата на момчето.

Или пък определението „неизвестен“ беше лъжа и името „Спенсър Грант“ бе поредната фалшива самоличност, вероятно първата от множеството, които бе съчинил онзи фантом.

Като близки роднини Грант бе вписал „Етъл Мари и Джордж Даниъл Порт, баба и дядо“. Сигурно бяха родителите на майка му, защото Порт беше моминското ѝ име.

Рой забеляза, че адресът на Етъл и Джордж Порт в Сан Франциско е същият, който Грант бе посочил, когато се бе записал в армията. Явно след смъртта на майка му бабата и дядото го бяха взели да живее при тях.

Ако някой знаеше истинската история на произхода и на белега на Грант, това щяха да са Етъл и Джордж Порт. При положение, че наистина съществуваха и не бяха само имена във формуляра, който преди двайсет години приемащият офицер не бе проверил.

Рой поиска разпечатка на част от военното досие на Грант. Въпреки привидно надеждната следа, водеща към семейство Порт, Рой не беше убеден, че в Сан Франциско ще научи нещо, което ще придаде повече плътност на неуловимия фантом, когото бе зърнал преди повече от четирийсет и осем часа в дъждовната нощ в Санта Моника.

Грант бе заличил информацията за себе си във всички файлове на компаниите за услуги и от списъците на данъкоплатците, но защо бе оставил името си в отдел „Моторни превозни средства“, Службата за социално осигуряване, в полицията в Лос Анджелис и във военните архиви? Беше вписал поредица от фалшиви адреси, когато можеше да ги изтрие или изобщо да не ги споменава. Грант имаше знанията и уменията да го стори. Следователно той умишлено бе запазил присъствие в някои бази данни.

Рой се почувства играчка в ръцете на Грант дори когато се опитваше да установи истинската му самоличност.

Отчаян, той за пореден път насочи вниманието си към двете най-въздействащи му снимки от четирийсетте. Жената, момчето и хамбарът в далечината. Мъжът в сенките.

От двете страни на форда се простираше пясък, бял като стрити на прах кости, пепелявосиви вулканични скали и възвишения от глина, разпръснати тук-там в течение на годините на жегата, студ и земетресения. Оскъдната растителност беше изсъхнала и бодлива. С изключение на прахоляка и на разлюлените от вятъра растения единственото движение беше пълзенето на скорпионите, паяците, скарабеите, отровните змии и другите студенокръвни или безкръвни твари, които вирееха в тази безводна пустош.

Небето непрекъснато се осветяваше от сребристите стрели на светкавици и бързо движещите се, черни като мастило облаци вещаеха буря.

Пленен между мъртвата земя и неспокойното небе, Спенсър караше успоредно на магистралата, която чезнеше в далечината. Отклоняваше се само когато релефът налагаше компромис.

Роки седеше с наведена глава. Беше се вторачил в лапите си, а не във все по-смрачаващия се ден. Хълбоците му потрепераха, когато през тялото му преминеше вълна на страх, досущ електрически ток в затворена верига.

При други обстоятелства Спенсър би бърлил неспирно, за да успокои кучето. Но сега настроението му беше мрачно като небето и той бе в състояние да се съсредоточи само върху собственото си бедствено положение.

Беше се сбогувал с живота, който водеше, за да намери жената. Беше загърбил тишината и уюта в бунгалото, красотата на евкалиптовата горичка и спокойствието в каньона, и вероятно никога вече нямаше да се върне там. Беше се превърнал в мишена и бе изложил на риск скъпоценната си анонимност.

Но той не съжаляваше за всичко това, защото още се надяваше, че ще започне истински, пълноценен живот. Искаше да помогне на жената, но и на себе си.

Но залогът изведнъж бе станал висок. Смъртта и разкритието на истинската му самоличност не бяха единствените рискове, които щеше да поеме, ако продължеше да се въвлича в проблемите на Валери Кийн. Рано или късно щеше да се наложи да убие някого. Нямаше да му оставят друг избор.

След като в сряда през нощта се измъкна от атаката в едноетажната къща в Санта Моника, Спенсър отбягваше да мисли за най-обезпокоителните последици от изключителното насилие на екипа на специалните сили. Но сега си спомни за стрелбата, насочена срещу въображаеми мишени в тъмната къща и куршумите, изстреляни по него, докато се прехвърляше през оградата.

Това не беше само реакция на неколцина изнервени полицаи, уплашени от плячката си, а престъпна употреба на сила, грубо превишаване на правата, доказателство за съществуването на агенция, излязла от контрол и арогантно убедена, че не е отговорна за жестокостите, които извършва.

И Спенсър отново се сблъска със същата арогантност — безразсъдното държание на мъжете, които го бяха принудили да напусне Лас Вегас.

Той се замисли за Луис Лий в елегантния му кабинет под „Китайска мечта“. Ресторантьорът бе казал, че само достатъчно силните правителства престават да играят по правилата на правосъдието, по чиито закони са съставени.

Всички правителства, дори демократичните, поддържаха контрол със заплахата за насилие и затворничеството. Но когато тази заплаха скъсаше със закона, и при най-добрите намерения границата между федерален агент и главорез ставаше опасно тънка.

Ако Спенсър намереше Валери и научеше защо бяга, помощта му вероятно нямаше да се изрази само в посягане върху

неприкосновения му запас от пари, за да ѝ осигури най-добрия адвокат. Макар и наивен, такъв беше неясният му план.

Но безмилостността на враговете изключваше варианта явяване пред съд.

Изправен пред избора насилие или бягство, Спенсър винаги би предпочел да избяга и да рискува куршум в гърба — поне когато не бе заложен нечий друг живот освен неговият. Но щом поемеше отговорността за живота на жената, той не можеше да я изложи на риск и рано или късно щеше да се наложи да отвърне на насилието с насилие.

Разсъждавайки за тези неща, Спенсър продължи да кара на юг. Едва виждаше магистралата в далечината на изток и пред него нямаше ясно очертан път.

От запад се зададе дъжд под формата на ослепителни водопади на рядко проявявана ожесточеност за Мохавската пустиня, извисяваща се приливна вълна, зад която пустинята започна да изчезва.

Спенсър долови мириса на дъжда още преди да го е застигнал. Ухание на хлад, влага и озон, отначало освежаващо, но после странно и смразяващо.

— Не се притеснявам дали ще мога да убия, ако се стигне дотам — каза той на свилото се на кълбо куче.

Сивата стена бързо се приближаваше към тях. Приличаше на нещо повече от дъжд. Бурята беше олицетворение на бъдещето и на всичко онова, което Спенсър се страхуваше да разбере за миналото.

— Правил съм го и преди. И пак ще го сторя, ако се наложи.

Върху форда започна да барабани дъжд — досущ милиони биещи сърца.

— И ако някое копеле заслужава да бъде убито, аз ще го очистя, без да изпитвам вина или угризения. Понякога убийството е правилно. Справедливо. Нямам проблем с това.

Дъждът се усили. Диплеше се като вълшебен воал, носещ магическа промяна. Белият пясък потъмня. На странната светлина на бурята изсъхналата растителност изведнъж стана лъскава и зелена. За секунди повехналите листа и трева сякаш се уголемиха и придобиха пищни тропически форми, макар че това беше илюзия.

Спенсър включи чистачките и мина на двойно предаване, сетне каза:

— Притеснявам се... и се плаша, че може би ще пречукам някой негодник, който си го заслужава... някой боклук... и *този* път това ще ми хареса.

Пороят беше не по-малко апокалиптичен от Потопа, изсипал се върху Ной, и ожесточеното барабанене на дъжда върху форда беше оглушително. Уплашеното от бурята куче вероятно не чуваше думите на господаря си, но въпреки това Спенсър използваше присъствието на Роки като оправдание, за да признае една истина, която предпочиташе да не чува. Говореше на глас, защото можеше да излъже, ако само разсъждаваше наум.

— Никога не ми е харесвало да убивам и не съм се чувствал герой. Но това не ме и отвращава. Не повръщам, нито изгубвам съня си. Затова... ако следващия път...

Ранният следобед потъмня, сякаш се свечеряваше. Спенсър запали фаровете и се изненада, като видя, че са останали непокътнати от сблъсъка с портата на лунапарка.

Дъждът се лееше в такива огромни количества, че се примесваше и размиваше с вятъра, който преди това бе предизвикал пясъчната буря.

Стигнаха до дълбок три метра валог с леко наклонени брегове. В средата на падината блестеше поток от сребриста вода, широк трийсет и дълбок няколко сантиметра. Спенсър прекоси широкото шест-седем метра пресъхнало речно корито и се насочи към възвишенията на отсрещната страна.

Докато фордът минаваше през втория бряг, над пустинята лумна поредица от големи светкавици, придружени от силни гръмотевици, които предизвикаха вибрации в колата. Дъждът продължаваше да се усилва.

Шофирайки с една ръка, Спенсър погали Роки по главата. Кучето беше твърде уплашено, за да го погледне или да се облегне на утешаващата го ръка.

Намираха се на не повече от петдесет метра от първото пресъхнало речно корито, когато Спенсър видя, че земята пред тях се движи вълнообразно, сякаш рояци гигантски змии преминаваха точно под повърхността на пустинята. Удари спирачки и фаровете осветиха не толкова фантастично, но не по-малко страховито обяснение. Земята

не се движеше, а от запад на изток, по леко наклонената равнина се виеше бърза, кална река, която блокираше движението на юг.

Дълбочината ѝ не се виждаше. Стремглаво препускащата вода вече бе излязла няколко сантиметра извън коритото.

Такова наводнение не можеше да бъде предизвикано само от бурята, която се бе развилняла в равнините едва преди няколко минути. Потокът идваше от планините, където бе валило преди известно време и каменистите, голи склонове бяха попили водата. В пустинята рядко падат такива обилни валежи, но понякога, със зашеметяваща бързина, внезапни порои могат да залееят дори части от издигнатата на насип магистрала или низините около Лас Вегас.

Спенсър не можеше да прецени колко дълбока е водата.

Дори да не беше дълбоко, течението се движеше толкова бързо, че той не смееше да направи опит да го премине. Второто речно корито беше по-широко от първото, около метър и дваисет. Преди да е изминал и половината от това разстояние, фордът щеше да бъде понесен от течението.

Спенсър даде на заден ход, обърна и се върна. Приблжи се до първото речно корито по-бързо, отколкото очакваше. За краткото време, след като го бе прекосил, сребристая ивица се бе превърнала в буйна река, която почти изпълваше валога.

Хванат в капан между два непроходими потока, Спенсър вече не можеше да се движи успоредно на магистралата в далечината.

Хрумна му да остане там и да изчака бурята да премине. Когато дъждът спре, речните корита щяха да пресъхнат толкова бързо, колкото се бяха напълнили. Но Спенсър имаше чувството, че положението е по-опасно, отколкото изглежда.

Отвори вратата, излезе и се намокри до кости, докато стигна до предната част на форда. Силният, студен дъжд го накара да потрепери.

Природните условия не допринасяха толкова много за нещастieto му, колкото невероятният шум. Потискащият грохот на бурята заглушаваше всички други звуци. Плющенето на дъжда, плискането и тътенът на водата и гръмотевиците се съчетаваха и превръщаха Мохавската пустиня в клаустрофобично място.

Спенсър искаше да види по-добре бушуващото течение, но погледът отблизо го уплаши. Водата се покачваше с всяка изминала минута и скоро щеше да наводни равнината. Части от мекото речно

корито се сриваха и постепенно изчезваха в калното течение. Спенсър се обърна и тръгна към втория валог, на юг от форда. Стигна дотам побързо, отколкото очакваше. Реката се разширяваше и преливаше като в първия канал. Когато бе пристигнал там, между двата потока имаше петдесет метра, но сега разстоянието се бе смалило до трийсет.

Въпреки това имаше достатъчно място. Не му се вярваше, че двете течения могат да залееят оставащото пространство земя.

В следващия миг точно пред краката му в земята се отвори пукнатина. Дълга, назъбена ивица. Земята сякаш се ухили и в буйно течащата вода се срути част от брега, широка два метра.

Спенсър се дръпна назад, далеч от непосредствената опасност. Мокрият пясък под краката му се превръщаше в каша.

Немислимото изведнъж бе станало неизбежно. Големи части от пустинята бяха съставени от глина, вулканични скали и кварц, но Спенсър имаше нещастieto да бъде застигнат от бурята и пороя, докато пътуваше по бездънното море от пясък. Освен ако между двете речни корита нямаше подземна скална основа, пясъкът там можеше да бъде наводнен и релефът на цялата равнина да се промени в зависимост от продължителността и силата на бурята.

Невероятно проливният дъжд продължаваше да се усилва.

Спенсър хукна към форда, скочи на седалката и затвори вратата. Мокър до кости и треперейки от студ, той даде на заден ход и отдалечи колата от речното корито на север. Опасяваше се, че колелата ще затънат.

Роки още седеше с наведена глава, но разтревожено погледна изпод вежди господаря си.

— Трябва да караме между речните корита, на изток и на запад — размишляваше на глас Спенсър, — докато още има твърда почва под нас.

Чистачките не се справяха добре с водопадите, които се изливаха върху предното стъкло, и замъгленият от дъжда пейзаж ставаше все по-неясен. Спенсър ги превключи на най-високата скорост.

— Не трябваше да се отправям към низините. Водата може да ни отнесе.

Той запали фаровете. Допълнителната светлина не изясни нищо. Лъчите се отразяваха в нишките на дъжда и пътят отпред изглеждаше

като забулен със завеси от огледални мъниста. Спенсър пусна късите светлини.

— По-безопасно е на хълмовете. Там има повече скали.

Кучето не реагира. Само трепереше.

— А може и пространството между речните корита да се разшири.

Спенсър отново включи на скорост. На запад равнината постепенно се издигаше в склон, чиито очертания едва се забелязваха в здрача.

Гигантските игли на светкавиците съшиваха небето със земята, а Спенсър караше в мрака.

По указания на Рой Майро агентите в Сан Франциско издирваха Етъл и Джордж Порт, бабата и дядото, отгледали Спенсър Грант след смъртта на майка му. В това време Рой караше към кабинета на доктор Неро Мондело в Бевърли Хилс.

Мондело беше най-видният пластичен хирург в общност, където Божиите творения бяха коригирани по-често от всякъде другаде, с изключение на Палм Спрингс и Палм Бийч. С един лошо оформен нос той можеше да направи чудеса, равняващи се на сътвореното от мрамор от Микеланджело, макар че хонорарите на Мондело бяха значително по-високи от онези на италианския майстор.

Лекарят се бе съгласил да внесе промяна в претоварения си график, за да приеме Рой, защото мислеше, че помага на ФБР в отчаян опит да намерят особено жесток сериен убиец.

Двамата се срещнаха в просторния вътрешен кабинет с под от бял мрамор, бели стени и таван и бели свещници. Имаше две абстрактни картини в бели рамки. Единственият цвят беше бялото и художникът бе постигнал ефекта си само с няколко пласта от този цвят. От двете страни на масата от стъкло и стомана стояха два бели стола с дърворезба и бели кожени възглавнички. Пред белите копринени завеси имаше бюро от бяло дърво.

Рой седна на един от столовете с дърворезба. Имаше чувството, че е буца пръст сред цялата тази белота. Запита се каква ли гледка ще се открие, ако завесите се дръпнат. Хрумна му налудничавата мисъл,

че отвъд прозореца, в центъра на Бевърли Хилс, всичко е покрито със сняг.

Освен снимките на Спенсър, които Рой бе донесъл, единственият предмет върху лакираната повърхност на бюрото беше кървавочервена роза, сложена в кристална ваза. Цветето беше доказателство за вероятен стремеж към съвършенство и привлече вниманието на посетителя към мъжа, който седеше от другата страна на бюрото.

Висок, слаб, красив и около четирийсетгодишен, доктор Неро Мондело беше фокусната точка на бялото си владение. С гъстите си, гарвановочерни, сресани назад коси, смугла кожа и тъмносини като зряла слива очи, хирургът оказваше въздействие, силно като поява на дух на спиритически сеанс. Върху бялата риза с червена копринена вратовръзка носеше бяла лабораторна престилка. Около циферблата на златния му часовник „Ролекс“ искряха диаманти, сякаш заредени със свръхестествена енергия.

Обстановката и човекът бяха внушителни, макар и досадно театрални. Професията на Мондело беше да подменя природната истина с убедителни илюзии, а всички добри вълшебници проявяваха вкус към театралността.

Той се вторачи в снимката на Грант, взета от отдел „Моторни превозни средства“, после в компютърния портрет и каза:

— Да, раната трябва да е била ужасна.

— От какво би могла да бъде? — попита Рой.

Мондело отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади лупа със сребърна дръжка и се вгледа по-отблизо в снимките.

— По-скоро е разрез, отколкото разкъсване, затова сигурно е от сравнително остър инструмент.

— Нож?

— Или стъкло. Но ръбът не е съвсем равен. Много остро, но неравно стъкло или назъбен нож. Гладко острие би направило рана с по-ясно очертани ръбове и по-тесен белег.

Докато наблюдаваше Мондело, Рой установи, че чертите на лицето му са изящни и неестествено пропорционални, сякаш бяха дело на друг талантлив колега на хирурга.

— Белегът е цикатриксиален.

— Моля? — попита Рой.

— Съединителна тъкан, която се е свила и набръчкала — без да вдига глава, отговори Мондело. — Макар че белегът е сравнително гладък, като се има предвид ширината му. Не мога да ви кажа нищо повече, освен че белегът не е отскоро.

— Пластичната хирургия би ли могла да го премахне?

— Не напълно, но може да го направи не толкова очебиен, само тънка линия, бледа нишка.

— Болезнено ли е?

— Да, но този — каза лекарят и посочи снимката — не би изисквал дълга поредица от операции в продължение на няколко години, както е с белезите от изгаряния.

Лицето на хирурга беше невероятно, защото пропорциите бяха толкова съразмерни, сякаш водещият естет, който го бе изваял, бе притежавал не само интуицията на художник, но и логичната прецизност на математик. Лекарят беше преправен със същия железен контрол, който видните политици прилагаха към обществото, за да преобразят несъвършените му граждани в по-добри хора. Рой отдавна бе разбрал, че човешките същества имат толкова големи недостатъци, че никое общество не може да упражни съвършената справедливост, без да наложи строго математическо планиране и управление. Но въпреки това той едва сега осъзна, че стремежът му към съвършена красота и справедливост са аспекти на един и същ копнеж по утопия.

Понякога Рой се изумяваше от сложността на интелекта си.

— Може ли човек да живее с този белег, макар да е възможно да се оперира, за да го направи не така очебиен? Имам предвид, освен ако не е в състояние да плати за хирургичната намеса.

— О, цената не би била препятствие. Ако пациентът няма пари и правителството не иска да плати, човекът пак ще бъде лекуван.

— Тогава защо не би се оперирал?

Мондело сви рамене и отмести настрана снимките.

— Вероятно се страхува от болка.

— Не мисля така. Не и този човек.

— Или от лекари, болници, остри инструменти и упойки. Има безброй фобии, които пречат на хората да се оперират.

— Този човек не страда от фобии — каза Рой и прибра снимките в кафявия плик.

— Може да се дължи на чувство за вина. Ако е оцелял след злополука, в която другите са били убити, той би изпитвал чувство за вина. Особено ако загиналите са били хора, които е обичал. Той мисли, че с нищо не е по-добър от тях и се пита защо е бил пощаден, докато те са умрели. Изпитва угризения, че е жив. И да страда с белега, е начин на изкупление.

Рой се намръщи и стана.

— Може би.

— Имал съм пациенти с такъв проблем. Не искат да се оперират, защото вината на оцелелия ги кара да мислят, че са заслужили белезите си.

— И това не звучи правдоподобно. Не и за този човек.

— Ако няма фобия и не страда от вината на оцелелия — каза Мондело, изпращайки Рой до вратата, — тогава може да се обзаложите, че изпитва вина за *нещо*. Той се самонаказва с белега. Напомня си за нещо, което би предпочел да забрави, но се чувства задължен да помни. И такива случаи съм виждал.

Докато хирургът говореше, Рой изучаваше лицето му, заинтригуван от изящно оформената структура на костите. Той се запита доколко ефектът се дължи на природата и доколко е постигнат с намесата на пластичната хирургия. Но знаеше, че е нетактично да попита.

Рой стигна до вратата и рече:

— Докторе, вярвате ли в съвършенството?

Мондело изглеждаше леко озадачен.

— Съвършенството?

— Съвършенството на личността и обществото. Един по-добър свят.

— Ами... Мисля, че винаги съм се стремил към това.

— Добре — усмихна се Рой. — Знаех, че е така.

— Но смятам, че съвършенство не може да бъде постигнато.

Усмивката на Рой се смрази.

— Но аз виждам съвършенство тук-там. Може би не съвършенство във всяко отношение, но отчасти.

Мондело се усмихна снизходително и поклати глава.

— Идеята на един човек за съвършенство и ред е разбирането на друг за хаос. За един съвършената красота е представата на друг за

уродливост.

Рой не харесваше такива изявления. Намекът беше, че утопията е и ад. Изгарящ от нетърпение да убеди Мондело в алтернативния възглед, Рой каза:

— В природата съществува съвършена красота.

— Винаги има недостатък. Природата ненавижда симетрията, гладките повърхности, правите линии, реда — всичко, което свързваме с красотата.

— Наскоро видях жена със съвършени ръце. Безупречни. Без недостатък. Изящно оформени.

— Пластичният хирург гледа на човешката форма с по-критично око от другите хора. Виждал съм множество недостатъци.

Самочувствието на лекаря ядоса Рой.

— Трябваше да ви донеса онези ръце. Поне едната. Ако я бяхте видели, щяхте да се съгласите с мен.

Изведнъж Рой осъзна, че е на път да разкрие неща, които биха наложили незабавната екзекуция на хирурга.

Разтревожен, че вълнението му ще го накара да направи друга, по-груба грешка, Рой не се задържа повече. Благодарни на хирурга за сътрудничеството и излезе от бялата стая.

Февруарската слънчева светлина на паркинга пред клиниката беше по-скоро бяла, отколкото златиста. Въздухът беше резлив. Редицата палми по края хвърляха сенки, източени на изток. Захлаждаше се.

Рой пхна ключа в стартера, включи двигателя и в същия миг пейджърът му иззвъня. Погледна малкия екран и видя номер с код на регионалния офис в центъра на Лос Анджелис и се обади по клетъчния си телефон.

Те имаха голяма новина за него. Бяха проследили Спенсър Грант и замалко не го бяха хванали в Лас Вегас. И сега той бягаше. Някъде в пустинята Мохаве. „Лиърджет“ очаквал Рой, за да го закара в Невада.

Спенсър караше нагоре по едва забелязващия се склон между двете буйни реки. Ивицата от мокър пясък непрекъснато се стесняваше. Търсейки къс скалиста почва, където да спре и да изчака бурята да премине, Спенсър бе възпрепятстван от все по-намаляващата

видимост. Облаците бяха толкова плътни и черни, че денят в пустинята беше мрачен като в дълбините на море. Дъждът се лееше в библейски количества и чистачките не смогваха да изчистят предното стъкло. И макар че фаровете бяха запалени, теренът отпред се виждаше неясно.

На небето проблясваха огромни огнени камшици. Ослепителната пиротехника ескалира в почти непрестанни светкавици и отгоре започнаха да се спускат ярки стрели, сякаш зъл ангел, пленник на бурята, гневно изпробваше здравината на лъка си. Но дори непостоянната светлина не озаряваше нищо. Навсякъде се струпваха рояци от пулсиращи сенки, които засилваха мрака и объркването.

Изведнъж, на около петстотин метра на запад се появи синя светлина, сякаш от друго измерение, и бързо се придвижи на юг.

Спенсър присви очи и се вторачи в дъжда и тъмата, опитвайки се да разбере какво е естеството и размерите на светещия предмет. Детайлите останаха мъгляви.

Синята светлина зави на изток, измина неколкостотин метра и свърна на север, към форда. Беше сферична и сияеше.

— Какво е това, по дяволите?

Спенсър намали, за да може да види по-добре странното сияние.

Когато стигна на стотина метра от форда, предметът зави на запад, към мястото, откъдето се бе появил, после се смали, превръщайки се в точка, издигна се, припламна и изчезна.

Още преди да е угаснала първата светлина, Спенсър забеляза втора. Той спря и погледна на северозапад.

Синият пулсиращ предмет се движеше невероятно бързо, следвайки странен, спираловиден маршрут, който го доближи до форда, сетне внезапно се завъртя като фойерверк и изчезна.

И двата сияещи предмета бяха безшумни и се носеха като привидения над опустошената от бурята пустиня.

Въпреки че обикновено беше скептично настроен към всички мистични неща, през последните няколко дни Спенсър имаше чувството, че е прекрачил прага на неизвестността и нереалността. Животът в родината му се бе превърнал в мрачна фантазия, изпълнена с магии, досущ роман за страни, където управляват магьосници, бродят дракони и тролове ядат деца. В сряда през нощта той бе минал през невидима врата между реалността и някакво друго място. И в тази нова реалност Валери беше неговата съдба. Намереше ли я, тя

щеше да бъде нещо като вълшебната лупа, която завинаги щеше да промени зрението му. Всички загадки щяха да се изяснят, но отдавна известните и познати неща отново щяха да станат загадъчни.

Спенсър усещаше всичко това в костите си, както болният от артрит предчувства приближаването на бурята, преди на хоризонта да се покаже първият облак. Появата на двете сини сфери, изглежда, потвърждаваше, че Спенсър е на правилния път да намери Валери, пътувайки през странно място, което щеше да го преобрази.

Той погледна четириногия си спътник с надеждата, че Роки се е вторачил там, където бе изчезнала втората светлина. Нуждаеше се от потвърждение, че не си бе въобразил светлините, макар и подкрепата да идваше от куче. Но Роки се беше свил на кълбо и трепереше от ужас. Главата му още беше наведена, а очите — затворени.

Вдясно от форда, в бушуващите води, се отрази светкавица. Реката беше много по-близо, отколкото Спенсър предполагаше. Речното корито се бе разширило драстично през изминалата минута.

Приведен над волана, Спенсър зави и се насочи към друга част на все по-стесняващата се ивица земя. Подкара напред, търсейки стабилна скала и питайки се дали загадъчната пустиня Мохаве ще му поднесе още изненади.

На небето, на двеста метра пред форда и вляво, изскочи трета синя мистерия, досущ експресен асансьор. После плавно спря и затрептя над земята, като бързо се въртеше.

Сърцето на Спенсър заблъска болезнено в гърдите. Той дръпна крака си от педала на газта. Намираше се на тънката граница между чудото и страха.

Светлият предмет се стрелна право към него. Беше голям като камион, но въпреки това детайлите бяха неясни. Движеше се безшумно. Сякаш не беше от този свят. Беше се насочил към сблъсък. Спенсър настъпи газта. Светлината свърна в посока, противоположна на движението на форда, уголеми се, припламна ярко и изпълни колата със синьо сияние. За да бъде по-малка мишена, Спенсър зави надясно, натисна спирачките и обърна форда с гръб към приближаващия се предмет, който разпръскваше сапфирени искри. По стъклата на колата проблеснаха десетки електрически дъги.

Ослепително синята, съскаща светлина обгърна Спенсър, който в същия миг разбра, че е станал свидетел на едно от най-редките

природни явления. Кълбовидна мълния. Не беше съзнателно същество, нито извънземна сила, както си бе въобразил. Нито го дебнеше, нито го изкушаваше. Беше само елемент на бурята, обикновен като светкавица, гръмотевица или дъжд.

Благодарение на гумите си фордът беше безопасен. Веднага щом огненото кълбо се взриви върху тях, енергията му започна да се разсейва и бързо избледня до бледосиньо, като ставаше все по-неясна.

Сърцето му биеше от странно вълнение, сякаш Спенсър отчаяно предпочиташе да се срещне с нещо паранормално, макар и враждебно, отколкото да се върне в живот без чудеса. Въпреки че бе рядко срещано явление, кълбовидната мълния беше нещо твърде прозаично, за да задоволи очакванията му и разочарованието възвърна нормалния ритъм на сърцето му.

Фордът се разтресе и застрашително се наклони напред. Предният капак се обля в кална вода.

В паниката си, докато се опитваше да избегне синьото сияние, Спенсър бе завъртял волана силно надясно и бе спрял на брега на речното корито. Меката стена от пясък се свлече под тежестта на колата.

Сърцето му отново заби като обезумяло. Той забрави разочарованието си.

Спенсър превключи на задна скорост и леко натисна педала на газта. Фордът се придвижи назад, нагоре до разпадащия се склон.

От брега се срина още една част. Колата се наклони напред. Водата заля предния капак и стигна почти до стъклото.

Спенсър се отказа от предпазливостта и даде газ. Фордът отскочи назад и излезе от водата. Гумите затънаха в мекия, мокър пясък.

Брегът на речното корито беше твърде нестабилен и едва ли щеше да издържи. Двигателят изрева, гумите се завъртяха в коварната кал и колата се плъзна в потока.

— Мамка му — рече Спенсър, пое дълбоко въздух и затаи дъх, сякаш беше малко момче, което се готви да скочи във вир.

Водата стигна почти до покрива.

Разтревожен от апокалиптичния звук и движение, Роки нещастно изскимтя, все едно реагираше не само на текущите събития, но и на натрупалите се ужаси в целия му неспокоен живот.

Фордът започна да пори повърхността на водата, клатейки се като лодка в бурно море. Прозорците бяха затворени и студената вода не можеше да проникне вътре, но двигателят угасна.

Колата се понесе по течението. Водата се плискаше на десет-петнайсет сантиметра под страничните стъкла.

Разнесоха се различни звуци — барабаненето на дъжда по покрива и плискането и клокоченето на бушуващата вода.

Шум от процеждащи се капки привлече вниманието на Спенсър. Отнякъде във форда проникваше вода.

Дупката сигурно не беше голяма, но с всеки литър вода, влизащ вътре, колата ставаше по-тежка и накрая щеше да потъне. После щеше да започне да се търкаля по дъното на реката и прозорците да се строшат.

Двете предни врати бяха плътно затворени. Оттам не проникваше вода.

Докато фордът се носеше по течението, Спенсър се обърна и огледа багажното отделение. Прозорците бяха непокътнати. Задната седалка беше сгъната, затова не видя пода отдолу, но се съмняваше, че оттам влиза вода.

Под краката му обаче вече имаше два-три сантиметра вода.

Роки изскимтя.

— Всичко е наред — успокои го Спенсър.

Не плаши кучето. Не лъжи, но не го и плаши.

Двигателят бе угаснал, но отоплението още работеше. Водата нахлуваше през клапите отдолу. Спенсър ги затвори. Шумът на капките спря.

Докато колата подскочаше нагоре-надолу, фаровете осветяваха небето и струите пороен дъжд. После фордът се отклони от курса си и лъчите трескаво започнаха да се стрелкат ту наляво, ту надясно, сякаш разрязваха отвесните брегове на речното корито. В калния поток плаваха буци пръст, които разплискваха бяла пяна. Спенсър угаси фаровете. Сивият свят не беше така хаотичен.

Чистачките работеха. Спенсър не ги изключи. Трябваше да вижда какво става, доколкото можеше.

Нямаше да чувства толкова силно напрежение, ако като Роки наведеше глава, затвореше очи и чакаше съдбата да прави с него каквото желае. Преди седмица Спенсър може би щеше да постъпи

точно така. Но сега тревожно се взираше напред, а ръцете му се бяха вкопчили в безполезния волан.

Той се изненада от ожесточеността на желанието си да оцелее. Преди да прекрачи прага на „Червената врата“, Спенсър не очакваше нищо от живота, само да запази достойнство и да умре, без да се срамува.

Заедно с форда по водите на буйната река се носеха почернели трънаци, изкоренени кактуси, туфи трева, досущ косите на удавници, и жълтеникави трески и клони, които се блъскаха и драцеха вратите на колата. Обзет от емоционален смут, равняващ се на бурята в природата, Спенсър знаеше, че е безпомощен като треските и клоните, но поне беше *жив*.

Течението изведнъж се спусна три-четири метра надолу и фордът се понесе във въздуха. После се гмурна в бушуващите води и мрака. Движението тласна Спенсър напред, после назад. Главата му се блъсна в облегалката. Колата падна на дъното на реката, изплава на повърхността и отново се понесе по течението.

Роки още седеше на седалката. Беше се свил на кълбо и вкопчил нокти в тапицерията.

Спенсър нежно го погали по врата.

Кучето не вдигна глава, но се обърна към господаря си и погледна изпод вежди.

До междушатска магистрала 15 имаше около петстотин метра. Спенсър бе изумен, че фордът е стигнал толкова далеч за толкова кратко време. Течението беше по-бързо, отколкото изглеждаше.

Магистралата бе построена върху огромни бетонни колони. През замъгленото предно стъкло и поройния дъжд подпорите на моста изглеждаха многобройни, сякаш правителствени инженери бяха проектирали строежа предимно за да наляят милиони долари в джоба на сенаторски племенник, занимаващ се с производство на бетон.

Средният проход между подпорите беше достатъчно широк, за да минат пет камиона, наредени един до друг. Но половината поток се пенеше през по-тесните пролуки между колоните от двете страни на главния канал.

Фордът преодоля поредица бързеи. Водата се плискаше по стъклата. Течението набираше скорост.

Роки трепереше по-силно от всякога и дишаше учестено.

— Успокой се, приятелю. Спокойно. И не пишкай на седалката. Чу ли?

По междуущатска магистрала 15 се движеха коли и камиони. Аварийни светлини хвърляха червени отблясъци в дъжда там, където мотористи бяха спрели, за да изчакат поройния дъжд.

Мостът застрашително се извиси пред форда, който бе набрал страховита скорост и силно се клатеше. На Спенсър започна да му се повдига.

— Не пишкай на седалката — повтори той.

Вече не говореше само на кучето.

Той бръкна в подплатеното с вълна джинсово яке и мократа си риза и извади зеления като нефрит медальон от сапунен камък, окачен на златна верижка. От едната страна беше гравирана глава на дракон, а от другата — също така стилизиран фазан.

Спенсър ясно си спомни елегантния кабинет без прозорци под „Китайска мечта“. Усмивката на Луис Лий. Папийонката и тирантите му. Спокойния му глас. „Понякога ги давам на хора, които явно се нуждаят от тях.“

Той стисна в шепа медальона. Почувства се като малко дете, но не го пусна.

До моста оставаха петдесет метра. Фордът щеше да мине в опасна близост до гората от колони вдясно.

Фазани и дракони. Благополучие и дълъг живот.

Спенсър си спомни статуята на Куан Ин до вратата на ресторанта. Спокойна, но бдителна. Предпазваща от завистливи хора.

„Вярвате в това, след като сте имали такъв живот?“

„Трябва да вярваме в нещо, господин Грант.“

На десет метра от моста буйното течение повдигна колата, пусна я и я наклони на дясната ѝ страна, после на лявата. Водата шумно се плискаше по вратите.

Фордът мина покрай първата колона. Сетне покрай втората. С ужасяваща скорост. Нивото на реката беше толкова високо, че долната страна на моста беше само на трийсетина сантиметра от покрива. Колата прелетя покрай третата и четвъртата подпора. Все по-близо до тях.

Фазани и дракони.

Течението отдалечи форда от колоните и го запрати във внезапно появилия се водовъртеж в бурната повърхност. Калната вода стигна до стъклата. Реката подмяташе насам-натам колата, докато накрая отново я повдигна и я блъсна в следващата подпора. Трясъкът беше силен като експлозия. Роки изляя.

Ударът запокити Спенсър вляво. Главата му се удари в стъклото. Въпреки бученето на пороя, той чу, че стъклото се напука на милион тънки като косъм цепнатини.

Спенсър изруга и докосна главата си. Нямаше кръв. Само учестено пулсиране, съответстващо на сърдечния му ритъм.

Прозорецът представляваше мозайка от хиляди миниатюрни парченца, които се държаха на гумените уплътнения.

Стъклото от страната на Роки като по чудо бе останало непокътнато. Но вратата беше издута навътре. От рамката капеше вода.

Изведнъж събрал смелост да погледне какво става, Роки вдигна глава. Вторачи се в обезумялата река и изскимтя.

— По дяволите — рече Спенсър. — Изпишай се на седалката, ако искаш.

Фордът потъна в друг въртоп.

Бяха изминали две трети от пътя под магистралата.

През изкривената рамка на вратата започна да пръска свистяща, тънка като игла струя вода. Роки изджавка.

Колата не се блъсна отново в колоните, но реката я повдигна, сякаш преодоляваше огромно препятствие на дъното и я блъсна в ниската долна част на моста.

Вкопчил се с две ръце във волана и твърдо решен да не се остави да бъде изхвърлен през страничния прозорец, Спенсър не бе подготвен за внезапния подскок нагоре. Той се смъкна надолу по седалката, когато покривът се смачка, но не достатъчно бързо. Главата му се удари в тавана.

Пред очите му изскочиха искри. Почувства силна болка. По лицето му потече кръв. Парещи сълзи. Зрението му се замъгли.

Течението понесе форда надолу и Спенсър опита да се надигне. Главата му се замая от усилието, затова той отново се отпусна на седалката, като дишаше учестено.

Скоро сълзите му станаха черни като мастило. Не виждаше нищо.

Перспективата да ослепее го хвърли в паника, а оттам дойде и прозрението — не бе ослепял, слава Богу, но изпаднаше в безсъзнание.

Спенсър отчаяно се съпротивляваше. Припаднеше ли, може би никога нямаше да се свести. Той с усилие се крепеше на границата между двете състояния. После в мрака се появиха стотици сиви петна, уголемиха се, образуваха сложни матрици от светлина и сенки и Спенсър видя вътрешността на форда.

Изтегли се нагоре, доколкото му позволяваше смачкания покрив и едва не припадна отново. Внимателно докосна кървящата си глава. Раната не беше смъртоносна.

Пак се озоваха на открито пространство. Дъждът барабанеше по колата.

Акумулаторът още не се беше изтощил, защото чистачките работеха.

Фордът смело се клатушкеше в средата на реката, която ставаше все по-широка. Вероятно трийсет и пет метра. Още малко и щеше да прелее извън бреговете. Един Господ знаеше колко бе дълбока. Течението се успокои, но продължаваше да се движи бързо.

Роки се бе вторачил във водата отпред и издаваше жаловити звуци на безпокойство. Не клатеше глава и не се радваше на скоростта. Изглежда, нямаше доверие нито на природата, нито на господаря си.

— Добрият, стар господин Роки — с обич каза Спенсър и обезпокоен установи, че фъфли.

Въпреки притесненията на кучето Спенсър не виждаше непосредствена опасност. В продължение на няколко километра потокът се носеше безпрепятствено напред, после изчезваше в дъжда, мъглата и сивата светлина на забуленото в облаци слънце.

От двете страни на реката имаше пустинни равнини, които не бяха съвсем голи. Тук-там се виждаха мескити, туфи жилава трева и криви скалисти възвишения — природни образувания, но придобили странната геометрия на храмове на древнокелтски жреци.

Нова болка прониза главата на Спенсър. Пред очите му неумолимо се спусна мрак. Вероятно бе изгубил съзнание за минута. А може би за час. Не сънува. Само изпадна в безвременна тъма.

Когато се свести, по лицето му плющеше студен дъжд и хладен вятър. Множеството гласове на реката мърмореха, съскаха и се кикотеха още по-силно от преди.

Той застана неподвижно и се запита защо шумът е толкова силен. Мислите му бяха объркани. Накрая осъзна, че страничният прозорец се е разбил, докато бе изпаднал в безсъзнание. Целият беше обсипан с дребни стъкълца.

Водата на пода бе стигнала до глезените му. Краката му бяха почти вкочанени от студ. Спенсър ги опъна и размърда пръсти. Реката беше само на два-три сантиметра от долната част на прозореца. Макар да се движеше бързо, потокът не беше толкова буен, вероятно защото се бе разширил. Ако речното корито се стесни или релефът се промени, течението отново щеше да стане силно, да наводни колата и да я потопа.

Съзнанието на Спенсър не беше достатъчно прояснено, за да подаде сигнал за тревога. И той изпита само леко безпокойство.

Трябваше да намери начин да запуши дупката, която се бе отворила на мястото на прозореца, но проблемът изглеждаше непреодолим. Преди всичко трябваше да помръдне, за да предприеме нещо, но Спенсър не искаше да се движи.

Единственото му желание беше да заспи. Чувстваше се ужасно уморен. Изтощен.

Главата му клюмна надясно и той видя кучето, което седеше на седалката до него.

— Как си, приятелю?

Езикът му бе надебелял, сякаш бе изпил десетина бири.

Роки го погледна, сетне отново се вторачи в реката отпред.

— Не се страхувай, приятелю. Те ще победят, ако се боиш. Не им позволявай да спечелят. Не можем да си го позволим. Трябва да намерим Валери. Преди онзи негодник да го е сторил. Той е там. Непрекъснато... дебне.

Мислейки за жената и изпитвайки силно безпокойство, Спенсър Грант продължи да се носи по бурните води на течението. Мърмореше несвързано и търсеше нещо непознато и непознаваемо. Бдителното куче мълчаливо седеше до него. Дъждът тракаше по смачкания покрив на форда.

Спенсър вероятно отново изгуби съзнание. А може би само затвори очи. Но когато краката му се изплъзнаха от педала за спирачката и цопнаха във водата, която вече бе стигнала до половината

на прасците му, той вдигна пулсиращата си глава и видя, че чистачките са спрели. Акумулаторът се бе изтощил.

Реката беше бърза като експресен влак. И буйна. Калната вода се плискаше до рамката на счупеното стъкло.

На повърхността на течението плаваше умрял плъх. Дълъг и лъскав. Едното от немигащите му, безжизнени очи се бе вторачило в Спенсър. Острите зъби бяха оголени. Дългата, отвратителна опашка беше твърда като тел, странно нахъдрена и сгърчена в спазъм.

Плъхът уплаши Спенсър. Затаил дъх и с разтуптяно сърце от страх, познат от кошмарите, той знаеше, че ще умре, ако водата изтласка плъха в колата. Защото това не беше обикновен плъх, а самата Смърт, вик в нощта, бухане на бухал, проблясващо острие, мирис на гореща кръв, катакомби, миризма на цимент и на нещо по-лошо, краят на детската невинност, вратата към ада, стоята наред с небитието. Всичко това беше в студената плът на мъртвия гризач. Докоснеше ли го, Спенсър щеше да крещи, докато белите му дробове се пръснеха и заедно с последния дъх пред очите му щеше да падне мрак.

Трябваше да намери някакъв предмет, с който да избуца плъха по-надалеч. Но Спенсър беше твърде слаб, за да потърси нещо. Ръцете му бяха отпуснати на коленете и дори опитът да свие пръсти в юмрук, изискваше повече сила, отколкото можеше да събере.

Може би раната на главата му беше по-сериозна, отколкото отначало му се бе сторило. Спенсър се запита дали тялото му не започва да се парализира. Но дори да беше така, той се зачуди дали това има значение.

На небето блесна светкавица. Яркото отражение преобрази тъмното око на плъха и го превърна в ослепително бял кръг, който сякаш се присви, за да се вторачи още по-проницателно в Спенсър.

Той имаше чувството, че ужасеният му поглед ще привлече плъха като магнит, и отмести очи. Загледа се напред. В реката.

Макар че се потеше обилно, в същото време Спенсър трепереше от студ. Дори белегът му беше студен и вече не пламтеше. Кожата му беше ледена, но белегът — все едно замръзнала стомана.

Той примига и се вторачи в реката, която набираще скорост и препускаше към единствената интересна особеност в инак отегчителния пейзаж от леко наклонени равнини.

От север на юг през пустинята Мохаве, чезнещ в мъгла, се извисяваше скален хребет, някъде висок седем-осем метра, а другаде — едва метър и двайсет. Макар да беше природна геоложка характеристика, образуването беше странно ерозирано и тук-там имаше пробити от вятъра дупки, наподобяващи руини на огромна крепост, построена и унищожена в епоха на непрестанни войни, хиляда години преди първите писмени анали. Покрай някои от повисоките части имаше рушащи се и неравно назъбени парапети. На места повърхността беше надупчена, сякаш вражеска армия бе пробила там крепостта.

Спенсър се съсредоточи върху фантазията за древния замък, изграден върху стръмната канара, за да отвлече вниманието си от мъртвия плъх, който плаваше до счупеното стъкло на форда.

Тъй като съзнанието му беше замъглено, отначало Спенсър не се притесни, че реката го носи към назъбените стени на онази крепост. Постепенно обаче осъзна, че приближаващият сблъсък може да бъде катастрофален. Ако течението прокараше форда през някоя от пролуките и сетне по-нататък, странните скални образувания щяха да бъдат само интересна гледка. Но ако колата се блъснеше в една от създадените от природата порти...

Хребетът минаваше напреки през речното корито, но беше пробит на три места от пороя. Най-широката дупка беше петнайсет метра в диаметър и се намираше вдясно. От двете ѝ страни бяха южният бряг и висока шест метра кула от тъмен камък, извисяваща се над водата. Най-тесният проход — по-малък от два метра и половина — беше в средата, между кулата и друга купчина скали — широка три и висока три и половина метра. Между купчината и брега вляво, където крепостта отново се издигаше и продължаваше далеч на север, имаше трети проход, широк седем-осем метра.

— Ще успеем — каза Спенсър и се опита да протегне ръка към кучето, но не можа.

Фордът бавно се носеше към най-широката пролука, до която оставаха стотина метра.

Спенсър не можеше да откъсне очи от умрелия плъх. Вкочанената опашка беше изпъстрена с розови и черни петна.

В съзнанието му премина спомен — *плъхове в тясно пространство, изпълнени с омраза червени очи в мрака, плъхове в*

катакомби, а по-нататък — стаята в края на небитието.

Спенсър потрепери от погнуса и погледна напред. Предното стъкло беше замъглено от дъжда. Въпреки това той видя твърде много. Фордът се бе приближил на петдесет метра от точката, където реката се разделяше и вече не се носеше към най-широката дупка. Беше се насочил наляво, към прохода в средата, най-опасния от трите.

Каналът се стесни. Скоростта на водата се увеличи.

— Дръж се, приятелю. Дръж се.

Спенсър се надяваше потокът да ги изтласка наляво, към северната пролука. Но течението стана по-бавно. Нямаше да стигнат до северната порта. Щяха да профучат през средата.

Останаха петнайсет метра. Десет.

Дори да минеха през средата, пак щеше да им е необходим малко късмет. Защото в момента се носеха с лудешка скорост към високия седем-осем метра проход в скалата вдясно от центъра.

Може би колата щеше само леко да закачи канарата или дори да се плъзне на един пръст разстояние от нея.

Бяха толкова близо, че Спенсър вече не виждаше основата на каменната кула.

— Моля те, Господи.

Предната броня се блъсна в скалата. Ударът беше толкова силен, че Роки отново падна на пода. Десният преден калник се откъсна и отплава по течението. Капакът се огъна, сякаш бе направен от станиол. Предното стъкло се пръсна на парчета, но вместо да обсипят Спенсър, стъклата се изляха като водопад върху таблото.

Миг след сблъсъка фордът спря във водата под ъгъл на посоката на течението. Сетне бушуващият порой го подхвана и започна да го обръща.

Изумен, Спенсър отвори широко очи. Колата се обръщаше напреки на реката. Нямаше да може да мине между двете скални образувания. Пролуката беше твърде тясна. Щеше да се заклеши. И после бушуващата вода щеше да наводни форда или да запокити някой пън през счупеното стъкло.

Колата продължаваше да описва дъга наляво. Водата стигна до половината на страничното стъкло. Задната част се блъсна във втората скала и водата заля Спенсър, понасяйки умрелия плъх, който бе останал в орбитата на форда.

Плъхът се плъзна по обърнатите нагоре длани на Спенсър и спря на седалката между краката му. Вкочанената опашка се проточи по дясната му ръка.

Катакомбите. Огнените очи, гледащи от сенките. Стаята в края на небитието.

Той се опита да изкрещи, но чу само задавено ридание като на дете, ужасено до смърт.

Вероятно полупарализиран от удара по главата и несъмнено вцепенен от страх, Спенсър все пак съумя да извърши конвулсивно движение и да изхвърли плъха от седалката. Гризачът цамбурна в дълбоката до половината на пресеца кална вода на пода. Спенсър не го виждаше, но животното беше там, долу и плаваше между краката му.

„Не мисли за това.“

Виеше му се свят, сякаш няколко часа се бе возил на въртележка, и зрението му беше замъглено.

Вече не ридаше, а с дрезгав, измъчен глас повтаряше:

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам...

Изпадайки в делириум, Спенсър знаеше, че не се извинява на кучето, нито на Валери Кийн, на която явно вече нямаше да помогне, а на майка си, защото не я бе спасил. Тя беше мъртва от повече от двайсет и две години. Той беше едва осемгодишен, когато майка му почина, твърде малък, за да я спаси, но въпреки това изпитваше огромна вина и само мълвеше: „Съжалявам.“

Течението тласна форда към каменната порта. Предната и задната броня стържеха и тракаха по назъбените скали. Колата скърцаше и стенеше. Течението я въртеше, подхвърляше, подмяташе, блъскаше и буташе напред.

Огромната сила на потока повдигна форда. Тъмната вода се плисна по стъклото от страната на Роки, който не смееше да се покатери на седалката.

Със силата на волята си Спенсър потисна световъртежа и видя, че скалата, минаваща през средата на речното корито, не е толкова широка, колкото мислеше. От входа до изхода каменният коридор беше не повече от четири метра.

Скоростта на течението блъсна форда три метра навътре в прохода и го заклеши между скалите.

Колата застана неподвижно и отново най-силният звук, който се чуваше, беше барабаненето на дъжда — по-шумен от преди, макар и не така пороен. А може би това беше само илюзия, защото Спенсър беше отвратен до смърт от този звук.

Роки пак се бе изкатерил на седалката. От козината му капеше вода. Изглеждаше нещастен.

— Много съжалявам — каза Спенсър.

Борейки се с отчаянието и настойчивия мрак и без да е в състояние да погледне в доверчивите очи на кучето, Спенсър се обърна към страничното стъкло, към реката, от която доскоро се бе страхувал и мразил, но в чиито обятия сега копнееше да се хвърли.

Но реката не беше там.

Той помисли, че халюцинира.

Планините в далечината, очертаваща хоризонта, бяха забулени от стихията на дъжда и в облаци. Към онези върхове не лъкатушеше река. Всъщност между форда и планините сякаш нямаше нищо. Пейзажът приличаше на картина, в която художникът не бе оставил на преден план нищо.

Сетне, почти като насън, Спенсър осъзна, че не вижда добре. Сетивата му бяха замъглени както от очакване, така и от объркване. Платното, в края на краищата, не беше празно. Спенсър само трябваше да промени гледната си точка, да сниши поглед и да види тристаметровата пропаст, в която се спускаше реката.

Дългата верига от назъбени скали, която бе помислил за планина в иначе равната пустиня, всъщност беше неравният ръб на опасна канара. Пясъчната низина от неговата страна бе ерозирала с течение на годините и бе станала по-ниска от скалата. Отвъд нямаше равнина, а гладък камък, в който с апокалиптичен рев падаше водата.

Спенсър погрешно бе предположил, че засилилият се шум на дъжда е въображаем. Всъщност това беше грохотът на три водопада, отдалечени на трийсетина метра един от друг и разбиващи се на триста метра надолу в пропастта.

Спенсър не виждаше пенещите се водопади, защото фордът висеше точно над тях. Той нямаше сили да се облегне на вратата и да се наведе през прозореца, за да погледне. Колата се крепеше над най-тесния от трите водопади и само двете скали отстрани не й позволяваха да се понесе надолу по течението.

Спенсър се зачуди как да се измъкне жив от форда и от реката. Рискът изсмукваше от него и малкото енергия, която му бе останала. Първо трябваше да си почине. После щеше да мисли.

От мястото, където се намираше, виждаше широката долина отдолу и змиевидно криволичето течение на водата след водопадите. Дългата струя и изкривената под ъгъл гледка предизвикаха нов пристъп на световъртеж и Спенсър извърна глава, за да не припадне.

Твърде късно. Движението на фантомната въртележка му оказва въздействие. Скалите и дъждът се завъртяха в спирала, която го повлече надолу.

...И там, в нощта, зад хамбара, аз още се страхувам от връхлетелия ангел, който се оказа бухал. Необяснимо защо, когато видението на майка ми като ангел с крила се оказва фантазия, аз съм обсебен от друг неин образ — окървавена, свита на кълбо, гола, мъртва в канавката, на сто и трийсет километра от дома, така както я бяха намерили преди шест години. Всъщност тогава не я видях в това състояние, нито дори на снимка във вестника, само чух сцената, описана от неколцина мои съученици, зловни малки копелета. Да, след като бухалът изчезна в лунната светлина, макар да се опитвам, не мога да задържа видението на ангела, нито да се отърся от ужасния образ на обезобразения труп, въпреки че и двете са плод на въображението ми и би трябвало да съумея да ги контролирам.

Стъпвайки безшумно, аз продължавам да вървя към задната страна на хамбара, където от петнайсет години няма нито сено, нито животни. Познавам го много добре, но въпреки това тази нощ хамбарът ми се струва различен, някак променен, и ме кара да се чувствам неспокоен.

Нощта е странна. И аз съм странно момче, изпълнено с въпроси, които не се осмелявам да си задам. Търся отговори в онази юлска нощ, а отговорите са в мен. Трябва само да ги потърся. Нещо в структурата на живота се е променило, но аз си внушавам, че не е така. Аз съм странно момче, което крие тайни от себе си и ги пази така добре, както светът съхранява тайната на своя замисъл.

В тайнствената, тиха нощ аз предпазливо се промъквам към шевролета, който виждам за пръв път. На предната седалка няма никой. Слагам ръка на капака и усещам, че двигателят е още топъл. Металът се охлажда, като леко пука и трака. Минавам отстрани, покрай изрисуваната на микробуса дъга и отварям задната врата.

Вътре е тъмно, но бледата лунна светлина се процежда през предното стъкло и разкрива, че и отзад няма никой. Виждам, че шевролетът е двуместен, макар че изработеният по поръчка интериор ме подвежда да очаквам луксозно превозно средство за развлечения.

Още долавям нещо зловещо в микробуса — освен елементарния факт, че не е местен. Търсейки причината за това чувство, аз се навеждам през отворената врата и присвивам очи. Трябваше да взема фенерче. Изведнъж усещам смрад на урина. Някой е пишкал в задната част на шевролета. Странно. Господи! Разбира се, може да е било куче, но въпреки това е отвратително.

Затаявам дъх, сбърчвам нос и се отдръпвам от вратата, после се навеждам да видя регистрационния номер. Колорадо.

Исправям се.

Заслушвам се.

Тишина.

Хамбарът чака.

Подобно на много хамбари, построени в студен край, където често вали, постройката първоначално е била без прозорци. Дори след драстичната промяна в интериора, единствените прозорци са двата в южната страна на първия етаж и четирите на предната част на първия етаж.

Тъмни са. В хамбара е тихо.

В северната стена има един-единствен вход.

Отдалечавам се от шевролета и се колебая, прахосвайки ценни секунди.

От разстояние шест-седем метра, под луната, която скрива със сенките си, но и същевременно разкрива с млечната си светлина, аз виждам, че северната врата е открехната.

Подсъзнателно вероятно съзнавам какво трябва да направя. Но от друга страна, нещо в мен настоява да се върна в леглото, да забравя вика, който ме събуди от съня за майка ми и да спя до края на нощта. На сутринта, разбира се, ще трябва да продължа да живея в мечтата,

която измислих — пленник на живота на самозаблуда, докато истината и реалността са напъхани в забравена кесия някъде в паметта ми. Може би тежестта на тази кесия е твърде голяма и конците по шевовите са започнали да се късат. Вероятно подсъзнателно вече съм решил да сложа край на мечтата си.

А може би изборът, който правя, е предопределен и няма нищо общо с агонията на подсъзнанието, нито със съзнанието ми или с пътеката на съдбата, по която вървя, откакто съм роден. Може би изборът е илюзия и единствените пътища в живота са онези, обозначени на картата в мига на нашето зачатие. Моля се на Бога съдбата да не е от желязо, а от нещо, което може да се огъва и преоформя от силата на състраданието, честността, добротата и добродетелта, защото инак няма да мога да понеса човека, в който ще се превърна и нещата, които ще правя, нито факта, че това ще бъда аз.

Но в онази юлска нощ, облян в пот и в същото време треперещ от студ, и едва четиринайсетгодишен, аз не мисля за всички тези неща. Не размишлявам върху тайните или съдбата. В онази нощ аз съм тласкан по-скоро от емоции, отколкото от интелект, от интуиция, а не от разум, и не толкова от любопитство, колкото от потребност. В края на краищата аз съм само на четиринайсет години.

Хамбарът чака.

Приближавам се до открехнатата врата.

Заслушвам се.

Тишина.

Бутвам вратата. Пантите са смазани, краката ми са боси и аз влизам безшумно...

Спенсър отвори очи и установи, че над пустинята е паднала нощ. Разбра, че е бил в безсъзнание най-малко пет-шест часа.

Главата му беше клюмнала на гърдите. Той се вторачи в дланите си, които бяха бели като тебешир и умолително обърнати нагоре.

Плъхът беше на пода на форда, макар че не го виждаше. Но беше там. В мрака. Плаваше във водата.

„Не мисли за това.“

Дъждът бе спрял. Не барабанеше по покрива. Спенсър беше жаден. Устата му бе пресъхнала, а устните — напукани.

Фордът леко се поклащаше. Реката се опитваше да го бутне през скалата. Проклетата, неуморна река.

Не. Това не беше обяснението. Шумът на водопада не се чуваше. Нощта беше тиха. Нямаше гръмотевици. Нито ромолене на вода.

Цялото тяло го болеше. Най-много главата и вратът.

Не можеше да събере сили, за да откъсне поглед от ръцете си.

Роки бе изчезнал.

Вратата от неговата страна беше отворена.

Фордът отново се разтресе. Изтрака и изскърца.

Жената се появи пред отворената врата. Първо се показва главата ѝ, сетне раменете. Ако се съдеше по тишината, поройният дъжд бе спрял.

Очите му бяха свикнали с мрака и хладната лунна светлина, проблясваща през дрипавите облаци и Спенсър позна жената.

С глас, сух като изтляла жарава, но без да пелтечи, той каза:

— Здравсти.

— Здравсти.

— Качи се.

— Благодаря. Ще го сторя.

— Добре.

— Харесва ли ти тук?

— Повече от съня.

Тя влезе във форда, който се разклати още по-силно от преди.

Движението разтревожи Спенсър. Не защото се притесняваше, че колата ще се отмести и ще падне, а защото отново му се зави свят. Страхуваше се, че ще се събуди от този сън и ще се върне в юлския кошмар в Колорадо.

Тя седна на мястото на Роки и застана неподвижно, докато фордът спря да се клати.

— Изпаднал си в адски деликатно положение.

— Кълбовидна мълния — обясни той.

— Моля?

— Кълбовидна мълния.

— Да, сигурно.

— Блъсна колата в речното корито.

— Възможно е.

Беше му трудно да разсъждава и да се изразява ясно. Това му причиняваше болка и световъртеж.

— Помислих, че са извънземни — добави Спенсър.

— Извънземни?

— Дребни човечета. С големи очи. Спилбърг.

— Защо помисли, че са извънземни?

— Защото ти си чудесна — отговори той, макар че думите не изразиха онова, което искаше да каже. Въпреки оскъдната светлина Спенсър видя, че жената го погледна озадачено. Опитвайки се да намери по-подходящи думи и отново замаян от усилието, той рече: — Около теб сигурно стават чудни неща... Непрекъснато.

— О, да, аз съм център на същински фестивал.

— Сигурно знаеш чудни неща. Затова те преследват. Защото знаеш чудни неща.

— Взимаш ли наркотици?

— Бих взел два аспирина. Както и да е... Но не те преследват, защото си лош човек.

— Така ли?

— Да.

Тя се наведе към него и докосна челото му. Дори лекият ѝ допир го накара да трепне от болка.

— Откъде знаеш, че не съм лош човек?

— Беше мила с мен.

— Може да съм се преструвала.

Валери извади от якето си малко фенерче, повдигна клепача на Спенсър и насочи лъча към окото му. Светлината му причини болка. Всичко му причиняваше болка. Дори хладният вятър. А болката усилваше световъртежа.

— Била си мила и с Теда.

— Може би пак съм се преструвала.

— Не можеш да заблудиш Теда.

— Защо?

— Тя е мъдра.

— Вярно е.

— И прави огромни сладкиши.

Тя прегледа очите му и насочи вниманието си към раната на главата му.

— Неприятно. Кръвта вече се е съсирила, но раната трябва да бъде почистена и защитена.

— Ох!

— Откога кървиш?

— Сънищата не могат да те наранят.

— Мислиш ли, че си загубил много кръв?

— Боли.

— Защото не сънуваш.

Спенсър облиза напуканите си устни. Устата му беше пресъхнала.

— Жаден съм.

— Ей сега ще ти дам вода.

Валери сложи два пръста под брадичката му и отново надигна главата му. Това предизвика силен световъртеж, но Спенсър успя да каже:

— Не сънувам ли? Сигурна ли си?

— Напълно. — Тя докосна обърнатата му нагоре длан. — Можеш ли да стиснеш ръката ми?

— Да.

— Хайде, направи го.

— Добре.

Той сви пръсти около ръката ѝ.

— Не е зле. Вероятно гръбнакът ти не е увреден. Очаквах най-лошото.

Ръката ѝ беше топла и силна.

— Хубаво — рече Спенсър и затвори очи, но почти веднага ги отвори, за да не се върне в спомена.

— Вече можеш да пуснеш ръката ми — каза Валери.

— Не сънувам, така ли?

— Не.

Тя отново запали фенерчето и го насочи към пространството между седалката и таблото.

— Странно — рече Спенсър. — Щом не сънувам, тогава халюцинирам.

Валери щракна копчето за освобождаване на предпазния колан.

— Не се притеснявай — добави Спенсър.

— За какво? — попита тя, угаси фенерчето и го прибра в джоба на якето си.

— Че се изпишка на седалката.

Валери се засмя.

— Смахът ти ми харесва.

Тя още се смееше, докато внимателно го освобождаваше от предпазния колан.

— За пръв път те чувам да се смееш — добави той. — Досега дори не лаеше.

Валери отново се засмя.

— Ще ти купя нов кокал от необработена кожа.

— Много мило от твоя страна.

— Адски интересно.

— Да, определено.

— Всичко е толкова реално.

— На мен ми се струва *нереално*.

Макар че Спенсър остана предимно пасивен по време на процеса, измъкването от предпазния колан му причини толкова силен световъртеж, че видя три жени и три сенки на всичко, което се намираше в колата.

Уплаши се, че ще припадне, преди да е имал възможността да изрази чувствата си, и бързо заговори:

— Ти си истински приятел. Наистина. Идеалният приятел.

— Ще видим дали ще станем приятели.

— Ти си единственият ми приятел.

— Добре, приятелю, сега идва най-трудното. Как да те измъкна от тази развалина, като си безпомощен?

— Греша.

— Мислиш ли?

— Някога бях военен рейнджър. И ченге.

— Да, знам.

— Знам тае-куон-до.

— Може да ни послужи, ако ни нападне шайка ниндзи. Но в момента можеш ли да ми помогнеш да те измъкна оттук?

— Горещ-долу.

— Трябва да опитаме.

— Добре.

— Можеш ли да повдигнеш крака и да ги преместиш към мен?
— Не искам да безпокоя плъха.
— Тук има плъх?
— Мъртъв е, но... нали знаеш.
— Разбира се.
— Много ми се вие свят.
— Тогава почини си за минута.
— Много, много ми се вие свят.
— Не се вълнувай.
— Довиждане — каза Спенсър и се предаде на черния водовъртеж, който го обгърна и понесе.

...Отвъд задната врата на хамбара има малък коридор. Влизам. Тъмно е. Няма прозорци. Малката зелена лампа на алармената система ми осигурява достатъчно светлина, за да видя, че съм сам в коридора. Не затварям вратата след себе си, а я оставям откритата, както я заварих.

Подът изглежда черен, но всъщност е от лакиран чам. Вляво има баня и стая, където са складирани материали за рисуване. Вратите едва се забелязват на слабата зелена светлина, досущ неземно сияние в сън. Вдясно е кабинетът, а отпред, в дъното на коридора, е вратата на голямата галерия, откъдето зигзагообразно стълбище води към ателието на баща ми. Помещението горе заема целия втори етаж и има обърнати на север прозорци, под които е паркиран шевролетът.

Заслушвам се, но не чувам никакъв звук.

Никой не говори и не диша.

Електрическият ключ за осветлението е вдясно, но аз не го докосвам.

Отварям вратата на банята и влизам. Чакам да чуя звук, да доловя движение или да усетя удар. Нищо.

В склада също няма никой.

Тръгвам по дясната страна на коридора, тихо отварям вратата на кабинета и прекрачвам прага.

Неоновите лампи на тавана не са запалени, но има друга светлина — там, където не би трябвало да бъде. Жълта и неприятна.

Мъглява и странна. От загадъчен източник в отсрещната страна на стаята.

В средата на правоъгълното помещение има дълга маса. Два стола. И шкаф с пет чекмеджета.

Сърцето ми бие толкова силно, че ръцете ми се разтреперват. Свивам пръсти в юмруци, опитвайки да се овладеея.

Решавам да се върна в къщата, да си легна и да заспя.

Сетне изведнъж се озовавам до шкафа, макар че не си спомням да съм пристъпил в тази посока. Изглежда, съм извървял онези двайсет крачки в състояние на внезапно обзел ме сън. Нещо или някой ме призовава да вървя напред. Сякаш съм под хипноза и се подчинявам на безмълвна команда.

Заставам пред шкафа от чам, който се простира от пода до тавана и от единия до другия ъгъл на широката четири квадратни метра стая. Шкафът има три двойни високи и тесни врати.

Средната е отворена.

Отвъд вратите не би трябвало да има нищо друго, освен лавици, а на тях — кутии със стари квитанции за данъци, писма и документи.

Тази нощ лавиците, съдържанието им и задната стена на чамовия шкаф са отместени на около метър и половина назад в тайник — скрита стая, който виждам за пръв път. Противната жълта светлина идва от място отвъд шкафа.

Пред мен се намира същината на всички момчешки фантазии — таен проход към свят на опасности и приключения, към далечни звезди, към самия център на земята, към владения на тролове или пирати, или интелигентни човекоподобни маймуни, или роботи, към бъдещето или към епохата на динозаврите. Стълбица към загадъчността, тунел, през който мога да тръгна към героични приключения или спирка по пътя на странна магистрала, водеща към непознати измерения.

Накратко, развълнуван съм от мисълта за екзотичните пътешествия и възшебните открития, които вероятно ме очакват. Но инстинктът бързо ми подсказва, че в края на прохода има нещо по-странно и смъртоносно от извънземен свят или тъмница. Искам колкото е възможно по-бързо да се върна в безопасност под завивките. Извратената съблазън на ужаса и неизвестността ме напуска и

изпитвам внезапно желание да изляза от този кошмар наяве и да се впусна в не толкова опасните владения на съня.

Макар че не си спомням да съм прекрачил прага, вместо да хукна към къщата, аз се озовавам във високия шкаф. Мигам и установявам, че съм отишъл още по-нататък и продължавам да вървя към тайнственото пространство пред мен.

Виждам вестибюл. Два на два метра. Бетонен под. Стени от бетонни блокове. Гола крушка във фасунга на тавана.

Един бегъл поглед разкрива, че отдолу на задната стена на чамовия шкаф са монтирани малки колелца, които се плъзгат по релси.

Вдясно има врата. Обикновена, но тежка. От твърдо дърво. Боядисана е в бяло и тук-там боята е пожълтяла от годините. Но тази нощ вратата не изглежда нито бяла, нито жълта. От мястото около месинговата дръжка до горната част на вратата се извисяваха дъги от кървави отпечатьци и ярките им шарки правят незначителен цвѐта на фона. Осем, десет, дванайсет или повече отпечатьци от женски ръце. На длани и разперени пръсти. Всяка ръка отчасти застъпва предишната. Някои отпечатьци са размазани, други — ясни като в полицейско досие. Всички блестят и са влажни. Оставени неотдавна. Алените очертания напомнят на разперените криле на птица, която подскача, за да излети и да се извиси към небето, подгонена от страх. Вторачвам се в тях като хипнотизиран. Не мога да си поема дъх. Сърцето ми бие като обезумяло, защото отпечатьците излъчват непоносимото усещане за ужаса на жената, отчаянието и ожесточената съпротива срещу перспективата да бъде вкарана насила отвъд сивия бетонен вестибюл на онзи таен свят.

Не мога да продължа. Не искам. Аз съм само едно босоного момче, невъоръжено, уплашено и неподготвено за истината.

Не си спомням да съм помръднал, но дясната ми ръка е на месинговата дръжка. Отварям червената врата.

ВТОРА ЧАСТ

ПОСВЕЩАВА СЕ НА ИЗВОРА НА ПОТОКА

*По пътя, както си вървах,
един ден изведнъж се осъзнах.
Стъписах се, като видях
откъде идвах и накъде вървах.*

*Не беше този пътят, който
мислех.*

*Не беше туй мястото, което
търсех.*

*Не беше тоз сънят, във който
вярвах,
а само треска, която от
съдбата си докарах.*

*След малко ще поема по посока
нова.*

*До кръстопътя километър-два
остава.*

*Вътрешен огън пътя ми
озарява.*

*Отивам само там, накъдето
сърцето повелява.*

*По пътя както си вървах
един ден изведнъж се осъзнах.
Един ден изведнъж се осъзнах
по пътя, както си вървах.*

11.

В петък следобед, след като обсъди с доктор Мондело белега на Спенсър Грант, Рой Майро излетя със самолета „Лиърджет“ на агенцията. В ръката си държеше чаша добре охладено шардоне, а на коленете му имаше купа с фъстъци. Рой беше единственият пътник и очакваше, че след час ще бъде в Лас Вегас.

Няколко минути преди да се сниши за кацане, самолетът беше отклонен към Флагстаф, Аризона. Ниските части на Лас Вегас били залети от пороя, предизвикан от най-силната буря в Невада от десетилетие насам. Освен това светкавица бе повредила важни електронни системи на летище „Маккаран“, което временно не работело.

Когато самолетът се приземи във Флагстаф, получиха съобщение, че „Маккаран“ ще възобнови работа след около два часа. Рой остана на борда, за да не губи ценни минути да се връща от сградата на летището, когато пилотът научеше, че „Маккаран“ отново ще започне да приема и изпраща самолети.

Рой се свърза с „Мама“ във Вирджиния и използва огромната ѝ база данни, за да накаже капитан Харис Деското, полицаят, който го бе ядосал по-рано през деня. Деското не проявяваше уважение към по-висшите власти. Но много скоро, освен карибската си напевност, гласът му щеше да придобие нова нотка на смирение.

После Рой гледа документален филм на един от трите телевизора в пътническия салон на „Лиърджет“. Програмата беше за доктор Джак Кеворкян, наречен от медиите „Доктор Смърт“. Мисията в живота на Кеворкян беше да помага на неизлечимо болните, когато те изразяваха желание да извършат самоубийство, макар че законът го преследваше.

Рой се захласна в документалния филм. На няколко пъти се трогна до сълзи. По средата на програмата изпита желание да се наведе напред и да слага ръка на екрана всеки път, когато покажеха в едър план доктор Кеворкян. Долепил длан до благословеното лице на Кеворкян, Рой *усещаше* духовната му чистота и излъчването на светец и чувстваше силно възмущение.

В един справедлив свят, в общество, основано на истинско правосъдие, на Кеворкян щеше да бъде позволено да върши на спокойствие работата си. Рой остана потиснат, когато чу за страданията, причинени на доктора от регресивните сили.

Но Рой се успокои, щом научи, че бързо приближава денят, когато хората като Кеворкян няма повече да бъдат низвергнати. Лекарят щеше да бъде приет от благодарната нация. Щяха да му дадат кабинет, апаратура и заплата, съизмерима с приноса му за един по-добър свят.

Светът беше пълен с толкова много страдание и несправедливост, че всеки, който искаше да помогне в извършването на самоубийство, трябваше да получи подкрепа. Рой пламенно вярваше, че дори на хронично болните и на мнозина от възрастните трябва да бъде дарен покой, щом желаят да го получат.

Онези, които не съзираха мъдростта на самоубийството, също не биваше да бъдат изоставени. Трябваше да им бъдат осигурени безплатни консултанти, докато проумееха неизмеримата красота на дара, който им се предлагаше.

Камерата показва в едър план Кеворкян. Рой притисна длан до екрана и почувства силата му.

Щеше да дойде ден, когато инвалидите вече нямаше да страдат и да понасят унижения. Край на инвалидните колички, на патериците, на кучетата-водачи, на слуховите апарати и на изтощителните сеанси с психиатри. Щяха да познават само спокойствието на вечния сън.

Лицето на Кеворкян изпълни екрана. Усмиваше се. Ах, онази усмивка.

Рой допря и двете си ръце до топлия екран. Отвори сърцето си и позволи на приказната усмивка да се влее в него. Освободи душата си и духовната сила на Кеворкян го извиси.

След време генното инженерство щеше да се погрижи да не се раждат болни деца и всички щяха да бъдат красиви, силни, здрави и умни. *Свършени!* Но докато дойдеше този ден, трябваше да бъде създадена програма за насърчаване на самоубийците и на децата с вродени недостатъци. Рой дори бе изпреварил Кеворкян с тази идея.

Всъщност, когато свършеше работата си в агенцията и когато страната имаше състрадателното правителство, което заслужаваше, и беше на прага на утопия, той би желал да прекара остатъка от живота си, служейки на програмата за поощряване на самоубийствата на деца.

Рой не можеше да си представи нещо по-удовлетворяващо от мисълта да държи умствено недоразвито или недъгаво бебе, докато му слагат смъртоносна инжекция и да го утешава, докато детето преминава от несъвършената плът в най-възвишеното духовно състояние.

Сърцето му преливаше от любов към не толкова щастливите като него. Куците и слепите. Сакатите, болните, възрастните, потиснатите и бавноразвиващите се.

След два часа, когато летището отново започна да работи и самолетът на агенцията излетя, документалният филм свърши. Усмивката на Кеворкян изчезна от екрана. Но въпреки това Рой остана в състояние на опиянение, което беше убеден, че ще продължи най-малко няколко дни.

Сега силата беше в него. Вече нямаше да преживява неуспехи и да среща спънки.

По време на полета му се обади агентът, който издирваше Етъл и Джордж Порт, бабата и дядото на Спенсър Грант. Според областния регистър на недвижимите имоти семейство Порт някога бяха притежавали къща в Сан Франциско на адреса, посочен във военното досие на Грант, но преди десет години я бяха продали. След още седем години купувачите също я бяха продали и новите собственици не били чували за семейство Порт и нямали представа къде може да се намират. Агентът продължавал издирването.

Рой вярваше, че ще намерят семейство Порт. Нещата се бяха обърнали в негова полза. Той усещаше силата.

Когато самолетът „Лиърджет“ се приземи, в Лас Вегас бе паднала нощ. Небето беше облачно, но дъждът бе спрял.

В сградата на летището Рой бе посрещнат от шофьор, който приличаше на самун хляб, натъпкан в костюм. Само каза, че името му е Прок и колата е пред изхода. После, гледайки кръвнишки, тръгна. Очакваше, че Рой ще го последва. Явно не се интересуваше от разговорите за незначителни неща и беше груб като най-арогантния управител на ресторант в Ню Йорк Сити.

Рой реши да се забавлява вместо да се ядосва.

Шевролетът без опознавателни знаци беше паркиран в забранената товарна зона. Макар че изглеждаше по-голям от колата, която шофираше, Прок някак успя да се вмести в нея.

Въздухът беше хладен, но Рой го намираше за освежителен.

Прок беше включил отоплението на най-високата степен и в шевролета беше задушно, но Рой предпочете да мисли, че вътре е уютно.

Рой беше в отлично настроение.

Автомобилът потегли с непозволено висока скорост към центъра на града.

Прок остави Рой в агенцията и отиде да закара багажа му в хотела.

Боби Дюбоа го чакаше на петия етаж. Дюбоа, нощният дежурен, беше висок и слаб тексасец, с кафяви като кал очи и коса с цвета на прахоляк. Дрехите му висяха като вехтории на плашило от пръчки и слама. Макар и с едър кокал, недодялан, с големи уши, пъпчив, със зъби, криви като стари надгробни камъни и без да притежава нито една свършена черта, Дюбоа имаше чар и приятни маниери, които отвличаха вниманието от факта, че е биологична трагедия.

Понякога Рой се изненадваше, че е в състояние да прекарва толкова много време с Дюбоа, но въпреки това устояваше на силното си желание да извърши убийство от състрадание.

— Онзи негодник е хитър. Подкара из лунапарк „Спейспорт“ — каза Дюбоа и поведе Рой към стаята за сателитно наблюдение. — А кучето му непрекъснато клатеше глава като онези играчки, които хората слагат на задното стъкло на колите си. Да не би да има парализа?

— Не знам — отговори Рой.

— Дядо ми имаше куче с парализа. Казваше се Скутер, но му викахме Изстребител, защото пърдеше адски силно. Говоря за кучето, не за дядо ми.

— Естествено.

Двамата стигнаха до вратата в дъното на коридора.

— Изстребител получи парализа през последната година от живота си — продължи Дюбоа, сложил ръка на дръжката на вратата. — Разбира се, тогава беше много стар, затова болестта не беше изненада. Трябваше да видиш как трепереше. Жестоко. Когато вдигнеш крак да пусне една вода, всички тичахме да се крием. Искаше ни се да избягаме някъде надалеч.

— Струва ми се, че би трябвало да го приспите с инжекция — каза Рой, когато Дюбоа отвори вратата.

Двамата влязоха в стаята за сателитно наблюдение.

— Не. Изтребител беше добро старо куче. Ако си бяха сменили ролите, никога нямаше да застреля дядо.

Рой *наистина* беше в добро настроение. Беше в състояние часове наред да слуша Боби Дюбоа. Центърът за сателитно наблюдение беше дванайсет на осемнайсет метра. Само пред два от дванайсетте компютъра седяха служители, които имаха слушалки и мърмореха в микрофоните, докато гледаха информацията на екраните. Трето техническо лице изучаваше с лупа няколко големи фотографски негативи.

На една от двете по-дълги стени имаше огромен екран, на който се прожектираше карта на света с климатичните условия в цялата планета.

На екрана примигваха червени, сини, бели, жълти и зелени светлини, показващи местонахождението на десетки сателити. Много от тях бяха електронно-комуникационни апаратури, предаващи телефонни, телевизионни и радиосигнали. Други излъчваха информация за топографията, петролните залежи, метеорологията, астрономията, международния шпионаж и наблюденията, извършващи се в Съединените щати, наред с многобройни други задачи.

Собствениците на сателитите варираха от публични корпорации до правителствени агенции и военни служби. Някои бяха собственост на други държави или на институции с бази извън бреговете на Съединените щати. Но независимо от притежателя или от произхода, всеки сателит, показан на екрана, можеше да бъде използван от агенцията и законните оператори обикновено не разбираха, че някой е проникнал в системите им.

— От лунапарк „Спейспорт“ копелето подкара из пустинята и нашите момчета не бяха екипирани да го проследят.

— Изпратихте ли хеликоптер?

— Времето бързо се влоши. Дъждът беше пороен, сякаш едновременно пикаеха всички небесни ангели.

Дюбоа натисна едно копче и картата на света изчезна от екрана. На нейно място се появи картина от сателит, наблюдаващ Орегон, Айдахо, Калифорния и Невада. Гледани отвисоко, границите на четирите щата се виждаха неясно, затова бяха очертани с оранжеви линии.

Западен и Южен Орегон, Южен Айдахо, северните и централните части на Калифорния и целият щат Невада бяха забулени в гъсти облаци.

— Има директно сателитно хранване. След триминутно забавяне дигиталният код отново се превръща в образ — каза Дюбоа.

В облаци над източните райони на Невада и Айдахо проблясваха светлини. Рой знаеше, че това са светкавици. Картината беше странна и красива.

— В момента бурята вилнее само в източния край на студения фронт. С изключение на изолирани превалявания, времето е тихо чак до Орегон. Но не можем да продължим издирването дори с инфрачервени прибори. Това би било все едно да се опитваме да видим дъното на чиния, пълна с гъста супа.

— Кога ще се изясни? — попита Рой.

— По високите места духа силен вятър, който придвижва студения фронт на югоизток, затова преди зазоряване ще имаме ясна картина на цялата пустиня Мохаве и околността.

Сателитът можеше да предава ясен образ на обект на наблюдение, който чете вестник. Виждаха се дори заглавията на статиите. Но в ясно време и в ненаселена пустиня, където няма животни, големи колкото човека, намирането и идентифицирането на движещ се предмет с размера на форд експлорър, нямаше да е лесно, защото територията беше огромна. Но въпреки всичко и това можеше да се направи.

— Той може да излезе от пустинята, да поеме по някоя магистрала, да настъпи газта и до утре сутринта да е далеч оттам — каза Рой.

— В онзи район на щата има адски малко асфалтирани пътища. На всяко шосе сме поставили наблюдателни екипи. Търсим зелен форд експлорър с дупки в предната и задната част на каросерията. Издирваме мъж с куче във всяко превозно средство. Мъж с голям белег на лицето. По дяволите, цялата част на щата е блокирана.

— Освен ако не е излязъл от пустинята и поел по някоя магистрала, преди да сте разположили постове.

— Ние действаме бързо. Но в буря като тази той едва ли е стигнал далеч. Всъщност ще извади късмет, ако не затъне някъде. Утре ще го спипаме.

— Надявам се да имаш право — каза Рой.

— Обзалагам се на оная си работа.

— Казват, че местните жители на Лас Вегас не са големи комарджии.

— Между другото, каква е връзката на мъжа с жената?

— И аз бих искал да знам — отговори Рой, наблюдавайки как в облаците в началото на студения атмосферен фронт разцъфна светкавица. — А лентата със записа на разговора между Грант и възрастната жена?

— Ами, записът започва оттам, където той споменава името Хана Рейни.

— Хайде да го чуем.

През целия път по коридора, в асансьора и надолу, към най-дълбокото подземно ниво на сградата, Дюбоа разказваше кои са най-хубавите заведения за мексикански специалитети в Лас Вегас, сякаш имаше причина да смята, че Рой се интересува от това.

— На Парадайз Роуд има един ресторант, където чилито е толкова люто, че някои хора спонтанно се насират, докато го ядат. Задниците им пламват като факли.

Асансьорът стигна до подземиеето.

— Говорим за чили, от което се изпотяваш дори под ноктите и копчето на корема ти изхвърча.

Вратите се отвориха.

Рой влезе в бетонното помещение без прозорци.

На отсрещната стена имаше десетки записващи устройства.

В средата на стаята стоеше най-поразителната и прекрасна жена, която Рой бе виждал. Тя беше русокоса, със зелени очи и толкова красива, че дъхът му секна, сърцето му затуптя като обезумяло и кръвното му налягане рязко подскочи високо в рисковата зона. Нямахше думи, които да я опишат. Нито можеше да се напише музика в нейна възхвала. Жената беше несравнимо прелестна и Рой не можеше нито да диша, нито да говори. Сиянието ѝ го заслепи и потопа във великолепната си светлина.

Потокът бе изчезнал зад скалата като мръсна вода в канал. Речното корито отново бе пресъхнало.

На значителна дълбочина почвата беше предимно песъчлива и изключително пропусклива, затова нямаше локви. Поройният дъжд бързо се бе просмукал в земята. Повърхността беше изсъхнала и се бе втвърдила с такава скорост, с каквато по-рано празният канал се бе превърнал в буйна, разпенена река.

Въпреки това, преди да рискува да влезе с рейнджроувъра в канала, Валери бе обиколила пеша пътя от ерозирания бряг на речното корито до форда и бе проверила състоянието на почвата. Тя се увери, че валогът не е кален и мек и вкара роувъра между двата каменни стълба, между които бе заседнал фордът.

Дори след като спаси кучето и го пренесе в роувъра и освободи Спенсър от предпазния колан, Валери не престана да се чуди на рискованото положение на колата. Тя се изкуши, наведе се над изпадналия в безсъзнание мъж и надникна през счупеното странично стъкло, но дори да бе видяла нещо в мрака, знаеше, че гледката няма да ѝ хареса.

Течението бе повдигнало форда на три-четири метра над дъното на речното корито, а после го бе заклещило между каменните стълбове, досами ръба на скалата. И след като реката бе изчезнала, фордът бе останал да виси там. Четирите му колела бяха във въздуха.

Щом го забеляза, Валери застана неподвижно, изпаднала в детински захлас с широко отворени очи и уста. Все едно бе видяла летяща чиния и извънземния ѝ екипаж.

Тя беше сигурна, че Спенсър е паднал от форда и е умрял. Или е вътре, но пак мъртъв.

За да стигне до форда, Валери трябваше да паркира роувъра под него. Гумите бяха застрашително близо до ръба на скалата. Тя се покатери на покрива и успя да отвори предната врата на форда.

Отвътре се изля вода. Кучето стресна Валери. Скимтеше и изглеждаше нещастно. Беше се свило на кълбо на предната седалка и я гледаше разтревожено и същевременно с копнеж.

Тя не искаше кучето да скочи върху роувъра, защото можеше да се подхлъзне на гладката повърхност и да си счупи крак или врата.

Макар че кучето явно нямаше намерение да прави каскади, тя го предупреди да не мърда. Валери седна зад волана на роувъра, измина пет метра, обърна и насочи фаровете към форда. После отново слезе и започна да увещава кучето да скочи в песъчливото речно корито.

Наложи се дълго да го убеждава. Застинало на ръба на седалката, кучето на няколко пъти събра смелост да скочи. Но всеки път извърщаше глава в последния миг и се дръпваше назад, сякаш бе изправено пред бездънна пропаст, а не пред разстояние от четири метра.

Валери си спомни как Теда Давидович често говореше на Спарки и опита същия подход.

— Ела, миличкия ми. Ела при мама. Хайде. Малко сладурче. Хубавите ми очички. Ела.

Кучето наостри уши и я погледна със силен интерес.

— Ела тук, красавецо. Ела, малкото ми бонбонче.

Кучето започна да трепери от вълнение.

— Ела при мама. Хайде, красивите ми очички.

Кучето напрегна мускули и се приготви за скок.

— Ела да дадеш целувчица на мама. Хайде, миличък.

Валери се чувстваше идиотски, но кучето скочи, описа изящна дъга във въздуха и се приземи на четирите си лапи.

Беше толкова стъписано от собствената си гъвкавост и смелост, че се обърна да погледне форда, после седна, сякаш бе изпаднало в шок и започна да диша учестено.

Наложи се да го занесе в роувъра и да го сложи да легне в товарното отделение зад предната седалка. Кучето не откъсваше очи от нея и дори веднъж близна ръката ѝ.

— Много си странен — рече тя, а кучето въздъхна.

Сетне Валери отново се върна в роувъра, даде на заден ход, доближи го до форда и се качи вътре. Спенсър Грант седеше прегърбен върху волана. Беше в безсъзнание.

После започна да мънка нещо и тя се запита как да го измъкне от форда, ако скоро не се свести.

Валери леко го разтърси, като му говореше, но не успя да изтръгне реакция от него. Спенсър Грант беше мокър и трепереше, затова нямаше смисъл да го плиска с вода.

Трябваше да се погрижи за раните му колкото е възможно по-скоро, но това не беше основната причина, поради която Валери бързаше да го качи в роувъра и да се махне оттам. Търсеха го опасни хора. С техните ресурси, макар и възпрепятствани от времето и терена, те щяха да го намерят, ако тя бързо не го закараше на безопасно място.

Грант реши проблема ѝ. Той не само се свести, но и буквално *експлодира* от неестествения си сън. Изпъшка, извика и подскочи на седалката. Сетне се обля в пот, макар да трепереше толкова силно, че зъбите му тракаха от студ.

Лицето му беше на няколко сантиметра от нея и дори на оскъдната светлина Валери видя ужаса в очите му. Нещо по-лошо, там имаше скръб и безнадеждност, които пронизаха сърцето ѝ.

Спенсър Грант трескаво заговори, макар че изтощението и жаждата бяха превърнали гласа му в дрезгав шепот.

— *Никой не знае.*

— Всичко е наред — каза тя.

— *Никой. Никой не знае.*

— Успокой се. Ще се справиш.

— *Никой не знае* — настоя той.

Изглеждаше угнетен от страх, мъка, ужас и сълзи.

В измъчения му глас звучеше ужасна безнадеждност и изражението беше толкова отчаяно, че Валери се втрещи и остана безмълвна. Стори ѝ се глупаво да продължава да повтаря безсмислените думи на утеха и насърчение на човек, който явно виждаше изтерзаните души в ада.

Макар да я гледаше в очите, Спенсър, изглежда, се бе вторачил в някого или нещо далечно. От устата му се лееше поток от думи, предназначени по-скоро за него, отколкото за нея.

— *През мен минава желязна верига. През мозъка, сърцето и вътрешностите ми. Няма начин да се освободя и да избягам.*

Той я плашеше. Валери не мислеше, че вече може да се уплаши от нещо, най-малко от думи, но Спенсър я накара да се вцепени от страх.

— Хайде, Спенсър. Да вървим. Помогни ми да те измъкна оттук.

Възпълничкият мъж с искрящи очи влезе в подземията без прозорци, застина на мястото си и се вторачи в Ив като умиращ от глад човек, който съзира купа с праскови и сметана.

Ив Жаме бе свикнала със силното си въздействие върху мъжете. Когато беше танцьорка по сцените на Лас Вегас, тя бе само една от множеството красавици, но въпреки това мъжете не откъсваха поглед

от нея и не се заглеждаха в другите жени, сякаш нещо в лицето и тялото ѝ не само привличаше окото, но беше толкова хармонично, че приличаше на тайнствената песен на сирена. Тя привличаше погледите на мъжете като опитен хипнотизатор, който люлее златен медальон на верижка или само със змиеподобните движения на ръцете си.

Дори горкият дребен Търман Стуки, зъболекарят с лошия късмет, да попадне в хотелския асансьор заедно с двете горили, от които Ив отмъкна един милион долара в брой, се поддаде на чара ѝ в момент, когато би трябвало да бъде твърде ужасен, за да се наслаждава на мисли за секс. Двамата главорези лежаха мъртви на пода на асансьора и Ив насочи пистолета към лицето му, а Стуки се бе вторачил в цепката между пищните ѝ гърди. Съдейки по блясъка, който се появи в късогледите му очи, докато натискаше спусъка, тя предположи, че последната му мисъл не е била: „Господ да ми е на помощ“, а „Божичко, какви гърди“.

Но никой мъж не бе въздействал на Ив. Всъщност тя дори можеше да мине и без тях. Привличаха я само онези, от които можеше да измъкне пари или да научи триковете за домогване и укрепване на власт. Крайната ѝ цел беше да стане изключително богата и не да я обичат, а да се страхуват от нея. Тоталният контрол и властта да се разпорежда с живота и смъртта на другите бяха безкрайно възбуждащи от тялото или ласките на който и да е мъж.

Но въпреки това, когато бе представена на Рой Майро, Ив почувства нещо необикновено. Сърцето ѝ трепна. Испита лека дезориентация, която съвсем не беше неприятна.

Онова, което Ив почувства, не можеше да бъде наречено желание. Нейните желания бяха стриктно категоризирани и класифицирани и периодично задоволявани и всяко едно от тях се постигаше с математическа изчисления по строго спазван график. Тя нямаше време за спонтанност нито в бизнеса, нито в личния си живот и всяка намеса на непланирана страст беше отблъскваща за нея.

Но Ив несъмнено почувства *нещо*, като видя Рой Майро. И с всяка изминала минута, докато обсъждаха разговора между Грант и Давидович и слушаха записа, интересът ѝ към него се засилваше. През тялото ѝ премина непозната тръпка на приятно предчувствие и тя се запита как ще се развият събитията.

Не можеше да реши кои качества на този мъж вдъхновяват интереса ѝ. Той беше приятен на вид и имаше весели сини очи, закръглено лице и мила усмивка, но съвсем не беше красавец в традиционния смисъл на думата. Имаше седем-осем излишни килограма, беше някак блед и не изглеждаше богат. Беше облечен като религиозен поклонник, който раздава библии от врата на врата.

Майро я помоли няколко пъти да пусне записа, сякаш там се съдържа улика, която изисква внимателно обмисляне, но Ив знаеше, че той е зает с мисли за нея и пропуска нещо.

За Ив и Рой, Боби Дюбоа престана да съществува. Въпреки туловището, физическата му непохватност и колоритното и неспирно бърборене Дюбоа вече не представляваше интерес за тях.

След като многократно изслушаха записа, Майро започна да го увърта и заяви, че засега не може да направи нищо по въпроса с Грант, освен да чака мъжът с белега да се появи, небето да се проясни, за да започне сателитното издирване, специалните екипи да намерят нещо, агентите да разследват други аспекти на случая и да му се обадят. Сетне попита Ив дали е свободна за вечеря.

Тя прие поканата с нехарактерна липса на свенливост. Ив изпитваше все по-засилваща увереност, че онова, което я привлича в този мъж, е тайната му сила, разкриваща се само в самоувереността на приятната му усмивка и в онези сини като небето очи, излъчващи единствено смях, сякаш той винаги знаеше, че ще се смее последен.

Макар че получи кола от агенцията за престоя си в Лас Вегас, Майро потегли с личния си автомобил към любимия ѝ ресторант на Фламинго Роуд. По надвисналите облаци танцуваха очертанията на море от неонов светлини и нощта сякаш беше изпълнена с вълшебства.

Ив очакваше, че ще го опознае по време на вечерята и няколкото чаши вино и когато стигнат до десерта, ще разбере защо я интригува. Но умението му да разговаря се равняваше на външността му — достатъчно приятно, но съвсем не хипнотизиращо. Думите, държанието, жестовите и погледите му не доближиха Ив до прозрението за странното ѝ влечение.

Когато излязоха от ресторанта и тръгнаха по паркинга към колата ѝ, тя беше отчаяна и объркана. Не знаеше дали да го покани в дома си или не. Не искаше да се люби с него. Не чувстваше сексуално

желание. Разбира се, някои мъже разкриваха истинската си същност по време на половото сношение, но тя не искаше да го прави с Рой — да се поти, да извърши цялата онази отвратителна процедура и *пак* да не разбере защо той я интригува.

Ив бе изправена пред дилема.

После, когато се приближиха до колата ѝ, Рой Майро направи най-неочакваното и невероятно нещо, което Ив бе виждала през трийсет и трите си години на скандални преживявания.

Дълго, след като се измъкна от форда и се прехвърли в рейнджроувъра, Спенсър се събуди и видя купчина тръни, които вятърът носеше покрай тях. На светлината на фаровете подскачаха сенките на мескити и кактуси.

Спенсър обърна глава наляво и видя, че Валери седи зад волана.

— Здравсти.

— Здравсти.

— Как се озова тук?

— Твърде сложно е, за да ти го обясня в момента.

— И аз съм сложен.

— Не се съмнявам.

— Къде отиваме?

— Надалеч.

— Хубаво.

— Как се чувстваш?

— Замаян.

— Не пишкай на седалката — весело подхвърли тя.

— Ще се опитам.

— Добре.

— Къде е кучето ми?

— Кой, мислиш, че ближе ухото ти?

— Аха.

— Зад теб е.

— Здравсти, приятелю.

— Как се казва? — попита Валери.

— Роки.^[1]

— Сигурно се шегуваш.

- За какво?
- За името. Не му приляга.
- Кръстих го така, за да има повече самочувствие.
- Няма ефект.

Пред тях застрашително се появиха странни скални образувания, досущ храмове, посветени на богове, забравени, преди човешките същества да проумеят идеята за времето и да започнат да броят дните. Формите вдъхнаха страхопочитание на Спенсър. Валери умело маневрираше между тях. Сетне пое по дълъг склон, водещ към огромна тъмна равнина.

- Така и не разбрах как е истинското му име — рече Спенсър.
- Истинското име?
- Да. Преди да отиде в приюта.
- Не беше ли Роки?
- Вероятно не.
- А ти как се казваше, преди да станеш Спенсър?
- Кучето никога не се е казвало Спенсър.
- Съзнанието ти е достатъчно прояснено, за да отговаряш

уклончиво.

- Не съвсем. Правя го по навик. Как се казваш?
- Валери Кийн.
- Лъжеш.

Спенсър отново загуби съзнание за известно време. Когато се свести, още пътуваха в пустинята — пясък, камъни, ниски храсти, трънаци и мрак, пронизван от фаровете.

- Валери — каза той.
- Да?
- Как е истинското ти име?
- Бес.
- Бес чия?
- Бес Беър.
- Кажи го буква по буква.
- Б-е-ъ-р.
- Наистина ли?
- Наистина. Засега.
- Какво означава това?
- Това, което чу.

— Как се казваше, преди да станеш Валери?
 — Хана Рейни.
 — А, да. А преди това?
 — Джина Делучио.
 — Това ли е истинското ти име?
 — Чувствах го като истинско.
 — С него ли си родена?
 — Искаш да кажеш дали е галеното ми име?
 — Да.
 — Никой не ме е наричал с галеното ми име, откакто ме прибраха в приюта.
 — Много си забавна.
 — Харесваш ли забавните жени?
 — Би трябвало.
 — „И тогава забавната жена — каза тя, сякаш четеше приказка,
 — страхливото куче и загадъчният мъж тръгнаха из пустинята, за да търсят истинските си имена.“
 — За да търсят място, където да повърнат.
 — О, не.
 — О, да.
 Валери удари спирачки и Спенсър отвори вратата.
 По-късно, когато отново дойде в съзнание и видя, че още пътуват в тъмната пустиня, той каза:
 — Имах отвратителен вкус в устата.
 — Не се съмнявам.
 — Как се казваш?
 — Бес.
 — Глупости.
 — Не. Бес Беър. А ти?
 — Верният ми индиански приятел ме наричаше Кемосабе.
 — Как се чувстваш?
 — Ужасно.
 — Какво означава Кемосабе?
 — Няма ли да спрем?
 — Не, докато се възползваме от прикритието на облаците.
 — Какво общо имат тук облаците?
 — Свързани са със сателитите.

— Ти си най-странната жена, която познавам.

— Още нищо не си видял.

— Как ме намери, по дяволите?

— Може би съм ясновидка.

— Ясновидка ли си?

— Не.

Спенсър въздъхна и затвори очи. Имаше чувството, че е на въртележка.

— Аз трябваше да те намеря.

— Изненада.

— Искях да ти помогна.

— Благодаря.

Той отново изгуби връзка с реалния свят. Известно време мълча и се опитва да проясни съзнанието си. Накрая излезе от мрака и отвори червената врата. В катакомбите имаше плъхове.

Рой направи нещо безумно. И още докато го вършеше, се изуми от риска, който поемаше.

Той реши, че трябва да покаже истинската си същност пред Ив Жаме. Всеотдайната, състрадателната и грижовната си същност, която не разкриваше в ролята си на равнодушен бюрократ, за какъвто го мислеха повечето хора.

Рой реши да поеме риск пред тази поразително красива жена, защото усети, че умът ѝ е прекрасен като пленителното ѝ лице и тяло. Тя беше съвсем близо до емоционалното и физическото съвършенство и щеше да разбере постъпката му.

По време на вечерята те не бяха намерили ключа, който да отвори вратите към душите им, за да се слоят, а това беше тяхната съдба. Докато излизаха от ресторанта, Рой се притесни, че мигът на шанса им ще отлети и замисълът на съдбата ще бъде осуетен, затова призова силата на доктор Кеворкян, която наскоро бе възприел от телевизора в самолета „Лиърджет“. Той събра смелост да разкрие сърцето си пред Ив и да ускори осъществяването на тяхната орис.

Зад ресторанта, на три места за паркиране вдясно от хондата на Ив, беше спрял син додж, от който слизаха мъж и жена. И двамата бяха на четирийсет и няколко години. Мъжът беше в инвалидна количка.

На паркинга нямаше други хора.

— Ела с мен за минутка — каза Рой на Ив. — Ела да кажеш здрасти.

— Моля?

Рой се приближи до доджа.

— Добър вечер — рече той и бръкна в кобура под самото си.

Мъжът и жената го погледнаха и едновременно отговориха:

— Добър вечер.

В гласовете им прозвуча озадаченост, сякаш се опитваха да си спомнят откъде го познават.

— Усещам болката ви — продължи Рой, извади пистолета си и застреля мъжа в главата.

Вторият куршум улучи жената в гърлото, Но не я уби. Тя падна на земята и започна да се гърчи конвулсивно.

Рой мина покрай мъртвеца в инвалидната количка.

— Съжалявам — каза той на жената и отново стреля в нея.

Новият заглушител на беретата работеше добре. Февруарският вятър стенеше в листата на палмите и никой от трите изстрела не се чу на повече от десет крачки.

Рой се обърна към Ив Жаме.

Тя беше втрещена.

Той се запита Дали не се е държал твърде импулсивно като за първа среща.

— Колко тъжно! Качеството на живот, което някои хора са принудени да понасят.

Ив вдигна глава и го погледна в очите. Не изпищя и не каза нищо. Разбира се, Ив може би бе изпаднала в шок. Но Рой не мислеше, че случаят е такъв. Тя, изглежда, искаше да го разбере.

Вероятно, в края на краищата, всичко щеше да бъде наред.

— Не можем да ги оставим така — каза той, прибра пистолета в кобура и надяна ръкавиците. — Те имат право да се отнесем с достойнство към тях.

Дистанционното управление на инвалидната количка беше прикрепено към облегалката за ръце. Рой натисна едно копче и вкара количката в доджа.

После се качи в микробуса и предполагайки, че мъжът и жената са съпрузи, обмисли подходящи пози. Намираха се на публично място

и той нямаше време да бъде оригинален. Налагаше се да повтори онова, което бе направил със семейство Бетънфилд в сряда вечерта в Бевърли Хилс.

Високите лампи на паркинга бяха поставени една до друга и през отворената врата на доджа проникваше достатъчно светлина, за да му позволи да свърши работата си.

Рой вдигна мъртвия мъж и го сложи да легне по лице на земята. Подът на микробуса не беше застлан с мокет. Рой изпита угризения за това, че нямаше на разположение одеяла, с които да направи последния отдих на съпружеската двойка по-удобен.

Той отново слезе, вдигна мъртвата жена и я пренесе в доджа. Сложи я до мъжа ѝ и уви дясната ѝ ръка около лявата на съпруга ѝ.

Очите на двамата бяха отворени и Рой натисна клепачите им, за да ги затвори, когато го осени по-добра идея. Той вдигна единия клепач на мъжа и зачака да види какво ще стане. Окото остана отворено. Рой обърна главата на мъжа наляво, а главата на жената надясно, така че да се гледат в очите, във вечността, в една много по-хубава обстановка от Лас Вегас, Невада, много по-приятно от което и да е друго място в този безрадостен, несъвършен свят.

Рой приклепна за миг до двата трупа, възхищавайки се на творението си. Нежността, изразена в позите им, му достави огромно удоволствие. Двамата явно са били влюбени и сега бяха заедно завинаги, така както искат да бъдат всички влюбени.

Ив Жаме стоеше до отворената врата на микробуса. Беше се вторачила в мъртвите съпрузи. Дори пустинният вятър сякаш съзнаваше изключителната ѝ красота и я пазеше, защото развяваше златистите ѝ коси в изящни кичури.

— Толкова е тъжно — каза Рой. — Какво качество на живот са имали? Той в инвалидната количка, а тя — обвързана с него от любовта. Животът им беше толкова ограничен заради недъга на мъжа и бъдещето им — ограничено от проклетата инвалидна количка. Сега са много по-добре.

Без да пророни дума, Ив се обърна и тръгна към хондата.

Рой слезе от доджа, погледна за последен път влюбената двойка и затвори плъзгащите се врати.

Ив го чакаше. Беше седнала зад волана и включила двигателя. Ако се страхуваше от него, тя щеше да потегли сама или да изтича

обратно в ресторанта.

Той се качи в хондата и закопча предпазния колан.

Двамата мълчаха.

Ив явно бе стигнала до извода, че Рой не е убиец, а бе извършил морално деяние и бе действал на по-високо ниво от един обикновен човек. Мълчанието ѝ показваше душевната ѝ борба да преведе интуицията си в интелектуални схващания, за да може да го разбере напълно.

Тя изкара колата от паркинга.

Рой махна кожените ръкавици и ги сложи във вътрешния джоб на самото си, откъдето ги бе извадил.

Известно време Ив шофира без посока, минавайки през поредица от жилищни квартали.

За Рой светлините на всички онези сгущени една до друга къщи вече не изглеждаха нито привлекателни, нито загадъчни като в другите нощи, когато обикаляше сам с колата си. Сега бяха само тъжни — светлилки, оскъдно озаряващи безрадостния, незначителен живот на хора, които никога нямаше да се радват на въодушевената всеотдайност към някакъв идеал, какъвто бе осмислил живота на Рой, нито да се извисят над тълпата, както бе направил той, или да преживеят трансцендентната връзка с изключителен човек като Ив Жаме.

Когато моментът най-сетне му се стори подходящ, той рече:

— Жадувам за един по-добър свят. Много по-добър, Ив.

Тя не отговори.

— Съвършенство — тихо, но убедено каза Рой. — Във всяко отношение. Съвършени закони и съвършено правосъдие. Съвършена красота. Мечтая за съвършено общество, където всеки ще се радва на съвършено здраве и на съвършено равенство и икономиката ще бръмчи като идеално смазана машина, и всеки ще живее в хармония с другите и с природата. Където никой не обижда никого. Където всички мечти са съвършено разумни и обмислени. Където всички мечти се сбъдват.

Рой беше толкова развълнуван от монолога си, че към края гласът му започна да трепери и трябваше да преглътне сълзите си.

Ив продължаваше да мълчи.

Тъмни улици. Светли прозорци. Малки къщи. Незначителен живот. В онези домове имаше толкова много объркване, тъга, копнеж и

отчуждение.

— Правя каквото мога — добави Рой, — за да постигна мечтата си за съвършен свят. Премахвам несъвършените елементи и сантиметър по сантиметър приближавам света към съвършенство. Е, не мисля, че мога сам да променя света. Не, няма да успея да го сторя сам. Ще трябват още хиляди, стотици хиляди, дори повече като мен. Но винаги когато имам възможност, аз запалвам малка свещ и полека-лека, свещичка след свещичка, прогонвам мрака.

Намираха се в източната част на града, почти в покрайнините. Бяха се отправили към възвишенията и не толкова гъсто населените квартали. На едно от кръстовищата Ив изведнъж направи обратен завой и пое към морето от светлини, от което току-що бяха излезли.

— Може би ще кажеш, че съм мечтател — призна Рой. — Но аз не съм единственият. Мисля, че и ти си мечтател, Ив. По свой начин. Ако признаеш, че си мечтател, може би някой ден всички ние, мечтателите, ще се обединим и светът ще заживее като едно цяло.

Ив мълчеше.

Той се осмели да я погледне. Тя беше по-изумителна от преди. Сърцето му биеше бавно и тежко, смазано от приятното бреме на красотата ѝ.

Когато най-сетне Ив заговори, гласът ѝ трепереше.

— Ти не взе нищо от тях.

В думите ѝ не прозвуча страх, а огромно вълнение. Треперещият ѝ глас на свой ред развълнува Рой.

— Не. Нищо — каза той.

— Нито дори парите от чантата ѝ или от портфейла му.

— Разбира се. Аз не взимам, Ив. Аз давам.

— Не бях виждала...

Тя явно не беше в състояние да намери думи, за да опише какво бе сторил Рой.

— Да, знам — каза той, доволен да види, че е запленил Ив.

— Не съм виждала такава...

— Да.

— Такава...

— Знам, мила, знам.

— Такава *сила*.

Това не беше думата, която Рой очакваше. Но Ив я произнесе възторжено и я насити с много еротична енергия и той не можеше да бъде разочарован, че тя още не е разбрала какво точно бе направил.

— Те отиваха на вечеря — развълнувано добави тя и започна да кара бързо и безразсъдно. — Обикновена вечеря. Нищо специално. И ти ги уби! Ей така. Очисти ги, не за да вземеш нещо от тях, нито дори защото те ядосаха. Направи го за мен. Единствено за мен. За да ми покажеш какъв си *всъщност*.

— Да, за теб. Но не само за теб, Ив. Не разбираш ли? Сложих край на две несъвършени съществувания и тласнах света сантиметър по-близо до съвършенството. И в същото време освободих онези двамата от бремето на този жесток живот и този несъвършен свят, където нищо не е такова, каквото са се надявали. Дадох нещо на света. И на онези нещастни хора. И никой не загуби.

— Ти си като вятъра — задъхана каза тя. — Като фантастична буря, ураган, торнадо. Само че няма кой да предупреди за появата ти. Ти притежаваш силата на бурята. Ти си природна стихия. Изникваш внезапно и безпричинно.

Притеснен, че Ив не проумява най-важното, Рой каза:

— Чакай малко, Ив. Изслушай ме.

Тя беше толкова развълнувана, че вече не беше в състояние да шофира. Насочи хондата към тротоара и натисна спирачките толкова рязко, че Рой щеше да пробие с глава предното стъкло, ако не беше предпазният колан.

— Ти си земетресение. Хората се разхождат безгрижно, слънцето грее, птиците пеят и изведнъж земята се отваря и ги поглъща.

Ив се засмя от удоволствие. Смехът ѝ беше момичешки, вълнуващ, мелодичен и толкова заразителен, че Рой едва устоя на силното си желание също да се засмее.

Той хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха дълги, елегантни и изящно оформени, като онези на Джиневра, и докосването до тях беше повече, отколкото един мъж заслужаваше.

За съжаление лъчевата и лакътната кост над съвършено оформените китки не бяха превъзходни като костите на пръстите ѝ. Рой внимаваше да не ги гледа и докосва.

— Слушай, Ив. Трябва да разбереш. Изключително важно е да разбереш.

Тя изведнъж стана сериозна. Явно осъзна, че бяха стигнали до най-съществената точка на връзката им. Беше още по-хубава, отколкото когато се смееше.

— Имаш право — каза Рой. — Това е голяма сила. Най-голямата от всички и затова трябва да бъдеш наясно с нея.

Макар че светеха само лампите на таблото, зелените ѝ очи блестяха, сякаш отразяваха лятно слънце. Бяха съвършени, безукорни и завладяващи, досущ очите на жената, която Рой издирваше и чиято снимка носеше в портфейла си.

И *челото* на Ив беше съвършено. Но един малък дефект помрачаваше красотата на дясното ѝ слепоочие. За съжаление краят на веждата беше твърде издаден. Вероятно там имаше около половин грам повече костно вещество. Беше някак непропорционален и засенчваше съвършенството на лявата вежда.

Но това не беше съществено. Рой можеше да го преживее. Щеше да се съсредоточи само върху ангелските ѝ очи. Макар и с малки недостатъци, Ив беше единствената жена, която притежаваше повече от една съвършена черта. И съкровищата ѝ не се ограничаваха само с ръцете и очите.

— За разлика от другите тази сила не произтича от гняв — обясни той. Много искаше тази прелестна жена да разбере мисията му на този свят и истинската му същност. — Не идва и от омраза. Нито от ярост, завист, огорчение или алчност. Не е като силата, която някои хора черпят от смелостта или достойнството или добиват от вярата в Бога. Тя превъзхожда онези сили, Ив. Знаеш ли каква е тази сила?

Ив беше изпаднала в транс и не бе в състояние да каже нищо. Само поклати глава.

— Моята сила е силата на състраданието — заяви Рой.

— Състрадание — прошепна тя.

— Състрадание. Ако се опиташ да разбереш другите хора, да почувстваш болката им, наистина да *познаваш* терзанията им и да ги обичаш въпреки недостатъците им, ще те завладее такова *силно* съжаление, че е непоносимо. Трябва да намериш отдушник. Затова даваш воля на неизмеримата, неизчерпаема сила на състраданието. *Действаш*, за да освободиш напрежението и да облекчиш света, приближавайки го до съвършенството.

— Състрадание — отново промълви Ив, сякаш не бе чувала тази дума или Рой бе казал непозната за нея дефиниция.

Той не можеше да откъсне поглед от устата ѝ, докато тя повтаряше думата. Устните ѝ бяха божествени. Рой не проумяваше защо му се бе сторило, че устните на Мелиса Уиклън са свършени, когато пред устните на Ив и най-сладката ягода би изглеждала кисела.

Той продължи урока си по морална изтънченост.

— Когато си мотивиран единствено от състрадание и не печелиш нищо за себе си, тогава всяко действие е морално и ти не дължиш обяснение никому. Действайки от състрадание, ти си освободен завинаги от съмнението, а то е сила като всяка друга.

— Всяко действие — повтори Ив, толкова завладяна от идеята, че едва поемаше дъх да говори.

— Всяко — увери я Рой.

Тя облиза устни.

О, Господи, езикът ѝ беше толкова нежен, блестеше толкова интригуващо, плъзна се толкова чувствено по устните ѝ и беше толкова *свършено* заострен, че преди да се осъзнае, от гърдите на Рой се изтръгна лека въздишка на екстаз.

Свършени устни. Свършен език. Само ако брадичката ѝ не беше толкова трагично месеста. Други биха решили, че е божествена, но Рой бе надарен с по-изострена чувствителност към несвършенството от останалите хора. Той болезнено съзнаваше, че микроскопичният излишък тлъстина придава на брадичката ѝ едва забележим *пухкав* вид. Трябваше да се съсредоточава само върху устните и езика ѝ и да не гледа по-надолу.

— Колко човека си убил? — попита Ив.

— Ами, не ги броя. Това би изглеждало... Знам ли... Все едно се гордея. Не искам похвала. Не. Получавам удовлетворение, само като правя онова, което знам, че е правилно. Удовлетворението е много лично нещо.

— Колко? — настоя тя. — Горещо-долу.

— О, не знам. През годините... Неколкостотин. Нещо такова.

Ив затвори очи и потрепери.

— Когато ги убиваш... точно преди да го сториш и хората те гледат в очите, страхуват ли се?

— Да, но много ми се иска да не се боят. Бих желал да разберат, че познавам терзанията им и действам от състрадание, и всичко ще стане бързо и безболезнено.

— Гледат те в очите и виждат силата, която имаш над тях — досущ буря — и се страхуват.

Той пусна ръката ѝ и посочи с показалец плоската част на костта, непосредствено над началото на съвършения ѝ нос, пред който всички други носове приличаха на черупки на орех. Сетне бавно насочи пръста си към лицето ѝ и каза:

— Ти имаш най-изящната глабела, която съм виждал.

Произнасяйки последната дума, Рой докосна глабелата — плоската, неокосмена част на лицевата черепна кост между безупречната ѝ лява вежда и за съжаление, кокалестата дясна вежда, точно над носа.

Макар че очите ѝ бяха затворени, Ив не трепна от изненада или от допира му. Изглежда, бе започнала да чувства близост с него, разбираше всяко негово намерение и усещаше и най-лекото му движение, без да го гледа, нито да разчита на останалите си пет сетива.

— Вярваш ли в съдбата? — попита той.

— Да.

— Съдбата ни е отредила един за друг.

Ив отвори очи и рече:

— Да отидем у нас.

По пътя за дома ѝ тя наруши десетки правила на уличното движение. Рой не одобри това, но се въздържа от забележки.

Ив живееше в малка двустайна къща в наскоро завършена постройка. Всъщност всички къщи на улицата бяха еднакви. Рой очакваше разкош. Разочарован, той си напомни, че макар и зашеметяващо красива, Ив е само печално ниско платен бюрократ.

Докато чакаха вратата на гаража да се вдигне, Рой каза:

— Как е възможно жена като теб да работи в агенцията?

— Аз исках длъжността и баща ми имаше влиянието да осъществи желанието ми.

— Кой е баща ти?

— Едно гадно копеле. Мразя го. Хайде да не говорим за тези неща, Рой. Моля те. Да не разваляме атмосферата.

Последното нещо, което той искаше, беше да развали атмосферата.

Слязоха от хондата и докато търсеше ключовете в чантата си, Ив изведнъж стана нервна и непохватна. Обърна се към него и се наведе към ухото му.

— О, Боже, не мога да престана да мисля за това как си ги убивал. Ей така, отиваш и ги очистиш. Каква сила има в това.

Ив буквално изгаряше от страст. Рой усещаше топлината, която се излъчваше от нея и прогонваше от гаража февруарския студ.

— Трябва да ме научиш на толкова много неща — добави тя.

Повратният момент във взаимоотношенията им бе настъпил. Налагаше се Рой да обясни още нещо за себе си. Все го отлагаше, защото се страхуваше, че Ив няма да разбере толкова лесно тази причудливост, колкото бе проумяла онова, което той каза за силата на състраданието. Но повече не можеше да отлага.

Когато тя отново насочи вниманието си към чантата и най-сетне извади ключовете, Рой каза:

— Искам да те видя без дрехи.

— Да, скъпи, да.

— Искам да те видя чисто гола.

— Да, разбира се. Само за теб.

— Трябва да знам колко от теб е свършено като свършените части, които вече видях.

— Колко си сладък — рече тя и припряно пхна ключа в ключалката.

— От петите до извивката на гръбнака, ушите и порите на кожата на черепа ти. Искам да видя всеки сантиметър от теб. Да няма абсолютно нищо скрито.

Ив отвори вратата, влезе, запали лампата в кухнята и каза:

— О, ти си толкова *силен*. Ще видиш всяка гънка на тялото ми, скъпи.

Тя остави на масата чантата и ключовете и започна да съблича палтото си. Рой я последва и каза:

— Но това не означава, че аз искам да сваля дрехите си или... нещо друго.

Това я накара да спре и да примига.

— Искам да гледам — продължи той. — И да те докосвам, но не много. Ще докосвам само онова, което изглежда съвършено, за да усетя дали кожата ти наистина е толкова гладка, да се уверя в гъвкавостта ти и да почувствам напрежението на мускулите ти. Не е необходимо ти да ме докосваш. — Рой започна да говори по-бързо, защото се уплаши, че ще я изпусне. — Искам да любя съвършените ти части, но само с поглед. Без да правя нищо друго. Не искам да развалям всичко, като върша... онова, което другите правят. Не искам да го принизявам. Не ми трябва онова нещо.

Ив го гледа толкова дълго, че той едва не се обърна, за да избяга.

После изведнъж тя изпищя пронизително и Рой направи крачка назад. Обидена и унижена, Ив можеше да се хвърли върху него и да издере лицето и очите му.

Сетне, за негово изумление, той установи, че тя се смее, при това не подигравателно. Ив се смееше от неподправена радост. Кикотеше се като ученичка и прекрасните ѝ зелени очи блестяха от удоволствие.

— Мили Боже — разтреперана каза тя. — Ти си по-добър, отколкото изглеждаш, по-добър, отколкото мислех и можех да се надявам. Ти си съвършен, Рой. Съвършен.

Той се усмихна колебливо. Още не се бе освободил напълно от страха, че тя ще го издере.

Ив сграбчи дясната му ръка и го повлече към трапезарията, като палеше лампите и говореше:

— Готова съм... щом искаш *това*. И аз не желая да ме опипват и мачкат. Цялото онова потене ме отвращава. Тялото ми става лепкаво и хлъзгаво от потта на другия човек. Не понасям това. *Повдига* ми се.

— Течности — с погнуса каза той. — Какво възбуждащо има в размяната на течности между двама души?

— Течности — с нарастващо вълнение повтори тя. — Господи, иска ти се да умреш от толкова много течности. Всички мъже искат да ближат и смучат гърдите ми и да пъхат език в устата ми. Лигите им са толкова отвратителни...

— *Слюнка!* — възкликна Рой и направи гримаса на отвращение. — Какво толкова еротично има в размяната на слюнка, за Бога?

Двамата стигнаха до спалнята ѝ. Той спря пред прага на рая, който заедно щяха да създадат.

— Дори да те целуна — продължи Рой, — целувката ще бъде суха, досущ хартия или пясък.

Ив трепереше от вълнение.

— Без език — обеща той. — Дори устните не бива да бъдат влажни.

— И не уста в уста...

— Защото дори сухата целувка...

— Ще бъде размяна...

— На дъх...

— А в дъха има влага...

— Изпарения от белите дробове...

Радостта на Рой беше неопишуема. Той разбра, че тази великолепна жена наистина беше като него. Те бяха два гласа, звучащи в съзвучие, две сърца, биещи в хармония, две души, извисили се в една и съща песен.

— Никой мъж не е бил в тази спалня — каза тя. — Само ти.

Стените непосредствено вляво и вдясно от леглото, както и таванът над него, бяха в огледала. Останалите части бяха покрити с тъмносин сатен. Килимът беше в същия цвят. В ъгъла имаше един-единствен стол, тапициран в сребриста коприна. Двата прозореца бяха засенчени с щори от лъскав никел. Леглото беше модерно и лакирано в тъмносино и на този фон като звезди блестяха сребристи точки. Над леглото също имаше огледало, а вместо покривка отгоре — кожа от сребърна лисица — най-прекрасното нещо, което Рой бе виждал.

— Изкуствена е — увери го Ив, когато той изрази загриженост за правата на безпомощните животни.

Тук беше разкошът, за който Рой копнееше.

Компютъризираното осветление се задействаше с устни команди и предлагаше шест различни вида атмосфера чрез изкусни комбинации от поставени на стратегически места халогенни лампи с разноцветни крушки, неоновы тръбички около огледалата и творческо приложение на фиброоптика.

Ив докосна едно копче на таблата на леглото и вратичките на нощните шкафчета от двете страни на леглото се вдигнаха. Видяха се лавици, отрупани с лосиони, благоуханни масла, десет-дванайсет гумени фалоса в различни размери и цветове и колекция от захранвани

с батерии и задействани с ръка еротични играчки, озадачаващи с дизайна и сложността си.

Ив включи уредба с компактдискове.

— Имам всичко — Род Стюарт, „Металика“, Елтън Джон, Гарт Брукс, „Бийтълс“, „Бий Джийс“, Брус Спрингстийн, Боб Сигър, Джей Хокинс, Джеймс Браун, Бах. По-вълнуващо е, когато има различни видове музика и не знаеш коя песен ще последва.

Рой съблече шлифера, но не и самото си и премести тапицирания стол. Сложи го от едната страна на леглото, за да си осигури великолепна гледка и същевременно да не хвърля отражения в огледалата и да не помрачава многобройните образи на *нейното* съвършенство.

Той седна на стола и се усмихна.

Ив застана до леглото.

— Това е като сън. Да бъда тук и да правя каквото искам, но в присъствието на човек, който може да ме оцени...

— Да, наистина те оценявам.

— Който може да ми се възхищава...

— Възхищавам ти се.

— Който може да ми се отдаде...

— Твой съм.

— Без да разваля красотата на връзката ни.

— Без течности. Без опипване.

— Чувствам се срамежливо като девица.

— Мога да те гледам часове наред. Облечена.

Тя разкъса блузата си с такава сила, че копчетата се разхвърчаха из стаята. След минута беше съвсем гола и онова, което беше скрито, се оказа по-скоро съвършено, отколкото несъвършено.

— Разбираш ли защо не обичам да правя любов по традиционния начин? Щом имам тялото си, за какво ми е нужен друг?

Ив се обърна и започна да прави онова, което би вършила, ако Рой не беше там. Явно изпитваше огромно удоволствие, съзнавайки, че може да го държи изцяло във властта си, без дори да го докосва.

Тя застана пред огледалото и се огледа от всеки ъгъл, като нежно се галеше. Опиянението ѝ от гледката беше толкова вълнуващо, че дъхът на Рой секна.

После Ив легна на леглото и хвърли на пода кожата от сребърна лисица и завивките. Отдолу се показва черна гумена постелка.

Сетне извади шишенце с кехлибарено благоуханно масло, махна капачката и изля малко течност в средата на леглото. Рой долови ефирно и приятно ухание, леко и свежо, досущ пролетен ветрец. Ароматът не беше на цветя, а на подправки — канела, джинджирил и други екзотични съставки.

Докато Джеймс Браун пееше за неотложното желание, Ив възседна локвата от благоуханно масло. Намаза ръцете си и започна да втрива кехлибарената есенция в безупречната си кожа. В продължение на петнайсет минути ръцете ѝ нещо се движеха по всяка извивка и плоскост на тялото ѝ, задържайки се на всяка прекрасна закръгленост и сенчеста, загадъчна вдлъбнатина. Но докоснеше ли част, която не отговаряше на изискванията на Рой, очите му се съсредоточаваха в безукорните ѝ ръце — поне под твърде кокалестите ръцева и лакътна кост.

Седналата на блестящата черна гумена постелка Ив и пищното ѝ тяло, намазано с течност, която беше природно чиста и не бе от човешки произход, извисиха Рой Майро до духовно ниво, каквото никога не бе постигал — нито прилагайки тайните източни методи на медитация, нито по време на спиритичния сеанс в Пасифик Хайтс, когато повикаха духа на покойната му майка, нито от употребата на мескалин — наркотик, предизвикващ халюцинации, чрез вибриращите кристали или терапията, приложена от непорочна на вид двайсетгодишна масажистка, облечена като скаут, както той бе пожелал. И съдейки по ленивия ритъм, Ив явно часове наред щеше да изследва великолепното си тяло.

Рой стори нещо, което никога не бе правил. Той измъкна пейджъра от джоба си и извади батериите.

Поне една нощ страната му щеше да се оправя без него и многострадалното човечество щеше да мине без своя защитник.

Болката събуди Спенсър от съня в черно и бяло, изобразяващ сюрреалистична архитектура, още по-обезпокоителна поради липсата на цветове. Болеше го цялото тяло. Чувстваше притъпено и

безмилостно пулсиране, но пронизващата болка в главата разкъса оковите на неестествения сън.

Още беше нощ. А може би отново беше нощ. Той бе загубил представа за времето.

Лежеше по гръб на надуваем дюшек. Беше завит с одеяло. Раменете и главата му бяха повдигнати на възглавница. Отдолу имаше нещо.

Тихият, съскащ звук и характерният странен блясък на газен фенер показваха, че източникът на светлина е някъде зад него.

Отблясъците озаряваха загладени от времето скални образувания вляво и вдясно, а отпред се простираше пустинята Мохаве. Над главата на Спенсър беше опънато камуфлажно платнище. Отново го прониза остра болка.

— Не мърдай — каза Валери.

Спенсър осъзна, че възглавницата е върху кръстосаните ѝ крака и главата му лежи в скута ѝ.

— Какво правиш?

Той се уплаши от немоцта на гласа си.

— Зашивам разкъсването.

— Не можеш да го правиш.

— Раната непрекъснато се отваря и кърви.

— Не съм юрган.

— Това пък какво означава?

— Ти не си лекар.

— Мислиш ли?

— Лекар ли си?

— Не. Не мърдай.

— Боли.

— Разбира се.

— Ще получа инфекция.

— Първо обръснах мястото, после го дезинфекцирах.

— Обръснала си главата ми?

— Само едно малко петно около раната.

— Имаш ли представа от онова, което правиш?

— Кое имаш предвид — бръснарството или хирургията?

— И от двете.

— Имам основни познания.

— Ох! По дяволите!

— Ако ще се държиш като бебе, ще ти сложа местна упойка.

— Имаш ли упойка? Защо не я използваш?

— Ти и без това беше в безсъзнание.

Спенсър затвори очи, пренесе се в съня в черно и бяло, сетне пак ги отвори и рече:

— Е, вече не съм.

— Какво?

— Не съм в безсъзнание.

— Току-що беше. Между последните ти думи и сегашните минаха няколко минути. А в това време аз почти заших раната. Остава само още един шев.

— Защо спряхме?

— Пътуването не ти се отразяваше добре. Нуждаеше се от лечение, а сега — от почивка. Освен това облаците бързо се разсейват.

— Трябва да тръгваме. Ранно пиле, рано яде домат.

— Домат ли? Това е интересно.

Спенсър се намръщи.

— Домат ли казах? Защо се опитваш да ме объркаш?

— Защото е лесно. Готово. Заших раната.

Той затвори очите си, в които сякаш имаше пясък. В мрачния черно-бял свят от преплетени увивни растения, пълзящи по стените на някога величествена катедрала, дебнеха чакали с човешки лица. Спенсър чу плач на деца, скрити в развалините.

Когато отново отвори очи, установи, че под главата му е само възглавницата.

Валери седеше на земята до него и го наблюдаваше. Черните й коси бяха паднали от едната страна на лицето. Беше много хубава на светлината на газения фенер.

— Много си хубава на светлината на фенера.

— Сега ще попиташ и коя зодия съм.

— Не, това не ме интересува.

Тя се засмя.

— Харесва ми как се смееш — каза Спенсър.

Валери се усмихна, извърна глава и огледа тъмната пустиня.

— А ти какво харесваш в мен? — попита Спенсър.

— Кучето ти.

— Роки е страхотен. Какво друго?

Тя го погледна и отговори:

— Имаш хубави очи.

— Наистина ли?

— Честни.

— Нима? Имах и хубава коса. Но сега главата ми е обръсната.

— Само на едно малко място.

— Какво правиш тук, в пустинята?

Валери се вторачи за миг в него, после отмести поглед встрани, без да отговори.

Но Спенсър нямаше намерение да я остави да се измъкне толкова лесно.

— Какво правиш тук? Ще продължавам да питам, докато повтарянето те побърка. Какво правиш тук?

— Спасявам те.

— Хитро. Питам, поначало какво правиш тук?

— Търся те.

— Защо? — учуди се Спенсър.

— Защото и ти ме търсиш.

— Но как ме намери, за Бога?

— Чрез спиритически сеанс.

— Не вярвам на всичко, което казваш.

— Имаш право. Беше на карти Таро.

— От кого бягаш?

Валери сви рамене. Пустинята отново привлече вниманието ѝ.

— Предполагам, че от миналото — отговори тя.

— Пак се опитваш да ме объркаш.

— И по-точно от хлебарката.

— Бягаш от хлебарка?

— Така го наричам, защото това го вбесява.

Погледът на Спенсър се плъзна към платнището над главите им.

— Защо е това?

— Слива се с релефа на околността. Освен това материята разсейва светлината, затова няма да се видим ясно на инфрачервените прибори за наблюдение.

— Прибори за наблюдение?

— Очи в небето.

— Господ?

— Не. Хлебарката.

— Хлебарката има очи в небето?

— Той и хората му.

Спенсър се замисли върху това. Накрая рече:

— Не съм сигурен дали съм буден или сънувам.

— Понякога и аз не съм — каза Валери.

Небето в черно-белия свят беше пълно с очи и във въздуха летеше голям, бял бухал, който на лунната светлина хвърляше сянка с очертанията на ангел.

Страстта на Ив беше неутолима, а енергията ѝ — неизчерпаема, сякаш всяко удължаване на изблика на екстаз я наелектризираше, вместо да я изтощи. Измина час, а тя беше все по-опиянена и по-красива.

Невероятното ѝ тяло сякаш бе изваяно от скулптор и се зареждаше с енергия от неспирното, ритмично свиване и отпускане на мускулите, гърчене, мятане и тласкане. След като години наред бе експериментирала различни начини на самозадоволяване, Ив се радваше на гъвкавост, равняваща се на движенията на носител на златен олимпийски медал по гимнастика и карнавален акробат, съчетана с издръжливостта на впряг от северни кучета. Нямаше съмнение, че по време на усамотените си сеанси в леглото тя бе усъвършенствала всеки мускул на тялото си.

Въпреки изумителните пози и ексцентричните интимности, които правеше със себе си, Ив нито за миг не изглеждаше отблъскваща или смешна, а неизменно красива, от всеки ъгъл и дори в най-невероятните изпълнения.

На половината на втория час Рой беше убеден, че шейсет процента от чертите на този ангел са свършени, преценявайки по най-строгите критерии. Другите трийсет и пет се приближаваха до съвършенството и само пет процента бяха посредствени.

Но нищо в Ив не беше грозно.

Рой беше сигурен, че скоро тя или ще престане да се самозадоволява, или ще припадне от изтощение. Но в края на втория час Ив сякаш изпитваше повече апетит отколкото в началото. Силата

на чувствеността ѝ бе толкова завладяваща, че всяко музикално изпълнение се променяше под въздействието на хоризонталния ѝ танц, докато накрая всички, дори творбите на Бах, звучаха така, сякаш бяха специално композирани за порнографски филм. От време на време тя подаваше команди на осветлението да се усили или да намалее и всеки път изборът ѝ беше най-подходящият за следващата поза.

Ив се възбуждаше, гледайки се в огледалата. Множеството образи подскачаха нагоре-надолу из цялата спалня и Ив сигурно имаше чувството, че изпълва вселената със свои копия. Огледалата сякаш бяха вълшебни и предаваха възбудата ѝ на всяко отражение, сетне обратно в динамичната ѝ плът, зареждайки я с еротична енергия.

През третия час батериите на някои от любимите ѝ играчки се изтощиха, скоростите на други се повредиха и Ив отново се отдаде на сръчността на собствените си ръце, които приличаха на живи същества. Ръцете ѝ се движеха с такава трескава страст, че не можеха да се занимават само с едно от съкровищата на тялото ѝ. Непрекъснато се плъзгаха по пищните извивки, масажираха и галеха различни прелести. Приличаха на двама умиращи от глад гости на разкошен коктейл, подготвен да отпразнува предстоящата битка между доброто и злото и разполагаха само с няколко ценни секунди, за да се натъпчат, преди всички да бъдат унищожени от взрива на слънцето.

Но слънцето, разбира се, не експлодира и най-сетне, макар и постепенно, онези несравними ръце забавиха ритъма и спряха. Ив се насити на тялото си.

Тя стана от леглото и отиде в банята. Когато се върна, носеше две хавлии — влажна и суха — и кожата ѝ вече не блестеше от благоуханните масла. С влажната кърпа Ив изтри черната гумена постелката, после внимателно я избърса със сухата и сложи завивките.

Рой се присъедини към нея. Ив легна по гръб. Той се изтегна пред нея. Тя беше още гола, а Рой — облечен, макар че по едно време разхлаби възела на вратовръзката си.

Нито един от двамата не направи грешката да коментира случилото се. Думите не можеха да опишат преживяването и биха превърнали почти религиозната одисея в нещо безвкусно и просташко. Рой вече знаеше, че всичко това се бе отразило добре на Ив. А що се отнасяше до него, през последните няколко часа той бе видял повече физическо съвършенство, отколкото през целия си живот.

След като известно време Рой съзерцава скъпоценното си отражение в огледалото на тавана, а Ив — своето, той започна да говори и нощта навлезе в нова фаза на общуване, почти толкова интимна, наситена с емоции и променяща живота, колкото предшестващата я физическа фаза. Рой говори за силата на състраданието, изяснявайки възгледите си на Ив. Каза ѝ, че човечеството винаги се е стремяло към съвършенство. Хората биха издържали на непоносими болки, биха приели неописуеми лишения, биха поощрили жестоки бруталности и биха живели в постоянен и патетичен ужас, ако бяха убедени, че страданията им са цената, която трябва да платят по пътя към утопията, към рая на земята. Човек, мотивиран от състрадание и съзнаващ готовността на масите да страдат, можеше да промени света. Макар че той, Рой Майро, с веселите сини очи и добродушната усмивка, не вярваше, че притежава обаянието на бъде онзи водач на водачите, който ще поведе кръстоносния поход за съвършенство, но се надяваше да бъде добър служител на онази достойна личност.

— Аз паля свещички — каза той. — Една по една.

Рой говори няколко часа, а Ив вмъкваше многобройни въпроси и проницателни забележки. Той се развълнува, като видя колко е възбудена от идеите му — така, както беше от играчките и от опитните си ръце.

Тя се развълнува особено много, когато той обясни как едно духовно извисено общество трябва разшири дейността на доктор Кеворкян и състрадателно да подпомага самоунищожението не само на хора, склонни към самоубийство, но и на онези окаяни души, които страдат от дълбока депресия, предлагайки лесен изход на неизлечимо и хронично болните, на инвалидите, на недъгавите и на психично разстроените.

А когато Рой разясни идеята си за помощна програма за поощряване на деца самоубийци, внасяща състрадателно решение на проблемите на бебетата, родени с увреждания, Ив издаде няколко задъхани звуци, досущ като онези, които се бяха изтръгнали от нея по време на страстните ѝ гърчения. Тя отново допря ръце до гърдите си, макар и този път, само за да успокои трескавото биене на сърцето си.

Гърдите на Ив изпълниха ръцете ѝ и Рой не можа да откъсне очи от отражението в огледалото над него. За миг му се стори, че ще се

разплаче при вида на шейсет процента съвършеното ѝ лице и тяло.

Някъде преди зазоряване интелектуалните оргазми ги изпратиха в обятията на съня — нещо, което физическият оргазъм не можеше да стори. Рой беше толкова доволен и изтощен, че не сънува нищо.

След няколко часа Ив го събуди. Вече се беше изкъпала и облякла.

— Никога не си била по-лъчезарна — каза той.

— Ти промени живота ми.

— И ти моя.

Макар че закъсняваше за работа в бетонния бункер, тя го закара до хотела му, където Прок, мълчаливият шофьор, бе оставил багажа му. Беше събота, но Ив работеше седем дни в седмицата. Рой се възхити на всеотдайността ѝ.

Утрото беше ясно, а денят — хладен.

Преди Рой да слезе от колата, двамата се уговориха скоро да се срещнат, за да преживеят отново удоволствията на току-що отминалата нощ.

Той застана на входа на хотела и когато хондата на Ив се скри от погледа му, влезе вътре. Мина покрай администрацията, прекоси шумното казино и се качи с асансьора на трийсет и шестия и последен етаж на главната сграда.

Не си спомни как стигна дотам. Имаше чувството, че лети.

И през ум не му бе минавало, че издирването на онази кучка и на мъжа с белега ще го доведе до запознанство с най-съвършената жена. Съдбата беше странно нещо.

Вратите на асансьора се отвориха и Рой тръгна по дълъг коридор с мек мокет, обзаведен с френски антики от началото на деветнайсети век и с качествени картини от същия период.

Това беше единият от трите етажа, първоначално предназначен да предложи безплатно огромни луксозни апартаменти на най-богатите комарджии, които бяха готови да заложат цели състояния в казиното долу. Трийсет и петият и трийсет и четвъртият етаж още служеха за тази цел. Но след като агенцията купи хотела, за да печели и изпира пари, апартаментите на последния етаж бяха запазени за удобството на оперативни агенти от други градове.

Трийсет и шестият етаж се обслужваше от собствен портиер, настанен в уютен кабинет срещу асансьора. Рой взе ключа за

апартамента си от дежурния, Хенри, който дори не повдигна вежди в недоумение при вида на измачкания костюм на госта.

Подсвирквайки си тихо, Рой тръгна към покоите си. С нетърпение очакваше да се изкъпе, избърсне и да закуси обилно. Но когато отвори позлатената врата и влезе в апартамента, видя двама местни агенти, които го чакаха. Те се бяха вцепенили от притеснение и едва когато ги съзря, Рой си спомни, че пейджърът му беше в единия джоб, а батериите — в другия.

— От четири сутринта ви търсим под дърво и камък — каза единият от посетителите.

— Открихме форда на Грант — добави вторият.

— Изоставен. Продължаваме да издирваме Грант...

— Макар че може да е мъртъв...

— Или спасен...

— Защото, изглежда, някой ни е изпреварил...

— Има следи от друга кола...

— Затова нямаме много време. Трябва да тръгваме.

Рой си представи Ив Жаме — намазана с благоуханни масла, гърчеща се на черната гумена постелка, почти свършена. Гледката щеше да го крепи, колкото и лош да се окаже денят.

Спенсър се събуди под пурпурната сянка на камуфлажното платнище, но пустинята отвъд беше окъпана в ярка, бяла, слънчева светлина.

Той присви очи. Паренето в очите беше нищо в сравнение с главоболието му. Виждаше въртящи се червени кръгове.

Беше му много топло. Горещо. Макар да подозираше, че денят не е особено топъл.

Чувстваше жажда. Езикът му беше подпухнал и залепнал за небцето. Гърлото му бе пресъхнало.

Спенсър още лежеше на надуваемия дюшек и беше завит с одеяло, но вече не беше сам. Жената се бе сгушила от дясната му страна. Допирът до нея беше приятен. Той несъзнателно я бе прегърнал и се зарадва на близостта им.

Спенсър обърна глава и видя Роки.

— Здравей, приятелю.

Почувства болка, докато говореше. Всяка дума приличаше на трън, който се откъсваше от гърлото му. Звуците пронизително отекваха в главата му, сякаш бяха усилены от електрическа уредба.

Кучето близна дясното му ухо.

— Да, и аз те обичам — прошепна Спенсър.

— Прекъсвам ли нещо? — попита Валери и коленичи от лявата му страна.

— Само си говорим. Момче и куче.

— Как се чувстваш?

— Зле.

— Алергичен ли си към някакви лекарства?

— Мразя вкуса на антиацида.

— Алергичен ли си към антибиотици?

— Всичко се върти пред очите ми.

— Алергичен ли си към антибиотици?

— Изприщвам се от ягоди.

— В делириум ли си или просто е трудно да се разговаря с теб?

— И двете.

Вероятно Спенсър отново изгуби съзнание за известно време, защото, когато отвори очи, видя, че Валери слага инжекция на лявата му ръка. Той долови миризмата на спирта, с който тя бе почистила мястото около вената.

— Антибиотик ли е това? — прошепна Спенсър.

— Сок от ягоди.

Роки вече не лежеше до него. Кучето седеше до жената и с интерес наблюдаваше как Валери изважда иглата от ръката на господаря му.

— Имам ли инфекция?

— Може би вторична. Няма да рискувам.

— Медицинска сестра ли си?

— Нито лекар, нито сестра.

— Тогава откъде знаеш какво да направиш?

— Той ми казва — отговори тя и посочи кучето.

— Роки все се шегува. Сигурно е комедиант.

— Да, но има разрешително да прави инжекции. Мислиш ли, че ще можеш да поемеш малко вода?

— А бекон с яйца?

— Водата ти е предостатъчна. Последният път я повърна.

— Отвратително.

— Простено ти е.

— Аз съм джентълмен.

Въпреки помощта ѝ Спенсър трябваше да напегне сили докрай, за да се надигне и да седне. Няколко пъти се задави, докато пиеше вода, но вкусът ѝ беше приятен и той предположи, че този път ще я задържи в стомаха си.

Сетне отново легна по гръб и рече:

— Кажи ми истината.

— Стига да я знам.

— Умирам ли?

— Не.

— Ние имаме едно правило.

— И какво е то?

— Никога не лъжи кучето.

Валери погледна Роки.

Кучето размаха опашка.

— Лъжи себе си. Лъжи мен. Но никога не лъжи кучето — добави Спенсър.

— Като всички останали правила и това ми се струва разумно.

— Е, умирам ли?

— Не знам.

— Така е по-добре — рече Спенсър и пак изгуби съзнание.

За петнайсет минути Рой Майро се избърсна, изми зъбите си и взе душ. Облече широк панталон, червен памучен пуловер и жълто-кафяво кадифено яке. Нямаше време за закуската, която така силно желаше. Портиерът Хенри му даде две кифли с шоколад и бадеми и две чаши от най-хубавото колумбийско кафе, излети в пластмасов термос за еднократна употреба.

В ъгъла на хотелския паркинг хеликоптер „Бел Джетрейнджър“ чакаше Рой. Както и в самолета от Лос Анджелис, той беше единственият пътник в тапицираната с плюш кабина.

По време на полета към пустинята Мохаве Рой изяде кифлите и изпи кафето, като в същото време използва преносимия си компютър,

за да се свърже с „Мама“ и да прегледа докъде е стигнало разследването.

Не се беше случило много. Джон Клек не бе открил следи, по които да разберат къде е отишла жената, след като бе изоставила колата си на летището в Ориндж Каунти. Не бяха успели да проследят и телефонния номер, на който хитро програмираната система на Грант бе изпратила по факс снимките на Рой и хората му в бунгалото в Малибу.

Най-голямата новина дойде от Сан Франциско. Но и тази вест не беше кой знае какво. Агентът, който издирваше Етъл и Джордж Порт, бабата и дядото, отгледали Грант след смъртта на майка му, бе научил, че преди десет години е бил издаден смъртен акт на името на Етъл. Явно това беше причината по онова време съпругът ѝ да продаде къщата. Джордж Порт също бе починал. Преди три години. И сега, след като не можеше да се надява да разговаря със семейство Порт за внука им, агентът работеше върху други следи.

Рой изпрати чрез „Мама“ съобщение до електронната поща на агента в Сан Франциско. Предложи му да провери архивите за завещанията, за да види дали внукът е наследил имението на Етъл Порт или това на съпруга ѝ. Може би бабата и дядото не познаваха внука си като „Спенсър Грант“ и в завещанията си бяха вписали истинското му име. Дори ако поради някаква необяснима причина бяха подпомогнали и съдействали за използването на онази фалшива самоличност за цели, включващи записването в армията, те пак щяха да са записали истинското му име, когато му бяха завещали имотите си.

Следата не беше кой знае колко надеждна, но си заслужаваше да бъде проверена.

Рой изключи компютъра и го затвори. Пилотът на хеликоптера съобщи, че до приземяването остава минута.

Рой доближи лице до прозореца. Движеха се успоредно на широко речно корито в източната част на пустинята.

Слънчевата светлина беше ослепителна. Той извади слънчеви очила от вътрешния джоб на самото си и си ги сложи.

В средата на пресъхналия валог бяха спрели три джипа на агенцията. Около тях чакаха осмина мъже. Повечето наблюдаваха приближаващия се „Джетрейнджър“.

Хеликоптерът се сниши над джиповете и агентите, спусна се на триста метра и после се извиси над ръба на пропастта. Стомахът на Рой се сви от рязката промяна във височината и от нещо, което съзря, но не повярва, че наистина е видял.

Хеликоптерът се наклони надясно и той огледа по-добре мястото, където речното корито стигаше до ръба на скалата. Рой има възможността да види форда от всеки изумителен ъгъл.

Той махна слънчевите очила, после отново ги сложи, когато хеликоптерът кацна във валога, близо до джиповете.

Рой слезе и Тед Тавелов, агентът, ръководещ разследването на местопроизшествието, тръгна към него. Тавелов беше по-нисък и двайсет години по-възрастен от Рой, слаб и с тъмен слънчев загар. Имаше жилава и суха кожа от годините, прекарани в пустинята. Беше с каубойски ботуши, джинси, синя памучна риза и широкопола шапка. Макар че денят беше хладен, Тавелов не бе облякъл яке, сякаш в плътта си бе складирал толкова много топлина, че никога вече нямаше да му е студено.

Докато вървяха към форда, моторите на хеликоптера постепенно престанаха да бръмчат.

— Чух, че няма следи нито от мъжа, нито от кучето — каза Рой.

— Нищо, освен един мъртъв плъх.

— Наистина ли нивото на водата е било *толкова* високо, когато течението е заклещило колата му между онези скали?

— Да. Вчера следобед, в разгара на бурята.

— Тогава може би Грант е бил блъснат във водопада.

— Не и ако е бил с предпазен колан.

— Вероятно някъде по-нататък се е опитал да доплува до брега.

— Трябва да е пълен глупак, за да се опита да плува в буйното течение. Водата се е движила със скоростта на експресен влак. Глупак ли е?

— Не.

— Погледни онези следи от гуми. Някои са заличени от вятъра, но се вижда, че някой е дошъл по южния бряг, докарал е колата си под форда и вероятно се е качил на покрива, за да стигне до Грант.

— Кога е изсъхнало речното корито, че това да стане възможно?

— Нивото на водата бързо спада, когато дъждът спре. Пясъкът изсъхва почти веднага. Мисля, че в седем или в осем вечерта.

— Грант не може да е слязъл и заминал, преди да е дошло другото превозно средство.

— Всъщност има неясни отпечатьци. Не принадлежат на първата група от моите безнадеждни помощници, които утъпкаха всичко. И съдейки по стъпките, може да се предположи, че тук е идвала жена. Прибрала е Грант и кучето му. И багажа му.

Рой се намръщи.

— Жена?

— Едните отпечатьци са от мъж. Дори едрите жени не носят такъв голям номер обувки. Вторите са малки. Може да са на десет-дванайсетгодишно момче. Но се съмнявам, че някое момче само е дошло с кола дотук в такова време. Има мъже, чиито крака биха се побрали в обувки с такъв размер, но са малцина, затова по всяка вероятност е била жена.

Ако наистина беше така, Рой бе длъжен да се запита дали жената, която издирваше, не бе дошла да спаси Грант. Това отново повдигна въпросите, измъчващи го от сряда вечерта. Кой беше Спенсър Грант? Какво общо имаше с жената? Защо беше толкова непредсказуем? Дали щеше да провали операцията им? И дали щеше да ги изложи на риска да бъдат разкрити?

Предидния ден, когато беше в бункера на Ив и слушаше записа на лазерния диск, Рой беше озадачен от онова, което чу. Съдейки по въпросите и няколкото забележки, които Грант успя да вмъкне в монолога на Давидович, той явно не знаеше много за „Хана Рейни“ и поради загадъчни причини изгаряше от нетърпение да научи каквото може за нея. Дотогава Рой предполагаше, че Грант и жената вече имат близка връзка, затова задачата беше да определи естеството на взаимоотношенията им и да прецени какво количество чувствителна информация е споделила жената. Но щом Грант не я познаваше, защо в онази дъждовна нощ беше в къщата ѝ и защо бе решил да я намери?

Рой не искаше да повярва, че жената и идвала в пресъхналото речно корито, защото щеше да се обърка още повече.

— Мислиш, че той я е повикал по клетъчния си телефон и тя е дошла да го вземе, така ли?

Тавелов не се смути от иронията на Рой.

— Е, може да е бил някой от скитниците, които се мотаят в пустинята. Но в радиус от трийсет километра няма такъв. А може да е

бил случайно минаващ пътник, който е отбил от магистралата, за да се позабавлява.

— В бурята.

— Бурята е била преминала. Както и да е, светът е пълен с чудаци.

— И който и да е бил, ей така, случайно се натъква на форда. В цялата тази огромна пустиня.

Тавелов сви рамене.

— Ние намерихме колата. Твоята работа е да разбереш какво е станало.

Рой се приближи до пролуката между двете скали, вторачи се в далечното речно корито и каза:

— Дошла е от юг и пак е заминала на юг. Можем ли да проследим отпечатъците от гуми?

— Да. В продължение на четиристотин метра са ясни, после ги има само тук-там и накрая изчезват. На някои места вятърът ги е заличил, а на други земята е много твърда и не е останало нищо.

— Ами, да потърсим по-нататък. Следите може отново да се появят.

— Вече го направихме. Докато чакахме.

Тавелов наблегна на последната дума.

— Проклетият ми пейджър се е повредил, без да разбере — каза Рой.

— Пеша и от хеликоптер огледахме пространството във всички посоки — пет километра на изток, на юг и на запад.

— Тогава разширете обхвата на издирването. Отидете на шест километра и проверете дали няма отново да видите следите.

— Ще бъде загуба на време.

Рой се замисли за Ив и за онова, което бе правила през нощта и споменът му даде сили да запази спокойствие, да се усмихне и с характерния си приятен тон да каже:

— Може би. Но мисля, че трябва да опитаме.

— Вятърът се усилва.

— Може би.

— Определено се усилва. Ще заличи всичко.

„Съвършенство върху черна гумена постелка.“

— Тогава да се опитаме да го изпреварим. Повикайте още хора и втори хеликоптер и разширете обхвата на издирването в радиус от петнайсет километра.

Спенсър не беше буден. Но и не спеше. Люшката се като пиян на границата между двете състояния.

Чу се, че мърмори нещо. Не може да разбере смисъла на думите си. Но беше обзет от трескаво чувство за неотложност, убеден, че трябва да каже някому нещо важно, макар да не знаеше каква е тази жизненоважна информация, нито на кого да я предаде.

От време на време отваряше очи. Зрението му беше замъглено. Примига няколко пъти и присви очи, но не виждаше достатъчно добре дори за да се увери дали е ден, или светлината идва от газения фенер.

Валери беше до него. Бършеше с влажна кърпа потта от челото му и сменяше студения компрес на главата му. Или само го гледаше. Той усети, че тя е притеснена, макар да не виждаше ясно изражението ѝ.

Веднъж, когато Спенсър дойде в съзнание и се вторачи през въртящите се кръгове, които трептяха пред очите му, Валери се бе обърнала и правеше нещо. Той чу, че двигателят на роувъра работи. Долови и друг познат звук — непогрешимото потракване на опитни пръсти по компютърна клавиатура. Странно.

Понякога Валери му говореше. Това бяха миговете, когато Спенсър най-добре се съсредоточаваше и измънкваше нещо неразбираемо, докато ту губеше съзнание, ту идваше на себе си.

Един път се чу да пита:

— Как ме намери... чак тук... наред пустинята?

— Сложих проследяващо устройство на форда ти.

— На моя форд?

— Да.

— Имаш предвид... предавател?

— Нещо такова.

— Защо?

— Защото ти ме проследи до къщата ми.

— Кога?

— Във вторник вечерта. Не отричай.

— О, да. В нощта, когато се запознахме.

— Говориш така, сякаш беше романтично.

— За мен беше.

Валери не отговори веднага, сетне попита:

— Не се шегуваш, нали?

— Харесах те веднага, щом те видях.

— Ти дойде в „Червената врата“ и бърбри с мен като любезен клиент, а после ме проследи до жилището ми.

Той постепенно проумя пълното значение на разкритията ѝ и се изуми.

— Ти си разбрала?

— Много те биваше. Но ако не можех да забелязвам, че ме следят, отдавна щях да съм мъртва.

— Как сложи проследяващото устройство?

— Излязох през задната врата, докато ти седеше във форда на отсрещната страна на улицата, свързах жиците на стартера на нечия кола, намираща се една пресечка по-нататък, спрях на известно разстояние зад теб, изчаках те да потеглиш и те проследих.

— Проследила си ме?

— И още как.

— Проследила си ме до... Малибу?

— Да.

— А аз не забелязах.

— Е, ти не предполагаше, че ще те следят.

— Господи.

— Прескочих портата ти и изчаках да угасиш всички лампи в бунгалото.

— Господи.

— Сложих предавателя на шасито на форда ти и го свързах с акумулатора.

— И откъде имаше предавател?

— Ще се изненадаш, ако ти кажа какви неща имам.

— Може би вече нищо няма да ме изненада.

Образът на Валери стана по-неясен и избледня в сенките. Спенсър отново загуби съзнание.

След известно време Валери пак се появи и Спенсър се чу учудено да казва:

— Предавател на колата ми.

— Трябваше да знам кой си и защо ме следиш. Но знаех, че не си един от тях.

— Хората-хлебарки.

— Точно така.

— Можеше да съм един от тях.

— Не, защото щеше да ми пръснеш черепа още първия път, когато се приближи до мен.

— Не те харесват, а?

— Не особено. Затова се запитах кой си.

— Сега вече знаеш.

— Не съвсем. Ти си загадка, Спенсър Грант.

— Аз? *Загадка?* — засмя се той, макар че болка прониза главата му. — Поне знаеш името ми.

— Да. Само че не е истинското.

— Истинското е.

— И още как.

— Така се казвам. Спенсър Грант. Гарантирам.

— Може би. Но кой си бил, преди да станеш ченге, преди да отидеш в университета в Лос Анджелис и преди да постъпиш в армията?

— Знаеш всичко за мен.

— Не всичко. Само онова, което си оставил във файловете. Точно колкото си искал да знаят за теб. Проследи ме до вкъщи и ме уплаши, затова започнах да те проучвам.

— Избягала си от Санта Моника заради мен.

— Не знаех кой си, по дяволите. Но реших, че щом ти успя да ме намериш, те също ще го сторят.

— И го направиха.

— Още на другия ден.

— Уплаших те... и те спасих.

— Може и така да се каже.

— Ако не бях аз, ти щеше да си там.

— Може би.

— Когато екипът на специалните сили атакува.

— Вероятно.

— Сякаш е било... предопределено.

— Но какво правеше там? — попита тя.

— Ами...

— В моята къща.

— Теб те нямаше.

— Е, и?

— Къщата вече не беше твоя.

— Знаеше ли, че не е моя, когато влезе?

Пълният смисъл на разкритията ѝ продължаваше да го стъписва. Спенсър започна трескаво да мига, опитвайки се да види ясно лицето ѝ.

— Господи, щом си сложила проследяващо устройство на форда ми...

— Какво?

— Следи ли ме в сряда през нощта?

— Да. Искях да видя какво си намислил.

— От Малибу?

— До „Червената врата“.

— И после до къщата ти в Санта Моника?

— Аз не бях *вътре* за разлика от теб.

— Но си видяла нападението?

— От разстояние. Не сменяй темата.

— Каква тема? — искрено озадачен попита той.

— Щеше да обясняваш защо в сряда през нощта си влязъл в къщата ми — напомни му тя.

Не беше ядосана. Тонът ѝ не беше язвителен. Спенсър би се почувствал по-добре, ако Валери беше разгневена.

— Ти... ти не дойде на работа.

— И затова ли нахлу с взлом в къщата ми?

— Не съм нахлувал с взлом.

— Може би съм забравила, че съм ти изпратила покана.

— Вратата беше отключена.

— Всяка ли отключена врата означава покана за теб?

— Тревожех се...

— Да, сигурно. Хайде, кажи ми истината. Какво търсеше в къщата ми онази нощ?

— Трябваше...

— Какво? Какво ти трябваше в къщата ми?

Спенсър не беше сигурен дали умира от раните си или от притеснение. Какъвто и да беше случаят, той отново загуби съзнание.

Хеликоптерът „Бел Джетрейнджър“ пренесе Рой Майро от пресъхналото речно корито в пустинята до площадката за приземяване на покрива на небостъргача на агенцията в центъра на Лас Вегас. Докато в пустинята Мохаве издирваха жената и превозното средство, откарало Спенсър Грант далеч от катастрофирания форд „Експлорър“, Рой прекара съботния следобед в центъра за сателитно наблюдение на петия етаж.

Докато работеше, той изяде обилния обяд, който поръча от трапезарията, за да компенсира за закуската, за която мечтаеше. Пък и щеше да му трябва много енергия, когато отново отидеше в дома на Ив Жаме.

Предишната вечер, когато Боби Дюбоа го бе завел в същата стая, помещението беше тихо и работеше с минимален персонал. Сега около всеки компютър имаше хора и навсякъде се чуваха приглушени разговори.

По всяка вероятност превозното средство, което търсеха, бе изминало значително разстояние през нощта въпреки негостоприемния терен. Грант и жената може би дори бяха стигнали чак до някоя отсечка на магистралата отвъд наблюдателните постове, които агенцията бе разположила в южната половина на щата.

От друга страна, Грант и жената може би съвсем не бяха далеч. А вероятно колата им бе заседнала в пясъците. Или се бе повредила.

Може би Грант беше ранен. Според Тед Тавелов на мястото на шофьора във форда имаше петна от кръв, която не бе изтекла от умрелия плъх. Ако беше зле, Грант вероятно не бе в състояние да пътува дълго.

Рой реши да разсъждава позитивно. Светът беше такъв, какъвто сам си го направиш. Целият му живот бе посветен на тази философия.

От сателитите в геосинхронна орбита над западната и югоизточната част на Съединените щати три имаха възможност за интензивно наблюдение, каквото Рой Майро искаше да извърши в Невада и в съседните щати. Единият от сателитите беше под контрола на Агенцията за борба с наркотиците, другият — на Агенцията за

опазване на околната среда, а третият — на военните, официално ползван от армията, флотата, въздушните сили, морската пехота и Бреговата охрана, но всъщност стиснат в желязния юмрук на канцеларията на шефа на главното командване.

Рой се спря на Агенцията за опазване на околната среда.

Въпреки всеотдайността на агентите си и предимно заради пъхщите си навсякъде носа политици, Агенцията за борба с наркотиците не бе успяла да се справи с възложената ѝ мисия. А в годините след края на студената война военните бяха объркани, не бяха наясно каква е ролята им и нямаха пари.

За разлика от тях Агенцията за опазване на околната среда изпълняваше мисията, както никога дотогава, отчасти защото нямаше престъпна организация или група по интереси, която да им се противопостави и защото мнозина от служителите ѝ бяха мотивирани от настървено желание да спасят природата. АООС си сътрудничеса успешно с Министерството на правосъдието, при това до такава степен, че гражданин, замърсил необратимо защитени от закона земи, рискуваше да излежи в затвора повече време от дрогиран гангстер, убил касиер в денонощен магазин, бременна жена и две монахини и откраднал четирийсет долара и шоколад.

Впоследствие, тъй като блестящият успех привлече увеличен бюджет и най-големия достъп до допълнително финансиране, АООС стана собственик на най-хубавите технически средства — от инвентара в кабинетите до орбитални сателити за наблюдение. Ако някоя федерална бюрократична агенция се сдобиеше с независим контрол върху ядрено оръжие, това щеше да е АООС, макар че едва ли щеше да го използва — освен може би в спор за територия с Министерството на вътрешните работи.

Следователно, за да намери Спенсър Грант и жената, агенцията използваше сателита за наблюдение на АООС, „Земен страж 3“, който се намираше в геостационарна орбита над западната част на Съединените щати. За да се домогне до пълен и безспорен достъп до тази придобивка, „Мама“ проникна в компютрите на АООС и им подаде фалшива информация, че „Земен страж 3“ внезапно се е повредил. Учените от АООС незабавно подеха кампания да поставят диагноза на заболяването на „Земен страж 3“ чрез телемеханична проверка от разстояние. Но „Мама“ тайно бе засякла всички команди,

подадени към апаратурата от сложна електроника на стойност осемдесет милиона долара и щеше да продължи да го прави, докато агенцията престанеше да се нуждае от „Земен страж 3“.

С помощта на сателита агенцията можеше да извършва подробно наблюдение на голяма част от територията на Щатите и да се фокусира метър по метър върху издирването на всяко превозно средство или човек.

Освен това „Земен страж 3“ беше способен на два метода на свръхмодерно и мощно нощно наблюдение. Използвайки насочващи се по релефа инфрачервени лъчи, сателитът можеше да различава превозно средство от неподвижни източници на топлина чрез подвижността на обекта и по характерния термален почерк. Системата прилагаше и вариант на технологията за нощно виждане „Стар Трон“, който увеличаваше светлината осемнайсет хиляди пъти и превръщаше нощния пейзаж в ярък ден, макар и озарен в странно зелено сияние.

Всички образи се обработваха автоматично чрез програма за увеличаване, намираща се на борда на сателита и после се закодираха и изпращаха. И след получаването им в контролния център в Лас Вегас, също така автоматизирана, но още по-сложна програма за увеличаване изчистваше образа и сетне го прожектираше на екран на стената. Ако се налагаше допълнително изчистване, с помощта на неподвижни кадри, взети от записа можеше да бъдат извършени още процедури за изясняване на картината под контрола на талантиливи технически лица.

Ефективността на сателитното наблюдение зависеше от наблюдаваната територията. Общо взето, колкото по-гъсто населен беше районът, толкова по-неуспешно беше издирването на човек или на превозно средство, защото имаше твърде много движещи се обекти и източници на топлина, които трябваше да бъдат изолирани и анализирани. Малките градове се наблюдаваха по-лесно от големите, селскостопанските райони — по-лесно от малките градове, а магистралите — по-добре от улиците на метрополия.

Ако Спенсър Грант и жената се бяха забавили по време на бягството си, както се надяваше Рой, те още се намираха в идеалната територия за проследяване, наблюдавана от „Земен страж 3“. Безплодната, ненаселена пустиня.

Щом ги забележеха, заподозрените щяха да бъдат проучени и отхвърлени или запазени в списъка на наблюдаваните обекти, в зависимост от това дали пътниците в превозното средство отговаряха на описанието на бегълците — жена, мъж и куче.

След като няколко часа гледа големия екран на стената, Рой остана смаян от факта колко *съвършена* изглежда от орбита тази част на света. Всички цветове бяха меки и пастелни, а формите — хармонични.

Илюзията за съвършенство беше още по-убедителна, когато „Земен страж 3“ наблюдаваше малки райони и използваше най-слабото увеличение, а най-убедителна, когато образът беше в инфрачервена светлина. Колкото по-трудно забележими ставаха признаците на човешката цивилизация, толкова по-съвършена изглеждаше планетата.

Вероятно онези екстремисти, които настояваха населението на земята да се намали с деветдесет процента, за да се спаси екологията, имаха право... Какво качество на живот би имал някой в свят, където цивилизацията беше съсипана?

Ако някога бъде въведена подобна програма за намаляване броя на населението, Рой щеше да бъде много доволен да помага, макар че работата щеше да бъде изтощителна и често неблагоприятна.

Денят мина, без да намерят следа от бегълците. През нощта издирването щеше да бъде прекратено. „Земен страж 3“ също не постигна успех, но поне можеше да продължи издирването в мрака.

Рой остана в центъра за сателитно наблюдение почти до двайсет часа, сетне отиде да вечеря с Ив Жаме в арменски ресторант. Двата ядяха вкусна салата и превъзходно агнешко печено и обсъждаха идеята за бързо и ефективно намаляване на населението. Представяха си начини, чрез които това може да бъде постигнато без нежелани странични ефекти като радиация и неконтролируеми бунтове по улиците. И измислиха *няколко* справедливи методи за определяне кои десет процента от населението трябва да оцелеят, за да осъществят не толкова хаотичен и драстично усъвършенстван вариант на човешката сага. Скицираха евентуални символи на движението за намаляване на населението, съчиниха вдъхновяващи лозунги и спориха как би трябвало да изглеждат униформите. Когато излязоха от ресторанта и потеглиха към дома на Ив, те бяха в състояние да убият всяко ченге,

което проявеше глупостта да ги спре за шофиране с превишена скорост в район с болници и жилищни сгради.

Тъмните, изцапани стени имаха лица. Странни и хлътнали. Едва забележими, измъчени изражения. Уста, отворени във викове за милост, които никога нямаше да бъдат чути. Ръце. Протегнати. Мълчаливо умоляващи. Призрачна, бяла, жива картина, тук-там осеяна в сиво и ръждивочервено, кафяво и жълто. Лице до лице, тяло до тяло, преплетени крайници, но неизменно в позата на молители и с изражения на отчаяни просяци.

„Никой не знае... Никой не знае...“

— Спенсър? Чуваш ли ме, Спенсър?

Гласът на Валери прозвуча като от дълъг тунел, докато Спенсър се лашкаше между будното състояние и съня, между отрицанието и примирението, между един ад и друг.

— Успокой се. Не се страхувай. Всичко е наред. Това е само сън.

— Не. Виждаш ли? Тук, в катакомбите.

— Сънуваш.

— Като в училище. В учебниците. Картини. Като в Рим. Мъченици. Долу в катакомбите. Но по-лошо, много по-лошо...

— Излез оттам. Това е само сън.

Спенсър чу как гласът му отслабна и се превърна в измъчен, окаян шепот.

— О, Боже. Господи. Мили Боже.

— Ето, хвани ръката ми. Спенсър, чуваш ли ме? Стисни ръката ми. Аз съм тук. При теб.

— Те се страхуваха толкова много. Бяха съвсем сами и много се страхуваха. Виждаш ли колко са уплашени? Сами. Никой не ги чува. Никой не знае. О, Господи, помогни ми.

— Хайде, хвани ръката ми. Ето, така е добре. Стисни я. Аз съм тук, до теб. Вече не си сам, Спенсър.

Той хвана топлата ѝ ръка и Валери някак съумя да го отдалечи от неясните, бледи лица и от безмълвните викове.

Усещайки силата на ръката ѝ, Спенсър се понесе — по-лек от въздуха — през мрака и мина през червена врата. Не беше вратата с влажните отпечатъци от пръсти. Тази врата беше изцяло червена, суха

и с дебел слой прах. Отвъд имаше сапфиреносиня светлина, черни сепарета и столове, перила от лъскава стомана и стени с огледала. Безлюдна естрада. Шепа хора, които мълчаливо пиеха. Тя беше облечена в джинси и велурено яке, вместо в пола с цепка и черна блуза, и седеше на високо столче до него, защото нямаше работа. Той лежеше на надуваем гумен дюшек. Беше облян в пот, но въпреки това му беше студено. Двамата се държаха за ръце и разговаряха с лекота, сякаш бяха стари приятели. Газената лампа съскаше наблизно.

Спенсър знаеше, че е изпаднал в делириум. Но не му пукаше. Валери беше толкова красива.

— Защо отиде в къщата ми в сряда през нощта?

— Вече ти казах.

— Не. Отговаряш уклончиво.

— Трябва да науча повече за теб.

— Защо?

— Мразиш ли ме?

— Разбира се, че не. Само исках да знам.

— Отидох в къщата ти. Те хвърлиха през прозорците сълзотворни гранати.

— Можеше да избягаш, когато си разбрал, че ще ти докарам неприятности.

— Не. Не можех да позволя да свършиш в канавката на сто и трийсет километра от дома.

— Какво?

— Или в катакомба.

— След като разбра, че нося неприятности, защо се забърка още по-дълбоко?

— Нали ти казах. Харесах те, веднага щом те видях.

— Но това беше във вторник вечерта! Аз още съм непозната за теб.

— Искам...

— Какво?

— Искам... живот.

— Нали живееш?

— Живот... с надежда.

Барът постепенно изчезна и синята светлина стана неприятно жълта. Изцапаните тъмни стени имаха лица. Бели лица, маски на

смъртта и усти, отворени в безгласен ужас, мълчаливо умоляващи.

По шнура на лампата, който висеше от тавана, мина паяк. Увеличената му сянка бързо изгърча по изцапаните, бели лица на невинните.

Спенсър отново се озова в бара и каза:

— Ти си добър човек.

— Откъде знаеш?

— От Теда.

— Теда мисли, че всички са добри.

— Тя е била много болна. Ти си се грижила за нея.

— Само за две седмици.

— Денонощно.

— Не ме затрудни.

— А сега се грижиш за мен.

— Още не съм те излекувала.

— Колкото повече научавам за теб, толкова по-добра ми се струваш.

— По дяволите, може би съм светица.

— Не. Само добър човек. Твърде си язвителна, за да бъдеш светица.

Тя се засмя.

— Не мога да не те харесвам, Спенсър Грант.

— Хубаво. Постепенно се опознаваме.

— Това ли правим?

— Обичам те — импулсивно каза той.

Валери дълго мълча и Спенсър помисли, че отново е изпаднал в безсъзнание.

— Бълнуваш — най-сетне каза тя.

— Не и за това.

— Ще сменя компреса на челото ти.

— Обичам те.

— По-добре млъкни и си почини.

— Винаги ще те обичам.

— Тихо, странни човече. Млъкни и си почивай.

— Винаги — повтори той.

След като изповяда, че надеждата, която търси, е Валери, Спенсър се успокои и потъна в мрак без катакомби.

Много по-късно, без да е сигурен дали сънува или е буден, той се изненада, като се чу да казва:

— Майкъл.

— Аха, свести се — рече Валери.

— Майкъл.

— Тук никой не се казва Майкъл.

— Трябва да знаеш за него.

— Добре. Разкажи ми.

Искаше му се да може да я види. Но пред очите му вече нямаше дори неясен образ, а само светлина и сенки.

— Трябва да знаеш... ако ще бъдеш с мен.

— Разкажи ми.

— Не ме мрази, когато разбереш.

— Не намразвам лесно. Повярвай, Спенсър. Кажи ми кой е Майкъл.

— Той умря, когато беше на четиринайсет години — промълви Спенсър.

— Твой приятел ли беше?

— Това бях аз. Умрях на четиринайсет... но ме погребяха, едва когато станах на шестнайсет.

— Майкъл — това си бил ти?

— Разхождах се мъртъв около две години, после станах Спенсър.

— Какво беше фамилното ти име?

Спенсър знаеше, че би трябвало да е буден, а не да сънува, защото никога не се беше чувствал толкова зле насън. Не можеше повече да сдържа потребността да разкрие тайната си. Но въпреки това откровението беше агония. Сърцето му биеше като обезумяло, макар и пронизано от тайни, болезнени като стрели.

— Фамилното му име... беше името на дявола.

— И как се казва дяволът?

— Акблом — изрече той омразните срички.

— Акблом? Защо казваш, че това е името на дявола?

— Не си ли спомняш? Не си ли чула?

— Мисля, че трябва да ми кажеш.

— Преди да стане Спенсър, Майкъл имаше баща. Но не като бащите на другите момчета. Името на бащата... беше... Стивън Акблом. Художникът.

— О, Боже.

— Не се страхувай от мен — замоли я той, отчаяно произнасяйки всяка дума.

— И ти си момчето?

— Не ме мрази.

— Ти си онова момче.

— Не ме мрази.

— Защо да те мразя?

— Защото... аз съм момчето.

— Момчето, което беше герой.

— Не.

— Да, ти беше герой.

— Не можах да ги спася.

— Но спаси всички онези, които можеше да ги последват.

Звукът на собствения му глас го смрази повече от студения дъжд, който го бе облял преди това.

— Не можах да ги спася.

— Всичко е наред.

— Не можах да ги спася.

Спенсър усети ръка на лицето си. На белега. Проследяваща горещата линия на цикатриксиалната дамга.

— Горкият. Миличкият — каза Валери.

В събота през нощта, седнал на стол в спалнята на Ив Жаме, Рой Майро видя примери на съвършенство, каквито не можеше да му покаже и сателит за наблюдение, обзаведен с най-нова свръхмодерна техника.

Този път Ив не отметна копринените завивки, за да разкрие черната гумена постелка и не използва благоуханни масла. Тя извади нов и странен комплект от играчки. И макар Рой да се изненада, че това е възможно, Ив постигна още по-големи висоти в самозадоволяването и му оказа още по-силно еротично въздействие, отколкото предишната нощ.

След като цяла нощ бе каталогизирал съвършенствата на Ив, на Рой му бе необходимо огромно търпение за несъвършения ден, който последва.

В неделя сутринта и следобед сателитното наблюдение, хеликоптерите и екипите, изпратени на мястото, не постигнаха голям успех отколкото в събота.

Оперативните работници в Кармел, Калифорния, изпратени там след подслушания разговор между Теда Давидович и Грант, се насладиха на природните красоти и на освежаващата зимна мъгла, но не намериха следа от жената.

От Ориндж Каунти Джон Клек изпрати поредния „важен“ доклад, съобщавайки, че не е попаднал на никакви следи.

Агентът в Сан Франциско бе проследил дирите на семейство Порт само за да установи, че те бяха починали преди години. Той научи, че имотът на Етъл Порт е бил завещан на Джордж, а неговият — на внука им Спенсър Грант от Малибу, Калифорния, единственото дете на дъщеря им Дженифър. Не беше открито нищо, което да покаже, че Грант е променил името си, нито бе установена самоличността на баща му.

Рой се обади на Томас Съмъртън. Макар че бе неделя, Съмъртън беше в кабинета си във Вашингтон, вместо в имението си във Вирджиния. Както винаги предпазлив, той каза на Рой, че е сбъркал номера, после му се обади по безопасна линия, използвайки кодиращо устройство.

— В Аризона е страхотна бъркотия — каза Съмъртън. Беше бесен.

Рой не знаеше за какво говори шефът му.

— Там има някакъв богат активист, който мисли, че може да спаси света. Гледа ли новините?

— Бях много зает — отговори Рой.

— Онзи задник е намерил доказателство, което ще ме затрудни по положението в Тексас миналата година. Разпитвал някои хора как е най-добре да оповести новината. Затова щяхме да извършим бърз удар и да направим така, че в имота му да има доказателства за търговия с наркотици.

— Конфискация на имота?

— Да. Да му вземем всичко. Когато семейството му няма от какво да живее, нито средства, за да плати за сериозен адвокат, той ще се вразуми. Всички го правят. Но после операцията се обърка.

„Всички го правят“, уморено помисли Рой, но не изказа на глас мислите си. Знаеше, че Съмъртън не би оценил искреността. Пък и това беше типичен пример за негативно мислене.

— И сега в Аризона е убит агент на ФБР — намусено добави Съмъртън.

— Истински или за специални поръчки като мен?

— Истински. Мъртви са и съпругата, и момчето на активиста, а той стреляше от къщата, затова не можахме да скрием труповете от телевизионните камери. Но и без това един съсед е заснел всичко с любителска видеокамера.

— Активистът ли е убил съпругата и децата си?

— Де да беше той. Но може би все още може да се направи да изглежда така.

— Дори при наличието на видеозаписа?

— Достатъчно дълго си служил в агенцията, за да знаеш, че фотографските доказателства рядко решават нещо. Затова, надявам се, че поне ти ще имаш добра новина за мен, Рой. Нещо, което да ме зарадва.

Работата като дясна ръка на Съмъртън започваше да потиска Рой. Той изпита желание *наистина* да има какво да му докладва.

— Е, в момента никоя новина не ми се струва добра — рече Съмъртън и затвори.

По-късно, в неделя вечерта, преди да излезе от офиса в Лас Вегас, Рой реши да помоли „Мама“ да използва „Нексис“ и другите информационни служби да потърсят „Дженифър Корин Порт“ във всички бази данни, предлагани от мрежите и да докладва сутринта. Там се съхраняваха изданията на множество вестници, включително на „Ню Йорк Таймс“ през последните петнайсет-двайсет години. По време на предишния прочит на онези източници „Мама“ бе установила, че името „Спенсър Грант“ е свързано само с убийството на двамата крадци на коли в Лос Анджелис преди няколко години. Но може би щеше да й провърви повече с името на майка му.

Ако Дженифър Корин Порт бе починала по зрелищен начин или бе известна в деловите, правителствените или артистичните среди, смъртта ѝ щеше да бъде спомената в някой от големите вестници. Ако „Мама“ намереше статии за нея, в тях можеше да се съдържа и информация за единственото дете на Дженифър.

Рой упорито се вкопчи в позитивното мислене. Беше убеден, че „Мама“ ще намери нещо за Дженифър и ще даде тласък на разследването.

Жената. Момчето. Хамбарът в далечината. Мъжът в сенките.

Не беше необходимо да изважда снимките от плика, в който ги държеше, за да си спомни ясно образите им. Фотографиите измъчваха паметта му, защото Рой знаеше, че е виждал хората на тях. Много отдавна.

В неделя през нощта Ив спомогна за доброто настроение на Рой и насочи мислите му в позитивна посока. Съзнавайки, че е обожавана и обожанието на Рой ѝ дава тотална власт над него, тя се самозадоволяваше с трескавост, надминаваща всичко, което той бе видял преди това.

През част от незабравимата им трета среща Рой седя върху затворения капак на тоалетната чиния и гледа, докато Ив доказваше, че ваната може да е толкова подходяща за еротични игри, колкото леглото с копринени завивки или черната гумена постелка.

Рой се изуми, че някой се е сетил да изобрети и произведе такова разнообразие от еротични играчки за вода — умно проектирани, интригуващо гъвкави, блестящи от възбуда, досущ човешки полови органи, убедително *биологични*, пулсиращи, загадъчни и вълнуващи в сложността си. Той се идентифицира с тях, сякаш бяха части на тялото му, каквито понякога сънуваше, че притежава. Докато Ив боравеше с играчките, Рой имаше чувството, че съвършените ѝ ръце милват части на собствената му анатомия с дистанционно управление.

В замъглената пара, топлата вода и пяната от ароматизирания сапун Ив изглеждаше съвършена по-скоро деветдесет процента, отколкото само шейсет. Тя беше нереална като идеализирана жена на картина.

За Рой нямаше нищо по-удовлетворяващо в живота, отколкото да гледа как Ив последователно стимулира всяка част на анатомията си и всеки път с играчка, която приличаше на ампутиран, но функциониращ орган на свръхнадарен любовник от бъдещето. Рой се съсредоточи толкова усилено, че самата Ив престана да съществува за него. Всяка чувствена среща във ваната беше между една съвършена част на тялото и безплътния ѝ аналог — еротична геометрия, извратена физика и учебник по динамика на течностите на неутолимата страст.

Преживяването не бе помрачено от човешка следа или асоциация. Рой се пренесе в света на необикновените удоволствия на воайорското блаженство. Усещането беше толкова емоционално, че едва не извика от болката на радостта.

Спенсър се събуди. Слънцето беше над планините на изток. Светлината беше медночервена. Удължените утринни сенки на всяко скално възвишение и причудливо растение бяха наклонени на запад.

Зрението му не беше замъглено. Слънцето вече не пареше очите му.

Валери седеше на земята с гръб към него. Беше се навела и правеше нещо, което той не виждаше.

Роки седеше до нея.

Чуваше се бръмчене на двигател. Спенсър имаше сили да вдигне глава и да се обърне по посока на звука. Рейнджроувърът. Беше под платнището. От отворената врата се подаваше оранжев кабел, който водеше до Валери.

Спенсър се чувстваше ужасно, но се радваше, че състоянието му се е подобрило след последната загуба на съзнание. Вече не му се струваше, че главата му ще се пръсне. Усещаше само пулсиране над дясното око. Устата му още беше пресъхнала, а устните — напукани. Но гърлото не го болеше.

Утрото наистина беше топло. И не защото Спенсър имаше температура. Челото му беше студено. Той отметна одеялото.

Прозя се, протегна се и изохка. Мускулите го боляха, но след ударите, които бе понесъл, това можеше да се очаква.

Стреснат от охкането на Спенсър, Роки забърза към него, като се хилеше, трепереше и размахваше опашка, радостен, че господарят му се е събудил.

Спенсър издържа на ентусиазираното му близане, после го хвана за каишката и го отдалечи от себе си.

Валери погледна през рамо и каза:

— Добро утро.

Беше толкова красива на лъчите на ранното слънце, колкото и на светлината на газения фенер.

Той едва не изказа на глас мисълта си, но се смути от неясния спомен, че вече бе казал твърде много неща, докато не беше на себе си. Подозираше, че не само е разкрил тайни, които предпочиташе да не споделя, но и глупаво е изразил чувствата си към Валери.

— Не се обиждай, приятелю, но ужасно смърдиш — каза Спенсър на Роки, отказвайки му да го близне още веднъж.

Той стана и за миг се олюля.

— Вие ли ти се свят? — попита Валери.

— Не. Мина ми.

— Добре. Мисля, че раната ти е сериозна. Не съм лекар, както разбра, но си нося няколко справочника.

— Чувствам се малко слаб. И гладен. Всъщност умирам от глад.

— Мисля, че това е добър признак.

След като Роки се дръпна от лицето му, Спенсър осъзна, че кучето не смърди. Самият той вонеше на влага и кал от реката и от потенето от високата температура.

Валери отново се залови за работа.

Спенсър не искаше тя да долови неприятната му миризма, затова се премести в края на засенченото пространство и я погледна какво прави.

На черна мушама на земята беше сложен компютър. Клавиатурата беше на коленете ѝ.

— Колко мегабайта е? — попита той.

— Не мега, а гига. Десет гигабайта.

— И нужно ли ти е всичко това?

— Някои от програмите, които използвам, са много сложни. Изпълват голяма част от диска.

Оранжевият кабел, идващ от роувъра, беше включен в компютъра. Друг оранжев кабел водеше от процесора до някакво странно устройство, поставено на десет крачки от сянката на платнището. Приличаше на чиния и беше закрепено на подставка, от която излизаше десетсантиметрова сгъваема черна метална антена, изчезваща в квадратна сива кутия с размери трийсет на трийсет и дълбока десет сантиметра.

Докато работеше с клавиатурата, Валери отговори на въпроса му, преди Спенсър да го е задал.

— Сателитна връзка.

— С извънземни ли разговаряш?

— В момента общувам с МО — отговори тя и се вторачи в информацията на екрана.

— МО? — учуди се Спенсър.

— Министерството на отбраната.

— Агент на правителството ли си?

— Не казах, че общувам с компютрите им с тяхно разрешение. Нито с тяхно знание. Свързах се със сателита на телефонна компания, получих достъп до една от линиите им, запазени за проверка на изправността на системата и проникнах в добре защитения компютър на Министерството на отбраната в Арлингтън, Вирджиния.

— Обзалагам се, че не си взела номера от справочниците си.

— Телефонните номера не са най-трудното. По-трудно е да получиш оперативните кодове, които ти позволяват да използваш системата им, след като проникнеш в нея. Без тях не можеш да направиш нищо.

— И ти разполагаш с тези кодове?

— От четиринайсет месеца имам пълен достъп до Министерството на отбраната. Най-трудното е да получиш кода за достъп до програмата, с която те периодично променят всички други кодове за достъп. И ако не го знаеш, не можеш постоянно да проникваш там.

— И преди четиринайсет месеца ти случайно си открила всички онези кодове?

— Трима души, които обичах, загинаха заради тези кодове.

В отговора, макар и произнесен с не по-сериозен тон от останалите думи, се съдържаше емоционална наситеност, която накара Спенсър да млъкне и да се замисли.

Трийсетинасантиметров гуцер, предимно кафяв, на черни и златисти петна, изпълзя от камъка наблизко, излезе на слънце и изприпка по топлия пясък. Видя Валери, замръзна на мястото си и се вторачи в нея. Сребристозелените му очи бяха изцъклени и имаха зърнести клепачи.

Роки също видя гуцера и се скри зад господаря си.

Спенсър се усмихна на влечугото, макар че не беше сигурен защо е толкова доволен от внезапната му поява. После установи, че несъзнателно е сложил ръка на медальона от сапунен камък, който

висеше на гърдите му, и разбра. Луис Лий. Фазани и дракони. Благополучие и дълъг живот.

„Три души, които обичах, загинаха заради тези кодове.“

Усмивката на Спенсър помръкна.

— Коя си ти? — попита той.

Без да откъсва поглед от екрана, тя каза:

— Питаш дали съм международен терорист или добра американка, патриот?

— Е, не бих се изразил така.

— През последните пет дни се опитах да науча каквото мога за теб. Не беше много, по дяволите. Заличил си името си от всички публични регистри и официално не съществуваш. Затова и аз имам правото да ти задам същия въпрос. Кой си ти?

Спенсър сви рамене.

— Човек, който цени уединението си.

— Да. А аз съм загрижена и заинтересувана гражданка. Не съм по-различна от теб.

— Само че аз не знам как се прониква в компютъра на Министерството на отбраната.

— Но си преправил файловете на военните за себе си.

— Това е леснодостъпна база данни в сравнение с онази, в която в момента си проникнала. Какво търсиш, по дяволите?

— Министерството на отбраната следи всеки сателит, изведен в орбита. И американските, и чуждите. Търся всички сателити, които наблюдават това малко кътче на света и могат да ни намерят, ако излезем на открито и се мотаем насам-натам.

— Мислех, че това е измислица — неспокойно каза Спенсър. — Онези приказки за око в небето.

— Ще се изненадаш, ако разбереш какви неща има на небето. „Изненада“ дори е меко казано. А що се отнася до наблюдението, над западните и югозападните щати има вероятно от два до шест сателита за тази цел.

— И какво ще стане, когато ги идентифицираш? — обезпокоен попита той.

— Министерството на отбраната разполага с техните кодове за достъп. Ще ги използвам, за да се свържа с всеки сателит, ще претърся действащите в момента програми и ще разбера дали ни следят.

— Тази страховита дама рови в сателити — каза Спенсър на Роки, но кучето не прояви интерес, сякаш отдавна се занимаваше с подобни щуротии. — Мисля, че думата „хакер“ не е достатъчно подходяща за теб, Валери.

— Тогава... как наричаха хората като мен, когато работеше в отдел „Компютърни престъпления“ в специалните сили?

— Дори не си представяхме, че *съществуват* хора като теб.

— Да, но ние съществувахме.

— Наистина ли ще ни търсят със сателит? — недоверчиво попита Спенсър. — Искам да кажа, че не сме чак толкова важни, нали?

— Те преследват мен. А ти ги обърка напълно. Не могат да проумеят къде се вместиш в цялата история. Докато не разберат кой си, ще мислят, че си опасен като мен, дори повече. За тях непознатият е по-страшен от познатия.

Спенсър се замисли върху думите й.

— Какви са хората, за които говориш?

— Може би ще си в по-голяма безопасност, ако не знаеш.

Той отвори уста да възрази, но после се отказа. Не искаше да спори. Още не. Първо трябваше да се измие и да хапне нещо.

Без да спира да работи, Валери обясни, че в задната част на роувъра има туби с вода, леген, течен сапун, гъби и чиста хавлия.

— Не използвай много вода. Това са питейните ни запаси, ако се наложи да останем тук още няколко дни.

Роки изприпка с господаря си до роувъра, като нервно поглеждаше към гущера, който се припичаше на слънце.

Спенсър видя, че Валери е взела вещите му от форда. Той се изми, избърсна и облече чисти дрехи. Почувства се освежен. Вече не усещаше ужасната миризма на тялото си. Но не можеше да измие добре косата си, защото главата го болеше, щом я докоснеше.

Роувърът беше натъпкан с разни неща и хранителни продукти. Храната беше там, където би я сложил един добре организиран човек: в кашони и хладилни чанти, непосредствено зад предната седалка, на достъпно за шофьора и пътника отпред място. Повечето провизии бяха консервирани и бутилирани, с изключение на кутия солени. Спенсър беше твърде гладен, за да губи време да готви, затова избра две малки консерви с виенски кренвирши, две пакетчета солени със сирене и компот от круши.

В една от хладилните чанти, също поставена зад предната седалка, той намери оръжия. Деветмилиметров пистолет „ЗИГ“. Малък картечен пистолет „Узи“, който незаконно бе настроен на автоматична стрелба. Имаше амуниции и за двата.

Спенсър се вторачи в оръжията, сетне се обърна и погледна жената, която седеше на двацет крачки от него.

Не се съмняваше, че Валери умее да върши много неща. Тя изглеждаше толкова добре подготвена за всяка извънредна ситуация, че можеше да служи за пример не само на скаутите, но и на оцелели след Деня на Страшния съд. Валери беше умна, интелигентна, забавна, смела и приятна за гледане и на слънчевите лъчи, и на светлината на газен фенер. Несъмнено беше опитна и с деветмилиметровия „ЗИГ“, и с картечния пистолет, защото инак не би ги носила със себе си. Не би прахосвала ценно място в роувъра за вещи, които не може да използва и не би рискувала наказанията, предвидени от закона за притежаване на автоматично оръжие, ако не можеше и не беше готова да си служи с него.

Спенсър се запита дали Валери е била принуждавана да стреля по друго човешко същество. Надяваше се да не ѝ се е налагало. И никога да не ѝ се случва. Но за съжаление животът ѝ явно не беше лек.

Той отвори консервата с кренвиршите. Устоя на желанието да изгълта съдържанието и изяде миниатюрните кренвирши един по един. Стори му се, че не е ял по-вкусно нещо. Спенсър сложи в устата си и третия кренвирш и се върна при Валери.

Роки подскочаше и скимтеше до него, молейки за своя дял.

— Това е мое — рече Спенсър и приклекна до Валери, но не ѝ каза нищо.

Тя се бе съсредоточила върху загадъчната информация, изпълваща екрана.

Гущерът не беше помръднал от мястото си.

Спенсър отвори втора консерва с кренвирши, даде два на кучето и се приготви да лапне последния, когато Валери трепна от изненада.

— Мамка му! — възкликна тя.

Гущерът изчезна под камъка, откъдето се бе появил.

Спенсър погледна думата, която проблясваше на екрана.

ЗАСИЧАМ

Валери изключи компютъра.

Точно преди екранът да угасне, Спенсър видя друга дума:

ПРОСЛЕДЯВАМ

Валери скочи, издърпа кабелите от компютъра и хукна към сателитната чиния.

— Натовари всичко в колата!

Спенсър се изправи и попита:

— Какво стана?

— Те използват сателита на Агенцията за опазването на околната среда. И са пуснали някаква адски странна защитна програма. Засича постъпващия сигнал и го проследява. Помогни ми да прибера нещата. Побързай, по дяволите!

Той сложи клавиатурата върху монитора, взе всички устройства, включително гумената подложка, и тръгна след Валери.

— Откриха ли ни? — попита Спенсър.

— Копелета!

— Може би изключи компютъра навреме.

— Не успях.

— Откъде могат да бъдат сигурни, че сме ние?

— Ще разберат.

— Това беше само микровълнов сигнал. Няма пръстови отпечатъци.

— Те идват — настоя тя.

В неделя, по време на третата им нощ заедно, Ив Жаме и Рой Майро бяха започнали страстното си, но без съприкосновение любене рано вечерта. Ето защо, макар сеансът им да бе най-дългият и най-пламенният от трите, те приключиха преди полунощ. После целомъдрено легнаха един до друг и влюбено се вторачиха в

отраженията си в огледалата. Ив беше гола, както майка я бе родила, а Рой — облечен. И след малко потънаха в дълбок и спокоен сън.

Рой си бе донесъл някои неща и на сутринта се приготви за работа, без да се връща в хотелския си апартамент. Изкъпа се в банята за гости, а не в тази на Ив, защото нямаше желание да се съблича и да показва множеството си несъвършенства — къси и дебели пръсти на краката, възлести колене и двете бенки на гърдите. Освен това нито един от двамата не искаше да наблюдава другия, докато се къпе. Ако Рой застанеше на плочките, намокрени от водата, с която се къпеше Ив, или обратно, това по някакъв неосезаем, но обезпокоителен начин щеше да наруши сухите им взаимоотношения, освободени от размяна на течности, каквито бяха установили.

Той предположи, че някои хора биха ги помислили за откачени. Но всеки, който беше истински влюбен, би ги разбрал.

Тъй като не беше необходимо да се връща в хотела, Рой пристигна в залата за сателитни комуникации рано в понеделник сутринта. Щом тръгна към вратата, той разбра, че само преди няколко минути се е случило нещо вълнуващо. Няколко души се бяха събрали отпред и гледаха екрана на стената, а жуженето на разговора имаше позитивен нюанс.

Кен Хикман, сутрешният дежурен, се усмихваше широко. Явно изгарящ от нетърпение пръв да съобщи добрата вест, махна на Рой да слезе в контролния пункт.

Хикман беше висок, невъзмутим и хубав. Имаше такъв вид, сякаш бе постъпил на работа в агенцията след опит да направи кариера като водещ на телевизионни новини.

Според Ив, Хикман се опитвал да я ухажва, но тя го отблъсквала всеки път. Ако смяташе, че Кен Хикман я заплашва с нещо, Рой щеше мигновено да му пръсне черепа и да прати по дяволите последиците. Но Рой намери утеха в мисълта, че Кен Хикман се е влюбил в жена, която умее сама да се грижи за себе си.

— Намерихме ги! — съобщи Хикман, когато Рой се приближи до него. — Тя се е свързала със „Земен страж 3“, за да провери дали ги издирваме със сателит.

— Откъде знаеш, че е била тя?

— Това е нейният стил.

— Признавам, че е дръзка. Но се надявам, че не разчиташ само на инстинкта си.

— Ами, връзката беше установена от пустинята. Кой друг би могъл да бъде? — попита Хикман и посочи големия екран на стената.

Гледката от орбита включваше южната половина на Невада и Юта и северната една трета от Аризона. Лас Вегас беше в долния ляв ъгъл. Трите червени и двата бели кръга на малката, примигваща мишена отбелязваха далечното местонахождение, откъдето бе установена сателитната връзка.

— На сто и осемдесет километра североизточно от Лас Вегас, в пустинните равнини на североизток от Оук Спринг Съмит — каза Хикман.

— Това е сателитът на Агенцията за опазване на околната среда, който използвате — напомни му Рой. — Може да е техен служител, който се опитва да установи сателитна връзка, за да получи картина от местността, където работи. Или спектрографски анализ на терена. Или стотина други неща.

— Служител на Агенцията за опазване на околната среда? Но на онова място няма нищо. Дива пустош.

— Колкото и странно да звучи — каза Рой с обезоръжаваща усмивка, която прикри жилото на иронията му, — много от изследванията на околната среда се извършват на място, в *околната среда*. И ще се изумиш, като разбереш каква голяма част от планетата е дива пустош.

— Да. Може и да е така. Но ако е служител или учен, защо прекъсна връзката толкова бързо, без да е направил нищо?

— Ето, това е първото ти прозрение. Но не е достатъчно, за да породии увереност.

Хикман изглеждаше озадачен.

— А мишената? — попита Рой. — Целта винаги е обозначена с бяло кръстче.

Доволен от себе си, Хикман се ухили.

— Помислих, че така е по-интересно. Добавя развлекателен елемент.

— Прилича на видеоигра.

— Благодаря — рече Хикман, тълкувайки обидата като комплимент.

— От каква височина е заснет образът?

— От шест хиляди метра.

— Твърде високо. Фокусирай картината на хиляда и петстотин метра и я увеличи.

— Правим го в момента — каза Хикман и посочи неколцина от хората, които работеха с компютрите в средата на помещението.

По високоговорителя се чу безпристрастен, тих женски глас:

— *Предстои увеличение на картината.*

Теренът беше неравен, но Валери все едно караше по гладкия асфалт на магистрала. Измъченият роувър подскачаше, тресеше се, накланяше се ту наляво, ту надясно и трепереше по негостоприемния релеф, тракаше и скърцаше, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

Спенсър седеше до Валери. Деветмилиметровият пистолет „ЗИГ“ беше на коленете му, а картечният пистолет „Узи“ — на пода пред него.

Роки стоеше зад тях, в тясното пространство между предната седалка и екипировката, която изпълваше останалата част на товарното отделение. Едното му ухо беше наострено, защото проявяваше интерес към движението на колата, а другото — клепнало.

— Не може ли да караш по-бавно? — попита Спенсър.

Трябваше да повиши тон, за да надвика ревящия двигател и свистящите гуми.

Валери се наведе над волана и огледа небето.

— Необятно и синьо. Никакви облаци, по дяволите. Надявах се, че когато се наложи да бягаме, пак ще бъде облачно.

— Има ли значение? Ами наблюдението с инфрачервени лъчи, за което говореше? Нали можели да виждат през облаците?

— Това е опасно, когато стоим на открито пространство, където в радиус от километри няма друг източник на топлина. Но когато се движим, е съвсем различно. Особено когато сме на магистрала, сред други превозни средства, където не могат да изолират топлината на роувъра и да я идентифицират.

Склонът на дерето, по който се движеха, се оказа нисък хребет. Преодоляха го с такава висока скорост, че за секунда-две колата се

понесе във въздуха, после с трясък се стовари върху дълъг, полегат склон от сиво-черна глина.

Гумите разпръснаха парченца пръст, които затракаха като градушка по шасито и Валери повиши тон, за да я чуе Спенсър.

— Когато небето е така ясно, трябва да се тревожим за други неща, а не за инфрачервени лъчи. Те ни виждат безпрепятствено.

— Мислиш ли, че са ни видели?

— Можеш да се обзаложиш, че вече ни *търсят*.

— Очи в небето — каза Спенсър по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Светът изглеждаше обърнат наопаки и сега сините небеса бяха станали убежище на демони.

— Да, търсят ни — извика Валери. — И скоро ще ни съзрат, като се има предвид, че ние сме единственият движещ се предмет на разстояние най-малко десет километра в тази посока.

Роувърът изрева и навлезе в по-мека почва. Внезапното утихване на шума донесе такова облекчение, че обичайното бръмчене на двигателя звучеше като музика на струнен квартет.

— По дяволите! — възкликна Валери. — Свързах се със сателита само за да се уверя, че е чист. Не предполагах, че още го използват. Вече трети ден. И съвсем не очаквах, че ще засичат постъпващия сигнал.

— Три дни?

— Да. Вероятно са започнали наблюдението в събота преди зазоряване, веднага щом бурята е преминала и небето се е изяснило. Явно искат главите ни повече, отколкото предполагах.

— Какъв ден е днес?

— Понеделник.

— Бях сигурен, че е неделя.

— Ти беше в безсъзнание много по-дълго, отколкото мислиш. От петък следобед.

Спенсър пресметна, че е бил в безсъзнание някъде между четирийсет и осем и шейсет часа. И тъй като високо ценеше самоконтрола, мисълта за такъв продължителен делириум го накара да се почувства неловко.

Той си спомни някои от нещата, които бе казал, докато беше в това състояние, и се запита какво още бе разказал на Валери.

Тя отново погледна небето и рече:

— *Мразя* онези негодници!

— Кой са те? — за пореден път попита Спенсър.

— Няма да искаш да знаеш — както преди отговори Валери. — Разбереш ли, смятай се за мъртъв.

— По всичко личи, че вече съм набеязан за мишена. И не искам да ме очистят, без да знам кои са.

Тя се замисли върху думите му и подкара роувъра по друго възвишение.

— Добре. Убеди ме. Но ще ти кажа после. В момента трябва да се съсредоточа, за да се измъкнем от тази бъркотия.

— Има ли изход?

— Да. Макар и малко вероятен.

— Мислех, че всеки момент ще ни съзрат с помощта на сателита.

— Ще го направят. Но най-близкото място, където имат хора, вероятно е Лас Вегас, който се намира на сто и седемдесет — сто и осемдесет километра оттук. Дотам успях да отида в петък вечерта. Сетне реших, че ако продължа да пътувам, състоянието ти може да се влоши. Докато съберат щурмови екип и полетят с хеликоптери към нас, разполагаме с минимум два и максимум два часа и половина.

— За какво?

— За да им се изплъзнем отново — нетърпеливо отговори тя.

— Но как ще им се изплъзнем, щом ни наблюдават от космоса, за Бога?

— Говориш като параноик.

— Не е от параноя, а заради онова, което те *правят*.

— Знам, знам. Но това наистина звучи безумно, нали? Да ни наблюдават от космоса. Все едно сме чудати човечета, които се готвят да унищожат света — каза Валери, имитирайки гласа на Гуфи от анимационните филми на Дисни.

Роки тихо изджавка, заинтригуван от гласа ѝ.

Тя заговори сериозно.

— Е, нали живеем в объркано време. Всъщност винаги е било така.

Роувърът се катереше по билото на дългото възвишение.

— Понякога мисля, че те познавам — рече Спенсър, — друг път си свършено непозната.

— Хубаво. Това поддържа бдителността ти. А ние трябва да сме бдителни.

— Това ти се стори смешно, нали?

— О, понякога не долавям хумора. Но всички живеем в лунапарка на Господ. Приемеш ли го твърде сериозно, ще се побъркаш. В известно отношение всичко е смешно, дори кръвта и смъртта. Не мислиш ли?

— Не.

— Тогава как я караш?

— Не е лесно.

По широкото, равно било на хълма имаше повече храсти, отколкото бяха видели дотогава. Валери не отмести крак от педала за газта. Роувърът мачкаше всичко по пътя си.

— Как ще им се изплъзнем, щом ни наблюдават от космоса? — настоя Спенсър.

— Ще ги измамим.

— Как?

— С няколко хитри хода.

— Например?

— Още не знам.

— Кога ще знаеш?

— Надявам се, преди да са минали два часа — отговори Валери.
— Трябва да сме изминали десет километра.

— Сториха ми се сто. Ако още малко подскачаме и се тресем, ще ме заболи главата.

Широкият хребет на хълма не се спусна рязко, а постепенно премина в дълъг склон, покрит с трева — суха, белезникава и прозрачна като крила на насекомо. Долу имаше две асфалтирани ленти, които водеха на изток и на запад.

— Какво е това? — зачуди се Спенсър.

— Старото федерално шосе 93.

— Откъде знаеше, че е тук?

— Или съм разгледала картата, докато ти беше в безсъзнание, или съм ясновидка.

— Вероятно и двете.

Валери за пореден път го изненада.

Картината от височина хиляда и петстотин метра не показва ясно превозните средства на земята и Рой поиска системата да се фокусира на триста метра.

Образът трябваше да бъде силно увеличен и всички компютри в залата бяха включени в спешната задача.

След по-малко от минута шептящият, монотонен женски глас по високоговорителя съобщи:

— *Заподозряното превозно средство е открито.*

Кен Хикман се втурна към двете редици с компютри и след малко се върна. Лицето му сияеше от радост.

— Спипахме я.

— Още не сме сигурни — охлади ентусиазма му Рой.

— Спипахме я и още как — развълнувано каза Хикман и се обърна към екрана на стената. — Кое друго превозно средство може да е там, откъдето някой се опита да установи връзка със сателита?

— Може да е учен от Агенцията за опазване на околната среда.

— И изведнъж е побягнал?

— Вероятно се мести насам-натам.

— С такава висока скорост?

— Ами, в пустинята няма ограничения за скоростта.

— Твърде много съвпадения. Това е тя.

— Ще видим.

На екрана отляво надясно преминаха вълни и образът се промени. Новата картина трепкаше и беше ту мъглява, ту ясна.

Превозно средство от неидентифициран вид и производство се движеше с лудешка скорост по покритата с храсталаци земя. От тази височина все още изглеждаше безнадеждно малко.

— Фокусирайте на сто и петдесет метра височина — каза Рой.

— *Предстои увеличение* — съобщи женският глас по високоговорителя.

След кратка пауза по екрана отново преминаха вълни. Отначало образът беше мъгляв, но после се изясни.

„Земен страж“ не беше точно над движещата се мишена, а в геосинхронна орбита на изток и запад. Следователно обектът се наблюдаваше под ъгъл, което изискваше допълнителна автоматична обработка на образа, за да се премахнат изкривяванията, причинени от

перспективата. Резултатът обаче беше картина, включваща не само правоъгълните очертания на покрива и предния капак, но и гледка под малък ъгъл на страничната част на превозното средство.

Рой беше почти убеден, че вижда две по-ярки петна, открояващи се в рояка от сенки, които вероятно бяха страничните стъкла, отразяващи утринното слънце.

Заподозряното превозно средство стигна до края на хълма и започна да се спуска по дългия склон. Рой се вторачи в едно от стъклата и се запита дали жената е там. Дали най-после я бяха намерили?

Мишената приближаваше някакво шосе.

— Какъв е онзи път? — попита Рой. — Хайде да го идентифицираме.

Хикман натисна едно копче и заговори по микрофона.

Колата на екрана зави на изток по двулентовия път и разноцветното наслявяване на екрана идентифицира няколко топографски отличителни черти, сред които федерално шосе 93.

Валери не се поколеба, преди да завие на изток по шосето и Спенсър попита:

— Защо не се отправи на запад?

— Защото в онази посока няма нищо, освен пустеещите земи на Невада. Първият град е на триста километра. Наричат го Топъл извор, но е толкова малък, че спокойно може да го кръстят Топла плюнка. Няма да успеем да стигнем дотам. Земята е суха и гола. Няма растителност. Има хиляда места, където могат да ни нападнат. Просто ще изчезнем от лицето на земята.

— Тогава къде отиваме?

— До Калиенте има няколко километра, после още десет до Панака...

— И онези градове не са големи.

— Сетне ще преминем границата и ще влезем в Юта. Модена и Ньюкасъл не са точно градове, които никога не спят. Но по-нататък е Сийдър Сити. Населението е приблизително четиринайсет хиляди. Може би ще имаме възможност да се измъкнем от наблюдението и да сменим колата.

Асфалтираното шосе беше осеяно с дупки, издатини и кръпки, но не представляваше предизвикателство за роувъра.

Независимо от състоянието на пътя, Валери поддържаше безразсъдна скорост.

— Надявам се асфалтът скоро да се оправи — каза Спенсър.

— Съдейки по картата, след Панака ще стане по-лош. А оттам до Сийдър Сити има магистрала.

— И колко има до Сийдър Сити?

— Около сто и деветдесет километра — каза тя така, сякаш това не беше лоша новина.

Спенсър недоверчиво се вторачи в нея.

— Сигурно се шегуваш. Дори ако ни провърви, щом пътят е по-лош и от този, ще ни трябват два часа, за да стигнем дотам.

— Движим се със сто и десет километра в час.

— И скоростта наистина се усеща.

Гласът му потрепери, когато гумите минаха по участък, надиплен като рипсено кадифе.

— Господи, надявам се, че нямаш хемороиди.

И нейният глас вибрираше.

— Няма да можеш да поддържаш тази скорост по целия път. Онези убийци ще ни спипат, щом стигнем до Сийдър Сити.

Валери сви рамене.

— Ами, обзалагам се, че хората там се нуждаят от развлечения. От Шекспировия фестивал през лятото мина много време.

По искане на Рой мишената отново бе увеличена и сега все едно се намираше на шейсет метра под тях. Увеличението ставаше все по-трудно, но за щастие компютрите бяха достатъчно мощни и обработката се извършваше бързо.

Превозното средство бе сменило посоката и се движеше на изток, затова ъгълът разкри част от предното стъкло, по което танцуваха отражения от слънчева светлина и сенки.

— *Мишената е идентифицирана като последен модел рейнджроувър* — съобщи женският глас по високоговорителя.

Рой Майро се вторачи в екрана. Опитваше се да реши дали да се обзаложи, че в колата е не само жената, но и мъжът с белега.

От време на време той съзираше тъмни фигури в роувъра, но не можеше да ги разпознае. Дори не виждаше достатъчно добре, за да бъде сигурен колко човека има в проклетата кола и какъв е полът им.

По-нататъшното увеличение би изисквало дълги и досадни процедури. Докато получат по-подробна картина на интериора на превозното средство, шофьорът можеше да стигне до някой сравнително голям град и да го изпуснат.

Ако изпрати хора да спрат рейнджроувъра и ако пътниците се окажеха невинни, Рой щеше да се прости с всички шансове да хванат жената. Тя можеше да се скрие някъде, докато вниманието му бе насочено другаде и да отиде в Аризона или да се върне в Калифорния.

— *Скоростта на мишената е сто и петнайсет километра в час* — чу се по високоговорителя.

За да оправдае преследването на роувъра, Рой трябваше да прибегне до много предположения, без да разполага с подкрепящи ги доказателства. Дали Спенсър Грант бе оцелял, след като фордът му бе понесен от бързото течение? Дали по някакъв начин бе съобщил на жената къде се намира? Дали се бяха срещнали в пустинята и бяха заминали заедно с нейната кола? Дали жената, досежайки се, че агенцията може да използва сателитно наблюдение, се бе скрила някъде рано в събота, преди да се разсеят облаците? И дали тази сутрин бе излязла от убежището си и бе установила връзка със сателита за наблюдение, за да провери дали някой още я издирва, после, изненадана от програмата за проследяване, е хукнала да спасява живота си?

Дългата поредица от предположения накара Рой да изпита безпокойство.

— *Скоростта на мишената е сто и осемнайсет километра в час* — съобщи женският глас по високоговорителя.

— Това е твърде бързо за пътищата в онзи район — рече Кен Хикман. — Тя е. И е уплашена.

В събота и неделя „Земен страж“ бе открил двеста и шестнайсет заподозрени превозни средства в обозначената зона на издирване, повечето от които бяха отбили за почивка край пътя. Шофьорите и пътниците, слезли от колите, бяха наблюдавани или със сателита, или от хеликоптер, и някой от тях не се оказа Грант или жената. И рейнджроувърът можеше да се окаже поредната фалшива тревога.

— *Скоростта на мишената е сто и дваайсет километра в час.*

От друга страна, това беше най-надеждното заподозряно превозно средство в двата дни на издирването.

Пък и Рой още усещаше в себе си силата на Кеворкян. Онази сила го заведе при Ив и промени живота му. Той трябваше да ѝ вярва, за да го ръководи във взимането на решения.

Рой затвори очи, пое няколко пъти дълбоко въздух и каза:

— Хайде да сформираме екип и да тръгнем след тях.

— Да! — извика Кен Хикман и размаха юмрук във въздуха в обезпокоителен, пубертетски израз на ентусиазъм.

— Дванайсет човека в пълно бойно снаряжение. Заминаване — след около петнайсет минути. Хеликоптерите да кацнат тук, за да не губим време. Два големи хеликоптера.

— Готово — обеща Хикман.

— Накарай ги да разберат, че трябва да ликвидират жената, веднага щом я видят.

— Разбира се.

— Нулева толерантност.

Хикман кимна.

— Да не ѝ дават абсолютно *никакъв шанс* отново да се измъкне. Но Грант трябва да заловим жив, да го разпитаме и да разберем каква е ролята му в цялата тази история и за кого работи.

— За да получим качествена картина, трябва временно да променим орбитата на сателита и да го фокусираме върху онзи роувър.

— Направи го — каза Рой.

[1] Rocky — скалист, твърд, неотстъпчив (англ.). — Б.пр. ↑

12.

В понеделник сутринта капитан Харис Деското от полицията в Лос Анджелис щеше да бъде по-изненадан, ако бе установил, че е умрял и оттогава е в ада, защото възмутителните деяния, които бяха извършени с него, явно биха отнели голяма част от времето и енергията на безброй умни, зловни и изобретателни демони.

В двайсет и три часа и трийсет минути, докато той правеше любов със съпругата си Джесика, а двете им дъщери Уила и Ондин спяха или гледаха телевизия в другите спални, екип на специалните сили на ФБР в съвместна операция с Агенцията за борба с наркотиците нахлу в дома му, намиращ се на тиха улица в Бърбанк. Атаката бе извършена с безкомпромисната и решителна всеотдайност и безмилостната сила, присъщи на всеки взвод на американската морска пехота във всяка битка и във всяка война в историята на страната.

От всички страни на къщата, със синхрон, на който би завидял и най-взискателният диригент на симфоничен оркестър, през прозорците бяха хвърлени гранати с нервнопаралитичен газ. Взривовите мигновено дезориентираха Харис, Джесика и дъщерите им и временно увредиха функциите на двигателно-нервните им системи.

Докато порцелановите фигурки на лавиците се прекатурваха и картините тракаха по стените, реагирайки на ударните вълни, бяха разбити предната и задната врата. Въоръжени до зъби мъже с черни каски и бронежилетки нахлуха в дома на Деското и се разпръснаха из стаите, досущ приливна вълна в Деня на Страшния съд.

Озарен от романтична, мека, кехлибарена светлина, Харис беше в обятията на съпругата си и се тласкаше напред-назад, почти достигнал върховния, приятен, разтапящ миг на блаженство. В следващия момент страстта се превърна в ужас и той се олюляваше на пода, гол и объркан. Крайниците му конвулсивно потрепваха, коленете му се огъваха и стаята сякаш се въртеше като гигантска бъчва на карнавал.

Макар че ушите му кънтяха, Харис чу, че навсякъде из къщата мъже крещат:

— ФБР! ФБР! ФБР!

Зашеметен от граната с нервнопаралитичен газ, той не можеше да разсъждава трезво какво означават онези три букви.

Харис се сети за заредения револвер в нощното си шкафче.

Но не можеше да си спомни как да отвори чекмеджето. Струваше му се, че тази задача изисква свръхчовешка интелигентност и ловкостта на жонгльор.

После спалнята се изпълни с едри мъже, които крещяха в един глас. Те принудиха Харис да легне по лице на пода и да сложи ръцете си зад главата.

Съзнанието му започна да се прояснява. Той си спомни значението на инициалите ФБР. Ужасът и объркването не изчезнаха, но намаляха и се превърнаха в страх и озадаченост.

Над къщата избръмча хеликоптер. Прожектори осветиха двора. На фона на ожесточеното тракане на перките, Харис чу звук, от който кръвта му се смрази. Дъщерите му пищяха, докато мъжете разбиваха вратите на стаите им.

Агентите измъкнаха Джесика от леглото и я накараха да застане в ъгъла. Тя също беше гола като Харис и това беше крайно унизително. Претърсиха леглото за оръжия и след известно време, което му се стори цяла вечност, ѝ хвърлиха одеяло и тя се зави.

Най-сетне разрешиха на Харис да седне на ръба на леглото. Показаха му заповедта за обиск и той се стъписа, като видя името и адреса си, защото бе предположил, че агентите са сбъркали къщата. Той им обясни, че е капитан от полицията в Лос Анджелис, но те вече знаеха това и не се развълнуваха.

Накрая му позволиха да облече сив анцуг и заедно с Джесика го заведоха в хола.

Ондин и Уила се бяха сгушили на дивана и се бяха прегърнали. Момичетата се опитаха да се втурнат към родителите си, но агентите ги спряха и им заповядаха да останат по местата си.

Ондин беше на тринайсет, а Уила — на четиринайсет години. И двете бяха красиви като майка си. Ондин беше облечена в пижама с рисунка на рап певец, а Уила — във фланелка, къс клин и жълти три четвърти чорапи.

Някои от мъжете гледаха момичетата така, както нямаха право да ги гледат. Харис поиска да разрешат на дъщерите му да облекат халати,

но никой не му обърна внимание. Агентите бутнаха Джесика на креслото и се опитаха да изведат Харис от стаята.

Той отново поиска да дадат халати на момичетата и отново никой не му обърна внимание. Тогава Харис се отскубна от придружителите си. Възмущението му бе изтълкувано като съпротива. Удариха го в стомаха с приклада на пушка и му сложиха белезници.

В гаража имаше човек, който се представи като „агент Гърланд“. Той разглеждаше разпределени в найлонови пликчета стотина килограма кокаин на стойност милиони долари. Харис широко отвори очи от почуда, когато му казаха, че наркотикът е намерен в гаража му. Страхът му нарастваше.

— Невинен съм. Аз съм ченге. Това е инсценировка. Безумие!

Гърланд формално му прочете конституционните права.

Харис се вбеси от безразличието им към всичко, което казваше. Гневът и отчаянието му накараха агентите да се държат още по-грубо с него, докато го придружаваха до колата, паркирана до тротоара. Съседите бяха излезли на моравите и верандите си и гледаха.

Отведоха го в предварителен арест. Там му позволиха да се обади на адвоката си — брат му Дариус.

Тъй като беше полицаи и следователно, изложен на опасност, ако го затвореха при престъпниците, Харис очакваше, че ще го отделят в изолатора. Но те го сложиха в една килия с шестима мъже, които очакваха да бъдат обвинени в престъпления, вариращи от незаконна търговия с наркотици до убийство със секира на съдия-изпълнител.

Всички твърдяха, че обвиненията срещу тях са фалшиви. Неколцина очевидно бяха бандити, Харис беше склонен да повярва на протестите им, че са невинни.

В два и трийсет в събота сутринта, седнал срещу Харис на олющена пластмасова маса в стаята за консултации между адвокати и клиенти, Дариус каза:

— Пълни глупости. Щуротии. Тази история *смърди*. Ти си най-честният човек, когото познавам. Още от дете беше страхотен брат. Не можех да се сравнявам с теб. По дяволите, та ти си истински *светец*! Всеки, който твърди, че си търговец на кокаин, е малоумен или лъжец. Виж какво, не се тревожи нито минута, нито дори секунда за тази история. Ти имаш безупречно минало. Без нито едно петънце. Ще те освободим под малка парична гаранция и после ще ги убедим, че това

е грешка или заговор. Кълна се, че няма да има съдебен процес. Заклевам се в гроба на майка ни.

Дариус беше пет години по-малък от Харис, но двамата си приличаха като две капки вода. Освен това Дариус беше гениален, свръхенергичен и изключително способен адвокат по криминални дела. Щом Дариус казваше, че няма причина да се притеснява, Харис щеше да се опита да не се тревожи.

— Но ако е заговор, тогава кой стои в дъното? — зачуди се адвокатът. — Кой боклук би направил това? И защо? Имаш ли врагове?

— Не се сещам за нито един. Е, поне за такива, които биха извършили подобно нещо.

— Това е безумие. Ще ги накараме да пълзят по корем и да се извиняват. Мръсни копелета! Простаци! Направо ще се побъркам. Всеки светец има врагове, Харис.

— Не мога да посоча никого.

— А може би *най-вече* светците имат врагове.

След по-малко от осем часа, в десет в събота сутринта, Харис бе изправен пред съдията. Беше разпоредено да бъде задържан до процеса. Обвинението поиска гаранция от десет милиона долара, но Дариус оспори решението заради безупречното минало на Харис. Гаранцията бе намалена на петстотин хиляди, което според Дариус беше приемливо, защото Харис щеше да бъде свободен след като внесе десет процента.

Харис и Джесика имаха седемдесет и три хиляди долара в акции и спестовни сметки. И тъй като Харис не възнамеряваше да бяга от правосъдието, щяха да си върнат парите, когато се яви в съда.

Положението не беше розово. Но преди да изградят юридическа защита и да отхвърлят обвинението, Харис трябваше да възвърне свободата си и да избегне изключителната опасност да лежи в затвора сред престъпниците. Поне събитията се развиваха в благоприятна насока.

Седем часа по-късно, в пет следобед, Харис беше отведен от килията в предварителния арест в стаята за консултации между адвокати и клиенти, където отново го чакаше Дариус. Този път с лоши новини. ФБР бяха убедили съдията, че съществува приемлива причина, водеща до извода, че къщата на Деското е използвана за

незаконни цели, което изисква незабавно прилагане на федералните закони за конфискация на имуществото. След това ФБР и Агенцията за борба с наркотиците придобиваха правото на собственост върху къщата и съдържанието ѝ.

За да защитят интересите на правителството, съдиите-изпълнители бяха изгонили Джесика, Уила и Ондин, разрешавайки им да си вземат само малко дрехи. Ключалките бяха сменени и поне за известно време къщата щяла да бъде под охрана.

— Глупости — каза Дариус. — Добре, това може би технически не нарушава неотдавна приетите от Върховния съд решения за конфискация на имуществото, но със сигурност нарушава духа на закона. Съдията каза, че би трябвало да дадат на собственика на къщата предупреждение за намерението за конфискация.

— Намерение за конфискация? — стъписан попита Харис.

— Разбира се, ФБР казаха, че са представили предупреждението заедно със заповедта за изгонване. Но съдията изрично подчерта, че би трябвало да има приличен интервал между предупреждението и изгонването.

Харис не проумяваше нищо.

— Изгонили са Джесика и момичетата?

— Не се тревожи за тях. Те са при Бони и мен. Добре са.

— Но как е възможно да ги изгонят?

— Докато Върховния съд не разпореда други аспекти на законите за конфискация на имуществото, ако някога го направи, изгонването още се извършва преди изслушването, а това е несправедливо. Не само несправедливо, а тоталитарно. Господи. Напоследък поне има изслушване, което доскоро не се изискваше. След десет дни ще се явиш в съда и съдията ще изслуша възраженията ти срещу конфискацията на имуществото.

— Къщата е моя.

— Няма спор по този въпрос. Ще оправим нещата.

— Но къщата е моя.

— Трябва да ти кажа, че изслушването не означава много. Агентите на ФБР ще използват всеки номер в разпоредбите, за да те изправят пред съдия, който добре познава законите за конфискуване на имуществото. Ще се опитам да предотвратя това и да ти осигуря съдия, който още помни, че живеем в демократична държава. Но в

действителност в деветдесет и девет процента от случаите федералните власти определят съдията, който искат. Ще има изслушване, но е почти сигурно, че решението ще бъде срещу нас и в полза на конфискацията.

Харис с усилие възприемаше ужаса от онова, което разказваше брат му. Той поклати глава и рече:

— Те не могат да изхвърлят семейството ми на улицата. Не съм осъден за нищо.

— Ти си ченге. Знаеш как се прилагат законите за конфискуване на имуществото. Има ги от десет години и обхващат все повече неща.

— Да, ченге съм, а не прокурор. Хващам лошите типове, а прокурорът решава по кои закони да предяви обвинение.

— Тогава това ще бъде неприятен урок. Разбираш ли, за да загубиш имота си по законите за конфискацията, не е необходимо да си осъден.

— Могат да отнемат къщата ми, дори ако съдът реши, че съм невинен?

Харис беше убеден, че сънува кошмар, основаващ се на някой от разказите на Кафка, които бе чел в колежа.

— Харис, слушай ме много внимателно. Забрави за присъдата или за оправдаването. *Те могат да вземат имуществото ти и дори да не ти предявят обвинение.* Без да те изправят пред съда. Разбира се, към теб беше предявено обвинение, и това ги прави още по-силни.

— Чакай малко. Как стана така?

— Ако има доказателства от каквото и да е естество, че имотът е бил използван за незаконни цели, *дори без твоето знание*, това е достатъчна и приемлива причина за конфискация на имуществото. Хитър щрих, а? Нищо не подозираш, и пак губиш къщата си.

— Не. Искях да кажа, *как е възможно да стават такива неща в Америка?*

— Заради войната срещу наркотиците. Затова са написани законите за конфискация на имуществото. За да ударят търговците на дрога и да ги разгрозят.

Дариус беше по-сдържан и унил, отколкото по време на посещението си сутринта. Свръхенергичната му същност се изразяваше не толкова в обичайния поток от думи, колкото в непрестанните му нервни движения.

Харис се разтревожи от промяната в брат си, както и от онова, което чуваше.

— Но доказателството, кокаинът, беше подставен.

— И ти го знаеш, и аз го знам. Но съдът иска да го докажеш, за да отмени конфискацията.

— Искаш да кажеш, че съм виновен до доказване на противното.

— Така действат законите за конфискация на имуществото. Но поне си обвинен в някакво престъпление. Ще имаш възможност да застанеш пред съда. Доказвайки невинността си в криминален процес, ти косвено ще имаш шанс да докажеш, че конфискацията е неоснователна. Ето защо сега се моля на Бога да не оттеглят обвиненията.

Харис примига от изумление.

— Надяваш се да *не* ги оттеглят?

— Ако оттеглят обвиненията, няма да има криминален процес. Тогава най-добрият шанс да си върнеш къщата ще бъде на предстоящото изслушване, за което споменах.

— *Най-добрият* ми шанс? На онова скалъпено изслушване?

— Няма да е точно скалъпено. Само ще е пред *техен* съдия.

— Има ли разлика?

— Почти никаква. И щом на изслушването одобрят конфискацията и ако няма криминален процес, на който да разясниш случая си, ти ще трябва да дадеш под съд ФБР и Агенцията за борба с наркотиците, за да отмениш конфискацията. Битката ще бъде трудна. И адвокатите на правителството непрекъснато ще търсят начини да прекратят делото ти, докато намерят отзивчив съдия. Дори да се намерят съдебни заседатели, които да отхвърлят конфискацията, правителството ще продължи да обжалва решението, опитвайки се да те изтощи.

— Но ако оттеглят обвиненията срещу мен, как ще могат да задържат къщата ми?

Харис разбираше какво говори брат му, но не му беше ясно къде е логиката, нито в какво се изразява справедливостта.

— Както вече ти обясних — търпеливо рече Дариус, — те само трябва да покажат доказателство, че *имотът* е използван за незаконни цели. Без ти или друг член на семейството ти да е замесен в тази нелегална дейност.

— Но кой е държал кокаина там?

Дариус въздъхна.

— Не е необходимо да посочват никого.

Харис беше стъписан и с нежелание приемаше цялата чудовищност на всичко, което ставаше.

— Могат да вземат къщата ми, като твърдят, че някой държи наркотици там, но не е необходимо да посочват заподозрян?

— Да, стига да имат доказателства.

— Но доказателствата бяха подставени.

— Ще трябва да го докажеш в съда.

— Но ако не ми предявят обвинение в престъпление, вероятно никога няма да мога да заведа дело срещу тях.

— Точно така — мрачно се усмихна Дариус. — Сега разбираш защо се надявам да не оттеглят обвиненията. Сега си наясно с правилата.

— Правила ли? Това не са правила, а *безумие*.

Харис изпита потребност да се движи и да изразходва внезапно изпълнителната го енергия. Гневът и възмущението му бяха толкова силни, че коленете му се огънаха, когато се опита да стане. Принуди се отново да седне, сякаш страдеше от въздействието на гранатата с нервнопаралитичен газ.

— Добре ли си? — притесни се Дариус.

— Но тези закони би трябвало да са за търговците на наркотици, за изнудвачите и за мафията.

— Разбира се. Хората, чиято собственост може да бъде отнета, бягат от страната, преди да ги съдят. Това беше първоначалното намерение, когато бяха прокарани законите. Но сега има двеста федерални нарушения — свързани не само с наркотиците, които позволяват конфискуване на имуществото без съдебен процес, и миналата година са били използвани петдесет хиляди пъти.

— Петдесет хиляди пъти!

— Това се превръща в главен източник на финансиране на силите на реда. След като се обяви ликвидност, осемдесет процента от конфискуваните активи отиват в полицейските агенции, разкрили престъплението, и двайсет процента — за прокуратурата.

Двамата се умълчаха. Старомодният стенен часовник тихо тиктакаше. Звукът предизвика във въображението представата за

бомба с часовников механизъм и Харис имаше чувството, че седи върху такова взривно устройство.

Още беше ядосан, но отчасти успя да овладее гнева си.

— Те ще продадат къщата ми, нали?

— Е, поне конфискацията е федерална. Ако беше според Калифорнийския закон за конфискация, щеше да се извърши десет дни след изслушването. Федералните власти ти дават повече време.

— Ще я продадат.

— Слушай, ще направим всичко възможно да отменим конфискацията преди... — Гласът на Дариус постепенно заглъхна. Той вече нямаше сили да гледа брат си в очите. — И дори след като върху имуществото е наложена ликвидност, и ако съумееш да отмениш решението, може да получиш компенсация... макар и не на стойността, която е била валидна до момента на конфискацията.

— Тогава трябва да се сбогувам с къщата си. Мога да си върна парите, но не и къщата. Както не мога да си върна и *времето*, през което всичко това ще продължи.

— В Конгреса има предложение тези закони да се променят.

— Само да се променят? Не и да ги премахнат?

— Не. Правителството ги харесва твърде много. Дори предложените поправки още нямат широка подкрепа.

— Да изгонят семейството ми — рече Харис. Още не можеше да го повярва.

— Чувствам се ужасно, Харис. Ще направя всичко, което е по силите ми. Кълна се. Но трябва да сторя *повече*.

Харис сви пръсти в юмруци.

— Ти не си виновен, братко. Не си написал законите. Ще се оправим... някак. Все ще намерим начин. Сега най-важното е да внесем парите за гаранцията, за да се махна оттук.

Дариус притисна черните си като въглен пръсти до очите и леко потърка клепачите си, сякаш да прогони умората. Също като Харис, и той не бе мигнал цяла нощ.

— Това ще продължи до понеделник. И тогава рано сутринта ще отида в банката...

— Не. Не трябва да даваш пари за гаранцията. Ние имаме средства. Джесика не ти ли каза? А нашата банка работи в събота...

— Каза ми. Но...

— Но вече са затворили. Господи, колко много ми се искаше да изляза оттук днес.

Дариус махна ръце от лицето си и с нежелание погледна брат си в очите.

— Харис, те са конфискували и банковите ви сметки.

— Не могат да го направят — ядоса се Харис, но вече не така убедено. — Или могат?

— Спестяванията, чековете, всичко. И общите, и лично твоите, и на Джесика. Нареккоха ги незаконна печалба от наркотици.

Харис имаше чувството, че някой го бе зашлевил през лицето.

— Дариус, не мога... да ти позволя да платиш гаранцията. Имаме акции...

— И акциите ви са конфискувани. Едновременно с конфискацията на имуществото.

Харис се вторачи в стенния часовник. Бомбата с часовников механизъм тиктакеше все по-силно.

Дариус сложи ръце върху юмруците му и каза:

— Кълна се, братко, ще преживеем всичко това заедно.

— Цялото ни имущество е конфискувано... Нямаме нищо, освен парите в портфейла ми и в чантата на Джесика. Господи!

— Затова с Бони ще платим гаранцията. И не искаме да чуваме никакви възражения.

Харис се вцепени и по кожата му полазиха ледени тръпки. Стана му студено.

Дариус стисна още веднъж окуражително ръката на брат си и най-сетне я пусна.

— Как ще вземем под наем жилище, когато нямаме никакви пари? — попита Харис.

— Временно ще се преместите при нас. Това вече е уредено.

— Но твоята къща не е толкова голяма. Нямах място за още четирима.

— Джесика и момичетата вече са при нас. Ще дойдеш и ти. Е, тесничко е, но ще се оправим. Никой няма нищо против. Ние сме едно семейство. Ще си помагаме.

— Но проблемът може да се реши едва след няколко месеца. Господи, дори след години, нали?

По-късно, когато се пригответи да тръгне, Дариус каза:

— Цялата тази история е не само огромна грешка. Това изисква планиране, коварство и връзки. Имаш умен и силен враг, независимо дали го съзнаваш или не. Помисли по този въпрос. Ако си спомниш някакви имена, може да ми помогнеш.

В събота през нощта Харис бе настанен в килия без прозорци с двама предполагаеми убийци и тип, изнасилил жени в десет щата. Харис спа неспокойно, като непрекъснато се будеше.

В понеделник той стана призори. Изгаряше от нетърпение да бъде свободен. Не искаше Дариус и Бони да платят гаранцията му. Но, разбира се, Харис имаше намерение да търси правата си в съда, затова парите щяха да им бъдат възстановени. Той преживя няколко пристъпа на силна клаустрофобия, която скоро щеше да стане непоносима.

Макар че положението му беше ужасно и невъобразимо, Харис намери известна утеха в убедеността, че най-лошото е зад гърба му. Бяха му отнели всичко. Той се намираше на дъното и въпреки предстоящата дълга битка, нямаше накъде повече да пада. Единственият път беше нагоре.

Беше понеделник сутринта. Рано.

При Калиенте, Невада, федералният път завиваше на север, но при Панака поеха по шосе, което отиваше на изток и водеше към границата с Юта. Пътят минаваше през възвишения, обрасли с борове и смърчове.

Колкото и налудничаво да звучеше, Спенсър бе напълно завладян от страха на Валери от сателитно наблюдение. Небето беше синьо и над тях не кръжаха чудовищни машини като в „Междупланетни войни“, но Спенсър имаше неприятното чувство, че ги наблюдават.

Въпреки окото в небето и професионалните убийци, които можеше да ги пресрещнат, той беше много гладен. Двете малки консерви с виенски кренвирши не бяха утолили глада му. Спенсър хапна соленики и пи кока-кола.

Роки стоеше зад предната седалка и беше толкова ентусиазиран от шофирането на Валери, че не прояви интерес към солениките. Хилеше се широко и клатеше глава.

— Какво му има на това куче? — попита тя.

— Харесва му как караш. Изпитва потребност от високи скорости.

— Така ли? През повечето време е уплашено.

— И аз не знаех, че обича високите скорости.

— Защо се страхува от всичко?

— Пребивали са го, преди да отиде в приюта. Не знам какво е било миналото му.

— Приятно е да го гледаш как се забавлява.

Роки ентусиазирано клатеше глава.

— Не знам какво е било и твоето минало — добави Спенсър. Вместо да отговори, Валери увеличи скоростта, но той настоя: — От кого бягаш? Сега онези хора са и мои врагове. Имам правото да знам.

Тя съсредоточено гледаше пътя.

— Те нямат име.

— Какви са? Тайна организация на убийци фанатици?

— Нещо подобно — сериозно каза Валери. — Безименна правителствена организация, финансирана от пренасочвани присвоявания, предназначени за множество други програми. И от стотици милиони долари годишно от конфискация на имущество. Отначало задачата ѝ е била да прикрива незаконните действия и провалилите се операции на различни правителствени бюра и агенции, вариращи от пощите до ФБР. Политическа регулация.

— Независим взвод за прикриване на чужда вина.

— И ако репортер или някой друг открие доказателство за укриването на някакъв случай, разследван от ФБР, потулването не може да бъде проследено до никого в Бюрото. Тази независима група пази гърба на ФБР, за да не му се налага да унищожава доказателства, да подкупва съдии или да заплашва свидетели. Извършителите са загадъчни и безименни. Няма доказателства, че са правителствени служители.

Небето още беше синьо и безоблачно, но денят изглеждаше по-мрачен от преди.

— В тази идея има достатъчно параноя за пет-шест филма на Оливър Стоун.

— Стоун вижда сянката на потисника, но не знае кой я хвърля — каза Валери. — По дяволите, дори обикновените агенти на ФБР и на

специалните сили не съзнават за съществуването на агенцията. Тази група действа на много високо ниво.

— Колко високо?

— Най-високопоставените ѝ служители отговарят пред Томас Съмъртън.

Спенсър се намръщи.

— Трябва ли да означава нещо това име?

— Той е много богат, голям спомоществовател на политически кампании и безскрупулен манипулатор. А в момента е първи заместник на главния прокурор.

— Сигурно се шегуваш.

— Потърси името му в алманаха. Прочети някой вестник.

— Учуден съм, че първият заместник на главния прокурор е замесен в такава конспирация.

— Това е факт. Аз го познавам. Лично.

— Но той е вторият най-властен човек в Министерството на правосъдието.

— Кръвта ти се смрази, нали?

— А главният прокурор знае ли за това?

Валери поклати глава.

— Не знам. Надявам се, че не. Не съм виждала доказателства. Но вече не изключвам нищо.

Срещу тях се зададе сив шевролет. Спенсър не хареса вида му. Според Валери около два часа нямаше да бъдат в непосредствена опасност. Но може би тя грешеше. Вероятно не беше необходимо хората от агенцията да долетят от Лас Вегас, а имаха оперативни работници в района.

Спенсър искаше да ѝ каже да отклони от пътя, за да се скрият някъде. Но нямаше къде да отидат. Не се виждаше никакъв разклон или черен път.

Той сложи ръка на деветмилиметровия пистолет „ЗИГ“, който лежеше на коленете му.

Шевролетът мина покрай роувъра и шофьорът ги изгледа изумено, сякаш се чудеше откъде ги познава. Беше едър, около четирийсетгодишен. Широко, грубо лице. Очите му се разшириха и устата му се отвори. Той каза нещо на друг мъж в колата и отмина.

Спенсър се обърна, но не можа да види шевролета, защото Роки и екипировката му попречиха. Сетне надзърна в страничното огледало. Шевролетът постепенно се смали в далечината. Стоповете не светнаха. Нямахте да обърне, за да проследи роувъра.

После Спенсър осъзна, че учудването на шофьора не означаваше, че ги е познал. Човекът само бе изумен от високата скорост, с която се движеше. Според скоростомера Валери караше със сто трийсет и пет километра в час — петдесет по-бързо от ограничението. Пък и състоянието на пътя беше лошо.

Сърцето му биеше като обезумяло. Но не заради шофирането й.

Валери го погледна в очите. Явно разбираше, че го е обзел страх.

— Предупредих те, че няма да искаш да знаеш кои са. Уплаши се, нали?

— Уплашен не е най-точната дума. По-скоро имам чувството, че...

— Че са ти направили клизма с леденостудена вода?

— Смешно ли ти се струва?

— Донякъде.

— Но на мен никак не ми е смешно. Господи! Ако главният прокурор знае, тогава следващият във веригата е...

— Президентът на Съединените щати.

— Не знам кое е по-лошо — дали това, че президентът и главният прокурор одобряват наличието на агенция, каквато описваш... или че онази организация действа на такова високо ниво без тяхно знание. Защото, ако не знаят и случайно разберат за съществуването и...

— Ще умрат.

— А ако не знаят, тогава управляващите Съединените щати не са онези, които сме избрали.

— Не знам дали конспирацията стига чак до главния прокурор. Не знам дали е замесен и президентът. Надявам се, че не е. Но...

— Но вече не изключваш нищо.

— Не и след онова, което преживях. Напоследък не вярвам на никого, освен на Господ и на себе си. А в последно време не съм сигурна и в Господ.

Рой Майро се сбогуваше с Ив Жаме в бетонния бункер, откъдето с множеството си тайни уши агенцията подслушваше Лас Вегас. Нямаше сълзи, нито тъга от раздялата и от вероятността, че може би никога повече няма да се видят. Бяха убедени, че скоро отново ще бъдат заедно. Рой още беше зареден с духовната енергия на Кеворкян и се чувстваше безсмъртен. От своя страна, Ив явно не съзнаваше, че някога *може* да умре, или нещо, което иска — например Рой — може да ѝ бъде отнето.

Двамата стояха близо един до друг. Той остави дипломатическото си куфарче, за да хване ръцете ѝ, и каза:

— Ще се опитам да се върна довечера, но няма гаранция.

— Ще ми липсваш — с дрезгав глас каза тя. — Но ако не успееш да дойдеш, ще направя нещо, което ще ми напомни колко си вълнуващ и ще ме накара още по-силно да желая завръщането ти.

— Какво? Кажи ми какво ще направиш, за да нося в съзнанието си образа за теб и времето да минава по-бързо.

Рой се изненада колко е добър в любовния диалог. Знаеше, че е непоправим романтик, но не беше сигурен как ще реагира, когато и ако някога намери жена, отговаряща на изискванията му.

— Няма да ти кажа — кокетно рече тя. — Искам да мечтаеш, да се чудиш и да си представяш. Защото, когато се върнеш и ти разкажа... *тогава* ще преживеем най-вълнуващата си нощ досега.

Излъчването на Ив беше невероятно. Най-голямото желание на Рой беше да затвори очи и да се разтопи в сиянието ѝ.

Той я целуна по бузата. Устните му бяха напукани от пустинния въздух, а кожата ѝ беше гореща. Целувката беше прекрасна и суха.

Той се обърна с гръб към нея и почувства истинска агония. Вратите на асансьора се отвориха и Рой погледна Ив. Тя бе вдигнала крак. На бетонния под имаше черен паяк.

— Не, скъпа! — каза той.

Ив го погледна озадачено.

— Паякът е *съвършено* малко творение. Майката Природа в най-добрата си форма. Тъкач на красиви мрежи. Съвършено проектирана машина за убийства. Този животински вид е съществувал, преди първият човек да стъпи на земята. Паякът заслужава да живее необезпокояван.

— Не ги обичам много — леко се нацупи Ив.

Рой не бе виждал по-симпатична гримаса.

— Когато се върна, ще разгледаме с лупа някой паяк — обеща той. — Ще видиш колко е съвършен, способен и функционален. Показа ли ти веднъж съвършенството му, ще промениш завинаги мнението си за него и ще го обикнеш.

— Ами, добре — с нежелание се съгласи тя и внимателно мина покрай паяка.

Изпълнен с любов, Рой отиде с асансьора на последния етаж, после изкачи аварийните стълби до покрива.

Осем от дванайсетте мъже от щурмовия екип вече се бяха качили на първия от двата изработени по поръчка хеликоптери. Моторът избръмча и хеликоптерът се издигна във въздуха.

Вторият „Джетрейнджър“ кръжеше над северния ъгъл на сградата и когато площадката се освободи, кацна, за да вземе другите четирима мъже. Всички бяха в цивилни дрехи, но носеха брезентови чанти, пълни с оръжия и различни устройства.

Рой се качи последен и се настани в дъното на кабината. Седалката от другата страна на пътеката и двете на първата редица бяха празни.

Хеликоптерът излетя и Рой отвори дипломатическото куфарче и включи кабелите в електрическите контакти в стената на кабината. После изключи клетъчния телефон и го сложи на седалката от другата страна на пътеката. Вече не му беше необходим. Рой можеше да използва комуникационната система на хеликоптера. Той се свърза с „Мама“ във Вирджиния, представи се като „Пух“, даде отпечатъка на палеца си и получи достъп до центъра за сателитно наблюдение в подразделението на агенцията в Лас Вегас.

На монитора се появи миниатюрен вариант на картината от екрана на стената в центъра. Рейнджроувърът се движеше с безразсъдна скорост, което показваше, че жената е зад волана. Минаваше покрай Панака, Невада, и се бе устремил към границата с Юта.

— Рано или късно трябваше да се появи нещо като тази агенция — каза Валери, когато приближиха границата с Юта. — С желанието си за един по-съвършен свят, ние отворихме вратата на фашизма.

— Не съм сигурен, че следя мисълта ти.

Спенсър не беше сигурен и дали иска да я следи, защото Валери говореше с обезпокоителна убеденост.

— Има толкова много закони, написани от толкова много идеалисти с различни представи за утопията, че никой не може да изкара нито ден, без несъзнателно и по невнимание да наруши десетина от тях.

— Ченгетата трябва да прилагат десетки хиляди закони — съгласи се Спенсър. — Повече, отколкото знаят.

— Затова постепенно загубват ориентация за истинския смисъл на мисията си. Фокусът се размива. Ти си го изпитвал, когато беше ченге, нали?

— Разбира се. Няколко пъти имаше разногласия по въпроса за разузнавателните операции, чиито мишени бяха законни граждански организации.

— Защото са били на друго мнение по чувствителни въпроси. Правителството политизира всеки аспект на живота, включително полицията, и всички ние ще страдаме от това, независимо от политическите си възгледи.

— Повечето ченгета са свестни типове.

— Знам. Но кажи ми нещо. В днешно време ченгетата, които се издигат до върха на системата... Наистина ли са най-добрите или по-скоро са политически най-проницателните, най-големите гадове и онези, които целуват задници и знаят как да манипулират сенаторите, конгресмените, кметовете, градските управници и политическите активисти от всички цветове?

— Може би винаги е било така.

— Не. Вероятно никога повече няма да видим хора като Елиът Нес, но едно време е имало много като него. Ченгетата са уважавали институцията, на която са служели. Така ли е сега?

Не беше необходимо Спенсър да отговаря на този въпрос.

— Сега политизираните ченгета определят дневния ред и разпределят ресурсите — продължи Валери. — Най-лошо е на федерално ниво. Прахосват се цели състояния, за да се преследват нарушители на неясно написани закони срещу престъпленията от омраза, порнографията, замърсяването на околната среда, негодни хранителни продукти и сексуален тормоз. Не ме разбирай погрешно.

Много бих се радвала да видя света очистен от всеки религиозен фанатик, производител на порнографски материали, замърсител на околната среда, шарлатанин и кретен, който тормози жени. Но в същото време Съединените щати са с най-високия процент на убийства, изнасилвания и кражби от всяко друго общество.

Валери говореше все по-разпалено и караше все по-бързо.

Спенсър изтръпваше всеки път, когато отместеше очи от лицето ѝ и погледнеше пътя, по който роувърът препускаше. Ако Валери загубеше контрол над управлението, щяха да се преобърнат, да излязат от шосето и повече да не се тревожат за екипите, пристигащи от Лас Вегас.

Роки бе изпаднал във възторг.

— Улиците са опасни. Никъде хората не се чувстват в безопасност дори в собствените си домове. Силите на реда са загубили ориентация за крайната цел. Допускат грешки и непрекъснато се забъркват в скандали, за да спасяват кожата на политиците.

— Къде се вместила онази безименна агенция?

— Задачата ѝ е да измита мръсотията и да я скрива под черджето, така че политиците да не оставят отпечатъци по дръжката на метлата — огорчено каза тя.

Роувърът прекоси границата на Юта.

Още се намираха в покрайнините на Северен Лас Вегас и бяха летели едва няколко минути, когато помощник-пилотът влезе в пътническият салон. Носеше телефон с вградено кодиращо устройство. Той включи телефона и го даде на Рой.

Апаратът имаше слушалки и Рой ги сложи на главата си, за да бъдат свободни ръцете му. Кабината беше звукоизолирана и слушалките бяха с такова високо качество, че той не чуваше шума на мотора и тракането на перките, макар да усещаше вибрациите в седалката.

Обаждаше се Гари Дювал, агентът в Северна Калифорния, който имаше за задача да проучи въпроса с Етъл и Джордж Порт. В момента се намираше в Денвър, Колорадо.

Бяха предположили, че семейство Порт вече са живеели в Сан Франциско, когато дъщеря им бе починала и когато внукът им се бе

преместил при тях. Предположението обаче се оказа неправилно.

Дювал най-сетне бе намерил един от бившите съседи на семейство Порт в Сан Франциско. Човекът си спомняше, че Етъл и Джордж са дошли от Денвър. По онова време дъщеря им била починала отдавна, а внукът им Спенсър бил шестнайсетгодишен.

— Отдавна? — недоверчиво попита Рой. — Но аз мислех, че момчето е загубило майка си на четиринайсетгодишна възраст и в същата автомобилна злополука, когато е получил белега.

— Не. И не е било автомобилна злополука.

Дювал бе изровил някаква тайна и се радваше от този факт. Тонът на гласа му напомняше на детинското: „Знам нещо, което ти не знаеш“ и показваше, че той ще съобщи скъпоценната си информация капка по капка, за да се наслади на всяко малко разкритие.

Рой въздъхна, облегна се назад и рече:

— Разказвай.

— Отидох в Денвър, за да проверя дали семейство Порт са продали там къща в същата година, когато са купили жилището в Сан Франциско и установих, че е така. Опитах се да намеря съсед, който ги помни. Нямаше проблем. Открих неколцина. Хората тук не се местят така често, както в Калифорния. Съседите помнеха семейство Порт и момчето заради сензационните неща, които им се бяха случили.

Рой отново въздъхна и отвори кафявия плик, където още държеше снимките, които бе намерил в кутията за обувки в бунгалото на Спенсър Грант в Малибу.

— Дженифър, майката, е починала, когато момчето е било осемгодишно — продължи Дювал. — И не е било в автомобилна злополука.

Рой извади от плика четирите снимки. Най-отгоре беше онази, на която жената беше двайсетинагодишна. Беше облечена в лятна рокля и стоеше до дърво, отрупано с бели цветове.

— Дженифър обичала конете — да ги язди и да ги отглежда. В нощта, когато умряла, тя отишла на съвещание на областната асоциация на коневъдите.

— В Денвър ли?

— Не. Там, където живеели родителите ѝ. Малко ранчо в покрайнините на Вейл, Колорадо. Видели са я на съвещанието на коневъдите, но тя така и не се прибрала вкъщи.

Втората снимка беше на Дженифър и сина ѝ, седнали на масата за пикник. Тя бе прегърнала момчето. Бейзболната му шапка беше накриво.

— Колата ѝ била намерена изоставена. Тръгнали да я търсят. Но едва след седмица някой открил трупа ѝ в канавка край пътя на сто и трийсет километра от Вейл.

Докато в петък сутринта седеше до кухненската маса в бунгалото в Малибу и разглеждаше снимките, Рой бе завладян от обсебващото чувство, че лицето на жената е познато. И сега всяка дума, произнесена от Дювал, го приближаваше до прозрението, което му убягваше преди три дни.

Гласът на Дювал придоби странна, изкусителна приглушеност.

— Била е намерена гола. Изтезавана и пребита. В онези дни това е било най-жестокото убийство, което някой бил виждал. Но дори сега, когато сме видели всичко, детайлите пак ще те накарат да сънуваш кошмари.

Третата снимка показваше Дженифър и момчето до басейн. Тя правеше „заешки ушички“ зад главата му. Хамбарът се извисяваше в далечината.

— По всичко личи, че е станала жертва на случайно минаващ оттам престъпник — каза Дювал, изсипвайки подробностите на малки капки, докато шишенцето му с тайни бавно се изпразваше. — Социопат. Човек с кола, но без постоянен адрес. Скитник по междуцатските магистрали. Тогава, преди дваисет години, това е бил относително непознат синдром, но полицията вече била виждала такива случаи и го разпознала — бродещ насам-натам сериен убиец, който не е обвързан със семейство или с някаква общност.

Жената. Момчето. Хамбарът в далечината.

— Известно време престъплението не било разкрито. Всъщност цели шест години.

Вибрациите от мотора на хеликоптера преминаха в костите на Рой и разпространиха хладни тръпки в тялото му. Но не бяха неприятни.

— Момчето и бащата продължили да живеят в ранчото. *Имало е баща* — добави Дювал.

Жената. Момчето. Хамбарът в далечината.

Рой обърна четвъртата и последна снимка.

Мъжът в сенките. Онзи пронизващ поглед.

— Името на момчето не е било Спенсър Грант — сподели Дювал.

Черно-бялата студийна фотография на трийсетгодишния мъж беше потискаща, прекрасен пример на контраст, слънчева светлина и мрак. На стената пъплеха странни сенки, хвърлени от неизвестни предмети, намиращи се извън обектива, привлечени от обекта, сякаш мъжът властваше над нощта и всичките ѝ сили.

— Момчето се е казвало Майкъл...

— Акблом. — Рой най-сетне позна мъжа, въпреки сенките, които скриваха най-малко половината лице. — Майкъл Акблом. Баща му е Стивън Акблом, художникът. Убиецът.

— Точно така.

Дювал беше разочарован, че не бе успял да задържи тайната още минута-две.

— Освежи паметта ми. Колко трупа са намерили?

— Четирийсет и един — отговори Дювал. — И подозират, че има още, скрити някъде.

— „Всички те бяха толкова красиви в болката си и приличаха на ангели“ — цитира Рой.

— Помниш тези думи? — изненада се Дювал.

— Това беше единственото, което Акблом каза в съда.

— Както и на ченгетата, на адвоката си и на всеки друг. Нямам чувството, че е направил нещо лошо. Но признал, че разбира защо обществото смята деянията му за грях. Затова се признал за виновен, направил самопризнания и приел присъдата.

— „Всички те бяха толкова красиви в болката си и приличаха на ангели“ — прошепна Рой.

Роувърът препускаше през Юта и слънчевите лъчи проникваха между клоните на вечнозелените дървета и проблясваха по предното стъкло. За Спенсър бързата игра на ярката светлина и сенките беше толкова лудешка и дезориентираща, колкото пулсирането на стробоскопична лампа в тъмен нощен клуб.

Когато затвори очи, той осъзна, че го притеснява по-скоро асоциацията, която всеки бял блясък предизвиква в паметта му,

отколкото самата слънчева светлина. В спомените му всеки проблясък беше на твърда, студена стомана в мрака на катакомба.

Спенсър не преставаше да се изумява и безпокои от факта колко жизнено и образно е останало миналото и как усилията да го забрави са предизвикателство за паметта.

Той прокара пръсти по белега си и каза:

— Дай ми пример. Кажи ми един от скандалите, които е изгладила онази безименна агенция.

Валери се поколеба.

— Дейвид Кореш.^[1] Комплексът на сектата „Давидова клонка“. Уейко, Тексас.

Думите ѝ го стреснаха. Спенсър отвори очи въпреки ярката слънчева светлина и недоверчиво погледна Валери.

— Кореш беше маниак!

— Не споря. Доколкото знам, той е страдал от четиринайсет вида мании и съм съгласна, че светът е по-добър без него.

— Аз също.

— Но щом са го издирвали по обвинение в незаконно притежаване на оръжие, Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие можеше да го хване в Уейко, където често е ходел, за да слуша рок група, която харесвал, и *после* да влязат в лагера, след като са го отстранили от пътя си, вместо да щурмуват с екип на специалните сили. Там имаше деца, за Бога.

— Деца, намиращи се в опасност — напомни ѝ той.

— Да. Те изгоряха.

— При това бавно.

— Правителството така и не показва незаконно притежаваните оръжия. На процеса твърдяха, че са намерили автоматични оръжия, но имаше множество несъответствия. Тексаските рейнджъри намериха само по две пушки за всеки сектант, при това всички законно притежавани. В Тексас има повече оръжия. Седемнайсет милиона човека. Над шейсет милиона оръжия. По четири на жител. Хората от сектата са имали по-малко.

— Да, така съобщиха по новините. А историите за издевателства над деца се оказаха непотвърдени. Оповестиха това, макар и не широко. Истинска трагедия за онези мъртви деца и за Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия. Но какво точно е прикрила

онази безименна агенция? Тази история беше грозна, публична бъркотия за правителството. Направиха лоша услуга на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия, като ги представиха за добрите типове.

— Да, но те гениално скриха най-сензационния аспект на случая. Фактът, че Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия е лоялно към Том Съмъртън, вместо към тогавашния си директор. С този елемент те целяха да употребят Кореш като пробен камък за прилагането на законите за конфискация на имуществото към религиозните организации.

Наближаваха Модена. Спенсър продължаваше да докосва белега си и да размишлява върху думите на Валери.

Иглолистните дървета бяха твърде далеч, за да хвърлят сенки върху асфалта и танцът им със саби със слънчевата светлина бе свършил. Въпреки това Спенсър забеляза, че Валери е присвила очи, вторачила се е в пътя и от време на време потрепва, сякаш я заплашват остриетата в паметта ѝ.

Роки не проявяваше интерес към сериозния тон на разговора им. Каквито и да бяха недостатъците, кучешкият живот имаше и много предимства.

— Набелязването на религиозни групи за мишени, за да им се отнеме имуществото, дори на маловажни фигури като Кореш, е неочаквано и шокиращо, ако е вярно — каза Спенсър. — Това е погазване на конституцията.

— В днешно време има множество култови и разколнически секти, които притежават милиони в имуществото. Онзи корейски проповедник, Преподобния Мун... Обзалагам се, че църквата му има стотици милиони в Съединените щати. Ако се установи, че някоя религиозна организация е замесена в престъпна дейност, статутът ѝ на освободена от данъци се отнема. После, ако Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия или ФБР имат законна заповед за конфискация на имуществото им, те ще бъдат първите на опашката, дори преди Данъчната служба, за да грабнат всичко.

— Постоянен поток от пари, за да си купуват още играчки и похубава екипировка и обзавеждане — замислено отбеляза Спенсър. — И за да поддържат тази безименна агенция. Дори да я направят по-голяма. Докато в същото време обикновените полицаи, които трябва да

се справят с наистина тежката престъпност, изпитват толкова голяма необходимост от финансиране, че не могат да платят премии и да си купят нова екипировка.

Минаха покрай Модена и Валери рече:

— Обясненията за законите за конфискация на имуществото са крайно неубедителни. Не се проследява достатъчно добре какво става с конфискуваното имущество и процентите от продажбата изчезват в джобовете на някои от замесените служители.

— Узаконен грабеж.

— Никой не е заловен, затова може и да е узаконен. Както и да е. След успеха на първата атака Съмъртън планираше да подстави наркотици, фалшиви документи за големи сделки с дрога и незаконни оръжия в комплекса на Кореш.

— Но първата атака претърпя неуспех.

— Кореш беше по-откачен, отколкото те предполагаха. Затова загинаха невинни агенти на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие. И невинни деца. Случаят се превърна в медиен цирк. Главорезите на Съмъртън не можаха да подставят наркотиците и оръжията пред погледите на всички. Операцията беше отменена. Но в Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие останаха документи — тайни меморандуми, доклади и файлове. Всичко това трябваше бързо да бъде унищожено. Бяха убити и двама човека, които знаеха твърде много и можеше да проговорят.

— Твърдиш, че тази безименна агенция е разчистила бъркотията?

— Не твърдя. Те наистина го *направиха*.

— Но ти как се вместиш във всичко това? И откъде познаваш Съмъртън?

Валери прехапа устни и изглежда се замисли каква част от истината да му каже.

— Коя си ти, Валери Кийн? Хана Рейни? Бес Беър?

— А ти кой си, Спенсър Грант? — ядосано попита тя, но всъщност гневът ѝ не беше искрен.

— Ако не греша, мисля, че снощи или предишната нощ, когато не бях на себе си, ти казах истинското си име.

Валери се поколеба, сетне кимна, но не откъсна поглед от пътя.

Гласът му се превърна в едва доловим шепот и макар да не беше в състояние да говори по-силно, той знаеше, че тя чува всяка негова

дума.

— Майкъл Акблом. Името, което мразя през по-голямата част от живота си. Това дори не е законното ми име от четиринайсет години насам. Откакто баба и дядо ми помогнаха да го сменя по съдебен ред. И от деня, в който съдията разреши промяната, не съм произнасял това име. Казвам го едва сега, на теб.

Той млъкна.

Валери не каза нищо, сякаш въпреки мълчанието му, знаеше, че Спенсър не е свършил да говори.

Нещата, които той искаше да ѝ каже, бяха по-лесни за произнасяне по време на освобождаващия делириум, когато бе споделил откровенията си. Сега той бе възпрепятстван от сдържаност, която се дължеше не толкова на стеснителност, колкото на болезненото усещане, че е прокълнат и Валери заслужава по-добър от него.

— Но дори да не бях в делириум — продължи той, — рано или късно щях да ти кажа. Защото не искам да имам тайни от теб.

Колко е трудно понякога да изречеш нещата, които неотложно искаш да споделиш. Ако имаше избор, Спенсър не би избрал нито това време, нито това място за откровенията си. В момента се движеха по усамотено шосе в Юта, бяха наблюдавани и преследвани и вероятно се носеха към смъртта или към неочаквано подарена свобода, но и в двата случая — към неизвестността. Но животът избираше съдбоносните си мигове, без да се консултира с онези, които ги изживяваха. А в края на краищата да говориш откровено, винаги беше по-поносимо от цената, която плащаш за мълчанието си.

Спенсър пое дълбоко въздух.

— Онова, което се опитвам да ти кажа, е... твърде самонадеяно. Дори по-лошо. Глупаво и смешно. За Бога, дори не мога да опиша чувствата си към теб, защото не се сещам за подходящите думи. А може би наистина не съществуват думи, които да опишат чувствата ми. Само знам, че изпитвам нещо чудесно, странно и различно от всичко, което съм предполагал, че ще чувствам.

Валери се бе съсредоточила върху пътя и това позволяваше на Спенсър да я поглежда от време на време, докато говори. Видът на лъскавите ѝ черни коси, изящният ѝ профил и силните, загорели от слънцето ръце го окуражи да продължи. Но ако го бе погледнала, той

може би щеше да се уплаши и да не произнесе онова, което жадуваше да сподели.

— Още по-безумното е, че не мога да ти кажа *защо* изпитвам такива чувства към теб. Сякаш винаги съм таял тези чувства в душата си и съм те чакал да се появиш, за да ги разкрия.

Спенсър използваше все повече думи и говореше все по-бързо, затова се уплаши, че няма да се изрази добре. Е, поне Валери, изглежда, знаеше, че не би трябвало да отговаря, или по-лошо — да го насърчава. Спенсър се крепеше толкова застрашително на ръба на откровението, че и най-лекият тласък, макар и неволен, щеше да го повали в бездната на мълчанието и да го накара да спре да говори.

— Знам ли. Не ме бива да изразявам чувствата си. Проблемът е, че се превръщам в четиринайсетгодишно момче, когато се стигне до тези неща. Ставам същински пубертет. Глътвам си езика. И след като не мога да обясня какво чувствам или защо, как бих могъл да очаквам и ти да изпитваш нещо в замяна? Господи. „Самонадеяно“ не е най-подходящата дума. „Глупаво“ е по-уместна.

Спенсър отново реши да се оттегли в безопасната зона на мълчанието. Но не посмя да остане там дълго, защото скоро щеше да изгуби желание да я престъпи.

— Глупаво или не, сега имам надежда и ще се вкопча в нея, докато ми кажеш да се откажа. Ще ти разкажа всичко за Майкъл Акблом, момчето, което бях. Ще чуеш всичко, което исках да знаеш и можеш да понесеш да чуеш. Но искам същото от теб. Отсега нататък не желая между нас да има тайни. Онова, което би могло да съществува между нас, трябва да е откровено, истинско и чисто.

Валери бе намалила скоростта, докато Спенсър говореше.

Мълчанието му не беше поредната пауза между болезнените опити да намери най-подходящите думи и тя явно съзнаваше тази разлика. Валери го погледна. Прекрасните ѝ черни очи блестяха и излъчваха топлотата и добротата, на която той бе откликнал в „Червената врата“ преди по-малко от седмица, когато се запознаха.

Очите ѝ се насълзиха и тя отново насочи вниманието си към пътя.

Откакто в петък през нощта се срещнаха в речното корито, Спенсър не бе виждал този изключително откровен поглед, защото досега в очите ѝ се четеше съмнение и предпазливост. Валери не му

вярваше повече, отколкото когато я бе проследил до дома ѝ. Животът я бе научил да бъде цинична и подозрителна, а него — да се страхува от онова, което един ден може да намери свито и дебнещо в душата му.

Тя осъзна, че е намалила скоростта и настъпи педала на газта.

Спенсър чакаше.

Дърветата покрай шосето отново се сгъстиха. По предното стъкло проблясваха слънчеви лъчи и сенки.

— Името ми е Еленор — каза тя. — Хората ме наричаха Ели. Ели Съмъртън.

— Не си... негова дъщеря, нали?

— Не. Слава Богу, не. Снаха съм му. Моминското ми име е Голдинг. Бях омъжена за сина на Том, единственото му дете. Дани Съмъртън. Сега Дани е мъртъв. Умря преди четиринайсет месеца. — Гласът ѝ звучеше на границата на гнева и скръбта и често, в зависимост от контекста, тонът се сменяше по средата на думата и я преобразяваше. — Понякога ми се струва, че Дани го няма само от седмица. Друг път имам чувството, че никога не е съществувал. Дани знаеше твърде много. И щеше да проговори. Убиха го, за да му затворят устата.

— Съмъртън... е убил собствения си син?

Гласът ѝ стана студен. Беше ясно, че гневът е спечелил битката със скръбта.

— Том Съмъртън е още по-лош. Той заповяда на други да извършат убийството. Мама и татко също бяха убити... само защото се изпечиха на пътя, когато хората на агенцията дойдоха за Дани.

Лицето ѝ беше бяло като тебешир. Докато беше полицай, Спенсър бе виждал няколко такива пребледнели лица, но всяко от тях беше на мъртвец в моргата.

— Аз бях там — добави тя. — Успях да избягам. И оттогава непрекъснато си повтарям, че съм голяма късметлийка.

— Но Майкъл не намерил покой, дори когато отишъл да живее при баба си и дядо си в Денвър — разказваше Гари Дювал. — Децата в училище знаели, че името му е Акблом. Необикновено име. А бащата бил прочут художник, преди да стане прочут убиец. Убил съпругата си и още четирийсет и една жени. Освен това снимката на детето била

публикувана във всички вестници. Момчето герой. Хлапето било обект на безкрайно любопитство. Всички се вторачвали в него. И всеки път, когато изглеждало, че медиите ще го оставят на мира, интересът им към него се подновявал. Преследвали го навсякъде, макар че бил малко момче, за Бога.

— Журналисти — презрително каза Рой. — Знаеш какви са. Равнодушни копелета. Само репортажът има значение за тях. Не проявяват състрадание.

— Детето преживяло истински ад, когато било едва осемгодишно и намерили трупа на майка му в канавката. Това го съсипало. Бабата и дядото били пенсионери и могли да живеят където поискат, затова след около две години решили да се преместят заедно с Майкъл. Нов град, нов щат, ново начало. Така казали на съседите, но не споменали къде ще отидат. Заминали и оставили приятелите си заради момчето. Сигурно са решили, че това е единственият начин той да започне нормален живот.

— Нов град, нов щат, ново начало, дори ново име. Сменили са го по съдебен ред, нали? — предположи Рой.

— Да, тук, в Денвър, преди да се преместят. Като се имат предвид обстоятелствата, съдебните документи за промяната, разбира се, са запечатани.

— Естествено.

— Но аз ги видях. Майкъл Стивън Акблом е станал Спенсър Грант. Без бащино име. Странен избор. Изглежда, момчето само е избрало това име, но не знам откъде го е измислило.

— От старите филми, които е харесвал.

— Какво?

— Добра работа си свършил, Гари. Благодаря.

Рой прекъсна връзката, но не махна слушалките от главата си.

Вторачи се в снимката на Стивън Акблом. Мъжът в сенките.

Костите му вибрираха от бръмченето на моторите, от силни желания и от състрадание към грешника. Рой потрепери от приятното вълнение.

„Всички те бяха толкова красиви в болката си и приличаха на ангели.“

Тук-там в мрака под дърветата, където сенките не се предаваха на слънцето почти през целия ден, блестяха преспи бял сняг, досущ кости на оглозган труп.

Същинската пустиня беше зад гърба им. Зимата в този район бе прогонена от ранното затопляне, но несъмнено щеше да се завърне, преди да настъпи пролетта. Но сега небето беше синьо, макар че в този ден Спенсър предпочиташе да има хаплив, студен вятър и силни снежни виелици, които да заслепят всички очи горе.

— Дани беше гениален компютърен програмист — каза Ели. — Още от прогимназията е бил запален по компютрите. Аз също. От осми клас живея с тях. Запознахме се в колежа. Бях хакер и отлично познавах този свят и това привлече Дани към мен.

Спенсър си спомни как изглеждаше Ели, докато седеше на пясъка в пустинята. Беше се навела над компютъра и сръчно работеше с клавиатурата, а очите ѝ блестяха от удоволствие. Кичур черна коса бе паднал като гарваново крило над лицето ѝ.

Но каквото и да мислеше Ели, фактът, че е била хакер, не беше единственото нещо, привлякло Дани към нея. Тя беше привлекателна поради множество причини, но предимно защото по всяко време беше *по-жизнена* от другите хора.

Вниманието ѝ бе приковано в пътя, но явно ѝ беше трудно да разказва безпристрастно за миналото и се опитваше да не попадне под въздействието му.

— След като завърши, Дани получи много предложения за работа, но баща му беше непреклонен, че трябва да работи в Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, цигари и оръжия. Тогава, няколко години преди да отиде в Министерството на правосъдието, Том Съмъртън беше директор на това Бюро.

— Но това са различни институции.

— О, за Том няма значение кой е на власт във Вашингтон, нито коя партия — ляво или дясно ориентирана. Той винаги е бил назначаван на важни постове в онова, което хората с насмешка наричат „публични услуги“. Преди десет години Том Съмъртън наследи над един милиард долара, които сега вероятно са два, и дава огромни суми и на републиканците, и на демократите. Достатъчно е умен, за да се представя за независим и по-скоро за държавник, отколкото за

политик, както и за експерт без политическа обвързаност, чието единствено желание е да направи света по-добър.

— Това е трудно за изпълнение — отбеляза Спенсър.

— Но за него е лесно. Защото той не вярва в нищо. Единствено в себе си. И във властта. Властта е неговата храна, пиетие, любов и секс. *Използването* на властта е силна тръпка, а не осъществяване на идеали, на които служи. Във Вашингтон жаждата за власт непрекъснато създава работа на дявола да купува души, но Том е толкова амбициозен, че сигурно е взел рекордно висока цена за своята душа.

Реагирайки на едва сдържания гняв в гласа ѝ, Спенсър попита:

— Винаги ли си го мразила?

— Да — без да се колебае, отговори тя. — Мълчаливо ненавиждах смърдящия кучи син. Не исках Дани да работи в Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, цигари и оръжия, защото беше твърде невинен, наивен и лесно манипулиран от баща си.

— С какво се занимаваше Дани в Бюрото?

— Дани разработи „Мама“. Компютърна система и програмен продукт, който по-късно нарекоха така. Предполагаше се, че „Мама“ ще бъде най-голямата база данни в света, съдържаща информация за всички престъпления, система, която ще обработва милиарди байтове с рекордно висока скорост, с лекота ще свързва федералните, щатските и местните сили на реда, ще премахва двойните усилия и ще помага на добрите в борбата срещу лошите.

— Вълнуващо.

— Нали? Но „Мама“ се оказа чудовище. Всъщност Том никога не бе възнамерявал да я употребява за законна правителствена дейност. Той използва ресурсите на Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, цигари и оръжия, за да създаде компютъра, но през цялото време намерението му беше да превърне „Мама“ в ядро на безименната агенция.

— И Дани е разбрал, че има нещо гнило?

— Може би дори е знаел, но не искаше да го признае. Той остана в Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, цигари и оръжия.

— Колко време?

— Твърде дълго — тъжно каза тя. — Докато баща му напусна Бюрото и отиде в Министерството на правосъдието. Година, след като

създадох „Мама“ и агенцията. Но накрая разбра, че целта на „Мама“ е да улесни правителството да *извършва* престъпления, без да го хващат, и се измъчваше от гняв и самопрезрение.

— И когато е поискал да напусне, те не са му позволили.

— Тогава още не съзнавахме, че няма излизане оттам. Том е лайно, но все пак беше *баща* на Дани. И Дани беше единственото му дете. Майката на Дани е починала млада. От рак. Затова изглеждаше така, сякаш Дани бе всичко, което Том имаше. След смъртта на майка му, Спенсър и баща му също се бяха сближили. Или поне така изглеждаше. Докато не дойде онази юлска нощ.

— После стана ясно, че работата в агенцията е задължителна до края на живота — продължи Ели.

— Все едно личен адвокат на мафиотски дон.

— Единственият начин беше да говори пред медиите и да разкрие целия мръсен бизнес. Дани тайно записа на собствен файл програмния продукт на „Мама“ и историята на операциите по прикриване, в които е замесена агенцията.

— А ти съзнаваше ли опасността?

— Донякъде. И на двамата ни беше трудно да повярваме, че Том ще заповяда да убият Дани. Бяхме едва двацет и осем годишни, за Бога. За нас смъртта беше абстрактна представа. На тази възраст кой мисли сериозно, че ще умре?

— И после дойдох убийците.

— Не беше екип на специалните сили, а нещо по-изтънчено. Трима мъже в Деня на благодарността. По-миналата година. В дома на родителите ми в Кънектикът. Татко е... беше лекар. Животът на лекаря, особено в малък град, не принадлежи на него. Дори в Деня на благодарността. И така... Вечерята привършваше. Аз бях в кухнята... Отидох да взема сладкиша с тиква, когато на вратата се позвъни...

За пръв път Спенсър не изпитваше желание да погледне прекрасното ѝ лице. Той затвори очи.

Ели пое дълбоко въздух и продължи:

— Кухнята беше в дъното на коридора. Бутнах люлеещата се врата, за да видя кой е посетителят и в същия миг майка ми отвори външната врата.

Спенсър я остави да разказва, без да я кара да бърза. Предположи, че Ели за пръв път описва убийствата пред някого. В

продължение на четиринайсет месеца тя бягаше, не можеше да се довери никому и не искаше да изложи на риск живота на невинни хора, като ги въвлече в личната си трагедия.

— На прага стояха двама мъже. Обикновени на вид. Можеше да са пациенти на татко. Единият беше с карирано червено ловджийско яке. Той каза нещо на мама, после влезе, като я блъсна. В ръката си държеше пистолет. Не се чу изстрел. Имаше заглушител. Но аз видях... струйка кръв... и как черепът ѝ се пръсна.

Спенсър ясно си представи ужаса във фоайето на къщата в Кънектикът.

— Татко и Дани бяха в трапезарията. Аз изпищях: „Бягайте! Махайте се!“ Разбрах, че това е дело на агенцията. Не излязох през задната врата. Може би го направих инстинктивно. Щяха да ме убият на задната веранда. Изтичах през мокрото помещение и оттам в гаража и се измъкнах навън. Имението е разположено на площ осем декара и има обширни морави, но аз прескочих оградата на съседите Дойл. Точно когато се прехвърлях, в кованото желязо рикошира куршум. Някой стреляше от задната част на нашата къща. Пак със заглушител. Чу се лек пукот. Хукнах като обезумяла през двора на семейство Дойл. Те бяха отишли на почивка. В къщата им нямаше никого и прозорците бяха тъмни. Излязох през портата и побягнах през имението на „Свети Георги“. Презвитерианската църква има около двайсет и пет декара, заобиколени от гора, предимно борове и явори. От време на време спирах и поглеждах назад. Мислех, че някой от тях ме преследва. Но бях сама. Предполагам, че съм била твърде бърза или може би не са искали да ме преследват в населено място, размахвайки оръжия. И в същия миг заваля сняг. Големи, едри снежинки...

Спенсър си представи Ели в онази далечна нощ. Сама в мрака, без палто, трепереща, задъхана и ужасена. Внезапно се извиват спирали от бели снежинки и появата на снега точно в този момент е не само промяна на времето, а има значението на предзнаменование.

— В това имаше нещо... свръхестествено... — каза тя, потвърждавайки предположенията на Спенсър за чувствата, които бе изпитвала. — Не знам... Не мога да го обясня... Снегът приличаше на спускаща се завеса в края на действието, в края на *нещо*. Знаех, че всички са мъртви. Не само мама. А също и татко, и Дани.

Гласът ѝ трепереше от скръб. Говорейки за пръв път за убийствата, Ели бе разкървала коричката, която се бе образувала около раната ѝ.

Спенсър с нежелание отвори очи и я погледна.

Лицето ѝ беше пепелявобледо. В очите ѝ блестяха сълзи, но страните ѝ още не бяха влажни.

— Искаш ли да шофирам? — попита той.

— Не. По-добре е аз да карам. Това ме съсредоточава в настоящето, вместо в миналото.

Пътен знак показва, че се намират на тринайсет километра от Нюкасъл.

Спенсър се вторачи през страничното стъкло. Пейзажът изглеждаше оголен, въпреки множеството дървета, и мрачен, въпреки слънчевата светлина.

— Излязох на улицата и покрай мен профуча кола. Мина под уличната лампа и аз бях достатъчно близо, за да видя мъжа на предната седалка. Червено ловджийско яке. Освен него и шофьора, имаше и още един. На задната седалка. Колата се отдалечи и аз хукнах по улицата. Мислех да викам за помощ и да отида в полицията, но се отказах, преди да стигна дотам. Знаех кой е извършил убийствата... Агенцията. Том. Но нямах доказателства.

— А файловете на Дани?

— Бяха във Вашингтон. Няколко дискети, скрити в апартамента ни. И още един комплект, заключен в банков сейф. Знаех, че Том сигурно вече е взел дискетите, иначе нямаше да е толкова... нагъл. Ако отидех при ченгетата или се покажех някъде другаде, Том щеше да ме хване и убие. Рано или късно. Щеше да направи така, че да прилича на нещастен случай или на самоубийство. Затова се върнах в къщата. Нямах сили да вляза. Дори сега, след като е минало толкова много време, не мога да си представя лицето на мама без раната, кръвта и пръснатия череп. Онези негодници дори не ми оставиха естествен спомен за лицето ѝ... Цялото беше окървавено.

Ели не можа да продължи.

Роки явно долови мъката ѝ, защото тихо изскимтя. Спря да клати глава и да се хили. Беше се свил в тясното пространство и бе навел глава. Ушите му бяха клепнали. Любовта му към скоростта бе изместена от чувствителността към болката на жената.

До Нюкасъл оставаха три километра.

— Дани и татко лежаха мъртви в трапезарията. Бяха неколkokратно простреляни в главата. Убийците не го бяха направили само за да се уверят, че са умрели, а... от чиста жестокост. Трябваше да... докосна труповете и да взема парите от портфейлите им. Всеки долар щеше да ми е необходим. Взех и скъпоценностите на мама. Отворих сейфа на татко и прибрах колекцията му от монети. Господи, чувствах се като крадец. Дори по-лошо... Като мародер. Не взех дрехи, отчасти защото се уплаших, че убийците ще се върнат, но и защото... в къщата беше толкова тихо. Само аз и телата. И снегът, който падаше навън. Беше толкова *тихо*, сякаш не само мама, татко и Дани, но и целият свят беше мъртъв, бе настъпил краят на всичко и аз бях единствената оцеляла.

Нюкасъл беше досущ като Модена. Малък. Усамотен. Не предлагаше убежище, за да се скриеш от хора, които можеха да оглеждат целия свят, сякаш са богове.

— Качих се на хондата ни, но знаех, че след няколко часа трябва да се отърва от нея. Когато Том разбереше, че не съм отишла при ченгетата, агенцията щеше да започне да ме търси, а те имаха описание на хондата и знаеха регистрационния номер — продължи Ели.

Спенсър отново я погледна. Очите ѝ вече не бяха насълзени. Тя бе потиснала мъката си с помощта на ожесточението от гнева.

— Според полицаите какво се бе случило в къщата ви? Къде мислеха, че си ти? Нямам предвид хората на Съмъртън, а *истинските* ченгета.

— Том вероятно е възнамерявал всичко да изглежда така, сякаш ни е убила добре организирана група терористи, за да накажат него. О, той умее да предизвиква състрадание. И да го използва, за да извлече повече власт за себе си в Министерството на правосъдието.

— Но след като ти си изчезнала, те не са могли да подставят доказателства, защото е можело да се появиш и да ги опровергаеш.

— Да. По-късно медиите решиха, че Дани и родителите ми са станали жертва на осъдителен акт на безмилостно насилие и така нататък. Било ужасно и извратено. Но всяко чудо продължава три дни. Аз съм била отвлечена, изнасилена и убита и трупът ми бил там, където никога нямало да го намерят.

— Това се е случило преди четиринайсет месеца, нали? И агенцията още иска да те убие?

— Разполагам с важни кодове, които те не знаят, че притежавам. Неща, които Дани и аз запаметихме. Много информация. Нямам материални доказателства, но знам всичко за тях. И това ме прави достатъчно опасна. Докато е жив, Том никога няма да прекрати издирването.

Досущ голяма черна оса, хеликоптерът бръмчеше монотонно над безводната пустош на Невада.

Рой още не беше махнал слушалките, които изолираха шума на моторите и перките и му даваха възможност да се съсредоточи върху снимката на Стивън Акблом. Най-силният звук в пътническия салон, определен единствено за него, беше бавното, тежко биене на сърцето му.

Когато злодеянията на Акблом бяха разкрити, Рой беше едва шестнайсетгодишен и още не беше наясно със смисъла на живота и с мястото си в света. Привличаха го красивите неща — картините на Чайлд Хасам^[2] и на мнозина други, класическата музика, старинните френски мебели, китайския порцелан и лиричната поезия. Беше щастлив, когато седеше сам в стаята си и слушаше Бетховен или Бах, разглеждайки цветните снимки в албум с илюстрации на яйцата на Фаберже, сребърните изделия на Пол Стор и порцелановите фигури на династията Цинг, и се разхождаше сам из залите на музея за изкуствата. Но не беше щастлив, когато се намираше сред хора, макар че отчаяно искаше да има приятели и да бъде харесван. Дълбоко в голямото си, но строго пазено сърце, Рой беше убеден, че е роден, за да даде важен принос на света. Знаеше, че когато разбере какъв ще бъде приносът му, всички ще му се възхитят и ще го обикнат. Но макар и едва шестнайсетгодишен и объркан от нетърпението, присъщо за младостта, той беше силно обезпокоен от необходимостта да чака целта и ориста да му се разкрият.

Рой се заинтересува от статиите във вестниците за трагедията на Акблом, защото в загадъчния двойствен живот на художника намери решение на собственото си объркване. Той си купи два албума с цветни репродукции на изкуството на Акблом и реакцията му към

произведенията беше зашеметяваща. Макар че картините на Акблом бяха хубави, дори облагородяващи, ентусиазмът на Рой не бе предизвикан само от тях. Той бе поразен от вътрешната борба на художника, пресъздадена в творбите му, и я отъждестви със своята.

Стивън Акблом изобразяваше два сюжета и рисуваше два вида картини.

Макар и само на трийсет и няколко години, Акблом беше достатъчно обсебен, за да сътвори огромно количество произведения. Половината бяха изключително красиви натюрморти. Плодове, зеленчуци, камъни, цветя, конци, игли, копчета, инструменти, чинии, стари бутилки, капачки — семпли и възвишени предмети, изобразени толкова детайлно и реалистично, че сякаш бяха триизмерни. Всъщност всяка вещ придобиваше свръхреалистичност, изглеждаше по-реална от автентичната и придобиваше странна красота. Акблом никога не прибегваше до натрапващата се красота на сантименталността или на стихийния романтизъм. Въображението му винаги беше убедително, вълнуващо и понякога поразително.

Сюжетите в останалите картини бяха хора — индивидуални или групови портрети с трима до седмина човека. По-често Акблом изобразяваше лица, отколкото цели фигури, но телата неизменно бяха голи. Понякога мъжете, жените и децата бяха неземно красиви на повърхността, макар че хубостта им винаги беше помрачена от едва доловимо, но ужасяващо душевно напрежение, сякаш всеки момент от крехката им плът щеше да изскочи някакъв чудовищен дух. Напрежението изкривяваше тук-там чертите, но не драстично, а само достатъчно, за да им отнеме съвършената красота. Друг път художникът изобразяваше грозни, дори гротескни хора, в които също имаше страховито напрежение, макар че ефектът подсилваше някои черти, за да се съобрази с идеала за красота. Уродливите им изражения бяха още по-смразяващи, защото в някои аспекти се долавяше едва забележим нюанс на милостивост. В резултат на конфликта между вътрешните и външните реалности хората и в двата вида портрети бяха изключително изразителни, макар че израженията им бяха позагадъчни и обсебващи от лицата на живите модели.

Когато видяха портретите, медиите бързо стигнаха до най-очевидното тълкуване. Те твърдяха, че художникът — самият той

красив мъж — рисува собствените си душевни демони, които викат за помощ и предупреждават за истинската му същност.

Макар да беше едва шестнайсетгодишен, Рой Майро разбираше, че картините на Акблом не разказват за самия художник, а за света, така както го схваща той. Акблом не трябваше да вика за помощ, нито да предупреждава някого, защото не се възприемаше като демонична фигура. Изкуството му говореше, че никое човешко същество не може да постигне съвършената красота дори на най-обикновения предмет в неодушевения свят.

Великите творби на Акблом помогнаха на малкия Рой да разбере защо предпочита да бъде сам с художествените произведения на човешките същества и нещастен в компанията на хора. Никое произведение на изкуството не беше безупречно, защото го бе създало несъвършено човешко същество. Въпреки това изкуството беше въплъщение на най-хубавото в човечеството. Следователно произведенията на изкуството бяха по-близо до съвършенството от онези, които ги създаваха.

Нямаше нищо лошо в предпочитанието към неодушевеното пред одушевеното.

Това бе първият урок, който Рой научи от Стивън Акблом.

Но Рой искаше да научи още за него и установи, че художникът е изключително затворен и рядко разговаря с репортери — нещо, което не го изненада. Рой успя да намери две интервюта. В едното Акблом емоционално и състрадателно разказваше за опасното състояние на човешкото положение. Един от цитатите изпъкваше в текста:

Любовта е най-човешкото от всички чувства, защото е объркана. И от всички неща, които усещаме с ума и с тялото си, силната болка е най-чистото, защото прогонва от съзнанието всичко останало и ни помага да се съсредоточим до съвършенство.

Акблом се бе признал за виновен в убийството на съпругата си и на четирийсет други жени, предпочитайки да избегне продължителен процес, който явно няма да спечели. Художникът бе възмутен и ядосан съдията, говорейки за четирийсет и двете си жертви:

Всички те бяха толкова красиви в болката си и приличаха на ангели.

Рой започна да разбира какво е правил Акблом в помещенията под хамбара. Изтезавайки жертвите си, художникът се опитваше да се съсредоточи, за да постигне мига на съвършенство, когато те мимолетно ще блеснат — макар и още живи — с красота, равна на онази на неодушевените предмети.

Чистотата и красотата бяха едно и също нещо. Чисти линии, чисти форми, чиста светлина, чист цвят, чист звук, чисти чувства, чисти мисли, чиста вяра и чисти идеали. Но човешките същества можеха да постигнат чистота във всяка мисъл или действие много рядко и само в екстремни обстоятелства и поради тази причина човешкото положение беше жалко.

Това беше вторият урок, който Рой научи от Стивън Акблом.

С течение на годините съжалението, което изпитваше към човечеството се засили и стана по-зряло. Един ден, наскоро след двайсетия си рожден ден, досущ пъпка на изведнъж разцъфнала роза, съжалението му се превърна в състрадание. Той смяташе, че второто чувство е по-чисто от първото. Съжалението често включваше едва доловим елемент на отвращение към обекта или чувство на превъзходство. Но състраданието беше неопетнена и кристално чиста съпричастност към останалите хора и съвършено разбиране на страданията им.

Ръководен от състрадание, действайки винаги, когато му се отдадеше възможност да направи света по-добър и убеден в чистотата на мотивите си, Рой стана по-духовно извисен от Стивън Акблом и намери призванието си в живота.

И сега, след повече от дванайсет години, докато седеше в хеликоптера, който го носеше към Юта, Рой се усмихна на снимката на художника сред рояците от сенки.

Беше странно, че всичко в живота бе свързано с друго и забравен миг или лице от миналото можеше изведнъж отново да стане важно.

Художникът не беше такава централна фигура в живота му, че Рой да го нарече свой духовен наставник или дори вдъхновение. Рой не мислеше, че Акблом е луд — както го бяха представили медиите, а

само заблуден. Най-доброто решение за човешкото положение беше не да се дари чиста красота на всяка несъвършена душа чрез възвисяващия ефект на силната болка. Това беше патетично преходна победа. По-доброто решение беше да се идентифицират най-нуждаещите се от избавление и после, с достойнство, състрадание и безмилостна бързина, да бъдат освободени от несъвършеното им човешко положение.

Но въпреки това, в критичен момент, художникът несъзнателно бе научил едно объркано момче на някои жизненоважни истини. И макар че Стивън Акблом беше заблудена и трагична фигура, Рой му беше длъжник.

По ирония на съдбата и като интригуващ пример за космическо правосъдие, Рой щеше да бъде онзи, който щеше да отърве света от объркания и неблагодарен син, който бе предал Акблом. Стремешът на художника към човешко съвършенство беше заблуден, но според Рой — добронамерен. Опасният им свят щеше да се приближи още един сантиметър до идеалното състояние, ако Майкъл (сега Спенсър) бъдеше премахнат от лицето му. И чистата справедливост изискваше Спенсър да бъде ликвидиран, едва след като бъде подложен на продължителна и силна болка, при това по начин, който подходящо да изрази почит към проникателния му баща.

Рой махна слушалките и чу, че пилотът съобщава нещо по радиоуредбата.

— Според контролния център в Лас Вегас, съдейки по скоростта на мишената в момента, след около шестнайсет минути ще се срещнем.

Небе като синьо стъкло.

Двайсет и седем километра до Сийдър Сити.

Започнаха да срещат повече коли. Ели натискаше клаксона, за да накара бавнодвижещите се превозни средства да се дръпнат от пътя й. Когато шофьорите проявяваха упоритост, тя предприемаше смразяващи кръвта рискове, за да ги изпревари.

Ели караше по-бавно, но необходимостта от безразсъдност създаваше илюзията, че се движат по-бързо отвсякога. Спенсър се държеше за ръба на седалката. Роки отново клатеше глава.

— Можеш да отидеш в издателството на някой вестник или списание, макар да нямаш доказателства — предложи Спенсър. — Ще ги насочиш в правилната посока, ще принудиш Съмъртън да заеме отбранителна позиция и...

— Два пъти се опитах да го сторя. Първо с репортер на „Ню Йорк Таймс“. Свързах се с нея по служебния ѝ компютър и ѝ определих среща в индийски ресторант. Дадох ѝ ясно да разбере, че ако каже нещо на някого, и моят, и нейният живот няма да струват пукнат грош. Отидох на мястото на срещата четири часа по-рано и наблюдавах околността с бинокъл от покрива на сградата на отсрещната страна на улицата, за да се уверя, че тя ще дойде сама и няма да ми устроят засада. Бях решила да я накарам да чака и да отида половин час по-късно, за да имам време по-дълго да наблюдавам улицата. Но петнайсет минути, след като репортерката пристигна... ресторантът беше взривен. Експлозия на газ вследствие на неизправност в системата на снабдяването. Така казаха полицаите.

— А репортерката?

— Загина. Заедно с още четиринайсет души в ресторанта.

— Мили Боже.

— После, след седмица, трябваше да се срещна с един човек от „Вашингтон Поуст“. В парк. Уредих срещата по клетъчен телефон пак от покрив с изглед към парка, но не видях нищо съмнително. Уговорихме се да се видим шест часа по-късно. Когато до срещата остана час и половина, до парка се приближи микробус на водоснабдяване. Работниците отвориха капака на водопровода и сложиха наоколо конуси и сигнални светлини.

— Но всъщност не бяха работници от водоснабдяването, нали?

— Имах захранван с батерии широкообхватен скенер и засякох честотата, която използваха, за да съгласуват действията си с членовете на друг екип, преоблечени като продавачи на сандвичи с фургон, намиращи се от другата страна на парка.

— Страхотна си — възхити ѝ се Спенсър.

— В парка имаше още агенти. Единият се правеше на просяк, а други двама се преструваха, че са служители по поддръжката на парка. Настъпи часът на срещата и репортерът се появи. Вървеше към паметника, където му бях казала да ме чака. Но кучият син имаше предавател! Чух го да им шепне, че не ме вижда и попита какво да

прави. Те го успокоиха, казаха му да запази хладнокръвие и да чака. Мръсникът сигурно беше човек на Том Съмъртън и веднага щом бе разговарял с мен, му се беше обадил.

На петнайсет километра от Сийдър Сити те подкараха след пикап додж, който се движеше с петнайсет километра в час над позволената скорост. На задното стъкло се виждаха две пушки.

Шофьорът остави Ели да натиска клаксона известно време. Прояви упорство и не искаше да я пусне да го изпревари.

— Какво му има на онзи кретен? — ядоса се тя и отново натисна клаксона, но той се правеше на глух. — Откъде знае, че не возя умиращ човек, който незабавно се нуждае от лекар?

— По дяволите, кой знае? Може да ни мисли за откачени, които искат да предизвикат престрелка.

Шофьорът на пикапа не се трогваше нито от състрадание, нито от страх. Най-сетне реагира на клаксона, като протегна ръка през прозореца и показа среден пръст.

В момента беше невъзможно да го изпреварят отляво. Видимостта беше ограничена и доколкото виждаха, в отсрещното платно се движеше плътен поток от коли.

Спенсър погледна часовника си. От двата часа безопасност, които Ели бе пресметнала, оставаха само петнайсет минути.

Човекът в пикапа обаче не бързаше.

— Задник — каза тя, рязко завъртя волана надясно и се опита да го изпревари, минавайки по една от отбивките от пътя.

Когато двете коли се изравниха, шофьорът на доджа настъпи газта. Ели увеличи скоростта, но той пак я догони.

Той непрекъснато ги поглеждаше гневно. Беше на четирийсет и няколко години. Носеше бейзболна шапка. Лицето му беше интелигентно като на булдог.

Явно имаше намерение да не ѝ позволява да го изпревари и когато отбивката се стеснеше, отново да я принуди да кара зад него.

Разбира се, тъпакът не знаеше с каква жена има работа, но Ели бързо му показа. Тя рязко завъртя волана наляво и блъсна пикапа достатъчно силно, за да стресне шофьора, който отмести крак от педала на газта. Доджът намали скоростта. Роувърът се стрелна напред. Дръвникът отново даде газ, но вече беше късно. Роувърът се мушна пред пикапа.

Докато колата се наклоняваше ту наляво, ту надясно, Роки изджавка от изненада и падна на една страна. Изправи се и изпръхтя, изразявайки или смущение, или удоволствие.

Спенсър отново погледна часовника си и попита:

— Мислиш ли, че ще се свържат с местните ченгета, преди да започнат да ни преследват?

— Не. Ще гледат да ги държат настрана.

— Тогава за какво да се оглеждаме?

— Ако долетят от Лас Вегас или от друго място, мисля, че ще бъдат в хеликоптер, защото е по-маневрен. Чрез сателитното наблюдение ще видят точно къде е роувърът, ще се спуснат над нас и ще ни взривят, ако имат възможност.

Спенсър се наведе напред и погледна заплашителното синьо небе.

Зад тях изсвири клаксон.

— По дяволите — рече Ели, поглеждайки в страничното огледало.

Той се обърна и видя, че доджът ги е настигнал и разгневеният шофьор натиска клаксона, както преди това бе правила Ели.

— В момента не ни трябва подобни изпълнения — притесни се тя.

— Хайде да си запазим за после правото на престрелка. Ако оцелеем след ударите на агенцията, ще се върнем и ще го предизвикаме.

— Мислиш ли, че ще се съгласи?

— Вижда ми се сговорчив.

Ели подкара още по-бързо, но успя да погледне Спенсър и да се усмихне.

— Започваш да усвояваш манталитета.

— Заразно е.

Тук-там, разпръснати от двете страни на шосето, се виждаха къщи. Още не бяха в Сийдър Сити, но определено се връщаха в цивилизацията.

Тъпакът в доджа натискаше клаксона с такъв ентусиазъм, че сигурно всеки звук изпращаше тръпка в слабините му.

На монитора на преносимия компютър на Рой се виждаше многократно увеличена и изчистена картина от „Земен страж“, показваща шосето на запад от Сийдър Сити. Рейнджроувърът се движеше с шеметна скорост. Рой се вторачи като хипнотизиран в изпълненията, които приличаха на каскади от криминален филм, макар и гледани под един и същ ъгъл.

Никой не караше толкова бързо, минавайки от една лента в друга и понякога в насрещното движение, освен ако не беше пиян или преследван. Шофьорът на роувъра не беше пиян. В маневрите му нямаше безразсъдност. Шофирането беше рисковано и смело, но и вещо. И по всичко личеше, че никой не го преследва.

Най-после Рой се увери, че зад волана на роувъра седи жената. След като се е стреснала от сателитното проследяване до нейния компютър, тя нямаше да се успокои от факта, че не я гонят с кола. Жената знаеше, че те или щяха да я пресрещнат някъде напред по пътя, или щяха да я премахнат от въздуха. И преди да се случеше едното от двете, тя бързаше да влезе в някой град, където да се слее с оживеното улично движение и да използва архитектурата, за да се скрие от погледа им.

Сийдър Сити, разбира се, не беше достатъчно голям, за да й даде възможностите, от които се нуждаеше. Тя явно подценяваше способностите на сателитното наблюдение.

Четиримата агенти в предната част на пътническия салон на хеликоптера проверяваха оръжията си и слагаха резервни пълнители в джобовете си.

Цивилните дрехи бяха униформата за тази мисия. Намерението им беше да влязат, да убият жената, да заловят Грант и да изчезнат, преди да са се появили местните ченгета. Намесеха ли се и те, щеше да се наложи да ги излъжат, а измамата включваше риск от допускане на грешки или разобличаване, особено когато нямаха представа колко знае Грант и какво може да каже, ако полицаите настоят да разговарят с него. Освен това обясненията щяха отнемат твърде много време. Двата хеликоптера имаха фалшиви регистрационни номера, за да заблудят очевидците. Щом хората от агенцията не носеха униформи, по-късно свидетелите нямаше да имат какво да кажат на полицията.

Всеки член на щурмовия отряд, включително Рой, бе защитен с бронежилетка под дрехите и имаше карта на Агенцията за борба с

наркотиците, която можеше бързо да покаже, за да омилостиви местните власти при необходимост. Ако обаче им провървеше, щяха да излетят три минути, след като се приземяха заедно със задържания Спенсър Грант, трупа на жената и без никой от агентите да пострада.

Свършено беше с жената. Тя още дишаше и имаше пулс, но всъщност беше мъртва.

Картината на монитора на преносимия компютър на коленете на Рой показва, че мишената драстично намалява скоростта. После роувърът изпревари друго превозно средство, вероятно пикап, минавайки по отбивката от шосето. Пикапът също увеличи скоростта и изведнъж, изглежда, започна надпревара.

Рой се намръщи, присви очи и се вторачи в екрана.

Пилотът съобщи, че до срещата с мишената остават пет минути.

Сийдър Сити.

Уличното движение беше твърде оживено, за да улесни бягството им и твърде рехаво, за да им позволи да се слеят с другите превозни средства и да объркат „Земен страж“. Освен това бяха възпрепятствани от улици без широки отклонения като магистралите. И от светофарите. А онзи тъп шофьор на пикап натискаше ли, натискаше клаксона.

Ели зави надясно на кръстовището, като трескаво се оглеждаше. От двете страни на улицата имаше ресторанти за бързо хранене. Бензиностанции. Магазини за хранителни продукти. Тя нямаше представа какво търси. Само знаеше, че ще го разпознае, когато го види — място или ситуация, от което да се възползват.

Ели се бе надявала, че ще има време да проучи територията и да намери начин да скрие роувъра в горичка от вечнозелени дървета с гъст балдахин от клони и листа, голям, закрит паркинг, някъде, където да се изплъзнат от очите в небето и да оставят роувъра, без да ги забележат. После или щяха да купят, или да откраднат друго превозно средство и отново да се слеят с останалите коли на магистралата.

Тя предполагаше, че ще гори в ада, ако убие нещастника в пикапа отзад, но удоволствието може би си заслужаваше цената. Той натискаше клаксона, сякаш беше объркан и ядосан орангутан, решил да удря проклетото нещо, докато престане да свири.

Освен това шофьорът на доджа се опитваше да ги изпревари на всяка пролука, която се отвореше в насрещното движение, но Ели рязко завърташе волана, за да блокира пътя му. Вратата му беше издраскана и смачкана от удара на роувъра и мъжът вероятно бе решил, че няма какво да губи, като притисне роувъра до тротоара и накара Ели да спре.

Тя не му позволяваше да го направи. Но времето бързо изтичаше. Справянето с орангутана щеше да отнеме ценни минути.

— Кажи ми, че не е онова, което мисля — извика Спенсър.

— Сега пък какво има? — попита Ели, сетне видя, че той сочи с пръст през предното стъкло към небето. На югозапад. Два големи хеликоптера. Един зад друг и малко вляво. И двата черни. Лъскавите корпуси и прозорците блестяха, сякаш бяха покрити с лед, и утринното слънце искреше по въртящите се перки. Приличаха на огромни насекоми от апокалиптичен научнофантастичен филм от петдесетте години, предупреждаващ за опасността от ядрена радиация. Бяха на по-малко от три километра.

Ели видя търговски център с формата на буквата „U“. Пързаяйки се по тънкия лед на инстинкта, тя даде газ, съзря пролука в движението и подкара по късия служебен път към големия паркинг.

Кучето се бе задъхало от вълнение и звуците, които издаваше, приличаха на смях.

Спенсър пак трябваше да вика, защото пикапът ги следваше по петите и шофьорът продължаваше да надува клаксона.

— Какво ще правим?

— Трябва да намерим друга кола.

— Тук, на откритото?

— Нямаме друг избор.

— Ще ни видят.

— Ще измисля нещо, за да отвлечем вниманието им.

— Какво?

— Мисля.

— Точно от това се страхувах.

Ели натисна леко спирачки, зави надясно и вместо да се приближи към търговския център от източната страна, подкара по асфалтирания паркинг.

Пикапът ги последва.

Двата хеликоптера бяха на не повече от километър и половина. Бяха променили курса си, за да летят след рейнджроувъра и се снишаваха.

В средата на търговския център имаше супермаркет. Интериорът отвъд остъклените врати беше ярко осветен от неонов лампи. От двете му страни имаше малки магазини за дрехи, книги, плочи и здравословни храни.

Беше рано и повечето магазини току-що бяха отворили. Само супермаркетът работеше отдавна и отпред бяха паркирани два-сет-трийсет коли.

— Дай ми пистолета — каза Ели. — Сложи го на коленете ми.

Спенсър ѝ даде пистолета „ЗИГ“, после взе узито.

В южна посока не се виждаше нищо, с което биха могли да отвлекат вниманието на преследвачите си. Ели направи обратен завой и се отправи на север, към средата на супермаркета.

Тази маневра изненада тъпака, който рязко удари спирачки и едва не се преобърна в стремежа си да кара след нея. Когато най-сетне овладя волана, той престана да натиска клаксона.

Кучето още дишаше учестено и сякаш се хилеше.

Ели продължи да кара успоредно на улицата, по която бяха дошли, когато съзря търговския център встрани от магазинчетата.

— Искаш ли да вземеш нещо със себе си? — попита тя.

— Само чантата си.

— Няма да ти трябва. Вече взех парите оттам.

— Какво?

— Петдесетте хиляди, скрити в двойното дъно.

— Намерила си парите ми?

— Да.

— И си ги взела?

— Парите са в брезентовата чанта зад седалката ми. При преносимия ми компютър и другите неща.

— Намерила си парите ми? — недоверчиво повтори Спенсър.

— После ще говорим за това.

— Бъди сигурна.

Дрѳвникът с доджа отново ги преследваше и натискаше клаксона, но вече не можеше да се добере близо до тях.

Хеликоптерите бяха на по-малко от осемстотин метра на югозапад и само на трийсет метра над земята.

— Виждаш ли чантата, за която говоря? — попита Ели.

Спенсър се обърна.

— Да. До Роки е.

След сблъсъка с пикапа Ели не беше сигурна дали вратата от нейната страна ще се отвори и не искаше да се бори едновременно с нея и с чантата.

— Вземи я, когато спрем.

— А ще спрем ли някога?

— Разбира се.

Ели рязко зави надясно и подкара по една от пътеките в паркинга, която водеше на изток, към супермаркета. Щом наближи сградата, тя сложи ръка на клаксона и я задържа там, вдигайки много по-голям шум от орангутана зад нея.

— О, не! — възкликна Спенсър, който започна да разбира какво е намислила.

— Отвличане на вниманието! — извика тя.

— Това е лудост!

— Нямаме избор!

— И все пак е лудост.

На стъклата на супермаркета бяха залепени знаменца с реклами на кока-кола, картофи, тоалетна хартия и каменна сол, между които се виждаха касите. Неколцина от служителите и клиентите погледнаха навън, стреснати от пронизителния звук на клаксона. Роувърът се насочи към тях и ярко освети малките им овални лица, досущ нарисувани маски на палячовци. Една от жените хукна да бяга, а останалите се разпръснаха във всички посоки.

Ели се надяваше, че всички ще успеят да избягат навреме, защото не искаше да наранява невинни хора. Но от друга страна, не искаше и да бъде застреляна от мъжете, които щяха да се изсипят от двата хеликоптера.

Роувърът не се движеше много бързо. Трябваше да има достатъчно скорост, за да прескочи бордюра, да мине по тротоара и да нахлуе в супермаркета, разбивайки стъклените врати и стени и събаряйки отрупаните с хранителни продукти стелажи. Ако скоростта беше по-висока, сблъсъкът с касите можеше да бъде фатален.

— Ще успеем! — извика Ели, после си спомни, че не трябва да лъже кучето и добави: — Вероятно!

Тя изведнъж чу тракането на перките на хеликоптерите. Или може би по-скоро усети промяната във въздушното налягане. Хеликоптерите сигурно бяха точно над паркинга.

Предните колела се блъснаха в бордюра. Рейнджроувърът подскочи. Роки изджавка и в същия миг Ели спря да натиска клаксона и отмести крак от педала на газта. Колата с трясък се стовари върху бетона и тя удари спирачки. Гумите се плъзнаха по тротоара със скорост петдесет-шейсет километра в час. Ели видя отражението на роувъра и в следващия миг се разнесе силен трясък и звън на водопади от стъкла. Колата профуча покрай големите дървени палети, върху които имаше купчина двајсет и пет килограмови чували с нещо като картофи, и се насочи към изхода зад една от касите. Пластмасовите плоскости се разцепиха, улеят от неръждаема стомана се нагъна като станиол и гумената конвейерна лента се скъса, измъкна се от ролките и се развя като гигантска черна тения, а касиерката едва не падна на пода. Ударът не беше толкова силен, колкото се бе опасявала Ели и сякаш за да отпразнуват успешното им приземяване, във въздуха за миг разцъфнаха прозрачни найлонови торбички, все едно извадени от джобовете на невидим фокусник.

— Е? — попита Ели и разкопча предпазния си колан.

— Следващия път ще карам аз.

Тя се опита да отвори вратата от нейната страна. След кратка съпротива, скърцане и стържене вратата се отвори. Ели грабна деветмилиметровия „ЗИГ“ и изскочи от роувъра.

Спенсър вече беше слязъл от другата страна.

Хеликоптерите бръмчаха над главите им.

Двата хеликоптера се появиха на компютърния екран, защото бяха влезли в обхвата на „Земен страж“. Рой седеше във втория, гледаше хеликоптера, сниман от орбита и се чудеше на странните възможности на съвременния свят.

Пилотът се бе насочил право към мишената и отляво, и отдясно не се виждаше нищо. Рой продължи да гледа на монитора как рейнджроувърът се опитва да се отърве от пикапа, провирайки се

между колите на паркинга на търговския център. Изведнъж роувърът направи обратен завои и се насочи към супермаркета в средата на сградата.

Едва в последния момент Рой осъзна, че роувърът ще нахлуе в магазина. Когато колата разби стъклените врати, той очакваше, че роувърът ще рикошира и ще се смачка. Но автомобилът изчезна в сградата. Ужасен, Рой установи, че колата е минала през остъкления вход и пътниците са оцелели.

Той взе дипломатическото куфарче с компютъра, остави го на седалката на отсрещната страна на пътеката, без да го затваря, и скочи. Не спря, за да извърши процедурите за излизане от „Мама“, не прекъсна връзката и не изключи компютъра, а забърза към пилотската кабина.

От онова, което бе видял на екрана, Рой знаеше, че двата хеликоптера са над паркинга и бавно се снишават, поддържайки скорост едва три-четири километра в час. Бяха толкова *близо* до проклетата жена, но тя бе изчезнала.

Щом се бе скрила от погледа им, тя можеше и лесно да избяга. Отново. Не. Това беше недопустимо.

Въоръжени и готови за действие, четиримата агенти на щурмовия отряд бяха станали и стояха на пътеката.

— Дръпнете се! Махнете се!

Рой ги разбута, отвори вратата и надникна в пилотската кабина.

— Тя влезе в проклетата сграда — каза той, поглеждайки през предното стъкло към строшените стъкла пред супермаркета.

— Доста е смахната, а? — съгласи се помощник-пилотът и се ухили.

На паркинга имаше твърде много коли и хеликоптерите не можеха да кацнат точно пред входа на супермаркета, затова се насочиха към отсрещния край на сградата. Единият пое на север, а другият — на юг.

Рой посочи първия хеликоптер, в който имаше осем агенти и рече:

— Не, не. Кажи му, че искам да кацне над сградата. Мъжете да слязат и да проверят всички.

Пилотът се сниши на шест метра над паркинга и съобщи на колегата си заповедите на Рой.

— Те ще се опитат да минат през супермаркета и да излязат от другата страна — добави Рой, опитвайки да овладее гнева си и да запази спокойствие. Започна да диша дълбоко, поемайки изпаренията с цвят на праскова на благословеното спокойствие и издишвайки жлъчнозелената мъгла на гнева, напрежението и стреса.

Хеликоптерът закръжи толкова ниско, че Рой не виждаше покрива на супермаркета. Но от сателитната картина на „Земен страж“, която бе видял на монитора на компютъра си, той си спомни какво имаше зад търговския център — широк служебен път, стена от бетонни блокове и по-нататък — жилищен комплекс и дървета. Къщи и растителност. Твърде много места за криене и твърде много превозни средства за крадене.

Пилотът на първия хеликоптер се готвеше да кацне на паркинга, но получи съобщението на Рой и отново се издигна във въздуха.

Ела, добро, махни се, зло.

От разкъсаните чували се изсипаха кафяви топчета, които хрущяха под краката на Спенсър, който бягаше между двете каси. В едната си ръка носеше брезентовата чанта, а в другата държеше картения пистолет „Узи“.

Той погледна вляво. Ели тичаше успоредно с него по пътеката между съседните две каси. Срещнаха се в края и тя каза:

— През задния изход.

После хукна към задната част на супермаркета.

Спенсър я последва, но в същия миг се сети за Роки. Кучето бе слязло от роувъра след него. Къде ли беше?

Той спря, обърна се, направи няколко крачки назад и го видя. Роки ядеше кафявите топчета, които не бяха смачкани под краката на господаря му. Онова, което Спенсър бе помислил за картофи, се оказа суха кучешка храна.

— Роки!

Кучето го погледна и размаха опашка.

— Хайде!

Роки дори не обърна внимание на заповедта, а захапа още няколко гранули и с удоволствие ги схруска.

— Роки!

Кучето отново го погледна. Едното му ухо беше наострено, а другото — клепнало. Пухкавата му опашка удряше стената на касата.

— Това е *мое!* — с най-строгия си глас каза Спенсър.

Разкаян, но послушен и малко засрамен, Роки изприпка до него, а когато видя Ели, която бе спряла, за да ги изчака, хукна в спринт. Ели отново побягна, а Роки темпераментно се втурна след нея, без да съзнава, че тичат, за да спасяват живота си.

Отляво влязоха трима мъже и спряха, когато видяха Ели, Спенсър, кучето и оръжията. Двамата бяха в бели униформи. Имената им бяха избродирани на джобовете на ризите. Служители на супермаркета. Третият беше в цивилни дрехи и държеше франзела. Явно клиент.

С пъргавина и гъвкавост, характерни по-скоро за котка, Роки преобрази стремглавия си бяг напред в мигновено отстъпление. Усука се около себе си, пхна опашка между краката си и клатушкайки се, тръгна към господаря си за закрила.

Мъжете се стреснаха. Не проявиха агресивност. Но застинаха на местата си и препречиха пътя им.

— *Назад!* — извика Спенсър.

Насочвайки картечния пистолет към тавана, той подчерта искането си с кратък откос. Отгоре се посипаха стъкла от неоновите лампи и парчета от плочки.

Ужасени, мъжете се разпръснаха.

Вляво от пътеката, водеща към двойните люлеещи се врати, имаше каси с мляко, а вдясно — хладилници с месо и сирена. Ели мина през вратите. Спенсър и Роки я последваха. Озоваха се в малък коридор със стаи от двете страни.

Бръмченето на хеликоптерите беше приглушено.

В дъното на коридора имаше просторно помещение. Пространството в средата беше празно, но от двете страни на пътеките бяха струпани кашони с продукти.

Спенсър съзря неколцина служители, които ги гледаха предпазливо.

Точно отпред, зад свободното пространство, имаше огромна ролетка, през която можеха да влизат големи камиони, за да разтоварят стоката си в склада. Вдясно имаше врата за персонала. Ели, Спенсър и

Роки хукнаха към нея, отвориха я и излязоха на широкия петнайсет метра служебен път.

Наоколо нямаше никой.

Над стената с ролетката се подаваше дълга шест-седем метра козирка, която се простираше по цялата страна на супермаркета и продължаваше над служебния път, за да предпазва от природните стихии камионите, разтоварващи стоката си. Освен това козирката осигуряваше защита и от очите в небето.

Утрото беше изненадващо хладно. Спенсър не бе подготвен за студения въздух навън. Температурата сигурно беше седем-осем градуса. След повече от два часа лудешко пътуване се бяха измъкнали от пустинята и бяха навлезли в по-високи места с друг климат.

Нямаше смисъл да бягат по служебния път, защото отново щяха да стигнат до паркинга пред супермаркета.

От трите страни на търговския център се издигаше двуметров зид, който го отделяше от съседните сгради и бе построен от бетонни блокове, боядисани в бяло. Най-отгоре имаше тухли. Ако стената беше по-ниска, можеше да я прескочат и да избягат. Но нямаше начин да прехвърлят два метра. Не можеха да пренесат трийсет и пет килограмовото куче и да се надяват, че ще скочи долу, без да се нарани.

Звукът на моторите на единия хеликоптер се промени. Тракането на перките се усили. Явно се приближаваше до задната част на сградата.

Ели се втурна надясно, покрай сенчестата страна на супермаркета. Спенсър разбра какво е намислила. Оставаше им една надежда. Той я последва.

Тя спря там, където свършваше козирката и супермаркетът. Понататък се издигаше задната стена на търговския център.

Ели строго погледна Роки.

— Стой близо до сградата — каза му тя, сякаш кучето разбираше.

А може би наистина разбираше. Ели забърза към откритото пространство, озарено от слънчева светлина, а Роки заприпка между нея и Спенсър, придържайки се към задната стена на търговския център.

Спенсър не знаеше дали сателитното наблюдение може да ги различи на фона на стената. Нито дали еднометровата козирка им

осигуряваше прикритие. Но дори стратегията на Ели да беше умна, той се *чувстваше* наблюдаван.

Бръмченето на хеликоптерите и тракането на перките се усили. Съдейки по звука, хеликоптерът се намираше над паркинга.

От южната страна на супермаркета имаше химическо чистене. Вратата беше заключена.

Небето се изпълни с апокалиптични звуци.

До химическото чистене имаше магазин за поздравителни картички. Служебният вход беше отключен. Ели дръпна вратата.

Рой Майро се показва на вратата на пилотската кабина и видя как другият хеликоптер се издигна над сградата, застана за миг неподвижно във въздуха и после се спусна към задната част на супермаркета.

Рой посочи свободното пространство на асфалта на юг от супермаркета и каза:

— Ей там. Приземи се там.

Пилотът насочи хеликоптера към желаното място, а Рой се присъедини към четиримата агенти, застанали на вратата на пътническия салон. Дишаше дълбоко. Ела, добро, махни се зло.

Той извади беретата от кобура. Заглушителят още беше монтиран на оръжието. Рой го махна и го пусна в страничния джоб на самото си. Операцията не беше секретна и не изискваше заглушители. Не и след вниманието, което и без това щяха да привлекат. Пък и пистолетът беше по-точен без заглушител.

Хеликоптерът кацна.

Единият от агентите от щурмовия екип отвори плъзгащата се врата и всички бързо излязоха.

Преди да влезе в магазина, Спенсър погледна по посока на канонадата от звуци. Очертани на фона на леденостуденото синьо небе, точно над главата му, първо се появиха външните краища на перките на хеликоптера. Спенсър прекрачи прага и затвори и заключи вратата, миг преди да имат възможността да го видят.

Озоваха се в тесен склад без прозорци, който миришеше на освежител за въздух с аромат на рози. Ели отвори следващата врата, преди Спенсър да затвори първата. Отвъд склада имаше малък кабинет с неонов осветление на тавана. Две бюра. Компютър. Папки.

В помещението имаше още две врати. Едната беше откритата и отвъд се виждаше малка баня с тоалетна и мивка. Другата свързваше кабинета със самия магазин.

Дългият, тесен магазин беше претъпкан с пирамидални острови от картички, хартия за подаръци, картинни ребуси, плюшени играчки, декоративни свещи и други новости. Наближаваше Деня на Свети Валентин и в помещението изобилстваха знаменца и украшения със сърца и цветя.

Празничната атмосфера в магазина беше обезпокоително напомняне, че независимо от онова, което в следващите няколко минути щеше да се случи със Спенсър, Ели и Роки, светът невъзмутимо щеше да продължи да се върти. Ако ги застреляха там, после щяха да закарат някъде труповете им, да изчистят килима от кръвта, да напръскат обилно въздуха с освежител с аромат на рози, да предложат нови стоки и потокът от влюбени, дошли да си купят картички, отново щеше да се увеличи.

До витрината, с гръб към тях, стояха две жени, явно продавачки, които гледаха раздвижването на паркинга.

Ели тръгна към тях.

Спенсър я последва и изведнъж се притесни, че тя възнамерява да ги вземе за заложници. Тази идея не му се нравеше. Съвсем не. Хората от агенцията, както Ели ги бе описала и както той ги бе видял в акция, нямаше да се поколебаят да пръснат черепа на всеки заложник, дори да беше жена или дете, за да се доберат до мишената си, особено в по-късната фаза на операцията, когато свидетелите щяха да бъдат най-объркани, а журналистите още нямаше да са пристигнали.

Спенсър не искаше да опетни ръцете си с кръвта на невинни хора.

Разбира се, не можеха да чакат в магазина за картички, докато главорезите на агенцията си отидат. Когато не ги намереха в супермаркета, агентите щяха да започнат да претърсват съседните магазини.

Шансът им беше да избягат през предната врата на магазина за картички, докато вниманието на щурмовия екип бе насочено към супермаркета, и да откраднат кола. Но този шанс не беше голям. Всъщност беше крехък като хартия, като самата надежда. Но това беше единственият изход, затова Спенсър се вкопчи в тази възможност.

Магазинът се изпълни с бърмченето на хеликоптера, който сякаш се приземяваше досами задната врата. Стана по-шумно, отколкото в лунапарк с влачета на ужасите. Знаменцата трептяха, украшенията по стените дрънчаха, а колекцията от рамки за портрети тракаше по стъклената лавица, на която бе наредена. Дори стените сякаш думкаха като барабани.

Търговският център явно бе построен от евтини и лошокачествени материали, защото вибрациите отекваха навсякъде.

Ели, Спенсър и Роки се намираха почти в предната част на магазина, на петнайсет крачки от жените до витрината, когато причината за ужасяващия шум стана очевидна. Вторият хеликоптер се приземи на паркинга пред магазина.

Ели го видя и спря.

Роки се уплаши не толкова от какофонията, колкото от развяващия се плакат на Бетховен — кинозвездата Сейнт Бърнард, а не композиторът на симфонии — и потърси убежище в краката на Ели.

Двете жени до витрината още не съзнаваха, че имат компания. Стояха една до друга, бърбреха развълнувано и макар че гласовете им се извисяваха над шума на хеликоптерите, Спенсър не разбираше думите им.

Той застана до Ели и уплашено се вторачи в хеликоптера. Страничната плъзгаща се врата се отвори и отвътре изскочиха въоръжени мъже. Първият носеше картечен пистолет, по-голям от узито на Спенсър, а вторият — автоматична пушка. Третият мъкнеше два гранатомета, несъмнено заредени с нервнопаралитичен или сълзотворен газ. Четвъртият също беше въоръжен с картечен пистолет, а петият имаше само пистолет.

Петият беше и последен и се различаваше от останалите четирима. Беше по-нисък и възпълен, държеше пистолета с дулото насочено към земята и не бягаше с такава атлетична грациозност като колегите си.

Никой от петимата не се приближи до магазина за картички. Те хукнаха към предната част на супермаркета и бързо се скриха от поглед.

Бръмченето на хеликоптера постепенно заглъхваше. Перките още се въртяха, макар и все по-бавно. Щурмовият екип се надяваше бързо да влезе и излезе.

— Госпожи — каза Ели.

Жените не я чуха от шума на хеликоптера и заради въодушевения си разговор.

— По дяволите, госпожи! — повиши тон Ели.

Те се стреснаха, издадоха възклицания на изненада и се обърнаха. Очите им се отвориха широко.

Ели не насочи към тях деветмилиметровия „ЗИГ“, но направи така, че да го видят.

— Дръпнете се от витрината. Елате тук!

Жените се поколебаха, спогледаха се, после се вторачиха в пистолета.

— Не искам да ви наранявам. — Гласът на Ели прозвуча непогрешимо искрено. — Но ще направя каквото трябва, ако веднага не *дойдете тук!*

Двете жени се отдалечиха от витрината. Едната се движеше по-бавно от другата и крадешком поглеждаше към вратата.

— Дори не си го помисляй — каза ѝ Ели. — Ще стрелям в гърба ти, Господ да ми е на помощ, и ако не умреш, до края на живота си ще бъдеш в инвалидна количка. Да, така е по-добре. Ела тук.

Спенсър отстъпи встрани, а Ели поведе уплашените жени по пътеката. Стигнаха до средата на магазина и тя ги накара да легнат по лице на пода и да сложат ръце на стената.

— Ако през следващите петнайсет минути някоя от вас вдигне глава, ще ви застрелям и двете — добави Ели.

Спенсър не беше сигурен дали този път тя е толкова искрена, колкото когато им каза, че *не иска* да ги нарани. Но му се стори, че е откровена. Ако той беше на мястото на жените, нямаше да вдигне глава чак до Великден.

— Пилотът още е в хеликоптера — обърна се към него Ели.

Спенсър направи няколко крачки към предната врата и видя още един човек в пилотската кабина.

— Двама са. Сигурен съм.

— Нима не участват в нападението? — учуди се тя.

— Те са пилоти, а не стрелци.

Ели се приближи до изхода и погледна на север, към предната част на супермаркета.

— Трябва да го направим. Нямаме време за размисъл. Трябва да го направим.

Спенсър дори не трябваше да я пита за какво говори. Благодарение на инстинкта си, тя бе оцеляла през последните четиринайсет месеца. Той си спомни по-голямата част от наученото в армията — стратегията и взимането на решения в крачка. Не можеха да се върнат по обратния път. Не можеха и да останат в магазина за картички, защото рано или късно агентите щяха да го претърсят. Вече не можеха да се надяват да откраднат кола, защото екипажът на хеликоптера щеше да ги забележи. Имаха само една възможност за избор. Един-единствен ужасен, отчаян избор, който изискваше смелост, дързост, късмет или огромно количество безмозъчно самочувствие. Но и двамата бяха готови за това.

— Вземи чантата и картечния пистолет — каза Спенсър, грабна от ръцете ѝ деветмилиметровия „ЗИГ“, пхна го в колана си и се наведе към Роки.

Кучето не знаеше дали да размаха опашка или да се страхува, дали се забавляваха или здравата бяха загазили. Явно беше на ръба на емоционално претоварване. В това състояние Роки обикновено или започваше да трепери и се парализираше, или изпадаше в безумен ужас.

Ели отвори вратата.

Спенсър погледна двете жени на пода и видя, че изпълняват указанията, които им бяха дадени.

— Сега — каза Ели и прекрачи прага.

Спенсър излезе на пешеходната алея и погледна към супермаркета. С изключение на един, всички стрелци бяха влезли вътре. Главорезът с картечния пистолет не гледаше към тях.

Помощник-пилотът бе навел глава.

Убеден, че Роки тежи не трийсет и пет, а триста и петдесет килограма, Спенсър хукна към хеликоптера. Трябваше да измине само трийсет крачки, но имаше чувството, че това е най-дългото разстояние

във вселената, каприз на физиката, причудлива научна аномалия, странна деформация в материята на сътворението. Най-сетне стигна до хеликоптера, бутна вътре кучето и се качи.

Ели тичаше по петите му. Скочи в хеликоптера, пусна брезентовата чанта и насочи картечния пистолет.

Освен ако някой не се криеше под седалките, пътническият салон беше безлюден. За всеки случай Ели мина по пътеката, оглеждайки редиците вляво и вдясно.

Спенсър се приближи до вратата на пилотската кабина, отвори я и опря дулото на пистолета в лицето на помощник-пилота, който се надигаше, за да стане от мястото си.

— Излитай — каза Спенсър.

Двамата пилоти изглеждаха по-изненадани от жените в магазина за картички.

— Излитай! *Веднага!* Инак ще пръсна черепа на този тъпак, а после *и твоя!*

Спенсър крещеше толкова убедително, че изпръска със слюнка двамата пилоти. Имаше чувството, че вените на слепоочията му ще се пръснат.

Стори му се, че гласът му прозвуча заплашително, така както Ели говореше на двете жени.

Рой и трима от агентите стояха сред отломките от разбитата стъклена стена на супермаркета и купчините кучешка храна, до смачкания рейнджроувър. Оръжията им бяха насочени към висок мъж с простовато лице, жълтеникави зъби и черни като въглен и студени като на змия очи. Човекът държеше полуавтоматична пушка и макар че не се прицелваше в никого, изглеждаше достатъчно зъл и ядосан, за да я използва дори срещу Младенеца.

Това беше шофьорът на доджа. Пикапът стоеше изоставен на паркинга. Едната врата беше широко отворена. Мъжът бе влязъл в супермаркета или за да търси отмъщение за случилото се на магистралата, или за да се прави на герой.

— Хвърли оръжието! — за трети път каза Рой.

— Кой си ти, че да ми кажеш?

— Малоумен ли си? С *идиот* ли разговарям? Виждаш, че четирима човека са насочили оръжията си срещу теб и пак не разбираш каква е логиката да хвърлиш пушката си?

— Ченгета ли сте?

На Рой му искаше да го убие. Без формалности. Мъжът беше твърде глупав, за да живее. Щеше да бъде по-добре да е мъртъв. Тъжен случай. И обществото щеше да е по-добре без него. Трябваше да го убие и после да намери жената и Грант.

Единственият проблем беше, че мечтата на Рой за триминутно влизане и излизане, преди да се появят любопитните местни ченгета, вече не бе постижима. Операцията се провали, когато омразната жена бе вкарала роувъра в супермаркета и с всяка изминала минута положението ставаше все по-неприятно. Налагаше се да се оправят с полицаите от Сийдър Сити, а това щеше да бъде още по-трудно, ако някой от жителите, които ченгетата се бяха заклели да защитават, лежеше мъртъв върху купчините кучешка храна.

Щом трябваше да действат съвместно с местните ченгета, Рой можеше да покаже значката си на този дръвник. Той извади картата си и поднесе към очите му фалшивите си документи от Агенцията за борба с наркотиците.

— Е, добре — рече мъжът. — Сега всичко е наред.

Тъпакът пусна пушката на пода, сетне допря пръсти до козирката на бейзболната си шапка и отдаде чест на Рой.

— Отиди до пикапа си — каза Рой. — Не се качвай. Стой до кабината. Чакай там. Опиташ ли се да избягаш, онзи тип там с картечния пистолет ще покоси краката ти през коленете.

— Тъй вярно, сър — сериозно и убедено каза мъжът, отново докосна козирката на шапката си и тръгна към доджа.

Рой едва се сдържа да не го застреля в гърба.

Ела, добро, махни се, зло.

— Разпръснете се пред магазина — заповяда той на хората си — и чакайте. Отваряйте си очите на четири.

Екипът, който влизаше през задната врата, щеше да претърси супермаркета и да измъкне Грант и жената, ако се криеха вътре. Бегълците щяха да бъдат намерени и принудени или да се предадат, или да умрат от куршумите им.

Жената, разбира се, щеше да бъде застреляна, независимо дали се предадеше или не. С нея повече нямаше да рискуват.

— Там ще има служители и клиенти — извика той на тримата агенти, които тръгнаха из магазина. — Не пускайте *никого* да излезе. Заведете ги в кабинета на управителя. Дори да ви се струва, че *не приличат* на двамата, които търсим, задръжте ги. И папата да видите, *задръжте* го.

Бръмченето на хеликоптера навън се усили. Пилотът увеличаваше оборотите.

Какво ставаше, по дяволите?

Рой се намръщи и излезе да види какво става.

Агентът, който стоеше на пост пред супермаркета, гледаше магазина за картички, откъдето хеликоптерът излиташе.

— Какво прави пилотът? — попита Рой.

— Излита.

— Защо?

— Сигурно отива някъде.

Още един тъпак. Запази спокойствие. Дишай дълбоко. Ела, добро, махни се, зло.

— Кой му е казал да напусне позицията си? Кой му е казал да излети? — попита Рой.

И веднага щом зададе въпроса, той се досети какъв е отговорът. Не знаеше *как* е възможно, но знаеше *защо* хеликоптерът излита и кой е вътре.

Той пхна беретата в кобура, грабна картечния пистолет от ръцете на изненадания агент и го насочи към издигащия се хеликоптер. Смяташе да пробие резервоарите и да го свали на земята.

Докато вдигаше оръжието и допираше пръст до спусъка обаче, Рой осъзна, че няма да може да обясни действията си на праволинейните ченгета от Юта, които не разбираха моралната нееднозначност на федералните сили на реда. Да стреля по свой хеликоптер. Да излага на риск пилота и помощника. Да унищожи изключително скъпа правителствена техника. И вероятно да направи така, че хеликоптерът да се разбие върху магазини, пълни с клиенти. Силни огнени струи гориво, които се разливат върху всичко и всеки. Уважаваните търговци от Сийдър Сити, превърнати в човешки факли, които бягат в кръг във февруарското утро, горят и пицят. Всичко щеше

да бъде колоритно и вълнуващо и убийството на жената щеше да си заслужава живота на какъвто и да е брой невинни граждани, но обяснението за катастрофата щеше да бъде безнадеждно — все едно ядрен учен да обяснява тънкостите на физиката на идиота, който стоеше до пикапа додж.

Пък и имаше шанс петдесет на петдесет шефът на полицията да е принципен мормон, който не бе вкусвал алкохол през живота си, не пуши и не е настроен добре към идеята за необлагаеми доходи и конспирация между полицията и агенцията. Всъщност Рой беше готов да се обзаложи, че полицейският шеф ще е мормон.

Макар и с нежелание, той спусна картечния пистолет.

Хеликоптерът бързо се издигаше.

— Защо Юта? — гневно извика Рой на бегълците, които не виждаше, но *знаеше*, че са отчайващо близо.

Ела, добро, махни се, зло.

Трябваше да се успокои. Да разсъждава космически.

Ситуацията щеше да се реши в негова полза. Имаше още един хеликоптер, с който да преследва жената и Грант. И „Земен страж 3“ щеше да ги намери по-лесно от роувъра, защото „Джетрейнджър“ беше голям и се движеше над осигуряващата прикритие растителност и над потоците от превозни средства по пътищата.

Похитеният хеликоптер зави на изток и прелетя над покрива на магазина за картички.

Ели приклекна до отворената врата на хеликоптера, облегна се на рамката и погледна надолу към търговския център. Сърцето ѝ блъскаше като обезумяло в гърдите. Беше ужасена, че хеликоптерът ще се наклони и тя ще падне.

През последните четиринайсет месеца Ели бе научила повече за себе си, отколкото през всичките изминали двайсет и осем години от живота ѝ. Любовта ѝ към живота и радостта да бъде *жива* бяха станали по-силни, отколкото съзнаваше, откакто в онази нощ, изпълнена с насилие, жестокост и кръв, бяха убили тримата човека, които тя обичаше най-много от всичко. Пред лицето на толкова много смърт и след като животът ѝ непрекъснато бе изложен на опасност, Ели се радваше на всичко — топлината на слънчевия ден, хладния

вятър, бурята, цветята и дори на плевелите. Осъзна колко е силна любовта и потребността ѝ от свободата, едва когато беше принудена да се бори, за да я запази. И през изминалите четиринайсет месеца тя се изуми, когато разбра, че има смелостта да прескача пропасти, да се смее в лицето на дявола и да не губи надежда. Изуми се, когато установи, че е един от множеството бегълци от рухващ свят, които се намираха на ръба на черна дупка и се мъчеха да устоят на пагубната ѝ гравитация. Изуми се колко много страх може да изпита и пак да не се побърка.

Някой ден, разбира се, можеше и да я убият. Може би днес. Както се бе облегнала на отворената врата на хеликоптера. Куршум, изстрелян отдалеч, можеше да сложи край на живота ѝ.

Бяха прелетели над сградата и се движеха над широкия петнайсет метра служебен път. Другият хеликоптер беше на земята. Наоколо не се виждаха стрелци. Явно вече претърсваха задната част на супермаркета.

Спенсър даваше заповеди на пилота. Хеликоптерът се задържа на удобна позиция и Ели насочи картечния пистолет към опашката на „Джетрейнджър“ на паркинга. Оръжието имаше два пълнителя с по четирийсет патрона. Ели ги изстреля, отново зареди и изпразни и резервните пълнители. Куршумите унищожиха хоризонталния стабилизатор, повредиха перките и пробиха дупки в командното табло, изваждайки от строя хеликоптера.

Ели не разбра дали някой отвърна на атаката ѝ. Стрелците вероятно бяха твърде изненадани, за да знаят какво да направят.

Освен това стрелбата продължи само дваайсет секунди. Ели остави картечния пистолет на пода и затвори вратата. Следвайки указанията на Спенсър, пилотът пое с пълна скорост на север.

Роки се бе свил между седалките и съсредоточено я наблюдаваше. Вече не беше така ентусиазиран и бе изпаднал в по-характерното си състояние на треперене и страх.

— Всичко е наред, кученце.

Недоверието му беше неприкрито.

— Е, можеше да бъде и по-зле — каза Ели.

Роки изскимтя.

— Горкият.

И двете му черни уши бяха клепнали. Тялото му се тресеше. В този миг Роки представляваше превъплъщение на нещастieto.

— Какво да ти кажа, че да се почувстваш по-добре, след като ми е забранено да те лъжа?

— Това е твърде мрачна преценка за положението, като се има предвид, че току-що се изплъзнахме от адски конфузно положение — каза Спенсър, който бе застанал на вратата на пилотската кабина.

— Още не сме се измъкнали.

— Е, има нещо, което понякога казвам на господин Роки, когато е унил и потиснат. На мен малко ми помага, но за него не знам.

— Какво? — попита Ели.

— Не забравяй, че каквото и да се случи, такъв е животът и всички преживяваме тези неща.

[1] По рождение Върнън Хауъл (1959–1993), предводител на сектата. На 28 февруари 1993 г. агенти на ФБР и на Бюрото за борба с контрабандата на алкохол, цигари и оръжия решават да претърсят сградите на сектата, разположени недалеч от тексаския град Уейко, тъй като имат сведения, че там се крие нелегално оръжие. По тях се изсипва градушка от куршуми, които убиват четирима агенти и раняват още шестнайсет. В продължение на 51 дни „Давидова клонка“ се барикадират в „комплекса“ си. На 19 април ФБР решава да засили натиска върху Кореш чрез употреба на сълзотворен газ. Двама членове на сектата, вероятно по заповед на Кореш, подпалват дървените постройки. От намиращите се вътре хора — според Кореш 95 души, от които 17 деца — оживяват само деветима. Кореш също намира смъртта си в пламъците. — Б.пр. ↑

[2] Чайлд Хасам (1859–1935) — американски импресионист. — Б.пр. ↑

13.

В понеделник сутринта платиха гаранцията и Харис Деското тръгна към беembeeto на брат си. На два пъти спря, за да вдигне лице към слънцето. Наслаждаваше се на топлината му. Някъде бе чел, че чернокожите може да се разболеят от рак на кожата, ако твърде дълго стоят на слънце. Черната кожа не беше гаранция срещу меланом. Черната кожа, разбира се, не беше гаранция срещу никакви неприятности, напротив, затова меланомата трябваше да изчака реда си на опашката с всичките други ужаси, които можеше да го сполетят. След като прекара петдесет и осем часа в затвора, където беше много по-трудно да се сдобиеш със слънчева светлина, отколкото с хероин, той изпитваше желание да стои на слънце, докато по кожата му излязат мехури, костите му се стопят и целият се превърне в огромна, гигантска, пулсираща меланом. *Всичко* друго беше по-добро, отколкото тъмния затвор. Харис Деското дишаше дълбоко. Мръсният въздух на Лос Анджелис ухаеше приятно, досущ нектар на екзотичен плод. Мирисът на свободата. Деското искаше да се протяга, да бяга, да скача, да се върти и да крещи, но имаше неща, които един мъж на четирийсет и четири години не можеше да прави, независимо колко главозамаян се чувстваше от свободата.

Дариус включи двигателя. Харис сложи ръка на рамото му.

— Никога няма да забравя какво направи за мен, братко. И още правиш.

— Това е нищо.

— И още как.

— Ти би сторил същото за мен.

— Сигурно. Надявам се.

— Не започвай пак. Престани да скромничиш. От теб съм научил кое е правилно и кое не е. Затова направих онова, което и ти би сторил.

Харис се ухили и леко го оципа по рамото.

— Обичам те, братко.

— И аз те обичам, братко.

Дариус живееше в Уестуд и в понеделник сутринта, след натоварения час, пътуването от центъра дотам можеше да отнеме трийсет минути. Или два пъти повече. Не се знаеше. Можеше да избират между Уилшър Булевард, през града, или по магистрала Санта Моника. Дариус предпочете Уилшър, защото в някои дни задръстванията по магистралата не секваха.

Известно време Харис се чувстваше добре. Радваше се на свободата си и не мислеше за предстоящия съдебен кошмар. Но щом наближиха Феърфакс Булевард, започна да се чувства зле. Първият симптом беше лек, но обезпокоителен световъртеж и странна убеденост, че градът бавно кръжи около тях. Усещането се появяваше и изчезваше, но всеки път, когато го обземаше, Харис преживяваше пристъп на тахикардия, по-силен от предишния. Когато сърцето му извърши повече удари за половин минута, отколкото сърцето на уплашено колибри, той бе завладян от странното безпокойство, че не поема достатъчно кислород. Опита се да диша дълбоко, но установи, че изобщо не може да си поеме въздух.

Отначало помисли, че в колата е задушно. И топло. Не искаше да показва тревогата си пред Дариус, който говореше по телефона, грижейки се за бизнеса си, затова насочи към лицето си потока от хладен въздух. Климатичната инсталация обаче не помогна. Въздухът сякаш имаше плътност, досущ тежките изпарения на нещо без мирис, но токсично.

Потискащо ярката светлина го принуди да присвие очи срещу слънцето, на което доскоро се радваше. Имаше чувството, че над него тегне смазваща тежест. Изведнъж му стана толкова лошо, че извика на брат си да спре. Пресичаха Робъртсън Булевард. Дариус даде мигач, излезе от потока на движението и спря в зона, забранена за паркиране.

Харис отвори вратата, наведе се и повърна. Не бе изял закуската, която му предложиха в затвора, затова тялото му се разтърси от сухи вълни на гадене, които обаче не бяха по-малко обезпокоителни и изтощителни.

Пристъпът премина. Харис се отпусна на седалката, дръпна вратата и затвори очи. Целият трепереше.

— Добре ли си? — разтревожено попита Дариус. — Харис? Какво има, Харис?

Харис разбра, че е поразен от клаустрофобия, но в много по-тежка форма от атаките на паника, когато беше зад решетките.

— Харис? Кажи нещо.

— В затвор съм, братко.

— Забрави ли, че сме заедно. А заедно сме по-силни от всички. Винаги е било така и винаги ще бъде.

— В затвор съм — повтори Харис.

— Виж какво, онези обвинения са пълна тъпотия. Безсмислени. Всичко беше инсценировка. Обвиненията няма да издържат. Защитата ти е бетонна. Няма да прекараш нито ден повече в затвора.

Харис отвори очи. Слънчевата светлина вече не беше болезнено ярка. Всъщност февруарският ден бе помръкнал като настроението му.

— Не съм откраднал цент през живота си. Не съм укривал данъци. Не съм мамил съпругата си. Изплащах всеки заем, който вземех. Откакто станах ченге, работя извънредно. Бях честен и да ти кажа, братко, не винаги беше лесно. Понякога се уморявах. Писваше ми и се изкушавах да тръгна по лекия път. Държал съм в ръцете си пари за подкуп и усещането беше приятно, но не можех да ги сложа в джоба си. Едва не го сторих. О, да, нямаш представа колко близо бях. А имаше и жени... Предлагаха ми се и аз щях да забравя Джесика, ако бях с тях. Може би щях да ѝ изневеря, ако не ми беше толкова трудно да го направя. Знам, че дълбоко в себе си съм склонен да го сторя...

— Харис...

— Казвам ти, в мен се таи зло, като във всеки друг. Някои желания ме плашат. Макар да не им се предавам, фактът, че ги изпитвам, понякога ме плаши до смърт. Не съм светец, както ти се шегуваш. Но винаги съм вървял по тънката проклета линия — права, тясна и остра като бръснач. Прерязва те, когато достатъчно дълго вървиш по нея. Винаги кървиш от тази линия и понякога се питаш защо не отстъпиш встрани и не тръгнеш по хладната трева. Но ти винаги си искал да бъдеш човек, с когото майка ни да се гордее. И аз исках да блесна в очите ѝ, братко. И в очите на съпругата и децата ми. Обичам всички ви толкова много, че не исках да знаете за злото в мен.

— Злото е във всеки от нас, Харис. Във всеки. Защо говориш така за себе си?

— Щом съм вървял по онази линия, колкото и да е трудно, и пак ми се случи такова нещо, тогава това може да се случи с всеки.

Дариус го погледна изпитателно и озадачено. Явно се опитваше да разбере терзанията му, но не успяваше напълно.

— Братко, сигурен съм, че ще смъкнеш обвиненията от мен. Повече няма да лежа в затвора. Но ти ми обясни законите за конфискацията на имуществото и свърши адски добра работа. Всичко ми се изясни. Те трябва да докажат, че съм търговец на наркотици, за да ме върнат в затвора, но няма да могат да го направят, защото всичко е скалъпено. Обаче излиза, че не им е необходимо да доказват нищо, за да задържат къщата и банковите ми сметки. Само трябва да изтъкнат „основателна причина“, че може би къщата е била средище на незаконна дейност. И те ще кажат, че подставените наркотици са основателна причина, дори и дрогата да не доказва нищо.

— В Конгреса обсъждат поправки...

— Твърде бавно.

— Е, не се знае. Ако приемат някакви поправки, може би конфискацията ще се свърже с присъдата.

— Гарантираш ли, че ще си върна къщата?

— Досието ти е чисто. Дълго си служил в полицията...

— Дариус, според настоящия закон, *гарантираш* ли, че ще си върна къщата? — прекъсна го Харис.

Дариус дълго го гледа, без да каже нищо. Очите му се замъглиха от сълзи и той извърна глава. Дариус беше адвокат и работата му бе да получи правосъдие за брат си. Но го осени прозрението, че е безсилен да осигури дори минимална справедливост.

— Щом се случи с мен, това може да се случи с всеки — повтори Харис. — Следващия път ще бъдеш ти. Някой ден може да са децата ми. Дариус, може и да си върна *нещо* от онези копелета, да речем, осемдесет процента от всеки долар, след като се приспаднат разходите. И може би отново ще започна нормален живот. Но как да знам, че това няма да се случи отново?

Преглъщайки сълзите си, Дариус го погледна. Беше потресен.

— Не, това е невъзможно. Възмутително, скандално...

— Защо да не се случи отново? — настоя Харис. — Щом се е случило веднъж, защо не и втори път?

Дариус не знаеше какво да отговори.

— Щом къщата и банковите ми сметки всъщност не са *мои* и щом те могат да вземат всичко, което искат, без да доказват нищо,

какво може да им попречи да дойдат пак? Не разбираш ли, братко? Аз съм в затвор. Може никога вече да не попадна зад решетките, но съм в друг вид затвор и никога няма да бъда свободен. Затворът на очакването. Затворът на страха. Затворът на съмнението и недоверието.

Дариус сложи ръка на челото си, натисна и дръпна веждата си, сякаш искаше да изтръгне от ума си прозрението, което Харис му бе внушил.

Мигачът на колата проблясваше ритмично в унисон с тихия, но пронизителен сигнален звук, досущ предупреждение за кризата в живота на Харис Деското.

— Преди малко осъзнах, че както аз, така и всеки друг е затворник на тези правила. Обзе ме толкова силна клаустрофобия, че ми се догади.

Дариус махна ръката си от челото. Изглеждаше объркан.

— Не знам какво да кажа.

— Мисля, че никой не може да каже нищо.

Известно време двамата седяха в колата и мълчаха. Движението по Уилшър Булевард минаваше покрай тях. Градът беше ярко осветен и оживен. Истинската тъма на съвременния живот не можеше да се види в сенките на палмите и входовете на магазините.

— Да се прибираме вкъщи — рече Харис.

По целия път до Уестуд никой не пророни дума. Дариус имаше хубава къща, построена в колониален стил, с портал с колони. В просторния двор растяха огромни стари фикуси.

Това беше голямо постижение за хора като Дариус и Бони, като се имаше предвид от колко ниско бяха започнали възхода си. От двамата братя Деското, Дариус се радваше на по-голям финансов успех.

Когато беемвето пое по алеята с плочки, Харис бе обзет от угризения, че неприятностите му ще помрачат гордостта и заслужената радост, която Дариус и Бони изпитваха към къщата и към всички други техни постижения. Но можеха ли гордостта и радостта им да се запазят непокътнати след прозрението, че положението им се поддържа само благодарение на мълчаливото съгласие на безумци, които могат да конфискуват всичко или да изпратят свои главорези, за да го съсипят? Тази хубава къща беше само подпалки, очакващи огън и

отсега нататък, винаги когато погледнеха жилището си, Дариус и Бони щяха да бъдат обезпокоявани от неосезаемия мирис на пушек и на горчивия привкус на изгорели мечти.

Джесика ги посрещна на вратата, прегърна силно Харис и се разрида на рамото му. Той я притисна в обятията си. Тя, децата, брат му и снаха му сега бяха всичко, което имаше. Харис не само не притежаваше нищо, но и бе загубил вярата си в системата на законността и правосъдието, която го бе вдъхновявала и крепила през целия му живот на зрял човек. Отсега нататък нямаше да вярва на нищо друго, освен на себе си и на неколцината най-близки хора. Безопасността, ако изобщо съществуваше такова нещо, не можеше да се купи с пари, а беше дар, който само семейството и приятелите можеха да ти дадат.

Бони бе завела Ондин и Уила в търговския център, за да им купи нови дрехи.

— И аз трябваше да отида, но не можах — каза Джесика, бършейки сълзите от очите си. Изглеждаше необичайно уязвима. — Още... треперя от всичко това. Харис, когато дойдоха в събота със... заповедта за конфискация и ни изгониха, те ни разрешиха да вземем само по един куфар с дрехи и лични вещи. Никакви бижута... Нищо друго.

— Това е скандално нарушение на законните процедури — гневно и отчаяно каза Дариус.

— Стояха до нас и ни гледаха, докато си събираме багажа. Онези мъже... Стояха там, докато момичетата отваряха чекмеджетата, за да извадят бельото си... — продължи Джесика. Споменът превърна гласа ѝ в яростно ръмжене и прогони представата за емоционална уязвимост. Това не беше характерно за нея и Харис се изуми. — Беше *отвратително!* Онези негодници бяха толкова арогантни. Само чаках някой от тях да ме докосне, за да ме накара да побързам. Щях да го ритна в топките толкова силно, че до края на живота си щеше да ходи с рокли и обувки с високи токчета.

Харис се изненада, когато се чу да се смее. Дариус също се засмя.

— Щях да го направя — увери ги Джесика.

— Знам — рече Харис.

— Не виждам какво смешно има.

— И аз, мила, но е смешно.

— Може би трябва да имаш топки, за да схванеш хумора — каза Дариус.

Това накара Харис отново да се засмее.

Джесика поклати глава, учудена от необяснимото държане на мъжете и отиде в кухнята, където правеше кейк с орехи и ябълки. Те я последваха.

Харис я наблюдаваше как бели ябълките. Ръцете ѝ трепереха.

— Момичетата не трябваше ли да са на училище? Можеха да почакаат до събота и неделя, за да си купят дрехи.

Джесика и Дариус се спогледаха и той каза:

— Всички бяхме на мнение, че е по-добре една седмица да не ходят на училище. Докато спрат публикациите в пресата.

Харис не бе мислил по този въпрос — името и снимката му във вестниците, заглавията за ченгето търговец на наркотици и телевизионните водещи, които доволно бръщолевеха за сензационни банкови сметки в предполагаемия му живот на престъпник. Ондин и Уила трябваше да изтърпят унижението, когато и да се върнеха в училище, независимо дали това щеше да стане утре, идната седмица или след месец. „Хей, татко ти ще ми продаде ли трийсетина грама чист хероин?“ „Колко взима баща ти, за да оправи глоба за превишена скорост?“ „Само с дрога ли се занимава твоя старец или може да ми намери и проститутка?“ Мили Боже. Още една рана.

Които и да бяха загадъчните му врагове, извършили всичко това, те несъмнено съзнаваха, че съсипват не само него, но и семейството му. Харис не знаеше нищо повече за тях, освен че не изпитват състрадание и са безмилостни като змии.

Той се обади на шефа си в Паркър Сентър, макар че се страхуваше от разговора. Харис се бе приготвил да използва насъбралите се свободни дни и отпуски, за да не се връща на работа три седмици, надявайки се, че като по чудо през това време конспирацията срещу него ще се осуети. Но, както се опасяваше, те го освобождаваха от длъжност за неопределено време, макар и със заплата. Карл Фолкълбърг изрази загриженост, но беше необичайно съдържан и отговаряше на въпросите на Харис, сякаш четеше от внимателно обмислени, предварително написани реплики. Дори ако обвиненията срещу Харис бяха оттеглени или процесът завършеше с

присъда за невинност, отделът за вътрешно разследване на полицията в Лос Анджелис щеше да разнищи случая и ако откритията им го дискредитираха, Харис щеше да бъде уволнен, независимо от резултата във федералния съд. Ето защо, Карл Фолкънбърг поддържаше безопасна професионална дистанция.

Харис затвори, седна до масата и тихо предаде съдържанието на разговора на Джесика и Дариус. Съзнаваше изнервящата глухота в гласа си, но не можеше да се отърве от нея.

— Поне ще получаваш заплата — каза Джесика.

— Трябва да ми плащат, за да нямат неприятности с профсъюза — обясни Харис. — Това не е подарък.

Дариус направи кафе и докато Джесика продължаваше да приготвя кейка, двамата с Харис останаха в кухнята, за да могат тримата да обсъдят юридическите възможности и стратегии. Макар че положението беше сериозно, всички се почувстваха добре, разговаряйки за ответните удари.

Но атаката продължи.

Не бе изминал и половин час, откакто Карл Фолкънбърг уведоми Харис, че отделът за вътрешно разследване е представил законна заповед да наложат запор върху заплата му, защото имало опасност от „евентуални неплатени данъци от печалби, придобити от търговия с наркотици“. Седмичната му надница щеше да бъде депозирана, докато въпросът дали е виновен или не бъде решен в съда.

Харис отново седна до масата в кухнята и разказа на брат си и на Джесика последната новина. Гласът му беше монотонен и безизразен като на робот.

Дариус се ядоса и скочи от стола.

— По дяволите, това не е редно! Да бъда проклет, ако е така! Още никой не е доказал нищо! Ще оспорим запора върху заплата ти. Ще започнем веднага. Може да отнеме няколко дни, но се кълна, че ще накараме копелетата да се задавят с онзи къс хартия.

Той бързо излезе от кухнята и явно отиде в кабинета си, за да говори по телефона там.

Харис и Джесика дълго се гледаха. Никой не каза нищо. Бяха женени толкова отдавна, че понякога не беше необходимо да говорят, за да се разбират.

Тя отново насочи вниманието си към тестото в купата. Откакто Харис се бе върнал, ръцете ѝ видимо трепереха. Но сега бяха спокойни. Той имаше ужасното чувство, че успокоението е в резултат на примирение с безспорното превъзходство на неизвестните сили, съюзили се срещу тях.

Харис погледна през прозореца до масата. През клоните на фикусите струеше слънчева светлина. Игликите бяха разцъфнали. Задният двор беше голям и имаше басейн. За всеки мечтател, живеещ в нищета, дворът бе идеален символ на успех. Силно мотивираща представа. Но Харис Деското знаеше какво представлява дворът — само килия в затвора.

„Джетрейнджър“-ът летеше на север. Ели седеше на една от двете седалки на последната редица в пътническия салон и работеше с преносимия компютър, който бе намерила там.

Тя още се чудеше на късмета си. Беше видяла компютъра, докато претърсваше салона, за да се увери, че там не се крият хора на агенцията. Ели веднага разбра, че техническото обезпечаване е предназначено за агенцията, защото бе надничала над рамото на Дани, докато разработваше програмни продукти за тях. Тя установи, че компютърът е включен, но беше твърде заета, за да го разгледа по-отблизо. Стори го, едва след като излетяха и извади от строя втория хеликоптер. И щом се отправиха на север, към Солт Лейк Сити, Ели се върна при компютъра и се изуми, като видя, че образът на екрана е сателитна картина на търговския център, откъдето току-що бяха избягали. Ако агенцията временно бе присвоила „Земен страж 3“ от Агенцията за опазване на околната среда, за да търсят нея и Спенсър, те биха могли да го направят само чрез всемогъщия си компютър в централата си във Вирджиния. „Мама“. Само „Мама“ имаше такава мощност. А компютърът, изоставен в хеликоптера, беше свързан със самата мегакучка.

Ако преносимият компютър беше изключен, Ели нямаше да може да се свърже с „Мама“, защото за достъпа се изискваше отпечатък от палец. Дани не бе проектирал този програмен продукт, бе гледал демонстрация и ѝ бе разказал подробности. Беше развълнуван като дете, видяло най-хубавите играчки на света. Но отпечатъкът на

Ели не беше съхранен в базата данни, затова компютърът би бил безполезен.

Спенсър се появи на пътеката между седалките. Роки припикаше до него. Ели се изненада.

— Не трябва ли да държиш на прицел екипажа?

— Взех им слушалките, затова не могат да използват радиопредавателя. Няма оръжия, но дори да имаха, едва ли щяха да ги използват. Те са летци, а не главорези убийци. Но мислят, че *ние* сме *смахнати* главорези убийци и се държат с уважение.

— Да, но освен това знаят, че са ни необходими, за да карат хеликоптера.

Ели отново се залови за работа с компютъра. Спенсър взе клетъчния телефон, който някой бе забравил на последната седалка и седна от другата страна на пътеката.

— Те мислят, че аз мога да управлявам хеликоптера, ако нещо се случи с тях — добави той.

— Наистина ли можеш? — без да откъсва очи от монитора, попита Ели.

— Не. Когато бях рейнджър, научих много неща за хеликоптерите, но предимно как да ги изваждам от строя и да ги взривявам. Познавам контролните уреди и знам имената им. Затова бях много убедителен. Вероятно мислят, че не съм ги убил само защото не искам да изхвърлям труповете им навън и да седя в кръвта им.

— Ами, ако се заключат вътре?

— Счупих ключалката и те няма с какво да залостят вратата.

— Много те бива.

— Ами. Какъв е онзи компютър?

Ели му разказа за късмета си.

— Всичко върви по мед и масло — иронично подхвърли Спенсър. — И какво правиш сега?

— Чрез „Мама“ се свързах със „Земен страж“, сателитът на Агенцията за опазване на околната среда, който използват, за да ни следят. Проникнах в сърцевината на оперативната програма. Чак до ниво управление на програмата.

Той подсвирна одобрително.

— Виж, дори Роки е изумен.

Тя погледна и видя, че кучето се хили и енергично размахва опашка.

— Смяташ да съсипеш сателит за сто милиона долара и да го превърнеш в космически боклук? — попита Спенсър.

— Само за известно време. Ще преустановя функциите му за шест часа. А дотогава те няма да имат представа къде да ни търсят.

— Я го прецакай завинаги.

— Когато агенцията не го използва за такива глупости, сателитът може да върши полезна работа.

— В края на краищата се оказва, че имаш гражданско съзнание.

— Ами, навремето бях скаут. Това прониква в кръвта ти. Като болест.

— Тогава вероятно довечера няма да дойдеш с мен да драскаме по стените на подлезите.

— Готово! — каза Ели и натисна „ENTER“, сетне прочете информацията, която се появи на екрана, и се усмихна. — „Земен страж“ току-що задряма за шест часа. Изпуснаха ни. Следят ни само на радара. Сигурен ли си, че продължаваме да се движим на север и сме достатъчно високо, за да ни засича радарът, както поисках?

— Момчетата отпред обещаха.

— Чудесно.

— С какво си се занимавала, преди да ти се случи всичко това?

— Бях програмист на компютърни продукти на свободна практика, специалист по видеоигри.

— Измисляла си видеоигри?

— Да.

— И още как.

— Говоря сериозно.

— Не ме разбра. Искан да кажа, че това е очевидно. А сега си в реална видеоигра.

— Така, както е тръгнал светът, накрая всички ще живеем в една голяма видеоигра и мога да ти кажа, че никак няма да е забавна.

— А сега, след като съсипа сателит за сто милиона долара, какво ще правиш по-нататък?

Докато разговаряха, вниманието на Ели бе приковано в екрана. Тя бе излязла от системата на „Земен страж“ и се бе върнала в „Мама“. Извика менютата едно по едно и набързо ги прочете.

- Търся каква най-голяма пакост да сторя.
- Може ли първо да направиш нещо за мен?
- Какво?

Спенсър й каза за капана, който бе заложил в случай, че някой се опита да влезе в бунгалото му в Малибу, докато го няма.

Сега беше неин ред да подсвирне одобрително.

— Господи, иска ми се да бях видяла лицата им, когато са разбрали какво става. А дигиталните снимки?

— От Малибу кадрите бяха предадени на централния компютър на телефонната компания „Пасифик Бел“, предшествани от код, активиращ програма, която преди това бях измислил и тайно скрил там. С помощта на тази програма снимките бяха получени и препратени на централния компютър на „Илинойс Бел“, където бях скрил друга програма, активираща се в реакция на специален код за достъп.

— И мислиш, че агенцията не ги е проследила чак дотам?

— Е, до „Пасифик Бел“ със сигурност. Но след като ги е изпратила в Чикаго, програмата ми е изтрила обаждането. А после се е самоунищожила.

— Понякога самоунищожилата се програма може да бъде възстановена и проучена. Ако са го сторили, те са видели указанията за изтриване на обаждането до телефонната компания „Илинойс Бел“.

— Не и в този случай. Гарантирам, че програмата ми не може да бъде възстановена. Когато се е самоунищожила, тя е взела със себе си и голяма част от „Пасифик Бел“.

Ели прекъсна настойчивото претърсване на програмите на „Мама“ и погледна Спенсър.

— Колко голяма?

— Около трийсет хиляди човека сигурно са останали без телефонни услуги за два-три часа, докато включат резервните системи.

— Не си бил скаут.

— Ами, няхах тази възможност.

— Но си научил много неща в отдел „Компютърни престъпления“.

— Бях прилежен ученик — призна той.

— Със сигурност повече, отколкото си научил за хеликоптерите. Мислиш ли, че снимките още чакат в компютър на „Чикаго Бел“?

— Ще извършим съответната процедура и ще разберем. Може да е от полза, ако видим лицата на онези главорези, нали?

— Да. Кажи ми какво да направя.

След три минути на монитора се появи първата снимка. Спенсър се наведе над пътеката между седалките, а Ели обърна компютъра така, че и двамата да виждат екрана.

— Това е холът ми — каза той.

— Обзавеждането много не те интересува.

— Любимият ми стил е Ранен подреден.

— По-скоро прилича на Късен манастирски.

В стаята бързо се движеха двама мъже в бойно снаряжение.

— Натисни интервала — каза Спенсър.

Ели изпълни указанията му и на екрана се появи следващата снимка. За по-малко от минута видяха първите десет снимки. Няколко показваха ясен образ на едно-две лица, но от друга страна, беше трудно да добиеш представа как изглежда някой, когато е с шлем.

— Прегледай ги набързо, докато намериш нещо ново — рече Спенсър.

Ели започна бързо да натиска интервала, докато стигна до трийсет и първата снимка, на която се появи друг мъж — в цивилно облекло.

— Копеле — каза Спенсър.

— Да — съгласи се Ели.

— Да видим трийсет и втората.

— Добре.

Последва серия от снимки на същия мъж. Разхождаше се в хола на бунгалото в Малибу. Той беше последният от петимата, които преди малко Ели и Спенсър бяха видели да слизат от хеликоптера.

— Най-странното е, че сигурно гледаме снимката му на *неговия* компютър — рече Ели.

— И вероятно седиш на мястото му.

— В неговия хеликоптер.

— Господи, сигурно е бесен.

Двамата набързо прегледаха останалите снимки. Добродушният на вид мъж с възпълно лице беше на всяка от тях, докато накрая напљунчи къс хартия и го залепи на обектива на камерата.

— Няма да забравя как изглежда — каза Спенсър, — но ми се иска да имаме принтер.

— Тук има вграден принтер — рече Ели и посочи прореза отстрани на дипломатическото куфарче. — Мисля, че има около петдесет листа.

— Трябва ни само един.

— Два. Едно копие и за мен.

Те избраха най-ясната снимка на техния добродушен на вид враг и Ели направи две разпечатки.

— Не си го виждала преди, така ли?

— Не.

— Ами, подозирам, че отново ще се срещнем.

Ели излезе от компютъра на телефонната компания „Илинойс Бел“ и се върна в безкрайните поредици от менюта на „Мама“. Дълбочината и широтата на способностите на мегакучката наистина внушаваха, че е всесилна и всезнаеща.

— Мислиш ли, че ще можеш да й причиниш фатален сърдечен удар?

Ели поклати глава.

— Не. Има твърде много защитни програми.

— А поне да й разкърваши носа?

— Е, да.

Тя съзнаваше, че той я наблюдава, докато работи.

— Разбила ли си много? — попита Спенсър.

— Носове ли? Аз?

— Сърца.

Ели с изумление установи, че се изчервява.

— Не съм такъв човек.

— Би могла да го правиш. При това с лекота.

Тя не каза нищо.

— Кучето слуша — напомни й Спенсър.

— Какво?

— Трябва да казваш само истината.

— Не съм момиче от корицата на списание.

— Харесва ми как изглеждаш.

— Бих желала да имам по-хубав нос.

— Ще ти купя друг, ако искаш.

— Ще помисля по въпроса.

— Но ще бъде само различен, не по-хубав.

— Ти си странен човек.

— Освен това не говорех само за външността.

Ели не отговори и продължи да претърсва „Мама“.

— Дори да бях сляп и да не виждах лицето ти, пак щях да знам, че можеш да разбиеш сърцето ми.

Когато най-сетне беше в състояние да си поеме дъх, Ели каза:

— Веднага щом се откажат от „Земен страж“, те ще се опитат да придобият контрол върху друг сателит и отново ще ни намерят. Затова е време да се спуснем под обхвата на радара и да сменим курса. Кажете това на пилотите.

След колебание, което може би изразяваше разочарование, че тя не е реагирала на разкритите му чувства така, както искаше, Спенсър попита:

— Къде отиваме?

— Колкото е възможно по-близо до границата с Колорадо.

— Ще проверя колко гориво имаме. Но защо Колорадо?

— Защото Денвър е най-близкият голям град. А стигнем ли до голям град, ще установя контакт с хора, които могат да ни помогнат.

— Нуждаем ли се от помощ?

— Не внимава ли какво става?

— Имам неприятни спомени от Колорадо — неловко смотолеви Спенсър.

— Знам.

— Много неприятни.

— Има ли значение?

— Може би. Предполагам, че не би трябвало да има значение, но мястото...

Тя го погледна в очите.

— В момента сме под голямо напрежение. Трябват ни хора, които ще ни скрият, докато нещата утихнат.

— Познаваш ли такива хора?

— Доскоро не познавах. Винаги съм била сама. Но напоследък... нещата се промениха.

— Кои са те?

— Добри хора. Това е всичко, което трябва да знаеш засега.

— Тогава да отидем в Денвър.

Мормоните бяха навсякъде. Напаст от мормони. Мормони в безупречно изгладени униформи, гладко избръснати, с ясен поглед, твърде вежливи за ченгета, всъщност толкова учтиви, че Рой Майро се зачуди дали всичко това не е преструвка. Мормони вляво от него, мормони вдясно. И от местните, и от областните власти. Всичките — твърде изпълнителни и праволинейни, за да зарежат разследването си или да оставят цялата тази бъркотия да бъде потулена с едно намигване и потупване по гърба. Онова, което най-много го тревожеше в тези мормони, беше, че те му отнемаха обичайното предимство, защото в тяхната компания любезното му държане не беше нищо необикновено. Неговата учтивост бледнееше в сравнение с тяхната. Дружелюбната му усмивка беше само една от водопада от усмивки, пълни със зъби, забележително по-бели от неговите. Ченгетата мормони се тълпяха в търговския център и в супермаркета и задаваха учтивите си въпроси, въоръжени с малки тефтерчета, химикалки „Бик“ и прями мормонски погледи и Рой не можеше да бъде сигурен дали вярват на съчинената му история или са убедени от безупречните му фалшиви документи.

Колкото и усилия да полагаше, той не можеше да измисли начин да бърби приятелски с ченгетата мормони. Рой се запита дали щяха да реагират уместно и да се разприказват пред него, ако им каже колко много харесва религията и хора им. Всъщност той нито харесваше, нито мразеше хора им. Те знаеха, че Рой ги лъже само за подгръвка — също като Озмънд Брадърс, най-известното мормонско семейство в шоубизнеса. Всъщност той нито харесваше, нито мразеше пеенето и танците им. Те безспорно бяха талантливи, но просто не бяха по вкуса му. Виж, Мари Озмънд имаше *съвършени* крака. Рой би ги целувал и милвал часове наред. Би сложил пред тях букет червени рози. Но той беше сигурен, че тези мормони не бяха от ченгетата, които ентусиазирано биха се увлекли в разговор за подобни неща.

Рой беше убеден, че не всички ченгета са мормони. Равните възможности осигуряваха полицаи от всички вероизповедания. Ако можеше да намери онези, които не бяха мормони, той може би щеше да съумее да определи степента на разбирателство, която бе

необходима, за да смаже по някакъв начин колелата на разследването им и да се махне оттам. Но онези, които не бяха мормони, не се различаваха от мормоните, защото бяха усвоили техните правила, маниери и държане. И другите бяха учтиви, с безупречно изгладени дрехи, гладко избръснати, сериозни и с вбесяващо добре измити зъби, без издайнически никотинови петна. Имаше чернокож полицаи на име Харгрейв и Рой беше сигурен, че най-сетне е намерил поне едно разумно ченге. Но Харгрейв се оказа може би най-големият мормон от всички. Портфейлът му беше пълен със снимки на съпругата и деветте му деца, сред които двама сина, изпълняващи религиозни мисии в бедняшките краища на Бразилия и островите Тонга.

Накрая положението уплаши и отчая Рой.

Преди да започнат да пристигат патрулните коли — всички излъскани и в отлично състояние — той бе използвал безопасния телефон в повредения хеликоптер и бе наредил да му изпратят от Лас Вегас още два изработени по поръчка „Джетрейнджър“-а, но агенцията имаше само един там.

— Господи — каза Кен Хикман, — сменяш хеликоптерите като носни кърпи.

Рой възнамеряваше да продължи преследването на жената и Грант само с двама от дванайсетте мъже, а това беше максималният брой, който можеше да побере новият хеликоптер.

Макар че изваденият от строя „Джетрейнджър“ нямаше да бъде поправен и в състояние да излети най-малко трийсет и шест часа, новият хеликоптер вече беше потеглил от Лас Вегас и пътуваше към Сийдър Сити. „Земен страж“ отново бе настроен да следи откраднатия хеликоптер. Несъмнено бяха срещнали спънка, но положението не можеше да се определи като катастрофа. Бяха претърпели едно, дори *повече* поражения, но това не означаваше, че ще изгубят войната.

Рой не можа да се успокои от вдишването на изпаренията с цвят на праскова на спокойствието и издишването на жлъчнозелената мъгла на гнева и отчаянието. Не намери утеха и в нито един от другите методи на медитация, които от години му се отразяваха добре. Пагубният му гняв беше възпиран само от едно — мисълта за Ив Жаме в цялото ѝ великолепно шейсетпроцентово съвършенство. Гола. Намазана с благоуханни масла. Гърчеща се. С прекрасни руси коси, разпилени върху черната гумена постелка.

Новият хеликоптер щеше да пристигне в Сийдър Сити на обяд, но Рой бе убеден, че дотогава ще съумее да се справи с мормоните. Разхождаше се сред тях, под изпитателните им погледи, отново и отново отговаряше на въпросите им, преглеждаше съдържанието на роувъра, слагаше етикети на всичко, което можеше да се конфискува, и през цялото време си представяше как Ив се самозадоволява със свършените си ръце и с разнообразните играчки, направени от сексуално обсебени изобретатели, чийто творчески гений надминаваше въображението на Томас Едисън и на Алберт Айнщайн, взети заедно.

Докато стоеше до касите в супермаркета и разглеждаше компютъра и кутията с двайсетте дискети, които бе взел от роувъра, Рой се сети за „Мама“. В един отчаян миг на отрицание той се опита да се самозаблуди, че преди да слезе от хеликоптера, е изключил компютъра в дипломатическото куфарче. Не. Беше го оставил включен, когато забърза към пилотската кабина.

— *Мамка му!* — възкликна Рой и всички ченгета мормони изтръпнаха като един.

Той хукна към задната част на супермаркета. Мина покрай складовете, разбута агентите от щурмовия екип и полицаите и се приближи до повредения хеликоптер, където можеше да използва безопасния телефон с кодиращо устройство.

Рой се обади в Лас Вегас и се свърза с Кен Хикман в центъра за сателитно наблюдение.

— Имаме неприятности...

Рой се опита да обясни, но Хикман заговори заедно с него с помпозната сериозност на телевизионен водещ.

— И тук имаме неприятности. Компютърът на борда на „Земен страж“ е повреден. Необяснимо как е прекъснал предаването. Работим по въпроса, но...

Рой го прекъсна, защото знаеше, че жената бе използвала преносимия му компютър, за да извади от строя „Земен страж“.

— Слушай, Кен, преносимият ми компютър беше в откраднатия хеликоптер и беше свързан с „Мама“.

— *Мамка му!* — възкликна Кен Хикман, но в центъра за сателитно наблюдение нямаше ченгета мормони, които да изтръпнат.

— Свържи се с „Мама“, подай ѝ команда да прекъсне връзката с компютъра ми и да го блокира, за да не може да получава достъп до нея. *Никога.*

Хеликоптерът се носеше на изток над Юта. Летеше на трийсет метра над земята, там, където това беше възможно, за да избегне радарите.

Роки остана при Ели, а Спенсър отново отиде при екипажа. Тя беше толкова съсредоточена върху задачата да научи колкото може повече за възможностите на „Мама“, че нямаше време да погали кучето, нито дори да му каже нещо. Невъзнаградената му компания беше трогателен признак, че Роки ѝ вярва и я харесва.

Но Ели със същия успех можеше да строши компютъра и да прекара времето си, чешейки кучето зад ушите, защото преди да свърши някаква работа, информацията на монитора изчезна и екранът стана син. Появи се въпрос, написан с червени букви:

КОЙ ХОДИ ТАМ?

Това обаче не я изненада. Ели очакваше връзката да прекъсне, дълго преди да успее да нанесе някаква повреда на „Мама“. Системата имаше сложна защита срещу проникване на хакери и вируси. Намирането на път в дълбоко скритото ниво за управление на програмата, където можеше да се нанесат най-тежки поражения, изискваше не часове на усърдно проучване, а цели дни. Ели имаше късмет, че разполагаше с достатъчно време, за да извади от строя „Земен страж“, защото никога не би постигнала пълен контрол над сателита без съдействието на „Мама“. Опитът не само да използва „Мама“, но и да ѝ „разкървави носа“, беше прекалено посегателство. Но колкото и обречени да бяха усилията ѝ, Ели бе длъжна да опита.

Тя не отговори на въпроса, изписан с червени букви и екранът угасна, после стана сив. Ели разбра, че няма смисъл отново да се опитва да получи достъп до „Мама“.

Тя изключи компютъра, сложи го на седалката от другата страна пътеката и протегна ръка към кучето. Роки се облегна на ръката ѝ и

размаха опашка. Докато се навеждаше да го погали, Ели забеляза кафяв плик под седалката.

Тя милва и чеса кучето една-две минути, сетне взе плика. Вътре имаше четири снимки.

Ели позна Спенсър, макар да бе загубил нещо повече от младостта си от дните, когато бяха правени снимките. Нещо повече от невинността. Нещо повече от кипящата енергия, която се виждаше в усмивката и позата му като дете. Животът му бе отнел и детинската способност да се учудва и загубата не беше по-малко очевидна, макар да бе неизразима.

Ели се вторачи в лицето на жената, която беше със Спенсър на две от снимките. Беше убедена, че тя е майка му. Ако външността не лъжеше, а Ели усети, че не е така, майката на Спенсър беше добра, мила, учтива и притежаваше младежко чувство за хумор.

На третата снимка жената беше по-млада, отколкото на двете със Спенсър, вероятно на двайсестина години, и стоеше сама пред дърво, отрупано с бели цветове. Изглеждаше лъчезарна и невинна — не наивна, а непоковарена, чужда на всякакъв цинизъм. Може би разбираше твърде много неща само от една снимка, но Ели усети уязвимостта ѝ толкова осезателно, че в очите ѝ бликнаха сълзи.

Тя присви очи, прехапа устни, твърдо решена да не плаче и най-сетне бе принудена да избърше очи с опакото на ръката си. Не беше развълнувана единствено от загубата на Спенсър. Гледайки жената в лятната рокля, Ели се замисли за своята майка, която ѝ бе отнета по толкова брутален начин.

Ели стоеше на брега на топло море от спомени, но не можеше да се отпусне в утешителните му обятия. Всяка вълна на спомен, колкото и невинен да беше, се разбиваше на един и същ тъмен бряг. Помнеше лицето на майка си само каквото беше в смъртта — окървавено, обезобразено от куршумите, с вторачен поглед, изпълнен с такъв ужас, че сякаш миг преди да умре, тя бе съзряла нещо отвъд този свят, което обаче се бе оказало огромно студено пространство.

Ели потрепери, отмести очи от снимката и погледна през прозореца. Синьото небе беше неприетливо като леденостудено море. Нисколетящият хеликоптер минаваше над нелепа мъглявина от скали, растителност и човешки усилия.

Когато се убеди, че владее чувствата си, Ели отново погледна жената в лятната рокля и сетне — последната от четирите снимки. Спенсър приличаше много повече на мъжа в сенките, отколкото на майка си. Ели разбра, че това трябва да е баща му, макар че не познаваше прословутия художник.

Приликата обаче се ограничаваше до черната коса, черните очи, формата на брадичката и някои други черти. В лицето на Спенсър нямаше и следа от арогантността и потенциала към жестокост, които придаваха на лицето на баща му студен и неприветлив вид.

А може би Ели виждаше тези неща в Стивън Акблом само защото знаеше, че гледа чудовище. Ако случайно бе попаднала на снимката, без да има причина да подозира кой е мъжът или го бе срещнала някъде, тя вероятно нямаше да забележи нищо зловещо в него.

Ели мигновено съжали, че ѝ бе хрумнала такава мисъл, защото я насърчи да се запита дали добрият човек, когото вижда в Спенсър, не е илюзия или, в най-добрия случай, само част от истината. Тя с изненада установи, че не иска да се съмнява в Спенсър Грант. Напротив, изгаряше от желание да му вярва — така, както отдавна не бе вярвала в нещо или в някого.

„Дори да бях спял и да не виждах лицето ти, пак щях да знам, че можеш да разбиеш сърцето ми.“

Тези думи бяха произнесени толкова искрено и бяха толкова чистосърдечно разкритие на чувствата и уязвимостта му, че Ели за миг бе останала безмълвна. Но въпреки това тя не бе събрала смелост да му даде основание да мисли, че може да отвърне на чувствата му.

Дани бе починал едва преди четиринайсет месеца и според нея този период беше твърде кратък за траур. Да докосне друг мъж толкова скоро и да обича, беше предателство към единствения мъж, когото бе обичала и още щеше да обича, ако беше жив.

От друга страна, четиринайсет месеца на самота беше цяла вечност.

За да бъде откровена със себе си, Ели трябваше да признае, че сдържаността ѝ се дължи повече на загриженост дали четиринайсетмесечният период на траур е благоприличен или не. Колкото и добър и любящ да беше, Дани никога нямаше да може да разкрие чувствата си така пряко и искрено, както на няколко пъти бе

сторил Спенсър, откакто го бе намерила в пустинята. Дани не беше лишен от романтичност, но не изразяваше чувствата си така директно, а по-скоро с подходящи подаръци и добро отношение, отколкото с думи, сякаш ако кажеше „обичам те“, щеше да хвърли проклятие над взаимоотношенията им. Ели не беше свикнала с грубоватата романтичност на човек като Спенсър, когато говореше откровено, и не беше сигурна какво да мисли.

Не, това беше лъжа. Тя харесваше тези неща. Дори повече. Ели се изненада, че в закоравялото ѝ сърце има място за нежност, което не само бе приело недвусмисленото признание в любов на Спенсър, но и жадуваше за още. Копнежът ѝ приличаше на силната жажда на пътник в пустиня и Ели осъзна, че през целия си живот е изпитвала необходимост да задоволи този блян.

Тя се сдържаше да отвърне на чувствата на Спенсър не само защото твърде кратко бе скърбила за Дани, а защото усещаше, че първата любов в живота ѝ може да не се окаже най-голямата. Да намери сили да обича отново, ѝ се струваше предателство към Дани. Но беше много по-лошо и по-жестоко да обича друг *повече*, отколкото бе обичала убития си съпруг.

Вероятно това никога нямаше да стане. Ако разкриеше душата си пред този все още загадъчен мъж, вероятно накрая щеше да установи, че мястото, което той заема в сърцето ѝ, никога няма да бъде толкова голямо и топло, колкото мястото, където Дани живееше и винаги щеше да живее.

С верността си към паметта на Дани досега, Ели предполагаше, че допуска чувствата ѝ да се изродят в сладникава сантименталност. Разбира се, човек се раждаше, за да обича, но веднъж и никога повече, дори ако съдбата отнесееше онази първа любов рано в гроба. Ако сътворението действаше по такива строги правила, тогава Господ бе създал студена и мрачна вселена. Любовта — както и всички други чувства — беше като огън, който се разпалва от съчки, но угасва, когато не се подклажда. Докато изтляваше, обичта ѝ към Дани може би щеше да ѝ даде емоционални сили да обича повече Спенсър.

Дани бе отгледан от бездушен баща и от докачлива, занимаваща се със светски дейности майка, в чиито леденостудени прегръдки се бе научил да бъде сдържан и предпазлив. Той бе дал на Ели всичко, на което беше способен и тя беше щастлива и доволна в обятията му.

Всъщност беше толкова щастлива, че в един момент вече не можеше да си представи да изкара остатъка от живота си, без да търси от друг подаръка, който Дани пръв ѝ даде.

Но колко жени бяха въздействали на мъж толкова силно, че след един-единствен разговор той да се откаже от удобното си съществуване и да изложи живота си на изключителен риск, за да бъде с нея? Тя беше повече от озадачена и поласкана от всеотдайността на Спенсър. Чувстваше се специална, глупава като момиче и безразсъдна. Макар и неволно, Ели бе заинтригувана от него.

Тя се намръщи и отново се вторачи в снимката на Стивън Акблом. Ели предполагаше, че всеотдайността и всичко, което Спенсър бе направил, за да я намери, може би по-скоро се дължат на обсебване, отколкото на любов. А в сина на жесток сериен убиец всеки признак на обсебеност можеше съвсем основателно да се смята за причина за тревога и отражение на лудостта на баща му.

Ели прибра четирите снимки в плика.

Тя обаче не мислеше, че Спенсър е като баща си. Спенсър не бе по-опасен от Роки. В продължение на три нощи в пустинята, докато го слушаше да бълнува в делириум, Ели не чу абсолютно нищо, което да я накара да заподозре, че Спенсър е син на баща си.

Дори да представляваше заплаха за нея, Спенсър едва ли можеше да се сравни с агенцията, която ги преследваше.

Ели трябваше да се тревожи дали ще може да бяга от главорезите на агенцията достатъчно дълго, за да разбере каква емоционална връзка може да се развие между нея и този загадъчен мъж. Спенсър бе признал, че пази тайни, които още не е разкрил. И по-скоро заради него, отколкото заради нея, тези тайни трябваше да бъдат споделени, преди да обсъдят дали имат бъдеще заедно. Защото, докато не уредеше сметките си с миналото, той нямаше да намери душевен покой, нито самоуважението, което бе необходимо, за да обича.

Тя отново погледна небето.

Летяха над Юта. Бяха чужденци в родината си. Слънцето беше зад гърба им. Бяха се насочили на изток, към хоризонта, откъдето след няколко часа щеше да дойде нощта.

Харис Деското се къпеше в банята със сиви и кафяво-червени плочки в къщата на брат си в Уестуд, но му се струваше, че никога няма да измие миризмата на затвора. Преди да я изхвърлят от дома им в Бърбанк, Джесика му бе взела малко дрехи. Той избра маратонки „Найки“, сив кадифен панталон и тъмнозелен пуловер с дълги ръкави.

Каза на съпругата си, че отива на разходка. Джесика го помоли да изчака, докато кейкът се опече, за да отиде с него. Дариус, който говореше по телефона в кабинета си, му предложи да почака половин час, за да се разходят заедно. Явно и двамата се тревожеха за състоянието му и имаха чувството, че не трябва да го оставят сам.

Той ги увери, че няма намерение да се хвърля под някой камион и се нуждае от движение, след като две денонощия бе седял в килията. Освен това искаше да бъде сам, за да размишлява. Харис взе едно от кожените якета на брат си и излезе в студеното февруарско утро.

Улиците в жилищния район на Уестуд бяха хълмисти. След като извървя няколко пресечки, той установи, че мускулите му наистина са схванати и се нуждаят от раздвижване.

Харис не каза истината, когато спомена, че иска да бъде сам, за да размишлява. Всъщност той искаше да *престане* да размишлява. Мислите му трескаво препускаха, откакто в петък през нощта бе извършено нападението на дома му. И не го бяха довели доникъде, само до по-мрачните места в душата му.

Дори малкото сън не го избави от тревогите, защото сънуваше безлики мъже в черни униформи и лъскави черни ботуши. В кошмарите му те сложиха каишки и намордници на Ондин, Уила и Джесика, сякаш бяха кучета, и ги отведоха, оставяйки го сам.

Той не намираше покой и в компанията на Джесика и Дариус. Брат му непрекъснато работеше по случая или обмисляше на глас офанзивни и дефанзивни юридически стратегии. А Джесика, както и дъщерите му, бяха постоянно напомняне, че Харис не е успял да опази семейството си. Разбира се, никой от тях нямаше да каже подобно нещо и той знаеше, че тази мисъл никога няма да им хрумне. Харис не бе направил нищо, за да заслужи катастрофата, която го бе сполетяла. Но въпреки това се обвиняваше. Някъде и някога си бе спечелил враг, чието отмъщение беше безумно в сравнение с провинението на Харис. Ако беше постъпил по друг начин и бе избегнал обидната дума или постъпка, вероятно всичко това нямаше да се случи. Всеки път, когато

Харис се замисляше за Джесика или за дъщерите си, неумишлената и неизбежна вина му се струваше още по-голям грях.

Мъжете с ботушите, макар и само същества от кошмара, започваха да отнемат покоя, осигурен от семейството му. Гневът и отчаянието от безсилието му и самонатрапеното чувство за вина се бяха превърнали в съставни части на стена между него и хората, които обичаше, и с течение на времето тази бариера щеше да става все по-широка и висока. Ето защо той предпочиташе да бъде сам. Харис се разхождаше по криволичещите улици и хълмове на Уестуд. Множеството палми, фикуси и иглолистни дървета поддържаха зеленината в квартала през февруари, но имаше и голям брой явори, кленове и брястове с голи клони. Харис се съсредоточи върху интересните шарки от слънчева светлина и сенките на дърветата по тротоара. Той се опита да ги използва, за да предизвика състояние на самохипноза, което да прогони всички мисли, освен усещането от потребността да продължава да мести единия си крак пред другия.

Харис постигна известен успех в тази игра. Беше почти изпаднал в транс, когато с периферното си зрение забеляза сапфиреносиня тойота, която мина покрай него, намали, отби до тротоара и спря. От колата слезе мъж и отвори предния капак, но Харис остана съсредоточен върху гоблена от светлина и сенки, върху който стъпваше.

Докато Харис минаваше покрай тойотата, непознатият вдигна глава и попита:

— Господине, мога ли да ви предложа нещо за размисъл?

Харис направи още няколко крачки, после осъзна, че мъжът говори на него. Той спря, обърна се, излезе от състоянието на самохипноза и рече:

— Моля?

Непознатият беше висок чернокож, най-много на трийсет години. Беше мършав като четиринайсетгодишно хлапе, но сериозен и проникателен като възрастен човек, който е видял твърде много и през целия си живот е носил тежко бреме. Беше облечен в черен панталон, черно поло и черно яке и явно искаше да внуши зловещо излъчване. Но ако това беше намерението му, внушението се разваляше от големите очила с дебели стъкла, слабата му фигура и гласа, който макар и плътен, беше нежен и приятен.

— Мога ли да ви предлага нещо за размисъл? — повтори той, сетне продължи, без да чака отговор: — Онова, което се случи с вас, не би могло да се случи с представител на властта в Съединените щати, с американски конгресмен или със сенатор.

Улицата беше непривично тиха за такъв гъсто населен район на голям град. Слънчевата светлина стана различна и отблясъците, които хвърляше по извитата повърхност на синята тойота, поразиха Харис като свръхестествени.

— Повечето хора не го съзнават — продължи непознатият, — но от няколко десетилетия политиците изключват от почти всички закони, които приемат, настоящите и бъдещите членове на американския конгрес. Например законите за конфискацията на имуществото. Ако ченгетата хванат сенатор, който продава кокаин от кадилака си до училищен двор, колата му няма да бъде конфискувана като къщата ви.

Харис имаше странното чувство, че се е хипнотизирал толкова силно, че високият мъж в черно е привидение, което вижда в състояние на транс.

— Може би ще успееш да го дадеш под съд и да го осъдиш, освен ако колегите му политици не го изгонят от конгреса и в същото време му уредят имунитет. Но не можеш да вземеш печалбата му от търговията с наркотици или от безбройните други нарушения, заради които отнеха вашето имущество.

— Кой сте вие? — попита Харис.

Непознатият не обърна внимание на въпроса и тихо продължи:

— Политиците не плащат данък социално осигуряване. Имат собствен пенсионен фонд. И не крадат от него, за да финансират други програми, така както пресушават социалното осигуряване. *Техните* пенсии са в безопасност.

Харис притеснено се огледа наляво и надясно, за да види дали някой ги наблюдава и какви други превозни средства и мъже може да придружават непознатия. Макар че младият човек не се държеше заплашително, самата ситуация изведнъж стана зловеща. Харис имаше чувството, че това е инсценировка и смисълът на тази среща бе да го принудят да направи някое компрометиращо изявление, за което да го арестуват, осъдят и хвърлят в затвора.

Страхът му беше абсурден. Свободата на словото още беше гарантирана. В света нямаше други граждани, които да изказват

мнението си така открито и разпалено, като съотечествениците му. Неотдавнашните събития явно бяха предизвикали в него параноя, която трябваше да овладее.

Но въпреки това Харис се страхуваше да говори.

— Те се изключват от плановете за здравно осигуряване — добави непознатият, — които възнамеряват да ви наложат, така че един ден да чакате месеци наред за нещо като операция на жлъчка. Но те ще получат грижите, от които се нуждаят или искат. По някакъв начин сами допуснахме да бъдем управлявани от най-алчните и завистливите сред нас.

Харис събра смелост да проговори отново, но само за да повтори въпроса, който вече бе задал и да добави друг.

— Кой сте вие? Какво искате?

— Само искам да ви дам нещо за размисъл до следващия път — отговори непознатият, после се обърна и тресна капака на синята тойота.

Окуражен, че мъжът е с гръб към него, Харис слезе от тротоара и го сграбчи за ръката.

— Вижте какво...

— Трябва да тръгвам — прекъсна го младият чернокож. — Доколкото знам, не ни наблюдават. Шансовете са хиляда на едно. Но при наличието на съвременна технология, човек вече не може да бъде сто процента сигурен. Но дори някой да ни наблюдава, вие просто завързвате разговор с човек, който има неприятности с колата си и му предлагате помощ. Но ако продължаваме да стоим тук и ако наистина ни наблюдават, те ще се приближат, за да видят по-отблизо какво става и ще включат самонасочващите се микрофони.

Непознатият отиде до вратата на тойотата.

Озадачен, Харис попита:

— Но за какво беше всичко това?

— Бъдете търпелив, господин Деското. Оставете се да ви носи течението, да плавате по вълната и ще разберете.

— Каква вълна?

Младият чернокож отвори вратата и за пръв път се усмихна.

— Ами... микровълната, светлинната вълна, вълната на бъдещето.

Той се качи в колата, включи двигателя и потегли, оставяйки Харис озадачен повече от всякога.

Микровълната, светлинната вълна, вълната на бъдещето.

Какво се бе случило току-що, по дяволите?

Харис Деското обиколи квартала и го разгледа. По-голямата част не се отличаваше с нищо забележително. Небе и земя. Къщи и дървета. Морави и пътеки. Слънчева светлина и сенки. Но в структурата на деня, проблясвайки слабо и неясно, имаше загадъчни, ефирни нишки, които по-рано не бяха там.

Харис продължи да върви. Но за разлика от преди, непрекъснато поглеждаше през рамо.

Рой Майро в империята на мормоните. След като два часа се оправя с градската полиция на Сийдър Сити, той изтърпя достатъчно учтивост, която щеше да му стигне поне до първи юли. Рой знаеше цената на усмивката, любезността и неизменната дружелюбност, защото използваше обезоръжаващи подходи в работата си. Но тези ченгета мормони прекаляваха. Той започна да копнее за хладното безразличие на Лос Анджелис, за неотстъпчивия егоизъм на Лас Вегас и дори за грубостта и безумието на Ню Йорк.

Новината за повредата на „Земен страж“ не подобри настроението му. Той се ядоса още повече, когато научи, че откраднатият хеликоптер лети толкова ниско, че двата военни радара, които го следяха по молба на агенцията, представила се за Агенцията за борба с наркотиците, го бяха изпуснали. Не можеха да го открият. Бегълците бяха изчезнали и само Господ и двамата отвлечени пилоти знаеха къде бяха отишли.

Рой се страхуваше да се обади на Съмъртън.

Новият хеликоптер трябваше да пристигне след по-малко от двайсет минути, но Рой не знаеше какво да прави с него. Да го паркира на паркинга, да седне вътре и да чака някой да забележи бегълците? Можеше да седи там до Коледа. Пък и ченгетата мормони несъмнено щяха да му носят кафе и понички и да се въртят около него, за да му помагат да минава по-бързо времето.

Ужасът на продължаващите любезности му бе спестен, когато Гари Дювал отново телефонира от Колорадо и поднови разследването.

Обаждането дойде по един от снабдените с кодиращи устройства телефони в извадения от строя хеликоптер.

Рой седна в дъното на кабината и си сложи слушалките.

— Не е лесно да бъдеш намерен — рече Дювал.

— Нещата се усложниха — каза Рой. — Още ли си в Колорадо? Мислех, че вече пътуваш за Сан Франциско.

— Заинтересувах се от случая Акблом. Серийните убийци винаги са ме интригували. Странни типове. Запитах се каква е връзката между сина на един сериен убиец и жената, която издирваме.

— Всички се питаме — увери го Рой.

Както и преди, Дювал възнамеряваше да съобщава на малки дози информацията, която бе научил.

— Бях наблизо и реших да отскоча от Денвър до Вейл и да разгледам ранчото, където е живял Акблом. Полетът е кратък. Отне ми повече време, докато се кача и слеза от самолета.

— Там ли си сега?

— В ранчото ли? Не. Току-що се върнах. Но още съм във Вейл. И само почакай, докато чуеш какво научих.

— Предполагам, че ще ми се наложи.

— Какво?

— Да чакам.

Дювал или не долови иронията, или не ѝ обърна внимание и каза:

— Имам две превъзходни палачинки с информация за теб. Първата е, какво мислиш, че е станало в ранчото, след като са откарали трупове и Акблом е отишъл в затвора до края на живота си?

— Ранчото е станало манастир на кармелитки.

— Това пък откъде го чу? — попита Дювал, който не разбра, че отговорът на Рой би трябвало да прозвучи хумористично. — Там няма никакви монахини. В ранчото живее съпружеска двойка на име Пол и Анита Дресмънд. Там са от петнайсет години. Всички във Вейл мислят, че фермата е тяхна, пък и те не споменават нищо по въпроса. Четирийсет и пет годишни са, но приличат на хора, които са се пенсионирали на четирийсет, както самите те твърдят, или никога не са работили и са живели от наследство. Идеални са за работата.

— Каква работа?

— Пазачи.

— Кой всъщност е собственикът на ранчото?

— Ето, това е най-зашеметяващото.

— Сигурен съм.

— Част от задълженията на семейство Дресмънд е да се преструват на собственици и да не казват, че всъщност са пазачи. Обичат да ходят на ски, да водят безгрижен живот и не се притесняват от факта, че живеят в място с такава лоша слава, затова е било лесно да им затворят устата.

— Но проговориха пред теб.

— Ами, нали знаеш, хората приемат картата на ФБР и няколко заплахи за криминални обвинения много по-сериозно, отколкото би трябвало да го правят. Както и да е, до преди година и половина им е плащал някакъв адвокат от Денвър.

— Знаеш ли името му?

— Бентли Лингърхолд. Но мисля, че не трябва да си правим труда да се занимаваме с него. До преди година и половина чековете за семейство Дресмънд са били издавани от попечителски фонд „Вейл Мемориал Тръст“, за чиито дела се е грижел този адвокат. Носех преносимия си компютър, свързах се с „Мама“ и го проучих. Фондът вече не функционира, но още има информация за него. Всъщност фондът се управлява от друг фонд, който още съществува — „Спенсър Грант Ливинг^[1] Тръст“.

— Мили Боже.

— Изумително, нали?

— Синът още е собственик на ранчото?

— Да, чрез друг фонд, който той контролира. Преди година и половина собствеността е била прехвърлена от „Вейл Мемориал Тръст“, всъщност притежание на сина, на офшорна корпорация на Кайманските острови. Това е освободен от данъци рай на Карибите, който...

— Да, знам. Карай по-нататък.

— Оттогава семейство Дресмънд получават чековете си от нещо, наречено „Ванишмънт^[2] Интернешънъл“. Чрез „Мама“ проникнах в банката на Кайманските острови, където се намира сметката. Не можах да разбера каква е сумата, нито да видя файловете за операциите, но открих, че „Ванишмънт Интернешънъл“ се контролира от компания със седалище в Швейцария. „Амелия Йърхарт Ентърпрайзис“.

Рой се размърда неспокойно на седалката. Искаше му се да бе взел писалка и тефтер, за да запише всички тези подробности.

— Дядото и бабата — продължи Дювал, — Джордж и Етъл Порт, създали „Вейл Мемориал Тръст“ преди повече от петнайсет години, около шест месеца, след като избухнал скандалът с Акблом. Използвали са фонда, за да управляват имота си, без да свързват имената им с него.

— Защо не са продали ранчото?

— Нямам представа. Година по-късно те основали „Спенсър Грант Ливинг Тръст“ за момчето, тук, в Денвър, чрез адвоката Бентли Лингърхолд, точно след като по съдебен ред променили името на хлапето. И в същото време поверили контрола върху „Вейл Мемориал Тръст“ на онзи тръст. Но „Ванишмънт Интернешънъл“ е започнал съществуването си едва преди година и половина, дълго след смъртта на бабата и дядото, затова сигурно е създаден от самия Спенсър Грант. И така, той е изнесъл парите си от Съединените щати.

— И горе-долу по същото време Грант започва да заличава името си от публичните регистри — замислено каза Рой. — Добре, кажи ми нещо... Когато говориш за фондове и офшорни корпорации, ти имаш предвид много пари, нали?

— Много — потвърди Дювал.

— Но откъде са дошли? Знам, че бащата е бил известен...

— Знаеш ли какво е станало с него, след като се е признал за виновен?

— Кажи ми.

— Приел е да прекара остатъка от живота си в клиника за душевноболни престъпници. Не е имал шанс за условна присъда. Акблом не е оспорил нищо и не е обжалвал решението на съда. От момента на ареста си до края на процеса той е бил абсолютно спокоен. Нито е избухвал, нито е показвал угризения от стореното.

— Не е имало смисъл. Знаел е, че няма начин да го оправдаят. Акблом не е душевноболен.

— Не е ли? — учуди се Дювал.

— Ами, искам да кажа, че не се е държал безразсъдно, не е бръщолевел несвързано, не е буйствал или нещо подобно. Знаел е, че не може да се отърве. Проявил е реализъм.

— Предполагам. Както и да е, бабата и дядото са направили сина законен собственик на имуществото и парите на Акблом. Всъщност по молба на семейство Порт съдът разделил имуществото между момчето и най-близките роднини на жертвите. Искаш ли да отгатнеш по колко са си поделили?

— Не — отговори Рой, погледна през прозореца и видя две местни ченгета, които обикаляха хеликоптера и го оглеждаха.

Дювал не се разколеба от отрицателния му отговор и продължи да съобщава подробности.

— Парите са дошли от продажбата на личната колекция на Акблом, но предимно от собствените му творби, които дотогава не пожелал да предложи на пазара. Общо малко повече от двайсет и девет милиона долара.

— След данъчното облагане?

— Стойността на картините му скочила, когато станало известно, че той е масов убиец. Колкото и да е странно, всички искали да имат негова картина, след като разбрали какво е направил. Човек би помислил, че цената на картините ще се сгромоляса. Но пазарът направо пощурял. Произведенията му били оценени на невероятни суми.

Рой си спомни цветните репродукции на картините на Акблом, които разглеждаше като дете, когато скандалът избухна. Той не разбираше какво точно иска да каже Дювал. Изкуството на Акблом наистина струваше скъпо. Ако можеше да си го позволи, Рой би украсил дома си с десетки платна на художника.

— И през всичките тези години цените продължили да се качват, макар и по-бавно, отколкото през първата година след разкриването на престъпленията му. Семейството би направило по-добре, ако бе задържало някои от картините му. Както и да е. Момчето имало четиринайсет милиона и половина след данъчното облагане. Освен ако не живее в разкош, с течение на годините трябва да е натрупал цяло състояние.

Рой се замисли за бунгалото в Малибу, за евтините мебели и за стените без картини.

— Не живее в разкош.

— Наистина ли? Е, и баща му не е живял толкова богато, колкото е можел. Отказал е да купи по-голяма къща и не искал прислуга, която

да живее в дома му. Само дневна прислужница и надзирател на имота, който се прибирал вкъщи след пет вечерта. Акблом казал, че желае да живее колкото е възможно по-семпло, за да съхрани творческата си енергия. — Гари Дювал се изсмя. — Разбира се, всъщност не е искал никой да се навърта нощем там, за да не го хване какво прави под хамбара.

Ченгетата мормони отново обиколиха хеликоптера и погледнаха към Рой.

Той им махна.

Те му отвърнаха със същото и се усмихнаха.

— Интересно как съпругата му не е разбрала по-рано — рече Дювал. — Открила едва след като той е експериментирал „изкуството“ си четири години...

— Тя не е била художник.

— Какво?

— Не е имала въображението да го предугади. Без да има въображението да предугажда... тя не би го заподозряла, без да има основателна причина.

— Не мога да кажа, че следя мисълта ти. Това са четири години, за Бога.

И после още шест, докато и момчето е разбрало, помисли Рой. Десет години, четирийсет и две жертви, малко повече от четири на година.

Рой реши, че цифрите не са особено внушителни. Факторите, които бяха включили Стивън Акблом в книгата на рекордите, бяха славата му, *преди* тайният му живот да бъде разкрит, общественото му положение, статутът му на семеен човек (класическите серийни убийци бяха самотници) и желанието му да приложи изключителния си талант към изкуството на изтезанието, за да помогне на моделите си да изживеят миг на свършена красота.

— Но защо — отново се зачуди Рой — синът ще иска да задържи имота? С всичките му асоциации, свързани с това място. Пожелал е да промени името си. Защо не се е отървал и от ранчото?

— Странно, а?

— Пък и бабата и дядото. Защо не са продали имота, когато са му били законни настойници? Защо не са взели това решение вместо

момчето? След като дъщеря им е била убита там... Защо са искали да имат нещо общо с фермата?

— Там има нещо — рече Дювал.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да има някакво обяснение. Някаква причина. Но какъвто и да е случаят, това е странно.

— Онази двойка... Пазачите...

— Пол и Анита Дресмънд.

— Казаха ли дали Грант понякога ходи там?

— Не се е появявал. Поне те не са виждали човек с белег като неговия.

— Тогава кой ги контролира?

— До преди година и половина те са виждали само двама души, свързани с „Вейл Мемориал Тръст“. Адвокатът Лингърхолд или някой от съдружниците му са ходели два пъти годишно само за да проверят дали ранчото е поддържано добре и дали семейство Дресмънд си заслужават заплатата и не харчат за глупости парите от фонда.

— А през последната година и половина?

— Откакто „Ванишмънт Интернешънъл“ е собственик на ранчото, никой не е идвал. Господи, много бих искал да разбера колко пари е скътал в „Амелия Йърхарт Ентърпрайзис“, но знаеш, че никога няма да измъкнем тази информация от швейцарците.

През последните години Швейцария бе започнала да се тревожи за огромния брой случаи, в които американските власти искаха да присвоят швейцарските сметки на американски граждани, позовавайки се на законите за конфискация на имуществото, без да имат доказателства за престъпна дейност. Швейцарците гледаха на тези закони като на инструменти за политически репресии, проявяваха все по-голяма сдържаност и все повече се оттегляха от традиционното сътрудничество в криминалните случаи.

— С какво е втората палачинка? — попита Рой.

— Моля?

— Нали каза, че си ми приготвил две палачинки с информация. Гладен съм — дружелюбно каза Рой. Испита гордост от търпението си след всичките изпитания, които бе изтърпял от ченгетата мормони. — Защо не затоплиш втората палачинка?

Гари Дювал му я поднесе и палачинката наистина беше превъзходна, както бе обещал.

Рой затвори, обади се в подразделението на агенцията в Лас Вегас и заговори с Кен Хикман, който скоро щеше да приключи смяната си като сутрешен дежурен.

— Кен, къде е хеликоптерът?

— След десет минути ще е при вас.

— Ще го изпратя обратно с повечето хора тук.

— Отказваш ли се?

— Знаеш, че радарът ги изпусна.

— Да. Те изчезнаха и по този начин няма да ги намерим. Но аз имам друга идея и смятам да я осъществя. Трябва ми самолет.

— Господи.

— Не казах, че искам да чуя богохулства.

— Съжалявам.

— Какво ще кажеш за „Лиърджет“, с който дойдох в петък през нощта?

— Още е тук. Готов за излитане.

— Някъде наблизо край мен има ли военна база, където да кацне?

— Ей сега ще проверя.

Докато чакаше, Рой се замисли за Ив Жаме. Тази вечер нямаше да може да се върне в Лас Вегас. Рой се запита какво ще направи русокосата му сладурана, за да съхрани в сърцето си спомена за него. Беше казала, че ще е нещо специално. Той предположи, че Ив ще упражнява нови пози — ако съществуваха такива — и ще изпробва нови еротични помощни средства, за да подготви преживяване, което ще го накара да трепери и да остане без дъх. Рой се опита да си представи какви ще бъдат онези играчки и му се зави свят. Устата му пресъхна. И това беше свършено.

— Самолетът може да кацне в Сийдър Сити.

— В този град може да се приземи „Лиърджет“?

— Брайън Хед е само на четирийсет и пет километра на изток.

— Кой?

— Не кой, а какво. Брайън Хед е първокласен курорт за ски. Горе в планината има множество къщи. Доста богаташи и корпорации имат вили в Брайън Хед, кацат със самолетите си в Сийдър Сити и оттам

продължават с коли. Летището не е луксозно, но на пистата може да кацне „Лиърджет“.

— Екипажът готов ли е?

— Абсолютно. Ще бъдат при теб в един часа.

— Страхотно. Ще помоля някой от ухилените жандармеристи да ме закара до летището.

— Кого?

— Някой от учтивите жандарми — отговори Рой, който отново беше в чудесно настроение.

— Не съм сигурен дали кодиращото устройство предава точно думите ти.

— Едно от ченгетата мормони.

Хикман или разбра какво иска да каже Рой, или реши, че не е необходимо да го разбира, и рече:

— Тук трябва да представят план на полета. Къде ще отидеш от Сийдър Сити?

— В Денвър — отговори Рой.

Отпусната на последната седалка, в продължение на два часа Ели ту задрямваше, ту се събуждаше. През последните четиринайсет месеца на бягство се бе научила да потиска страховете и тревогите си и да спи, когато има възможност.

Докато Ели се протягаше и прозяваше, Спенсър се върна от продължителното си посещение при двамата пилоти и седна от другата страна на пътеката.

Роки се сви в краката му.

— Още добри новини — каза Спенсър. — Според момчетата хеликоптерът е правен по поръчка. Двигателите са с усилена мощност, за да пренасят свръхтовари. Има място и за допълнителни резервоари. Хеликоптерът има много по-голям пробег от стандартния модел. Пилотите са сигурни, че ще стигнем до границата и ще минем Гранд Джънкшън, преди да възникне опасност горивото да свърши, ако отидем толкова далеч.

— Колкото по-далеч, толкова по-добре. Но не бива да прелитаме близо до Гранд Джънкшън. Не искам да ни виждат множество

любопитни хора. По-добре да ни закарат някъде в околностите, за да намерим някакво превозно средство.

— Ще стигнем до покрайнините на Гранд Джънкшън след около половин час, преди да започне да се здрачава. Сега е четиринайсет и десет или петнайсет в Планинската часова зона. Имаме достатъчно време да разгледаме картата и да изберем подходящо място за приземяване.

Ели посочи брезентовата чанта на седалката пред нея.

— Виж какво, що се отнася до твоите петдесет хиляди долара...

Спенсър вдигна ръка, за да ѝ направи знак да млъкне.

— Само се изненадах, че си ги намерила. Това е всичко. Имаше право да преровиш багажа ми, след като ме намери в пустинята. Не знаеше защо те търся. Всъщност няма да се учудя, ако още не си наясно по този въпрос.

— Винаги ли носиш със себе си толкова много пари?

— Преди около година и половина започнах да внасям долари и златни монети в сейфове в Калифорния, Невада и Аризона. Открих си и спестовни сметки в различни градове под фалшиви имена и социалноосигурителни номера. А всичко друго изнесох вън от страната.

— Защо?

— За да мога да се придвижвам бързо.

— Предполагаше, че ще те преследват?

— Не. Но не ми харесваше онова, което ставаше в отдел „Компютърни престъпления“. Те ме научиха на всичко за компютрите, включително на факта, че достъпът до информация е същността на свободата. А в същото време се опитваха да ограничат този достъп за останалите.

— Мислех, че идеята е само да попречат на хакерите да използват компютрите, за да крадат или да фалшифицират базата данни — иронично подхвърли Ели.

— И аз съм за такъв контрол върху престъпниците. Но те искат да ограничат достъпа за всеки. Напоследък все повече власти... нарушават личната неприкосновеност и открито или тайно ровят в базите данни. Всички го правят — от Данъчната служба до Бюрото за имиграция и натурализация. Дори Бюрото за поземлени имоти, за

Бога. Всички те помагаха във финансирането на регионалните специални сили и ме плашеха.

— Ти виждаш как свят нов се задава...

— Досущ товарен влак беглец...

— И очертанията му не ти се нравят.

— Не искам част от този свят да ме направят.

— Смяташ ли се за компютърен специалист?

— Не. Само за човек, който оцелява.

— Затова ли заличи името си от публичните регистри? За да застраховаш оцеляването си?

Върху лицето му не падна сянка, но изражението му помръкна. Изглеждаше измъчено, което беше разбираемо, като се имаха предвид изпитанията през последните няколко дни. Но сега очите му бяха хлътнали и Спенсър изглеждаше изтощен и по-възрастен за годините си.

— Отначало само... се подготвях да бягам. — Той въздъхна и избърса челото си. — Може би звучи странно. Но да променя името си от Майкъл Акблом на Спенсър Грант не беше достатъчно. Махнах се от Колорадо и започнах нов живот, но... и това не беше достатъчно. Не можех да забравя кой съм... Чий син съм. Затова реших да залича информацията за себе си. Работих упорито и методично, докато на света не остана нищо, което да показва, че съществувам под *каквото и да е* име. Онова, което бях научил за компютрите, ми даде тази способност.

— А после? След като заличи информацията за себе си?

— Ето, това така и не можах да разбера. Какво да правя после. Може би наистина да се залича от лицето на земята? Да се самоубия?

— Това не ти е присъщо.

Ели усети, че сърцето ѝ се сви при тази мисъл.

— Така е — съгласи се той. — И през ум не ми е минавало да си пръсна черепа. Пък и кой щеше да се грижи за Роки.

Кучето вдигна глава, когато чу името си и размаха опашка.

— После, след известно време — продължи Спенсър, — макар да не знаех какво да правя, реших, че все още има смисъл да остана невидим. Само защото, както ти каза, се задава нов, дързък свят със свръхмодерни технологии, с всичките му благословии и проклетия.

— Тогава защо остави файловете в отдел „Моторни превозни средства“ и при военните почти непокътнати? Отдавна можеше да изтриеш и тях.

Спенсър се усмихна.

— Може би защото съм твърде умен. Мислех само да променя адреса си в тях и някои от по-очевидните подробности, за да не послужат на никого. Оставих ги, защото винаги можех да ги прегледам и да видя дали някой ме издирва.

— Заложил си капани?

— Да. Зарових дълбоко в онези компютри малки програми. Всеки път, когато някой влезе във файла ми в отдел „Моторни превозни средства“ или във военните, без да използва кода, който инсталирах, системата добавя по една звездичка към края на последното изречение във файла. Идеята беше да ги проверявам веднъж-два пъти седмично и ако видя звездички, да разбера, че някой ме разследва... И тогава да напусна бунгалото си в Малибу и да замина.

— Къде?

— Където и да е. Може би само да съм в движение.

— Звучи параноично.

— Адски параноично.

Ели тихо се засмя. Спенсър също.

— Когато напуснах специалните сили, знаех, че така, както се променя светът, рано или късно всеки ще преследва другия и тогава хората ще искат да бъдат невидими.

Тя погледна часовника си.

— Хайде да разгледаме картата.

— Там отпред имат куп карти.

Спенсър тръгна към пилотската кабина. Раменете му бяха прегърбени. Движеше се уморено и още изглеждаше някак скован.

Изведнъж Ели се вцепени от чувството, че Спенсър Грант няма да оцелее и тази нощ ще умре. Усещането не беше достатъчно силно, за да се нарече ясно предчувствие, но беше по-силно от нюх.

Вероятността, че може да го загуби, я уплаши. Тя знаеше, че държи на него повече, отколкото иска да признае пред себе си.

Спенсър се върна с картата и попита:

— Какво има?

— Нищо. Защо?

— Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла призрак.

— Уморена съм — излъга Ели. — И гладна.

— Мога да направя нещо по въпроса за глада.

Той отново седна от другата страна на пътеката и извади от джоба на джинсовото си яке четири шоколадови десерта.

— Откъде ги взе?

— Момчетата отпред имаха кутия с храна и с радост я споделиха. Страхотни са.

— Особено когато до главата им е опрян пистолет.

— Особено тогава — съгласи се Спенсър.

Роки се изправи и наостри едното си ухо, когато надуши шоколадовите десерти.

— Това е наше — строго каза Спенсър. — Когато слезем от хеликоптера и отново поемем по пътищата, ще ти намерим истинска храна, нещо по-здравословно от това.

Кучето се облиза.

— Виж какво, приятелю — продължи Спенсър. — Аз не спрях в супермаркета, за да ям, както направи ти. Нуждая се от тези десерти, защото иначе ще падна от изтощение. А сега, легни и ги забрави. Чу ли?

Роки се прозя, огледа се с престорено безразличие и отново се изтегна на пода.

— Вие двамата се разбирате страхотно — каза Ели.

— Да. Ние сме сиамски близнаци, разделени при раждането. Естествено това не се забелязва, защото той има множество пластични операции.

Ели не можеше да откъсне поглед от лицето на Спенсър, на което се четеше нещо повече от умора. Тя виждаше сянката на смъртта.

Смуцаващо проникателен и бързо долавящ настроенията й, Спенсър повтори:

— Какво има?

— Благодаря за шоколадовия десерт.

— Можеше да е филе, ако бях успял да го отмъкна.

Той се вторачи в картата. Двамата се заловиха да проучват територията около Гранд Джънкшън, Колорадо.

Ели се осмели да го погледне два пъти и всеки поглед накара сърцето й да затупти лудешки от страх. Тя виждаше твърде ясно

ореола на смъртта, който обикновено беше добре скрит под маската на живота.

Ели се почувства глупава и суеверна. За опасенията ѝ имаше други обяснения, освен предзнаменованията, поличбите и психарските образи за предстояща трагедия. Вероятно след Бъдни вечер, когато Дани и родителите ѝ бяха завинаги отнети, този страх щеше да я измъчва всеки път, щом започнеше да обича някого.

Самолетът „Лиърджет“ с Рой на борда се приземи на международното летище в Денвър, след като бе задържан дващест и пет минути. Местното подразделение на агенцията му бе изпратило двама агенти, както той бе поискал по телефона, докато пътуваше. Бърт Ринк и Оливър Фордайс го чакаха на пистата. И двамата бяха на трийсет и няколко години, високи и гладко избръснати. Бяха облечени в черни шлифери, тъмносини костюми, черни вратовръзки, бели ризи и черни обувки с гумени подметки. Всичко беше така, както Рой бе поискал.

Ринк и Фордайс му носеха други дрехи — същите като техните. Рой се бе избръснал и изкъпал на борда на самолета и трябваше само да се преоблече и после да се качи в дългата черна лимузина „Крайслер“, която го чакаше на пистата.

Денят беше смразяващо студен. Небето бе ясно като арктично море и бездънно като времето. На стрехите на сградите имаше ледени висулки, а около разчистената писта се виждаше сняг.

Летището се намирало в североизточния край на града, а срещата им с доктор Сабрина Палма беше в югоизточните предградия. Под един или друг претекст, Рой би настоявал за полицейски ескорт, но не искаше да привлича повече от необходимото внимание.

— Срещата е в шестнайсет и трийсет — каза Фордайс, когато всички се настаняха в лимузината. — Ще пристигнем навреме, дори малко по-рано.

Шофьорът беше инструктиран да не се мотае и колата бързо се отдалечи от самолета, сякаш наистина имаха полицейски ескорт.

Ринк подаде на Рой бял плик с размери дващест на трийсет сантиметра.

— Това са документите, които поиска.

— Носите ли картите си на агенти на тайните служби? — попита Рой.

Ринк и Фордайс извадиха карти за самоличност и той видя холографски снимки и автентични значки на тайните служби. Името на Ринк за предстоящата среща беше Сидни Юджин Таркентън, а на Фордайс — Лорънс Албърт Олмайър.

Рой извади от белия плик и своята карта. Той беше Дж. Робърт Котър.

— Хайде да запомним кои сме. Не забравяйте да се обръщате един към друг с тези имена. Не мисля, че ще е необходимо да казвате нещо. Аз ще говоря. Вие ще бъдете там предимно за да придадете реализъм на цялата история. Ще влезете след мен в кабинета на доктор Палма и ще застанете от двете страни на вратата. Краката ви да са на разстояние четирийсет и пет сантиметра един от друг, а ръцете — спуснати пред тялото. Когато ви представя, ще кажете: „Докторе“ или „Приятно ми е“, или само ще кимнете. Бъдете сериозни през цялото време. С безизразни лица като стражарите пред Бъкингхамския дворец. Погледът — право напред. Не помръдвайте. Ако ви поканят да седнете, учтиво ще кажете: „Не, благодаря, докторе“. Да, знам, че е смешно, но хората имат такава представа за агентите на тайните служби от филмите, затова всяко загатване, че сте живи човешки същества, ще й се стори фалш. Ясно ли е, Сидни?

— Да, сър.

— Ясно ли е, Лорънс?

— Предпочитам Лари.

— Ясно ли е, Лари?

— Да, сър.

— Добре.

Рой извади от белия плик другите документи и остана доволен.

Той поемаше един от най-големите рискове в кариерата си, но беше забележително спокоен. Дори не бе изпратил агенти да търсят бегълците в Солт Лейк Сити или някъде другаде на север от Сийдър Сити, защото беше сигурен, че полетът им в онази посока бе заблуда. Спенсър и жената бяха променили курса, след като се бяха снишили под обсега на радара. Рой се съмняваше, че ще отидат на запад, обратно в Невада, защото този щат не беше гъстонаселен, нямаше много растителност и имаше малко места, където да се скрият. Ето

защо, оставаха юг и изток. След като получи двете превъзходни палачинки с информация от Гари Дювал, Рой си припомни всичко, което знаеше за Спенсър Грант и реши, че може да предвиди в коя посока ще продължат мъжът и жената. На североизток. Нещо повече, той се досети точно къде ще отиде Спенсър Грант. Рой беше спокоен не само защото вярваше в способността си за дедуктивно мислене, но и защото в този случай съдбата беше на негова страна.

— Екипът, който поисках, пътува ли за Вейл? — попита той.

— Дванайсет човека — отговори Фордайс.

Ринк погледна часовника си и рече:

— В момента би трябвало да са се срещнали с Дювал.

В продължение на шестнайсет години Майкъл Акблом, впоследствие „Спенсър Грант“, бе отричал силното си желание да отиде на онова място, потискайки потребността и съпротивлявайки се на мощния магнит на миналото. Но въпреки това, съзнателно или несъзнателно, той знаеше, че рано или късно трябва да откликне на тази обсебеност и да отиде там. Инак Майкъл Акблом щеше да продаде имота, за да се отърве от онова осезателно напомняне за времената, които искаше да забрави, също както се бе отървал от името си и бе приел друго. Майкъл Акблом бе запазил ранчото по същата причина, поради която не си бе направил пластична операция, за да намали белега на лицето си. „Той се самонаказва с белега — бе казал доктор Неро Мондело в белия си кабинет в Бевърли Хилс. — Напомня си за нещо, което би предпочел да забрави, но се чувства задължен да помни.“ Ако бе продължил да живее в Калифорния и бе следвал безгрижния всекидневен установен ред, Грант вероятно безкрайно щеше да се съпротивлява на зова на смъртоносната зона в Колорадо. Но сега той бягаше, за да спаси живота си, беше под силно напрежение и се намираше твърде близо до родния си дом, за да устои на омайната песен на миналото. Рой бе готов да заложи всичко, че синът на серийния убиец ще се върне в лоното на кошмара.

Спенсър Грант имаше недовършена работа в ранчото в покрайнините на Вейл. И само двама души в света знаеха каква бе тя.

Отвъд тъмните стъкла на бързо движещата се лимузина, на фона на постепенно смаляващия се зимен следобед, модерният град Денвър изглеждаше мъглив и неясно очертан, досущ купчини древни руини, обрасли с бръшлян и мъх.

Хеликоптерът „Джетрейнджър“ се приземи на запад от Гранд Джънкшън, в националния природен резерват на Колорадо, в ерозираща долчинка между червени скални образувания и ниски възвишения, обрасли с хвойна и борове. Земята беше покрита със сух сняг, дебел около сантиметър.

На стотина метра, под зелените иглолистни дървета, беше паркиран бял форд „Бронко“. До отворения багажник стоеше мъж със зелен скиорски екип и гледаше хеликоптера.

Спенсър остана при екипажа, а Ели слезе, за да поговори със собственика на колата. Когато моторите на хеликоптера спряха да бръмчат и перките престанаха да тракат, долчинката стана тиха като безлюдна катедрала. Ели не чуваше нищо друго, освен скърцането на обувките си по замръзналата, заснежена земя.

Тя се приближи до форда и видя на покрива статив с фотоапарат. В багажника имаше подобни технически средства.

Фотографът беше брадат и ядосан. От ноздрите му излизаше пара, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Развалихте снимката ми. Онази безупречна бяла ивица сняг, извиваща се към издадената, огненочервена скала. Какъв контраст. Какъв драматизъм. А вие съсипахте всичко.

Ели погледна скалното образувание зад хеликоптера. Скалите още бяха огненочервени и блестяха на лъчите на клонящото на запад слънце, но снегът наистина вече не беше безупречно бял, а утъпкан.

— Съжалявам.

— Това не е достатъчно — троснато отговори мъжът.

Тя се вторачи в снега около форда. Доколкото виждаше, единствените стъпки в снега бяха неговите. Той беше сам.

— Но какво всъщност правите тук? — попита фотографът. — Тук не е разрешено да се вдига такъв шум. Това е природен резерват.

— По-добре помисли как да запазиш живота си — каза Ели и извади от коженото си яке деветмилиметровия „ЗИГ“.

Тя се върна в хеликоптера и докато държеше на прицел тримата мъже, Спенсър отрязва ивици от тапицерията и завърза ръцете и краката им за седалките.

— Няма да ви запушвам устата — каза той. — И без това никой няма да ви чуе, ако викате.

— Ще умрем от студ — ядосано рече пилотът.

— Най-малко след час ще съумеете да освободите ръцете си. И после ще вървите половин час или четирийсет и пет минути до магистралата, над която прелетяхме. Няма да имате време да измръзнете.

— За всеки случай, щом стигнем до града, ще се обадим на полицията и ще им кажем къде сте — каза Ели.

Вече се бе здрачило. Звездите започнаха да се появяват на изток, където тъмнолилавото небе се извиваше към хоризонта.

Спенсър караше форда, а Роки дишаше в ухото на Ели от мястото си зад предната седалка. Лесно намериха черен път до магистралата. Маршрутът беше ясно очертан от следите от гуми в снега, които фордът бе оставил по пътя си към живописната долчинка.

— Защо им каза, че ще се обадим на полицията? — попита Спенсър.

— Искаш да умрат от студ ли?

— Мисля, че това едва ли ще стане.

— Не бих рискувала.

— Да, но в днешно време е възможно всяко обаждане до полицейски участък да бъде прието по линия за идентификация на самоличността. Всъщност един по-малък град като Гранд Джънкшън, където няма голяма престъпност по улиците и не се изискват кой знае какви ресурси, много по-вероятно е парите да се използват за модерни комуникационни системи. Обадаш им се и те веднага установяват от кой адрес телефонираш. Информацията се появява на екрана пред дежурния полицаи. И така могат да разберат в коя посока сме поели.

— Знам. Но няма да го направим толкова лесно за тях — каза Ели и му обясни какво има предвид.

— Харесва ми — рече Спенсър.

Затворът за душевноболни престъпници „Роки Маунтин“^[3] беше построен по време на Голямата депресия и изглеждаше непокатим и внушителен като самите Скалисти планини. Сградата беше ниска, разположена несиметрично, с множество пристройки и прозорци с

решетки. Стените бяха облицовани със стоманеносив гранит. Още по-тъмен гранит бе използван за очертаване на прозорците и вратите и корнизите с каменни фигури. Цялата купчина се бе прегърбила под таванско помещение с кула и покрив от черни плочи.

Според Рой Майро цялостният ефект беше потискаш и зловещ. Без преувеличение можеше да се каже, че сградата прилича на човешко същество, седнало на хълма и потънало в черни мисли. На фона на сенките на стръмните склонове, издигащи се зад затвора, прозорците бяха изпълнени със зловеща жълта светлина, която сякаш се отразяваше от подземията на демон, обитаващ недрата на Скалистите планини.

Докато вървеше към кабинета на доктор Палма, Рой бе обзет от състрадание към окаяните души, затворени в тази купчина от камък. Натъжи се и за също така страдащите пазачи, които, грижейки се за душевноболните, бяха принудени да прекарат по-голямата част от живота си в тази обстановка. Ако имаше властта да го направи, той би запечатал всеки прозорец и отдушник и би освободил болните и персонала от нещастieto им с бавно действащ, но смъртоносен газ.

Приемната и кабинетът на доктор Сабрина Палма бяха обзаведени толкова красиво и луксозно, че в сравнение със сградата, в която се намираха, приличаха на нюйоркска мансарда или на крайбрежна вила в Палм Бийч, но не през трийсетте години, в които останалата част от затвора, изглежда, още живееше. Канапетата и столовете бяха тапицирани със сребриста и златиста коприна, а масите и рамките на огледалата — изработени от различни екзотични дървета. Килимът беше бежов и мек. В средата на вътрешния кабинет имаше масивно бюро във формата на полумесец, което сигурно струваше четирийсет хиляди долара.

Рой не бе виждал кабинет на държавен служител, дори в най-висшите кръгове във Вашингтон, който да се равнява на тези две стаи. Той веднага се досети как да използва това и разбра, че има силен коз срещу доктор Палма, ако тя окажеше съпротива.

Сабрина Палма беше директор на медицинския персонал. И тъй като заведението беше и затвор, и болница, тя заемаше поста и на главен надзирател. Доктор Палма беше поразително красива, също като кабинета си. Гарвановочерни коси. Зелени очи. Бяла като сметана

кожа. Четирийсет и няколко годишна, висока, стройна и с хубаво тяло. Беше облечена с черен костюм и бяла копринена блуза.

— Приятно ми е да се запознаем, докторе.

— Агент Таркентън и агент Олмайър.

— Докторе.

Тя покани всички да седнат.

— Не, благодаря, докторе — рече Олмайър и зае позиция вдясно от вратата, свързваща вътрешния и външния кабинет.

— Не, благодаря, докторе — каза Таркентън и застана вляво от същата врата.

Рой тръгна към един от трите изящни стола пред бюрото, а доктор Палма се настани на плюшения трон срещу него. Озаряваше я водопад от непряка, кехлибарена светлина и бялата ѝ кожа блестеше, сякаш от вътрешно сияние.

— Дошъл съм по един въпрос от изключително важно значение — започна Рой с най-любезния си тон. — Ние мислим... Не, сигурни сме, че синът на един от вашите болни в момента дебне президента на Съединените щати и възнамерява да го убие.

Когато чу името на евентуалния убиец и разбра кой е баща му, Сабрина Палма повдигна вежди в недоумение. Тя разгледа документите, които Рой извади от белия плик и след като научи какво се иска от нея, се извини и отиде във външния кабинет, за да проведе няколко спешни телефонни обаждания.

Рой търпеливо чакаше.

Светлините на Денвър блещукаха отвъд трите тесни прозорчета.

Той погледна часовника си. Дювал и дванайсетте му човека вече би трябвало незабележимо да са заели позиции от другата страна на Скалистите планини. Те искаха да бъдат готови, в случай че пътешествениците пристигнеха по-рано от очакваното.

Качулката на нощта вече се бе спуснала над лицето на здрача, когато стигнаха до покрайнините на Гранд Джънкшън.

Градът имаше население над трийсет и пет хиляди души и беше достатъчно голям, за да ги забави. Но Ели носеше фенерче с формата на писалка и картата, която бе взела от хеликоптера, и намери най-прекия маршрут.

Изминаха две трети от пътя около града и спряха, за да сменят превозното средство. Наоколо имаше кинотеатри. Явно в момента навсякъде се прожектираха филми, защото от салоните не излизаше и не влизаше никой. Големият паркинг беше пълен с коли без пътници.

— Вземи форд „Експлорър“ или джип, ако можеш — каза Ели и отвори вратата на белия форд, откъдето нахлу студен въздух. — Нещо такова. По-удобно е.

— Крадците не могат да избират — рече Спенсър.

— А трябва. — Тя се премести зад волана, а той слезе от колата. — Ако не си придирчив, тогава не си крадец, а колекционер на таратайки.

Ели подкара успоредно с него, а Спенсър смело тръгна между колите, пробвайки вратите. Всеки път, когато намираше отключена врата, той се навеждаше, за да види дали има ключове на стартера, зад сенника или под седалката на шофьора.

Докато наблюдаваше господаря си през страничното стъкло на белия форд, Роки загрижено изскимтя.

— Да, опасно е — каза Ели. — Не мога да лъжа куче. Но не е толкова опасно, колкото да вкараш кола в супермаркет и да те гони хеликоптер. Не бива да забравяш това.

Четиринайсетата кола, която Спенсър провери, беше черен шевролет пикап с предна и задна седалка. Той се качи в него, затвори вратата, включи двигателя и даде на заден ход, излизайки от паркинга.

Ели паркира белия форд на мястото на шевролета. Бяха им необходими само петнайсет секунди, за да пренесат в пикапа оръжията, брезентовата чанта и кучето. И отново потеглиха на път.

Стигнаха до източната част на града и започнаха да търсят нов мотел, защото старите не бяха свързани с компютърните мрежи. Видяха онова, което им трябваше и Ели влезе в мотела, за да попита администратора дали условията им позволяват да използват модем.

— До сутринта трябва да изпратя доклад в службата ми в Кливланд — обясни тя.

Оказа се, че всички стаи имат онова, което им трябва. Ели използва за пръв път картата за самоличност на името на Бес Беър, нае стая с двойно легло и предплати в брой.

— Кога ще тръгнем? — попита Спенсър, когато спряха пред вратата.

— След четирийсет и пет минути, а може би дори след половин час — обеща тя.

— Доста се отдалечихме от мястото, откъдето взехме пикапа, но имам неприятното чувство, че не бива да се застояваме тук.

— Не си единственият.

Ели не можа да не забележи обзавеждането на стаята, докато изваждаше от брезентовата чанта преносимия компютър на Спенсър и го свързваше с електрическата мрежа, подготвяйки го за работа. Килим на черни и сини точки. Завеси на сини и жълти райета. Покривка за легло на зелени и сини квадрати. Тапети на бледосини, златисти и сребристи шарки. Обстановката приличаше на военен камуфлаж за чужда планета.

— Докато работиш с компютъра, аз ще изведа Роки да отиде по нужда. Сигурно вече ще се пръсне.

— Не ми се вижда притеснен.

— Твърде много се смущава, за да го покаже. — Спенсър стигна до вратата, обърна се и добави: — На отсрещната страна на улицата видях заведения за бързо хранене. Ще купя хамбургери и разни други неща. — Стига да са повечко.

Спенсър и кучето излязоха, а Ели проникна в централния компютър на телефонната компания „Ей Ти енд Ти“, който отдавна бе проучила. Чрез националната мрежа на „Ей Ти енд Ти“ тя бе успяла да си проправи път до компютрите на няколко регионални телефонни компании във всички краища на страната, но сега за пръв път щеше да се опита да се вмъкне в системата на Колорадо. За хакера, както и за музиканта, и за гимнастика, тренировките и практиката бяха ключовете за успеха, а Ели беше изключително добре обучена и опитна.

Спенсър и Роки се върнаха само след дваайсет и пет минути. Ели вече бе проникнала дълбоко в регионалната система и бързо разглеждаше страховито дълъг списък на номера на обществени телефони със съответните адреси. Тя избра телефон на бензиностанция в Монтроуз, Колорадо, на стотина километра южно от Гранд Джънкшън.

Умело боравейки с главната телефонна централа на регионалната компания, Ели се обади на полицията в Гранд Джънкшън, пренасочвайки обаждането от мотелската им стая през телефона на

бензиностанцията в Монтроуз. Тя позвъни на номера за спешни случаи, а не на главния номер на полицията, за да бъде сигурна, че на екрана пред дежурния ще се появи адресът на бензиностанцията.

Ели започна да говори без заобикалки.

— Днес, в Сийдър Сити, Юта, отвляхохме хеликоптер „Бел Джетрейнджър“...

Когато телефонистката се опита да я прекъсне с въпроси, които да ѝ помогнат да напише стандартния доклад, Ели изкрещя:

— Млъкни! Няма да повтарям, затова по-добре слушай, защото инак ще загинат хора. — Тя се ухили на Спенсър, който отваряше кутии с апетитно ухаеща храна. — В момента хеликоптерът е на територията на националния природен резерват в Колорадо. Екипажът е на борда. Пилотите са невредими, но завързани. Ако прекарат нощта там, ще умрат от студ. Ще опиша мястото само веднъж и по-добре внимавай в подробностите, ако искате да ги спасите.

Ели им даде кратки и ясни указания и затвори.

По този начин постигнаха две неща. Тримата мъже в хеликоптера скоро щяха да бъдат намерени. А полицията в Гранд Джънкшън разполагаше с адрес в Монтроуз, намиращ се на стотина километра на юг от мястото, откъдето бе направено обаждането, което показваше, че Ели и Спенсър щяха или да избягат на изток, по магистрала 50, към Пуебло, или да продължат на юг, по магистрала 550, към Дуранго. От онези главни пътни артерии се отклоняваха няколко шосета, осигуряващи достатъчно вероятности, които да ангажират екипите по издирването. А в това време Ели, Спенсър и Роки щяха да са се отправили към Денвър по магистрала 70.

Доктор Сабрина Палма създаваше проблеми, но това не изненада Рой. Преди да пристигне в затвора, той бе очаквал съпротива срещу плановите му, основаваща се на причини от областта на медицината, безопасността и политиката. В мига, в който видя кабинета ѝ, Рой разбра, че най-убедителният аргумент ще бъде не етиката, а финансите.

— Не мога да си представя никакви обстоятелства, свързани със заплахата срещу президента, които да налагат излизането на Стивън Акблом от това заведение — решително заяви доктор Палма, която

отново бе седнала на разкошния си кожен стол, но вече не се чувстваше спокойна и седеше на ръба. Ръцете ѝ стискаха ту попивателната, ту някоя от наредените на бюрото кристални фигури — малки животни и разноцветни рибки. — Той е изключително опасен, арогантен и крайно користолюбив човек. Няма да ви сътрудничи, ако наистина има нещо, с което да ви помогне да намерите сина му, макар че не мога да си представя какво е то.

Както винаги учтив, Рой каза:

— Доктор Палма, въпреки уважението ми към вас, вие не можете нито да си представите, нито да кажете как ще ни помогне или по какъв начин очакваме да спечелим сътрудничеството му. Това е спешен въпрос на националната сигурност. Не ми е разрешено да споделям подробности с вас, колкото и да искам да го направя.

— Този човек е зъл, господин Котър.

— Да, знам биографията му.

— Не ме разбирате...

Рой внимателно я прекъсна, посочвайки един от документите на бюрото ѝ.

— Вие прочетохте съдебното нареждане, подписано от съдия от Върховния съд в Колорадо, според което опеката на Стивън Акблом временно се поверява на мен.

— Да, но...

— Предполагам, че когато излязохте, за да говорите по телефона, едно от обажданията ви беше с цел да се уверите в подписа му.

— Да, автентичен е. Съдията още беше в кабинета си и лично го потвърди.

Подписът беше истински. Въпросният съдия беше в ръцете на агенцията.

Сабрина Палма обаче не беше удовлетворена.

— Но какво знае за злото вашият съдия? Има ли опит с хора като Стивън Акблом?

Рой посочи друг документ и каза:

— Предполагам, че сте потвърдили автентичността и на писмото от шефа ми, министърът на финансите. Обадохте ли се във Вашингтон?

— Естествено не можах да разговарям с него.

— Той е много зает. Но там трябва да е бил някой от секретарите му...

— Да — с нежелание призна доктор Палма. — Говорих с един от заместниците му, който потвърди искането.

Подписът на министъра на финансите беше фалшив. Заместникът, един от рояка любимци, беше симпатизант на агенцията и несъмнено чакаше в кабинета на министъра, в случай че Сабрина Палма се обадише.

Рой посочи третия документ на бюрото.

— А това искане от заместник главния прокурор?

— Да, обадих му се.

— Разбрах, че познавате господин Съмъртън.

— Да. Запознахме се на конференция на тема „Пледиране за невменяемост и ефектът ѝ върху стабилността на съдебната система“. Преди около шест месеца.

— Надявам се, че господин Съмъртън беше убедителен.

— Да. Вижте какво, господин Котър, трябва да се обади в канцеларията на губернатора. Ако почакате малко...

— Опасявам се, че нямаме време. Вече ви казах, че животът на президента на Съединените щати е изложен на опасност.

— Това е затвор с изключителни...

— Доктор Палма. — Рой продължаваше да се усмихва, но гласът му стана твърд като стомана. — Не се тревожете, че може да загубите златната си гъска. Кълна се, че след двайсет и четири часа той отново ще е предоставен на грижите ви.

Зелените ѝ очи гневно се вторачиха в него, но тя не каза нищо.

— Не съм чувал дали Стивън Акблом е продължил да рисува, откакто е дошъл тук — каза Рой.

Очите на доктор Палма се стрелнаха към двамата мъже до вратата, после отново се спряха на Рой.

— Понякога рисува. Не много. По две-три картини на година.

— На стойност милиони долари.

— Тук не се върши нищо неетично, господин Котър.

— Не съм казал такова нещо — невинно рече Рой.

— По собствена воля и без никаква принуда, господин Акблом преотстъпва всичките права върху новите си картини на тази институция, след като му омръзне да ги държи на стените в стаята си.

Приходите от продажбата им се използват изцяло за допълване на субсидиите, които ни се отпускат като бюджет от управата на щата Колорадо. А в днешно време и в настоящите икономически условия държавата обикновено не финансира достатъчно затворите от всякакъв вид, сякаш обитателите им не заслужават грижи.

Рой елегантно плъзна чек по гладката като стъкло повърхност на бюрото.

— Да, сигурен съм, че без необлагаемите добавки от изкуството на Акблом, положението наистина би било сериозно.

Доктор Палма отново не каза нищо.

— Кажете, докторе, освен тези две-три картини, които Акблом рисува всяка година, има ли скици и графики, които той не си прави труда да преотстъпи на тази институция? Знаете какво имам предвид — незначителни драсканици, встъпителни щрихи на стойност десет-двайсет хиляди долара, които човек може да занесе вкъщи и да окачи на стените на банята си. Или дори да изхвърли наред с останалия боклук.

Омразата ѝ към него беше толкова силна, че Рой нямаше да се изненада, ако руменината, появила се на лицето ѝ, запалеше меката като памук кожа, сякаш е хартия.

— Имате прекрасен часовник — добави той, посочвайки „Пиадже“ на тънката ѝ китка.

Рамката около циферблата беше инкрустирана с диаманти и изумруди.

Четвъртият документ на бюрото беше заповед за излизане от клиниката, която признаваше законните пълномощия на Рой — по указания на Върховния съд в Колорадо — да поеме временно опеката над Акблом. Рой вече я бе подписал, докато пътуваше в лимузината. Доктор Палма също я подписа.

Доволен, той рече:

— Акблом взима ли някакви лекарства, които трябва да продължим да му даваме?

Тя отново го погледна в очите. Този път гневът ѝ бе размит от загриженост.

— Не. Не са му необходими. Той не е психично болен според съвременната дефиниция на термина. Господин Котър, правя всичко възможно да ви накарам да разберете, че този човек не показва

никакви класически симптоми на психоза. Да, той е социопат, но само по отношение на собствените си действия, съдейки по извършеното от него, а не по онова, което казва или мисли. Направете какъвто искате психологичен тест и той ще го издържи отлично. Акблом е напълно нормален, уравновесен, приспособява се идеално и дори не е очебиен невротик...

— Разбрах, че през тези шестнайсет години е бил примерен затворник.

— Това не означава нищо. Именно тези неща се опитвам да ви обясня. Вижте какво, аз съм специалист по обща медицина и психиатрия. Но с течение на годините, от наблюдения и от опит, загубих вяра в психиатрията. Фройд и Юнг са пълни с лайна. — Произнесена от такава фина жена, тази груба дума оказа шокиращо въздействие. — Теориите им как функционира човешкото съзнание са без стойност, упражнения в самооправдание, философии, съчинени само за да извинят собствените им желания. Никой не знае как функционира съзнанието. Дори когато предписваме лечение и променяме душевното състояние, ние само знаем, че лекарството е ефективно, но не и *защо*. А в случая на Акблом, поведението му не се основава на психологичен проблем.

— Не изпитвате ли състрадание към него?

Тя се наведе и се вторачи в Рой.

— Казвам ви, господин Котър, на света има зло, което съществува без причина и без обяснение. Зло, което не е породено от травма, обида или от мизерия. По моя преценка Стивън Акблом е отличен пример за зло. Той е напълно вменяем. Акблом много добре знае кое е правилно и кое неправилно. Напълно съзнателно е предпочел да прави чудовищни неща, без дори да чувства психична принуда да ги върши.

— Нима не изпитвате състрадание към пациента си? — повтори Рой.

— Той не е мой пациент, господин Котър, а затворник.

— От която и страна да го погледнете, Стивън Акблом не заслужава ли състрадание? Човек, паднал толкова ниско от такава висота?

— Той заслужава да бъде застрелян в главата и да бъде погребан в безименен гроб — безцеремонно заяви тя. Вече не беше

привлекателна, а приличаше на вещица — с гарвановочерни коси, бледа и с очи, зелени като на котка. — Но тъй като господин Акблом се е признал за виновен и защото е било най-лесно да го изпратят тук, държавата поддържа измислицата, че той е психически болен.

От всички хора, които бе срещал през деловия си живот, Рой не харесваше малцина и мразеше още по-малко. Защото за почти всеки друг, когото познаваше, той бе намерил състрадание в сърцето си, независимо от недостатъците на този човек. Но Рой категорично ненавиждаше доктор Сабрина Палма.

Когато намереше време в претоварената си програма, щеше да се погрижи тя да получи възмездие, пред което случилото се с Харис Деското щеше да бледнее.

— Макар да не можете да намерите състрадание към Стивън Акблом, който е убил онези жени — каза Рой, ставайки от стола, — сторете го поне за Стивън Акблом, който е бил толкова щедър към вас.

— Той е зъл — не отстъпи доктор Палма. — Акблом не заслужава състрадание. Използвайте го, за каквото сте намислили, и после го върнете.

— Е, може би наистина знаете някои неща за злото, докторе.

— Предимството, от което се възползвах по силата на това споразумение, е грях, господин Котър — хладнокръвно каза тя. — Знам това. И по един или друг начин ще заплатя за този грях. Но има разлика между греховна постъпка, произлизаща от слабост, и онази, извършена от чисто зло. Мога да направя разликата.

— Колко удобно за вас — подхвърли той и започна да прибира документите от бюрото й.

Те седяха на леглото в мотела и ядяха хамбургери, пържени картофи и бисквити с шоколад. Роки дъвчеше скъсана хартиена торбичка.

Утрото в пустинята, от което бяха изминали едва дванайсет часа, им се струваше на цяла вечност назад във времето. Ели и Спенсър бяха научили толкова много един за друг, че ядяха мълчаливо и се наслаждаваха на храната, без ни най-малко да се чувстват неудобно.

Той обаче я изненада, когато към края на бързата закуска изрази желание на път за Денвър да се отбият в ранчото в покрайнините на

Вейл. Смайването ѝ беше още по-силно, когато Спенсър каза, че още притежава фермата.

— Може би винаги съм знаел, че някога ще се върна там — рече той, без да може да я погледне.

Спенсър остави хамбургера си. Вече нямаше апетит. Скръсти ръце и се вторачи в тях.

— В началото — продължи той — баба и дядо държаха ранчото, защото не искаха някой да го купи и може би да го превърне в проклета туристическа атракция. Или да пусне представители на медиите в онези подземни помещения, за да напишат още зловещи истории. Трупите бяха отнесени и всичко бе почистено, но мястото още привличаше интереса на журналистите. Около година посещавах психиатър и той също беше на мнение, че трябва да запазим имота, докато съм готов да се върна.

— Защо? — попита Ели.

Спенсър се поколеба, сетне каза:

— Защото част от онова, което се случи в онази нощ, е празнота за мен. Не мога да си спомня какво стана накрая, след като стрелях по него...

— Какво искаш да кажеш? Стрелял си по него, изтичал си за помощ и това е всичко.

— Не.

— Какво?

Спенсър поклати глава. Още гледаше ръцете си. Неподвижни. Сякаш изсечени от мрамор.

— Ето, това трябва да разбере. Трябва да се върна там и да разбере. Защото, ако не го сторя, никога няма да мога... да съм наясно със себе си... и няма да те заслужавам.

— Не можеш да отидеш там сега, когато агенцията те преследва.

— Няма да ни търсят там. Няма начин да разберат кой съм бил и кой съм всъщност. Майкъл. Не могат да знаят това.

— Могат.

Ели се приближи до брезентовата чанта, извади плика със снимки, който бе намерила в хеликоптера и му го даде.

— Намерили са ги в кутията за обувки в бунгалото ми — каза той. — Вероятно са ги взели само за справка. Не биха познали... баща ми. Никой не би го познал. Не и на тази снимка.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Пък и аз не притежавам ранчото на никое от имената, които биха свързали с мен, дори ако отворят запечатаните съдебни архиви и открият, че съм сменил името си. Държа ранчото чрез една чуждестранна корпорация.

— Хората от агенцията са адски изобретателни, Спенсър.

Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Добре, готов съм да приема, че са изобретателни и могат да открият всичко това, но само ако имат достатъчно време. Но със сигурност не могат да го направят толкова бързо. Това означава, че имам още по-основателна причина да отида там тази вечер. Кога после ще имам друга възможност? Когато отново мога да се върна във Вейл, те може би наистина ще са открили, че още притежавам ранчото. И тогава никога няма да мога да се върна и да приключа с цялата история. И без това ще минем покрай Вейл на път за Денвър. Междущатска магистрала 70.

— Знам — каза Ели и потрепери, спомняйки си онзи миг, докато летяха с хеликоптера над Юта, когато почувства, че Спенсър може да не оцелее през нощта.

— Ако не искаш да дойдеш с мен, ще измислим нещо. Но... дори да съм сигурен, че агенцията никога няма да научи за ранчото, пак трябва да отида там тази вечер. Ели, не се ли върна сега, когато имам смелостта да го направя, може би по-късно никога няма да събера кураж. Минаха шестнайсет години оттогава.

Тя се вторачи в ръцете си, после стана и се приближи до компютъра, който още беше включен и свързан с модема.

Спенсър отиде при нея.

— Какво ще правиш?

— Какъв е адресът на ранчото? — попита Ели.

Той ѝ го каза.

— Но защо ти е?

— Как се казва чуждестранната компания?

— „Ванишмънт Интернешънъл“.

— Шегуваш се.

— Не.

— И така е записана в данъчните документи?

— Да. — Спенсър придърпа стол и седна до нея, а Роки дойде да души около тях, за да провери дали имат още храна. — Ели, ще ми кажеш ли какво си намислила?

— Ще се опитам да проникна в публичните поземлени регистри там. Необходима ми е карта на парцела. Трябва да изчисля точните географски координати.

— И за какво са ти?

— Господи, щом ще ходим там и ще поемем такъв голям риск, тогава трябва да бъдем колкото е възможно по-добре въоръжени. — Тя по-скоро говореше на себе си, отколкото на него. — Трябва да бъдем готови да се отбраняваме срещу всичко.

— За какво говориш?

— Твърде е сложно. После ще ти обясня. Сега ми е необходима тишина.

Пръстите ѝ бързо започнаха да се движат по клавиатурата. Спенсър се вторачи в екрана. Ели се свърза с компютъра на съда във Вейл и проникна в системата.

Облечен в малко по-голям за размерите му костюм, осигурен му от агенцията, и същия шлифер като на тримата си придружители, окован в белезници на ръцете и глезените, прочутият и прословут Стивън Акблом седеше до Рой на задната седалка на лимузината.

Художникът беше на петдесет и три, но изглеждаше само няколко години по-възрастен, отколкото беше на снимките на първите страници във вестниците, когато търсачите на сензации го бяха нарекли Вампира от Вейл, Лудия от планината и Микеланджело Психаря. Макар че слепоочията му се бяха прошарили, косите му още бяха черни, лъскави и гъсти. Красивото му лице беше забележително гладко и младежко, а челото — небелязано от годините. Имаше бръчки само в ъгълчетата на очите. Но те не го състаряваха, а му придаваха вид на човек, който е преживял няколко неприятности, но се е радвал на множество източници на развлечения.

Както на снимката, която Рой бе намерил в бунгалото в Малибу и на всички фотографии, появили се преди шестнайсет години във вестниците и списанията, очите на Стивън Акблом бяха най-завладяващата черта. Но в тях вече не се четеше предишната

арогантност, а сдържаност и самоувереност. Нямахме заплашителния вид на човек, извършил такива тежки престъпления. Погледът му беше пряк и ясен, но не и заплашителен. Рой беше изненадан, но с удоволствие съзря неприсъща нежност в очите на Акблом, както и съпричастност, и лесно стигна до извода, че художникът е умен и разбира човешкото положение.

Дори на странната и недостатъчна светлина в лимузината, идваща от малките лампи под седалките и от нисковолтовите крушки на вратите, Акблом излъчваше присъствие, с което всеки трябваше да се съобразява, макар да беше съвсем различно от описанията в пресата. Той говореше малко, но не защото не умееше да говори или беше разсеян. Тъкмо обратното, мълчанието му беше по-красноречиво от изисканото ораторство на повечето хора, и Акблом винаги беше нащрек и бдителен. Не помръдваше и не се суетеше. От време на време придружаваше думите си с жестове. Движенията на окованите му в белезници ръце бяха толкова пестеливи, че веригата между китките издрънчаваше съвсем тихо. Но не беше скован, нито инертен и отпуснат, а само спокоен. Беше невъзможно да седиш до него и да не съзнаваш, че Стивън Акблом е изключително интелигентен. Умът му сякаш беше динамична машина, която знаеше всичко и можеше да премества цели светове и да променя космоса.

През всичките си трийсет и две години Рой Майро бе срещал само двама човека, чието физическо присъствие бе породило в него нещо, наподобяващо обич. Първата беше Ив Мари Жаме, а вторият — Стивън Акблом. И с двамата се запозна в една и съща седмица. В този изпълнен с чудеса февруари съдбата бе станала негов спътник. Той седеше до Акблом и дискретно му се възхищаваше. Отчаяно искаше да накара художника да разбере, че той, Рой Майро, е изключително проницателен и прозорлив и притежава необикновени способности.

Ринк и Фордайс (Олмайър и Таркентън бяха престанали да съществуват, след като излязоха от кабинета на доктор Палма) съвсем не изглеждаха очаровани от Акблом. Те седяха на седалките, обърнати към задната част на лимузината и изобщо не се интересуваха от онова, което художникът имаше да каже. Фордайс затваряше очи за дълги периоди от време, сякаш медитираше. Ринк гледаше през прозореца, макар че сигурно не виждаше нищо, защото навън беше тъмно. В редките случаи, когато Акблом жестикулираше или преместваше крака

и веригите на белезниците леко издрънчаваха, очите на Фордайс широко се отваряха, а Ринк рязко обръщаше глава към художника. Инак двамата не му обръщаха внимание.

За съжаление Ринк и Фордайс явно бяха съставили мнението си за Акблом въз основа на глупостите във вестниците, а не от собствените си наблюдения. Но, разбира се, тяхната тъпота не изненада Рой. Те не бяха хора на идеите, а на действието, не мъже на страстта, а на грубото желание. Агенцията се нуждаеше от такива типове, макар да беше жалко, че те са лишени от въображение и са нещастни същества с плачевни недостатъци и един ден щяха да приближат света на сантиметър до съвършенството, като си отидат от него.

— По онова време бях млад, само две години по-голям от сина ви — каза Рой, — но разбих какво се опитвате да постигнете.

— И какво се опитвах да постигна? — попита Акблом. Гласът му беше тенор, но плътен и звучен, и имаше тембър, който загатваше, че художникът би могъл да направи кариера и като певец, ако бе пожелал.

Рой обясни теориите си за изкуството на Акблом, а именно, че странните и завладяващи портрети не изобразяват низшите страсти на хората, напират под красивата повърхност, а трябва да бъдат възприемани като натюрморти и представляват възплъщение на човешкото желание и стремеж към съвършенство.

— И щом резултатът от работата ви с живи същества е тяхното постигане на съвършена красота, макар и за кратък миг, преди да умрат, тогава вие не сте извършили престъпления, а актове на милосърдие и състрадание, защото твърде малко хора на този свят ще изживеят миг на съвършенство през живота си. Чрез изтезанията вие сте дали на онези четирийсет и една жени и на съпругата ви неповторимо преживяване. Ако бяха живи, те несъмнено щяха да ви благодарят.

Рой говореше искрено, макар по-рано да бе смятал, че Акблом е заблуден по отношение на методите, с които бе постигнал съвършенство. Но това беше преди да се запознае с него. Сега се срамуваше от жалкото си подценяване на таланта и проникателността на художника.

Нито Ринк, нито Фордайс показваха изненада или интерес към думите на Рой. По време на службата си в агенцията те бяха чули

множество възмутителни лъжи, всички умело и искрено произнесени, и несъмнено мислеха, че шефът им само си играе с Акблом и хитро го манипулира, за да го накара да сътрудничи в името на успеха на операцията.

Рой имаше уникалната и вълнуваща възможност да изрази най-съкровените си чувства. Акблом щеше да го разбере напълно, докато Ринк и Фордайс мислеха, че се занимава с макиавелиански игри.

Рой не отиде толкова далеч, че да разкрие личната си ангажираност в раздаването на състрадание в тъжните случаи, с които се сблъскваше по време на множеството си пътувания. Истории като онези за семейство Бетънфилд от Бевърли Хилс, Честър и Джиневра от Бърбанк и инвалида и съпругата му пред ресторанта в Лас Вегас можеха да поразят дори Ринк и Фордайс като твърде специфични в детайлите и да не им се сторят импровизирани измислици, съчинени, за да спечелят доверието на художника.

— Светът би бил безкрайно по-добър — изрази мнението си Рой, ограничавайки наблюденията си само до безопасни, общи идеи, — ако броят на населението намалее. Ако първо се елиминират несъвършените екземпляри. Винаги се започва отдолу нагоре. А онези, които получат правото да живеят, да са хората, най-пълно отговарящи на стандартите за идеални граждани, необходими за изграждането на едно по-добро и одухотворено общество. Не сте ли съгласен?

— Процесът би бил интригуващ — отговори Акблом.

Рой прие забележката като одобрение.

— Да, нали?

— Винаги съм предполагал, че човек трябва да е в комисията по елиминирането, а не сред осъдените.

— Да, разбира се, това се подразбира.

Акблом го удостои с усмивка.

— Колко забавно.

Рой бе предпочел да отидат до Вейл не с хеликоптер, а с кола. Пътуването с лимузината щеше да продължи по-малко от два часа, докато връщането от затвора в Денвър до Стейпълтън, чакането да получат разрешение за излитане и летенето щяха да отнемат повече време. Освен това атмосферата в колата беше по-задушевна и спокойна, отколкото в хеликоптера и Рой имаше възможност да прекара повече качествено време с художника.

Постепенно, километър след километър, Рой Майро започна да разбира защо Стивън Акблом му оказва толкова силно въздействие. Както и Ив. Макар че художникът беше красив мъж, нищо във външността му не можеше да се определи като съвършено. И все пак той беше съвършен. Рой усещаше това. Акблом имаше специфично излъчване. Едва осезаема хармоничност. Успокояващи вибрации. В някакъв аспект художникът нямаше недостатък. Засега съвършеното качество или добродетел оставаше загадъчно, но Рой беше убеден, че ще го открие, докато стигнат до ранчото в покрайнините на Вейл.

Лимузината се движеше във все по-високите планини, през огромните, засипани със сняг девствени гори, нагоре, към сребристая лунна светлина.

Спенсър караше откраднатия черен шевролет пикап на изток по магистрала 70, а Ели трескаво работеше с компютъра, който бе включила в запалката за цигари на таблото, и от време на време поглеждаше разпечатката на картата на парцела и другата информация, която бе намерила за ранчото.

— Какво правиш? — повтори Спенсър.

— Изчислявам.

— Какво?

— Тихо. Роки спи отзад.

От брезентовата чанта Ели бе извадила дискети с програмни продукти, които инсталира в компютъра. Явно сама бе разработила програмите и ги бе приспособила към неговия компютър, докато Спенсър бе изпаднал в делириум за повече от два дни в пустинята Мохаве. Спенсър нямаше представа какви са възможностите на програмните продукти. На екрана проблясваха формули и графики и се въртяха холограмни глобуси на земята, от които Ели изолираше отделни райони, за да ги увеличи и проучи отблизо.

До Вейл оставаха само три часа. Спенсър искаше да разговарят и да научат повече един за друг. Три часа бяха толкова кратък период, особено ако се окажеха последните им часове заедно.

[1] Living — прехрана (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Vanishment — изчезване (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Скалисти планини (англ.). — Б.пр. [↑](#)

14.

Когато се върна от разходката по хълмистите улици на Уестуд, Харис Деското не спомена за срещата си с високия мъж със синята тойота. Преди всичко, случилото се приличаше на сън. Невероятно. Освен това той не можа да разбере дали непознатият е приятел или враг. Харис не искаше да тревожи Дариус и Джесика.

Късно следобед, след като Ондин, Уила и леля им се върнаха от търговския център и Бен, синът на Дариус и Бони, се прибра от училище, Дариус реши, че трябва да се позабавляват. Той настоя всички да се качат в микробуса фолксваген, който собственоръчно бе ремонтирал, и да отидат на кино, а после да вечерят в „Хамлет Гардънс“.

Харис и Джесика не искаха да ходят на кино, нито да вечерят в ресторант, за да не прахосват пари. Ондин и Уила още не се бяха съвзели от шока, нанесен им в петък от атаката на екипа на специалните сили и от изгонването от собствения им дом.

Но Дариус беше непреклонен, че филм и вечеря в „Хамлет Гардънс“ ще бъдат най-подходящото лекарство за болестта им. И настойчивостта му беше едно от качествата, които го бяха направили изключително добър адвокат.

Ето как, в шест и петдесет в понеделник вечерта, Харис се озова в киносалон с весела и шумна тълпа, без да може да разбере хумора в сцени, които всички останали намираха за адски смешни, и получи поредната атака на клаустрофобия. Тъмнината. Множеството хора в затворено помещение. Топлината от телата им. Отначало не можеше да си поеме въздух, а после усети лек световъртеж. Уплаши се, че бързо ще последва нещо по-лошо. Прошепна на Джесика, че трябва да отиде до тоалетната. На лицето ѝ се изписа безпокойство. Той я погали по ръката, усмихна ѝ се окуражително и излезе.

В тоалетната нямаше никого. Харис пусна студената вода на една от четирите мивки. Наведе се и няколко пъти написка лицето си, опитвайки да се разхлади от прекалено затопления киносалон и да прогони световъртежа.

Шумът на течащата вода му попречи да чуе влизането на още един човек. Когато вдигна глава, Харис видя, че вече не е сам.

Азиатецът беше трийсетинагодишен, с джинси и тъмносин пуловер с избродиран северен елен в скок. Непознатият стоеше през две мивки и сресваше косата си. Той срещна погледа на Харис в огледалото и се усмихна.

— Господине, мога ли да ви предложа нещо за размисъл?

Зададе му същия въпрос като високия мъж със синята тойота. Харис се стресна и отстъпи назад толкова рязко, че се блъсна в люлеещите се врати на една от тоалетните кабинки. Залитна и едва не падна, но се хвана за вратата, за да запази равновесие.

— Известно време японската икономика бележеше такъв разцвет, че даде на света идеята големите правителства и големият бизнес да работят заедно.

— Кой сте вие? — попита Харис, съвземайки се по-бързо, отколкото когато го заговори мъжът със синята тойота.

Непознатият не обърна внимание на въпроса и продължи:

— И така, днес слушаме много за национална индустриална политика. Големият бизнес и правителството сключват сделки всеки ден. Подкрепете социалните ни програми и увеличете властта ми, казва политикът, и аз ви гарантирам печалба.

— Какво общо има това с мен?

— Бъдете търпелив, господин Деското.

— Но...

— Непрекъснато прецакват членовете на профсъюзите, защото правителството заговорничи с шефовете им. Прецакват и дребния бизнес, защото е твърде незначителен, за да играе в лигата за стотици милиони долари. А сега, министърът на отбраната иска да използва военните като инструмент в икономическата си политика.

Харис се приближи до мивката и спря водата.

— Навремето съюзът между бизнеса и правителството, подсилен от военните и вътрешната политика, се наричаше фашизъм. Ще видим ли в днешно време фашизъм, господин Деското? Или това е нещо, за което не бива да се притесняваме?

Харис трепереше. Той осъзна, че от лицето и ръцете му капе вода и дръпна салфетка от автомата.

— И ако е нещо ново, господин Деското, ще бъде ли хубаво? Вероятно. Може би ще минем през период на адаптация и после всичко ще бъде наред. — Непознатият кимна и се усмихна, сякаш обмисляше тази вероятност. — Или това ново нещо ще се окаже нов ад.

— Всичко това не ме засяга — сърдито каза Харис. — Не се интересувам от политика.

— И не е необходимо. За да се предпазите, вие само трябва да бъдете информирани.

— Вижте, който и да сте, искам си къщата. Искам си живота такъв, какъвто беше. Искам всичко да бъде по старому.

— Това никога няма да стане, господин Деското.

— Защо ми се случи всичко това?

— Чели ли сте романите на Филип К. Дик, господин Деското?

— На кого?

Харис отново имаше чувството, че е преминал в друг свят.

Учуден, азиатецът поклати глава.

— Футуристичният свят, описан от господин Дик, е светът, в който нашият се превръща. А светът на Дик е страшен. Сега повече от всякога човек се нуждае от приятели.

— А вие приятел ли сте? Кой сте вие?

— Бъдете търпелив и помислете върху думите ми.

Мъжът тръгна към вратата.

Харис протегна ръка да го спре, но после се отказа. След миг остана сам.

Изведнъж го присви стомахът. В края на краищата не бе излъгал Джесика. Наистина му се ходеше до тоалетната.

Наближиха Вейл, разположен високо в западната част на Скалистите планини и Рой Майро използва телефона в лимузината, за да се обади на Гари Дювал.

— Чисто ли е? — попита Рой.

— Още не са се появили — отговори Дювал.

— Близо сме.

— Наистина ли мислиш, че ще дойдат?

Откраднатият „Джетрейнджър“ и екипажът му бяха намерени в националния природен резерват в Колорадо. Обаждането на жената до полицията в Гранд Джънкшън бе проследено до Монтроуз, което показваше, че тя и Спенсър Грант бягат на юг, към Дуранго. Но Рой не вярваше на това. Знаеше, че телефонните обаждания могат да бъдат препратени с помощта на компютър. Не вярваше в проследеното обаждане, а в силата на миналото и там, където миналото и настоящето се срещаха, той щеше да намери бегълците.

— Ще дойдат — каза Рой. — Тази вечер космическите сили са с нас.

— Космическите сили? — учуди се Дювал.

— Ще дойдат — повтори Рой и затвори.

Стивън Акблом мълчеше. Изражението му беше сериозно.

— Ще бъдем там само след няколко минути — каза му Рой.

Художникът се усмихна и рече:

— Свиден роден дом.

Спенсър бе карал почти час и половина, когато Ели изключи компютъра и извади щепсела от запалката на таблото. Челото ѝ беше осеяно с капки пот, макар че в шевролета не беше прекалено топло.

— Един Господ знае дали инсталирах добра защита или планирах двойно самоубийство — каза тя. — Не знам какво ще стане, но сега ще можем да го използваме, ако се наложи.

— Какво да използваме?

— Няма да ти кажа — заяви Ели. — Трябва дълго да ти обяснявам. Пък и ти ще се опиташ да ме разубедиш. А това ще бъде загуба на време. Знам какви са доводите против и вече ги отхвърлих.

— Спорът е по-лесен, когато един човек представлява и двете страни.

Тя остана сериозна.

— Ако се случи най-лошото, няма да имам друг избор, освен да го използвам, колкото и налудничаво да изглежда.

Роки се бе събудил преди малко и Спенсър му каза:

— Приятелю, ти не си озадачен, нали?

— Питай ме каквото искаш, но не и за това — рече Ели. — Ако говоря за него или дори мисля твърде много за него, ще се уплаша и

няма да го използвам, ако настъпи моментът. Надявам се, че няма да се стигне дотам.

Спенсър никога не я бе чувал да бръщолеви така. Ели обикновено се владееше. Но сега го плашеше.

Дишайки учестено, Роки провря глава между предните седалки. Едното му ухо беше наострено, а другото — клепнало, което означаваше, че се е наспал и се интересува от разговора.

— Не мисля, че си озадачен — каза му Спенсър. — Но аз съм крайно объркан. Предполагам обаче, че по-висшите форми на интелект, като кучетата, няма да се затруднят да разберат какви ги бръщолеви тази жена.

Ели се вторачи в пътя отпред и разсеяно потърка брадичка с кокалчетата на дясната си ръка.

Тя бе казала, че Спенсър може да я пита каквото иска, с изключение на *онова*, затова той се възползва от възможността.

— Къде щеше да се засели „Бес Беър“, преди аз да оплескам нещата? Къде щеше да започне нов живот?

— Нямаше да се заселя никъде — отговори тя, доказвайки, че слуша. — Отказах се от това. Рано или късно ще ме намерят, ако се застоя на едно място. Похарчих голяма част от парите, които имах... и взех от приятели... за да купя онзи роувър и оборудването в него. Мислех да бъда непрекъснато в движение.

— Ще платя за роувъра.

— Не исках да кажа това.

— Знам. Но *онова*, което е мое, е и твое.

— Така ли? Откога?

— Това не означава обвързване.

— Бих искала да си плащам сметките.

— Няма смисъл да обсъждаме този въпрос.

— Всичко, което кажеш, е последно, а?

— Не. Всичко, което кучето каже, е последно.

— Роки ли взе това решение?

— Той се грижи за финансите ми.

Роки се ухили. Харесваше му да чува името си.

— Е, щом идеята е на Роки, ще си помисля.

— Защо наричаш Съмъртън хлебарка? — попита Спенсър. —
Защо точно това го дразни?

— Том има фобия от насекоми. Дори обикновена муха го кара да се гърчи от ужас. Но особено много мрази хлебарките. Види ли някоя, направо откача. Ситуацията става комична. Все едно гледаш анимационен филм, в който слон съзира мишка. Както и да е, няколко седмици... след като Дани и родителите ми бяха убити и се отказах от опитите да разкажа историята си на репортери, аз се обадох на Том в кабинета му в Министерството на правосъдието.

— Господи.

— Позвъних му по най-секретната линия. Изненадах го. Той се правеше на ни лук ял, ни лук мирисал и поддържаше разговора, за да проследят обаждането до автомата в Чикаго, където бях. Казах му, че не трябва да се страхува от хлебарките, защото самият той е такъв. Добавих, че един ден ще го стъпча и ще го убия. Говорех сериозно. Някой ден наистина ще го пратя в ада.

Спенсър я погледна. Тя гледаше напред, в мрака, и още бе обзета от черни мисли. Слаба, приятна за окото и в някои отношения крехка като цвете, тя същевременно беше и безпощадна, и непреклонна, досущ войниците от специалните сили, които Спенсър познаваше.

Той я обичаше безумно и безрезервно и с неизмерима страст. Обичаше изражението на лицето ѝ, звука на гласа ѝ, неповторимата ѝ жизненост, доброто ѝ сърце и пъргавия ум. Обичаше я толкова силно, че понякога, когато я погледнеше, сякаш целият свят се смълчаваше. Молеше се тя да е любимо дете на съдбата и да ѝ е предопределен дълъг живот, защото, ако умреше преди него, за Спенсър нямаше да има никаква надежда.

Той продължи да кара в мрака. Минаха покрай Райфъл, Силт, Ньюкасъл и Гленуд Спрингс. Магистралата често следваше дъното на дълбоки, тесни каньони със стръмни каменни стени. Денем гледката беше зашеметяваща. Но в тъмнината извисяващите се черни скали не му позволяваха да свърне нито вляво, нито вдясно и го притискаха да продължава нагоре, към по-високи места и към потресаващи сблъсъци — толкова неизбежни, че сякаш бяха чакали да се развихрят, откакто вселената бе започнала съществуването си. От дъното на клисурата, в която се движеше, ясно се виждаше само ивица небе — осеяно с малко звезди, сякаш не можеше да побере повече души и скоро щеше завинаги да затвори портите си.

Рой докосна едно копче на облегалката за ръце и стъклото до него започна да се смъква.

— Така ли е, както го помните? — обърна се той към художника. Завиха по селския път и Акблом се наведе, за да погледне навън.

Снегът около конюшните в началото на имението не беше утъпкан. От двайсет и две години, след смъртта на Дженифър, там не бяха отглеждали коне, защото те бяха нейната любов, а не на съпруга ѝ. Оградата беше добре поддържана и толкова бяла, че едва се забелязваше на фона на заснежените полета.

От двете страни на почистената алея за коли имаше високи до кръста преспи, натрупани от снегорин. Алеята се виеше змиевидно.

По желание на Стивън Акблом шофьорът спря пред къщата, вместо направо да продължи към хамбара.

Рой вдигна стъклото, а Фордайс махна оковите от глезените на художника. После белезниците на ръцете му. Рой не искаше гостът му да страда повече от това унижение.

По време на пътуването в планината той и художникът бяха постигнали по-проникувено разбирателство, отколкото можеше да се очаква за такова кратко познанство. Взаимното им уважение щеше да гарантира пълното съдействие на Акблом.

Двамата слязоха от лимузината. Ринк, Фордайс и шофьорът останаха да ги чакат. Нямаше вятър, но въздухът беше смразяващ.

Моравите бяха побелели от снега и леко блестяха на сребристата лунна светлина. Вечнозелените храсти бяха заскрежени. Кленът хвърляше бледа сянка в двора.

Двуетажната къща, построена във викториански стил, беше боядисана в бяло и имаше зелени капаци на прозорците. Верандата отпред се простираше открай докрай, а перилата бяха боядисани в бяло и зелено. Червеникавокафяв корниз бележеше границата между стените и покрива с капандура, а от стрехите висяха ледени капчуци.

Всички прозорци бяха тъмни. Семейство Дресмънд бяха оказали съдействие на Дювал и бяха останали във Вейл. Вероятно изпитваха любопитство какво ще се случи в ранчото, но се продадоха на цената на вечеря в ресторант с четири звезди, шампанско, ягоди, потопени в шоколад и спокойна нощ в луксозен хотелски апартамент. По-късно,

когато Грант беше мъртъв и останеха без работа, те щяха да съжаляват, че са сключили такава неизгодна сделка.

Дювал и дванайсетте мъже под негово командване дискретно се бяха разпръснали в имота. Рой не видя къде са се скрили.

— През пролетта тук е прекрасно — рече Стивън Акблом.

В тона му не прозвуча съжаление, но сякаш си спомни слънчевите утрини и топлите нощи, изпълнени със звезди и песни на щурци.

— И сега е прекрасно — каза Рой.

— Да, нали? — С усмивка, която можеше да се определи като меланхолична, Акблом се обърна, за да огледа цялото имение. — Тук бях щастлив.

— Лесно е да се разбере защо.

Художникът въздъхна.

— „Удоволствието е като гост, но болката жестоко се е вкопчила в нас.“

— Моля?

— Кийтс — обясни Акблом.

— Ах. Съжалявам, ако идването тук ви потиска.

— Не, не. Не се безпокойте за това. Съвсем не ме потиска. По природа не се поддавам на депресия. И когато отново виждам това място... болката е приятна. Заслужава си да я изпиташ.

Двамата се качиха в лимузината, която потегли към хамбара зад къщата.

Спряха да налят бензин в малкия град Ийгъл, на запад от Вейл. В минимаркета до бензиностанцията Ели купи две тубички универсално лепило.

— Защо ти е? — попита Спенсър.

— Много по-трудно е да се намери поялник и калай.

— Е, да, разбира се — рече той, сякаш имаше представа за какво говори Ели.

Тя остана сериозна. Запасът ѝ от усмивки се бе изчерпал.

— Надявам се, че не е твърде студено, за да залепне.

— Какво ще правиш с универсалното лепило, ако мога да попитам?

— Ще залепя нещо.

— Това е ясно.

Ели седна на задната седалка при Роки.

По нейно указание Спенсър подкара шевролета към гаража за ремонт, който се намиреше в края на бензиностанцията и спря до преспа сняг, висока три метра.

Предпазвайки се от дружелюбния език на кучето, Ели откачи малкото плъзгащо се стъкло между кабината и багажното отделение и го отвори само сантиметър и половина.

После извади от брезентовата чанта последните важни неща, които бе взела, когато сигналът от проследяването на „Земен страж“ ги бе принудил да изоставят рейнджроувъра. Дълъг оранжев кабел. Адаптор, трансформиращ запалката за цигари на всяко превозно средство в двоен електрически контакт, откъдето да черпи енергия, когато двигателят е включен, и компактна, сгъваема сателитна чиния с автоматично насочваща се антена.

Ели използва по-голямата част от универсалното лепило, за да прикрепи микровълновия предавател към металния под на багажното отделение.

— Една-две капки обикновено свършват работа — подхвърли Спенсър.

— Искам да съм сигурна, че няма да се отлепи в най-неподходящия момент и да започне да се плъзга. Предавателят трябва да бъде неподвижен.

— След като сложи толкова много лепило, ще ти е необходимо ядрено устройство, за да го помръднеш.

Наклонил глава на една страна, Роки с любопитство ги наблюдаваше през задното стъкло.

Универсалното лепило се втвърди за по-дълго от обичайното време — или защото Ели бе сложила твърде голямо количество, или поради студа. Но след десет минути микровълновият предавател беше стабилно закрепен на пода на шевролета.

Ели разпъна сгъваемата сателитна чиния и включи единия край на кабела в основата на предавателя. После вкопчи пръсти в тясната пролука, която бе оставила в задното стъкло на кабината, отвори по-широко прозореца и провери другия край на кабела под седалката.

Роки пъкна муцуна през прозореца и близна ръката ѝ.

Ели бутна назад муцуната на кучето и затвори прозореца, доколкото позволяваше кабелът.

— Ще проследяваме някого чрез сателит ли? — попита Спенсър, когато двамата скочиха от багажното отделение на пикапа.

— Информацията е сила.

Той затвори задната врата и рече:

— Да, разбира се.

— А аз знам някои изключително важни неща.

— Не бих оспорил това нито за миг.

Те се качиха в кабината на шевролета. Ели издърпа кабела и го пъхна в един от контактите на запалката за цигари на таблото, а в другия включи компютъра.

— Добре — сериозно каза тя. — Следваща спирка — Вейл.

Спенсър превъртя ключа на стартера.

Развълнувана толкова силно, че едва шофираше, Ив Жаме обикаляше улиците на Лас Вегас и търсеше възможност да стане съвършената жена, както ѝ бе показал Рой.

Тя мина покрай бар, където проблясващи неонов светлини рекламираха голи танцьорки и видя, че оттам излиза окаян на вид мъж на средна възраст. Беше плешив и дебел, а кожата на лицето му бе набръчкана като на куче от породата шар пей. Раменете му бяха прегърбени. Беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете си и тътреше крака към паркинга до бара. Ив спря на едно от свободните места. Мъжът вървеше към нея. Влачеше се така, сякаш беше твърде изтощен от света, за да се съпротивлява на гравитацията повече, отколкото е необходимо.

Ив си представи колко тежко е положението му. Мъжът беше твърде стар, непривлекателен, непохватен в общуването с другите хора и беден, за да спечели благосклонността на момиче от онези, които желаше. Беше си тръгнал за вкъщи, след като бе изпил няколко бири и бе гледал прелестните едрогърди и дългокраки млади жени, които никога нямаше да притежава. Отчаян. Потиснат. Болезнено самотен.

Ив изпита огромно съжаление към този човек, към когото животът бе ужасно несправедлив.

Тя слезе от колата и се приближи до него точно когато мъжът протегна ръка към вратата на десетгодишния си мръсен понтиак.

— Извинете — каза Ив.

Той се обърна и очите му се разшириха, като я видя.

— Вие бяхте тук онази нощ — предпазливо започна тя.

— Ами... да, миналата седмица — каза мъжът. Не можа да се сдържи и да не я огледа. Вероятно не осъзна, че облиза устни.

— Видях ви тогава — рече Ив, преструвайки се на срамежлива.

— Аз... не събрах смелост да ви кажа здрасти.

Той отвори уста в почуда. Беше леко нащрек, защото не можеше да повярва, че жена като нея може да му обърне внимание.

— Въпросът е там, че много приличате на баща ми — продължи тя.

Това, разбира се, беше лъжа.

— Наистина ли?

Предпазливостта му намаля, когато Ив спомена баща си, но и жалката надежда в очите му почти угасна.

— Да, също като него сте — увери го Ив. — И работата е там, че... ами... Надявам се, че няма да ме помислите за странна... Но мога да легна, да го правя и наистина да се възбудя единствено с мъже, които приличат на баща ми.

Когато разбра, че го е сполетял късмет, по-вълнуващ и от най-буйните му и изпълнени с тестостерон фантазии, прегърбеният, дебел Ромео изправи рамене и изпъчи гърди. Усмивката на неподправено удоволствие му придаде вид на десет години по-млад, макар че пак приличаше на шар пей.

И в онзи трансцендентен миг, когато горкият човечец несъмнено се чувстваше по-жизнен и щастлив, отколкото беше през цели седмици, месеци и вероятно години, Ив извади от голямата си дамска чанта беретата със заглушител и го простреля три пъти.

В голямата си дамска чанта носеше и фотоапарат „Полароид“. Макар да се притесняваше, че някоя кола може да спре на паркинга или други посетители да излязат от бара, Ив направи три снимки на мъртвеца, прострян на асфалта до понтиака си.

Докато караше към дома си, тя мислеше за благородната постъпка, която бе извършила — помогна на милия човек да намери изход от несвършения си живот и го освободи от пренебрежението на

другите, депресията, самотата и отчаянието. От очите ѝ бликнаха сълзи. Тя не се разрида, нито се разчувства толкова силно, че да загуби контрол над волана. Хлипаше тихо, макар че състраданието в сърцето ѝ беше силно и завладяващо.

Ив плака през целия път до дома си и докато влезе в спалнята, където нареди на нощното шкафче снимките, за да може Рой да ги види, когато след ден-два се върнеше от Колорадо. И тогава стана нещо странно. Колкото и развълнувана да беше от онова, което бе извършила, и колкото и обилни и искрени да бяха сълзите ѝ, тя почувства невероятно силна *сексуална възбуда*.

Рой стоеше с художника до прозореца и гледаше лимузината, която даде на заден ход и потегли обратно по селския път. Щеше да се върне да ги вземе, след като свършеше драмата през нощта.

Двамата бяха в предната стая на хамбара. Мракът избледняваше само от лунните лъчи, които проникваха през прозорците и от малката зелена лампа на алармената система на вратата. Използвайки цифрите, които Гари Дювал бе научил от семейство Дресмънд, Рой бе изключил алармата, после я бе пренастроил. Нямаше детектори за движение, а само магнитни контакти на всяка врата и прозорец, затова той и художникът можеха да се движат свободно, без да задействат системата.

Стаята на първия етаж, в която се намираха, някога беше частна галерия, където Стивън бе излагал най-харесваните от него картини. Сега помещението беше празно и всеки звук глухо отекваше между студените стени. Бяха изминали шестнайсет години, откакто изкуството на великия мъж бе украсявало това място.

Рой знаеше, че ясно ще помни този миг до края на живота си, така както никога нямаше да забрави изражението на учудване на лицето на Ив Жаме, когато той дари покой на мъжа и жената на ресторантския паркинг. Макар степента на човешкото несъвършенство да гарантираше, че съществуващата човешка драма винаги ще бъде трагедия, имаше мигове на неповторимо преживяване като този, заради които си заслужаваше да се живее.

За съжаление повечето хора бяха твърде плахи и стеснителни, за да се възползват от мига и да открият какво означава такова

неповторимо духовно извисяване. Но стеснителността не беше един от недостатъците на Рой.

Откровеността за състрадателния кръстоносен поход му бе спечелила насладите в спалнята на Ив и Рой бе решил, че отново е необходимо откровение. Докато пътуваха през планините, той осъзна, че малцина притежават аспекта на съвършенство на Стивън, макар естеството на съвършенството му да беше по-изтънчено от зашеметяващата красота на Ив и по-скоро долавящо се със сетивата, отколкото видимо. Интригуващо. Загадъчно. Инстинктивно Рой почувства, че двамата със Стивън са сродни души. Между тях можеше да възникне истинско приятелство, ако Рой се разкриеше пред художника така откровено, както бе сторил пред Ив в Лас Вегас.

Застанал до осветения от луната прозорец в тъмната, пуста галерия, с присъщата си смиреност и хрисимост, Рой Майро започна да обяснява как бе осъществил идеалите си по начин, по който дори агенцията, въпреки желанието си да бъде дръзка, би била твърде боязлива да подкрепи. Докато художникът слушаше, Рой изпита надежда бегълците да не дойдат тази нощ, нито следващата, не и докато двамата със Стивън не прекараха достатъчно време заедно, за да изградят основата на приятелството, което със сигурност щеше да обогати живота им.

Униформеното пиколо изкара микробуса на Дариус от малкия паркинг до „Хамлет Гардънс“, мина по улицата и спря пред главния вход, където след вечерята чакаха двете семейства Деското.

Харис стоеше най-отзад. Той се приготви да се качи във фолксвагена, когато една жена докосна рамото му.

— Господине, мога ли да ви предложа нещо за размисъл?

Този път Харис не се изненада и не отстъпи назад, както бе сторил в тоалетната на киното. Обърна се и видя привлекателна червенокоса жена с обувки с високи токчета, дълго до глезените палто в оттенък на зеленото, подходящ на цвета на лицето ѝ, и стилна широкопола шапка, кривната игриво на една страна. Изглежда, отиваше на увеселение или в нощен клуб.

— Колко хубаво би било за всички нас, ако новият световен ред се окаже мир, благополучие и демокрация — каза тя. — Но вероятно

няма да е толкова привлекателен и по-скоро ще прилича на ранното средновековие, ако тогава са съществували всички тези чудесни нови форми на технически развлечения, които да го направят поносимо. Но сигурно ще се съгласите, че... възможността да видите най-новите филми на видео не компенсира напълно поробването.

— Какво искате от мен?

— Да ви помогна. Но вие трябва да желаете помощта, да съзнавате необходимостта от нея и да бъдете готов да направите необходимото.

Членовете на семейството му, които се бяха качили в микробуса, го гледаха с любопитство и загриженост.

— Не съм революционер — каза Харис.

— Нито ние — каза жената със зеленото палто. — Бомбите и оръжията са крайност. Знанията трябва да бъдат първото и основното оръжие във всяка съпротива.

— С какви знания бих могъл да ви бъда полезен?

— Например, знанието колко крехка е свободата ви в настоящата схема на нещата. Това ви дава степен на съпричастност, която ние ценим.

Пиколото стоеше на няколко крачки от тях и ги гледаше странно.

Жената извади от джоба си лист хартия и го показва на Харис. Той видя телефонен номер и три думи.

Сетне понечи да вземе листа от ръцете ѝ, но тя го стисна здраво.

— Не, господин Деското. Предпочитам да ги запаметите.

Номерът се запомняше лесно. Трите думи също.

Докато Харис гледаше листа, жената рече:

— Човекът, който ви причини всичко това, се казва Рой Майро.

Той си спомни името, но не и откъде го знаеше.

— Дошъл е при вас, преструвайки се, че е агент на ФБР — добави тя.

— Човекът, който задаваше въпроси за Спенс! — възкликна Харис и вдигна глава. Изведнъж се ядоса, защото сега врагът му имаше лице. — Но какво му направих, по дяволите? Имахме само леко разногласие за един полицаи, на когото бях командир. Това е всичко!

Харис изслуша останалото, което жената му каза, и се намръщи.

— Преструвал се е, че е от ФБР? Но той наистина беше такъв. Проверих го, след като ми се обади и преди да дойде в кабинета ми.

— Те рядко са такива, каквито изглеждат.

— Те? Кои са те?

— Онези, които винаги са били през вековете — усмихна се червенокосата. — Съжалявам. Нямам време за друго, освен да съм загадъчна.

— Ще си върна къщата — заяви Харис, макар да не се чувстваше толкова убеден.

— Няма. И макар че обществената врява беше достатъчно силна, за да отменят тези закони, те прокараха нови, осигурявайки си други начини да съсипят хората, които искат да унищожат. Проблемът не се състои само в един-единствен закон. Те са фанатици, които са влюбени във властта и искат да поучават всички как да живеят, как да мислят и какво да четат, говорят и чувстват.

— Как да се добера до Майро?

— Няма да можете да го сторите. Той е под твърде дълбоко прикритие, за да бъде лесно разобличен.

— Но...

— Не съм дошла тук да ви кажа как да намерите Рой Майро, а да ви предупредя тази вечер да не се връщате в дома на брат ви.

По гърба му полазиха ледени тръпки, каквито не бе усещал дотогава.

— Какво ще стане?

— Изпитанието ви още не е свършило. И няма да свърши, ако им позволите да правят, каквото искат. Ще бъдете арестуван за убийството на двама търговци на наркотици, съпругата на единия, приятелката на другия и три деца. Отпечатъците ви са намерени по предметите в къщата, където са били застреляни.

— Не съм убивал никого!

Пиколото чу достатъчно от възклицанието, за да се намръщи.

Дариус слезе от микробуса, за да разбере какво става.

— Предметите с вашите отпечатъци бяха взети от дома ви и подставени на сцената на престъплението. Версията вероятно ще е, че сте се отървали от двама конкуренти, които са се опитвали да навлязат в територията ви. А съпругата, приятелката и децата сте очистили за назидание на другите пласъори.

Сърцето му биеше толкова силно, че Харис нямаше да се изненада, ако видеше как гърдите му осезаемо потреперват. Вместо да

изпомпва топла кръв, всеки удар сякаш разпространяваше в тялото му течен фреон. Беше по-студен от мъртвец.

Страхът го направи уязвим и безпомощен като дете. Харис се чу да търси утеха във вярата на обичната си набожна майка. С течение на годините той се бе откъснал от тази вяра, но сега изведнъж протегна ръце с искреност, която го изненада.

— Исусе, мили Боже, помогни ми.

— Може би ще го направи — рече жената, когато Дариус се приближи до тях. — Но през това време ние също сме готови да ви помогнем. Ако сте умен, обадете се на този номер, кажете паролата и продължете да живеете, вместо да умрете.

— Какво става, Харис? — попита Дариус.

Червенокосата прибра листчето в джоба на палтото си.

— Но точно там е проблемът — рече Харис. — Как да продължа да живея след всичко, което ми се случи?

— Можете да го сторите — отговори тя, — макар че вече няма да бъдете Харис Деското.

Непознатата се усмихна, кимна на Дариус и се отдалечи. Харис я гледаше, отново обзет от чувството, че се е озовал в царството на магьосника от Оз.

Преди много години тези земи бяха красиви. Като момче с друго име, Спенсър особено много обичаше ранчото през зимата, когато всичко беше бяло. Денем мястото представляваше грижливо и търпеливо изградена искряща империя от снежни крепости, замъци, тунели и улеи за шейни. В ясните нощи небето над Скалистите планини беше по-безкрайно от вечността и отколкото въображението може да си представи, и звездната светлина блещукаше в ледените висулки.

Завръщайки се от дългогодишното изгнание, Спенсър не видя нищо, което да зарадва очите му. Хълмовете, полята, сградите и дърветата бяха същите, каквито ги помнеше, с изключение на факта, че борове, кленове и брястове бяха по-високи. Макар да не се беше променило, сега ранчото го порази като най-грозното място, което бе виждал, дори разкрасено в зимното си облекло. Всичко сякаш бе проектирано да дразни окото, досущ архитектурата на ада. Дърветата

бяха съвсем обикновени, но му се струваха уродливи и изкривени от болест и хранещи се с ужасите в катакомбите, просмукали се в почвата и оттам в корените им. Сградите — конюшните, къщата и хамбарът — приличаха на изгърбушени каросерии, извисяващи се застрашително, а прозорците бяха черни и страшни, досущ зейнали гробове.

Спенсър спря пред къщата. Сърцето му биеше като обезумяло. Устата му беше пресъхнала, а в гърлото сякаш имаше буца и едва преглъщаше. Вратата на пикапа се отвори, съпротивлявайки се като масивна порта на банков трезор.

Ели остана в шевролета. Компютърът беше на коленете ѝ. Ако ги сполетяха неприятности, тя беше установила връзка и готова за странната цел, която си бе поставила. Чрез микровълновия предавател Ели се бе свързала със сателит и чрез него — с компютърна система, чието име не пожела да каже на Спенсър и която можеше да е разположена навсякъде по повърхността на земята. Тя спомена, че информацията е сила, но Спенсър не можеше да си представи как информацията би ги предпазила от куршумите, ако хората от агенцията им бяха устроили засада.

С чувството, че е дълбоководен гмуркач, затворен в тежък скафандър и стоманен шлем, а над него тежат неизброими тонове вода, Спенсър изкачи стълбите, прекоси верандата, застана пред вратата и натисна звънеца.

Той чу камбанките — същите пет тона, които в детството му известяваха пристигането на гост. Изведнъж изпита желание да се обърне и да побегне. Но Спенсър вече беше голям и таласъмните, които измъчваха въображението на децата, не би трябвало да имат власт над него. Необяснимо защо обаче той се страхуваше, че на вратата ще застане майка му — мъртва, но движеща се и гола, с изранено тяло, както я бяха намерили в канавката.

Спенсър събра воля да прогони образа на трупа и отново натисна звънеца.

Нощта беше тиха и той имаше чувството, че ще чуе как червеите се гърчат дълбоко в земята, под снега, ако само проясни съзнанието си и се ослуша за издайническите им звуци.

Когато и втория път никой не отвори, той извади резервния ключ от скривалището върху рамката на вратата. Семейство Дресмънд имаха указания да го оставят там, в случай че собственикът се нуждае

от него. Ключалките на къщата и на хамбара бяха еднакви. Спенсър забърза към черния пикап.

Алеята за коли се разклоняваше. Едната лента минаваше покрай предната част на хамбара, а другата — зад него. Спенсър избра втория път.

— Трябва да вляза по същия начин като онази нощ — каза той. — През задната врата. Да пресъздам мига.

Спряха там, където преди шестнайсет години бе паркиран шевролетът микробус с изрисуваната на вратата дъга. Превозното средство беше на баща му. В онази нощ Спенсър го видя за пръв път, защото дотогава шевролетът винаги стоеше в гараж извън ранчото и бе регистриран под фалшиво име. С микробуса Стивън Акблом пътуваше до различни далечни места, за да причаква и хваща жените и момичетата, които бяха обречени да станат постоянни обитатели на катакомбите му. Вкарваше го в ранчото само когато съпругата и синът му бяха на гости при родителите ѝ или на изложба на коне, и в редките случаи, когато тъмните му желания надделееха над предпазливостта.

Ели искаше да седи в пикапа, да остави двигателя включен и да държи ръцете си на клавиатурата, готова да отвърне на всякакви провокации.

Спенсър не можеше да си представи какво е намислила да направи, ако главорезите на агенцията ги нападнаха. Но тя беше абсолютно сериозна и той вече я познаваше достатъчно добре, за да знае, че колкото и да е странен, планът ѝ не е лекомислен.

— Те не са тук — каза Спенсър. — Никой не ни чака. Ако бяха тук, досега щяха да са ни нападнали.

— Знам ли...

— За да си спомня какво се случи в онези губещи се мигове, ще трябва да сляза долу... в онова място. Роки няма да е достатъчен за компания. Не ми стига смелост да отида сам и не се срамувам да го призная.

Ели кимна.

— Не би трябвало да се стесняваш. На твое място никога нямаше да го направя. Щях да подмина ранчото, без да се обръщам.

Тя огледа посребрените от лунната светлина поля и хълмове зад хамбара.

— Няма никой — повтори Спенсър.

— Добре. — Ели натисна няколко клавиша и излезе от компютъра, в който бе проникнала. Екранът помръкна. — Да вървим.

Спенсър угаси фаровете и изключи двигателя.

После взе пистолета. Ели държеше картечния пистолет „Узи“.

Двамата слязоха от шевролета и Роки настоя да тръгне с тях. Кучето трепереше, заразено от настроението на господаря си. Страхуваше се да отиде с тях, но и не искаше да остане.

Треперейки по-силно от кучето, Спенсър погледна небето — ясно и осеяно със звезди, като в онази юлска нощ. Този път обаче водопадите от лунна светлина не озаряваха нито бухал, нито ангел.

Рой говори за много неща и художникът слушаше с все нарастващ интерес и ласкаещо уважение. Но бръмченето на приближаващия се пикап прекрати споделянето на интимности в тъмната галерия.

За да не ги видят, двамата се дръпнаха от прозореца. Но още виждаха алеята за коли.

Вместо да спре пред хамбара, пикапът продължи към задната страна на сградата.

— Доведох те тук — каза Рой, — защото трябва да знам каква е връзката между сина ти и жената. Той е непредсказуем. Не можем да предвидим действията му. Намесата му говори за наличието на организация. Това ни безпокои. От известно време подозираме, че може би съществува организация с хлабава структура, която се опитва да спъва работата ни или поне да ни причини колкото е възможно повече главоболия. Синът ти може да участва в такава група. Ако тя съществува. Вероятно помагат на жената. Като се има предвид военната подготовка на Спенсър... Съжалявам, на *Майкъл*, и очевидно спартанския му дух, мисля, че той няма да се пречупи от обичайните методи на разпит, независимо от болката, която изпитва.

— Той е момче със силна воля — съгласи се Стивън.

— Но ако *ти* го разпиташ, той ще проговори.

— Може би имаш право. Много си проницателен.

— Пък и това ми дава възможност да поправа една несправедливост.

— Каква?

— Ами, неправилно е син да предава баща си.

— Аха. А в добавка към отмъщението за неговото предателство, мога ли да получа жената? — попита Стивън.

Рой се замисли за прекрасните ѝ очи — прями и предизвикателни. Желаше ги от четиринайсет месеца. Но беше готов да се откаже от претенциите си в замяна на възможността да стане очевиден на онова, което творческият гений на Стивън Акблом можеше да постигне, когато му се позволише да работи с жива човешка плът.

Тъй като очакваха посетители, двамата започнаха да разговарят шепнешком.

— Да, струва ми се справедливо — каза Рой. — Но искам да гледам.

— Нали разбираш, че онова, което ще направя с нея, ще бъде... крайно?

— Страхливият не познава духовната извисеност.

— Точно така — съгласи се Стивън.

— „Всички те бяха толкова красиви в болката си и приличаха на ангели“ — цитира Рой.

— И ти искаш да видиш онзи кратък миг на съвършена красота?

— Да.

От далечния край на сградата се разнесе стържене и тракане на ключалка. Последва минута на колебание, после се чу лекото изскърцване на панти на врата.

Дариус натисна спирачки пред знака „СТОП“. Пътуваше на изток, а живееше на две и половина пресечки северно от мястото, където спря, но не включи мигача.

На отсрещната страна на кръстовището имаше четири телевизионни новинарски екипа с микровълнови сателитни чинии на покривите. Два бяха паркирани вляво, а други два — вдясно. Бяха облени в жълтеникавата светлина на уличните лампи. Един беше на местния клон на националната мрежа, а друг — на Канал 5, независимата станция с най-висок рейтинг на новините на пазара в Лос Анджелис. Харис не можа да види инициалите на останалите микробуси, но сигурно бяха на Ей Би Си и на Си Би Ес. Зад тях имаше

няколко коли, също пълни с хора, а още шестима човека се разхождаха наоколо и разговаряха.

— Сигурно новината е сензационна.

В гласа на Дариус прозвуча ирония и гняв.

— Още не е — мрачно отбеляза Харис. — По-добре мини покрай тях, но не толкова бързо, че да привлечем вниманието им.

Вместо да завие наляво, към дома си, Дариус послуша съвета на брат си.

Докато минаваха покрай представителите на медиите, Харис се наведе напред, все едно настройваше радиото, и извърна лице от прозорците.

— Предупредили са ги да чакат на няколко пресечки, докато извършат ареста. Някой иска да се увери, че ще има достатъчно кадри, докато ме извеждат, окован в белезници. Ако отидат толкова далеч, че да използват екип на специалните сили, тогава точно преди да разбият вратата, ще съобщят на телевизионните микробуси да се приближат.

— Татко, искаш да кажеш, че всички тези хора са дошли тук, за да снимат *теб*? — попита Ондин.

— Можеш да се обзаложиш, миличка.

— Копелета — ядоса се тя.

— Това са само новинари, които си вършат работата.

Уила, която беше по-емоционална от сестра си, отново започна да плаче.

— Ондин има право — съгласи се Бони. — Смърдящи копелета.

— Какво безумие — обади се Мартин. — Чичо Харис, преследват те, сякаш си Майкъл Джексън.

— Добре, минахме покрай тях — рече Дариус, за да може Харис отново да се изправи.

— Полицаяте сигурно мислят, че сме вкъщи — каза Бони. — Заради алармената система.

— Програмирана е на десетина сценария — обясни Дариус. — Когато не сме вкъщи, системата включва и изключва лампите, радиоапаратите и телевизорите ту в една, ту в друга стая и създава илюзията за реалистична дейност. Предполага се, че ще заблуди крадците, но не мисля, че ще подведе ченгетата.

— Какво ще правим сега? — попита Бони.

— Хайде да се поразходим с колата — предложи Харис и сложи ръце на отдушниците на парното, но не се стопли. — Карай по-нататък, докато помисля.

Вече бяха прекарвали петнайсет минути, обикаляйки Бел Еър. Харис им бе разказал за мъжа със синята тойота, за втория непознат в тоалетната на киното и за червенокосата жена със зеленото палто. Още преди да видят телевизионните микробуси, всички бяха приели сериозно предупреждението на жената с оглед на събитията през последните няколко дни. Но бяха решили да минат покрай къщата, набързо да оставят Бони и Мартин, да се върнат след няколко минути и да ги вземат заедно с малкото дрехи и вещи на Харис, Джесика и момичетата. Но безцелната им разходка с колата ги доведе до срещата с телевизионните екипи и ги накара да осъзнаят, че предупреждението е било по-неотложно, отколкото предполагаша.

Дариус подкара по Уилшър Булевард и се отправи на запад, към Санта Моника и морето.

— Когато ме обвинят в предумишленото убийство на седем човека, сред които три деца — размишляваше на глас Харис, — прокурорът ще пледира за предумишлено убийство от първа степен, при особени обстоятелства.

— Ще откажат да те пуснат под гаранция — добави Дариус. — Обвинението е тежко. Ще кажат, че си твърде опасен.

— Дори да определят гаранция — обади се Джесика, — откъде ще намерим пари да я платим?

— Съдебните календари са препълнени — продължи Дариус. — Напоследък има страшно много закони. Миналата година Конгресът е публикувал седем хиляди страници. Толкова много подсъдими. Всички онези обжалвания. Повечето дела се придвижват със скоростта на глетчери. Харис, ще лежиш в затвора година, може би две, само докато чакаш да започне делото...

— Това е време, прахосано завинаги — гневно каза Джесика, — дори ако съдебните заседатели го обявят за невинен.

Ондин пак започна да плаче. Този път и Уила се присъедини към нея.

Харис образно си спомни парализиращите пристъпи на клаустрофобия в затвора.

— Няма да изкарам и шест месеца. Може би дори нито един.

Те обикаляха из града, където милионите ярки светлини не бяха достатъчни, за да възпрат мрака, и обсъждаха възможностите за избор. Накрая установиха, че *нямат* избор. На Харис не му оставаше нищо друго, освен да бяга. Но без пари и документи за самоличност, нямаше да стигне далеч. Бързо щяха да го проследят и заловят. Единствената му надежда беше загадъчната група, в която членуваха червенокосата жена със зеленото палто и другите двама непознати мъже, макар че Харис знаеше малко за тях и се притесняваше да повери бъдещето си в ръцете им.

Джесика, Ондин и Уила бяха категорични, че не искат да се разделят с него. Страхуваха се, че раздялата ще бъде завинаги, затова отхвърлиха варианта той да избяга сам. Харис беше сигурен, че те имат право. Пък и той не искаше да се разделя с тях, защото подозираше, че в негово отсъствие те ще станат мишени.

Харис се обърна и погледна в очите съпругата си.

— Не трябваше да става така.

— Най-важното е да сме заедно.

— Всичко, за което работихме толкова усилено...

— Изчезна.

— А да започвам отначало на четирийсет и четири години...

— По-добре да започнеш отначало, отколкото да си мъртъв на четирийсет и четири години — рече Джесика.

— Ти си истински боец — с обич каза той.

Тя се усмихна.

— Е, все едно е станало земетресение — усмихна се Джесика — и къщата се е срутила заедно с всичко вътре.

Харис насочи вниманието си към Ондин и Уила. Дъщерите му вече не плачеха. Трепереха, но в очите им блестеше предизвикателство.

— А приятелите ви в училище? — попита той.

— О, те са само хлапета, това е всичко.

Ондин се опитваше да се преструва на безразлична, че ще изгуби приятелите си, което за един млад човек беше най-тежкото нещо в такава рязка промяна.

— Пък и ти си нашият татко — добави Уила.

За пръв път, откакто бе започнал кошмарът, Харис се трогна до сълзи.

— Тогава въпросът е решен — заяви Джесика. — Дариус, търси уличен телефон.

Дариус спря в края на търговски център, пред ресторант за пица, където имаше телефон.

Харис трябваше да го помоли за дребни монети. После слезе от фолксвагена и отиде до телефона сам.

Хората в ресторанта ядяха пица, пиеха бира и разговаряха. Компанията на една от големите маси се забавляваше весело и шумно. Никой от тях не съзнаваше, че наскоро светът се бе преобърнал.

Харис бе обзет от толкова силна завист, че изпита желание да разбие стъклото, да нахлуе в ресторанта, да събори масите, да избие халбите с бира от ръцете на онези хора, да се разкрещи и да ги разтърси, докато илюзиите им за безопасност и нормален живот се пръснеха на парчета. Той беше толкова огорчен, че щеше да го направи, ако не трябваше да мисли за съпругата и дъщерите си, а сам поемаше към неизвестния си нов живот. Не им завиждаше за щастието, а за благословеното невежество, което копнееше да си възвърне, макар да знаеше, че никога няма да забрави наученото.

Той взе слушалката и пусна монети. Кръвта му се смрази за миг, когато не можа да си спомни номера, който му бе показала червенокосата жена. После се сети и набра цифрите. Ръката му трепереше толкова силно, че се усъмни дали не е сбъркал номера.

На третото извъняване мъжки глас каза:

— Ало?

— Нуждая се от помощ — рече Харис и веднага осъзна, че не се е представил. — Извинете. Аз съм... Казвам се... Деското. Харис Деското. Един от вашите хора... Една жена ми каза да се обадя на този номер. Можели сте да ми помогнете. Били сте готови да го сторите.

След известно колебание мъжът от другия край на линията рече:

— Щом знаете този номер и сте го получили официално, тогава трябва да ви е известно, че има протокол.

— Протокол?

Отговор не последва.

За миг Харис изпадна в паника, че мъжът ще затвори и после никога вече няма да може да се свърже с този номер. Той не можеше да разбере какво се очаква от него. Най-сетне си спомни паролата, състояща се от три думи, напечатани под телефонния номер и каза:

— Фазани и дракони.

Спенсър изключи алармената система. Семейство Дресмънд имаха указания да не променят кода, за да може собственикът да влезе, когато те не са вкъщи.

Той запали фенерчето, което бе взел от пикапа и го насочи към стената вляво. Тръгнаха по коридора и Спенсър започна да обяснява на Ели:

— Това е баня с тоалетна и мивка. Тук има малък склад. Галерия, която беше отворена само за най-богатите колекционери. Там има стълби, които водят да ателието на втория етаж. А тази стая беше кабинет.

Той можеше да запали неоновото осветление. Но преди шестнайсет години бе влязъл там на тъмно, ръководен само от светлината на зелените букви на алармената система. Спенсър инстинктивно знаеше, че най-голямата му надежда да си спомни онова, което толкова дълго бе потискал, е като пресъздаде точно обстоятелствата в онази юлска нощ. Тогава в хамбара имаше климатична инсталация, която сега работеше на най-ниската степен, затова въздухът беше студен като навън. Яркият блясък на неоновите лампи би променил драстично атмосферата. Ако се стремеше към автентично пресъздаване на обстановката, Спенсър трябваше да угаси и фенерчето, но нямаше смелост да продължи да върви в мрака, както когато беше четиринайсетгодишен.

Роки изскимтя и започна да драска с нокти по вратата, която Ели затвори, след като влязоха. Кучето трепереше и беше нещастно.

През повечето време и поради причини, неясни за Спенсър, Роки се плашеше само от мрака на открито. Кучето обикновено се държеше смело в тъмно затворено пространство, макар че понякога искаше светлината на нощна лампа, за да прогони някой особено силен пристъп на нервност.

— Горкото — каза Ели.

Лъчът на фенерчето беше по-ярък от светлината на всяка нощна лампа. Роки би трябвало да се успокои. Но кучето трепереше толкова силно, че ребрата му се тресяха.

— Всичко е наред, приятелю — каза Спенсър. — Усещаш нещо, случило се много отдавна. Сега тук няма нищо, от което да се страхуваш.

Кучето продължи да драска по вратата.

— Дали да не го пуснем навън? — зачуди се Ели.

— Не. Ще разбере, че навън е тъмно и пак ще започне да драска, за да му отворим да влезе.

Спенсър отново насочи фенерчето към вратата на кабинета и почувства, че душевното му вълнение е причината за страха на кучето. Роки винаги долавяше настроенятията му. Спенсър опита да се успокои. В края на краищата беше казал истината на кучето. Атмосферата на злодеянията, просмукала се в тези стени, беше остатък от ужасите в миналото и сега нямаше от какво да се страхува.

От друга страна, Спенсър още *живееше* отчасти в миналото и бе обсебен от мрачните спомени. Всъщност се бе вкопчил по-ожесточено в онова, което не можеше да си спомни, отколкото в ясните спомени. Събитията от преди шестнайсет години не можеха да навредят на Роки, но бяха в състояние да впримчат, погълнат и съсипят Спенсър.

Той започна да разказва на Ели за бухала, дъгата и ножа. Звукът на гласа му го уплаши. Всяка дума приличаше на зъбчато колело на верижната трансмисия, която неумолимо тласка всяко влакче на ужасите към първото възвишение по пътя му, или количка — към чудовищата в залите на страха. Верижната трансмисия действаше само в една посока и започнеше ли веднъж пътуването, дори отпред да се срутеше част от релсовия път или залата на страха да се запалеше, нямаше връщане назад.

— Онова лято, както и в много лета преди това, аз спях без климатична инсталация в спалнята ми. Къщата имаше парно отопление, което не вдигаше шум през зимата и тогава всичко беше наред. Но аз се притеснявах от съскането и свистенето на студения въздух, влизащ през решетките на климатичната инсталация и от бръмченето на компресора... Не, „притеснявах се“ не е най-подходящата дума. Плашех се. Страхувах се, че шумът на климатичната инсталация ще заглуши някой друг звук в нощта... Звук, който е по-добре да чуя и да реагирам... инак ще умра.

— Какъв звук? — попита Ели.

— Не знам. Това беше само детински страх. Или поне така мислех тогава. Смущаваше ме. Ето защо прозорецът ми беше отворен и чух вика. Опитах да си внуша, че това е само бухал или жертвата му, някъде далеч в нощта, но... викът беше толкова отчаян, окаян, изпълнен със страх и... човешки...

Спенсър разказа историята си в онази юлска нощ много по-набързо, отколкото когато я бе споделял пред непознатите в баровете и пред кучето.

— И после отворих вратата на кабинета.

Той пак я отвори и прекрачи прага.

Ели го последва.

Роки още скимтеше и драскаше с нокти по задната врата, опитвайки се да излезе.

Спенсър обходи кабинета с лъча на фенерчето. Дългата маса и двата стола вече не бяха там. Но грамадният чамов шкаф с трите двойни, високи и тесни врати още изпълваше отсрещната стена на помещението.

Спенсър насочи лъча на фенерчето към средната врата и каза:

— Беше отворена и от другата страна, където нямаше лампи, проникваше странна слаба светлина. Сърцето ми биеше силно и ръцете ми трепереха. Свих пръсти в юмруци, опитвайки да се овладее. Искаше ми се да се обърна, да избягам, да се върна в леглото и да забравя всичко.

Той долови непозната нотка на напрежение в гласа си. Говореше за неща, които се бяха случили отдавна, но възнението му беше толкова силно, сякаш отново преживяваше събитията.

Спенсър отвори средната двойна врата. Дълго неизползваните панти изскърцаха. Той освети празните лавици.

— Задната стена на шкафа е подвижна — обясни Спенсър.

Роки влезе в кабинета. Ноктите му тракаха по пода от лакирани чамови дъски.

— Точно така, кученце. Ела при нас — каза Ели.

Спенсър й даде фенерчето и бутна стената с лавиците. Колелцата изскърцаха по старите метални релси. Той влезе в шкафа и отмести задната му стена. Видя се скритият отвъд вестибюл.

Дланите на Спенсър бяха влажни. Той ги избърса в джинсите си.

После взе фенерчето от Ели и влезе в квадратната стая с размери два на два метра зад шкафа. От крушката на тавана висеше шнур. Спенсър го дръпна и бе възнаграден със светлина — жълтеникава, каквато я помнеше от онази далечна юлска нощ.

Бетонен под. Бетонни стени. Досущ като в сънищата му. Ели затвори двойната врата и заедно с Роки се вмъкна в тясното помещение.

— В онази нощ стоях там, в кабинета, и гледах задната стена на шкафа, към тази жълтеникава светлина. Много ми се искаше да избягам. Дори ми се стори, че съм побягнал, но в следващия миг се озовах в шкафа. Отново си казах, че трябва да бягам, но докато се усетя, бях във вестибюла. Сякаш... нещо ме привличаше... Като в транс... Не можех да се върна, колкото и да исках.

— Тази жълта светлина се използва за отблъскване на насекоми — каза Ели.

Това ѝ се стори странно.

— Да. Не знам защо не е сложил обикновена крушка.

— Може би тази му е била под ръка.

— Не. Той не е такъв. Сигурно е почувствал, че в жълтата светлина има нещо по-естетично и по-подходящо за целта му. Той беше много пресметлив. Обмисляше всичко, което правеше. От дрехите си до начина, по който приготвяше сандвичи. Ето защо нещата, които е вършил тук долу, са толкова ужасни... Заради дългото и внимателно обмисляне.

Спенсър осъзна, че прокарва пръсти по белега си и спусна ръка към деветмилиметровия „ЗИГ“, затъкнат в колана му, но не го извади.

— Как е възможно майка ти да не е знаела за това място? — попита Ели, оглеждайки вестибюла.

— Той е притежавал ранчото, преди да се ожени. Ремонтирал е хамбара, преди тя да го види. Сложил е шкафа тук, за да прегради кабинета и никой да не знае, че е скрил достъпа до мазето. Накрая е довел човек да сложи чамови дъски на пода в останалата част от помещението.

Картечният пистолет „Узи“ имаше ремък. Ели го преметна на рамото си и обви ръце около тялото си.

— Планирал е злодеянията си... преди да се ожени и ти да се родиш?

Отвращението ѝ беше осезаемо като студа във въздуха. Спенсър се надяваше, че Ели ще възприеме предстоящите разкрития, без да позволи отвращението ѝ да се прехвърли от бащата на сина. Той отчаяно се молеше да остане чист и неопетнен в очите ѝ.

Но в собствените си очи Спенсър се ненавиждаше дори когато откриеше в себе си някоя невинна прилика с баща си. Понякога, гледайки се в огледалото, той си спомняше също така черните очи на баща си и разтреперан извърщаше поглед.

— Може би тогава не е знаел точно защо му трябва това тайно място. Надявам се да е било така. Дано да се е оженил за майка ми и да ме е заченал, преди да са го обзели желанията, които... е задоволявал тук. Но подозирам, че е знаел защо са му трябвали помещенията долу. Само още не е бил готов да ги използва. Също като идеите за картините. Понякога ги е обмислял години наред, преди да започне работа.

Лицето на Ели изглеждаше жълтеникаво на светлината на крушката, но Спенсър знаеше, че е пребледняла. Тя се вторачи в затворената врата, която водеше към стълбите за мазето.

— Смятал е онова долу за част от работата си?

— Никой не знае със сигурност — отговори Спенсър. — Изглежда, е било така. Но може да си е играл с ченгетата и психиатрите. Да се е забавлявал. Той беше изключително интелигентен човек. Можеше лесно да манипулира хората. Това му доставяше удоволствие. Кой знае какво всъщност е мислел?

— Но кога е започнал да прави... онези неща?

— Пет години, след като са се оженили. Когато съм бил едва четиригодишен. И след още четири години майка ми е разбрала... и е трябвало да умре. Полицаяте установиха това, когато идентифицираха... останките на първите жертви.

Роки се бе промъкнал до тях и замислено и нещастно душеше тесния процеп между вратата за мазето и прага.

— Понякога нощем, когато не мога да заспя, той ме държеше на коленете си. Борехме се на пода, когато бях пет-шестгодишен. Приглаждаше косите ми... — Гласът на Спенсър постепенно заглъхна от силното вълнение. Той пое дълбоко въздух и положи усилия да продължи, защото бе дошъл тук, за да отиде до края и най-сетне да

приключи с тази история. — Докосваше ме... с онези ръце... със същите ръце, с които бе вършил... онези ужасни неща в хамбара.

Ели тихо изстена, сякаш я прониза болка.

Спенсър се надяваше, че изражението в очите ѝ е разбиране на бремето, което бе носил толкова много години, и състрадание, а не засилване на отвращението ѝ към него.

— Гадни ми се от това, че... баща ми ме е докосвал. Нещо лошо... Мисля си как е оставял долу в мрака трупа на току-що убита жена, излизал е от катакомбите със спомена за мириса на кръвта ѝ и е лягал при майка ми... и я е докосвал.

— О, Господи — промълви Ели и затвори очи, сякаш не можеше повече да го гледа.

Спенсър беше част от ужаса, макар да бе невинен. Той беше свързан с чудовищната бруталност на баща си и щом чуе името му, хората не можеха да не си помислят, че пред тях стои самият Майкъл от кланицата. Наред с кръвта, сърцето му изпомпваше и отчаяние.

Ели отвори очи. В миглите ѝ блестяха сълзи. Тя докосна белега му. Никой не го бе докосвал толкова нежно. Четирите думи, които тя изрече, го убедиха, че в нейните очи той е чист и неопетнен.

— О, Боже, толкова съжалявам.

Дори да живееше сто години, Спенсър знаеше, че никога няма да я обича повече, отколкото в този миг. Нежното ѝ докосване беше най-голямата проява на доброжелателство, която той познаваше. Единственото му желание беше да се убеди в невинността си така, както Ели беше сигурна. Трябваше да си спомни губещите се в паметта му мигове, заради които се бе върнал там. Но се молеше на Бога и на покойната си майка за милост, защото се страхуваше да не открие, че, в края на краищата, е син на баща си.

Ели му бе дала силата да се изправи срещу онова, което го очакваше. И преди смелостта му да се е изпарила, Спенсър се обърна към вратата на мазето.

Роки го погледна и изскимтя. Спенсър протегна ръка и погали кучето по главата.

Вратата беше още по-мръсна, отколкото когато я бе видял за последен път. Тук-там боята се лющеше.

— Някой е измил петната от ръцете — каза Спенсър.

— Ръце?

— Тук имаше десет-дванайсет застъпващи се отпечата̀ци от женски ръ̀це... с разперени пръ̀сти... досу̀щ криле на птица... Още влажни... кър̀вави.

Той прокара пръ̀сти по студеното дър̀во и му се стори, че кър̀равите отпечата̀ци отново се появяват. Изглеждаха действителни, също каквито бяха в онази далечна юлска нощ, но Спенсър знаеше, че са само спомен.

— Гледам ги като хипнотизиран. Не мога да откъсна поглед от отпечата̀ците, защото те излъчват непоносимо усещане за ужаса на жената... Отчаянието... Трескавата съпротива срещу отвеждането ѝ насила в тайния... свят долу.

Той осъзна, че е сложил ръ̀ка на студената валчеста дръ̀жка на вратата.

Гласът му звучеше все по-младежки.

— Вторачил съм се в кръ̀вта... Знам, че жената се нуждае от помощ... От моята помощ... но не мога да продължа напред. Господи. Не мога. Аз съм само едно малко момче, за Бога. Босоного, невъоръжено, уплашено момче, което не е готово за истината. Но колкото и да съм уплашен, аз... най-сетне отварям червената врата...

Ели ахна.

— Спенсър.

Изненадата ѝ и емоционалната изразителност, с която произнесе името му, го накараха да се върне от миналото и да се обърне към нея. Още бяха сами.

— Миналия вторник вечерта — каза тя, — когато търсеше бар... защо избра заведението, където работех?

— Барът беше първият, който видях.

— И нищо повече?

— Не бях ходил там. Не влизах в едно и също заведение два пъти.

— А името?

Той се вторачи в нея, без да разбира какво иска да каже Ели.

— „Червената врата“ — добави тя.

— О, Боже.

— Ти нарече тази врата червена.

— Заради... кръ̀вта и кър̀равите отпечата̀ци.

В продължение на шестнайсет години Спенсър бе събирал смелост да се върне в кошмара отвъд червената врата. И не можеше да отmine, когато в онази дъждовна нощ в Санта Моника видя бара на име „Червената врата“. Възможността да отвори символична врата, когато още нямаше кураж да се върне в Колорадо, беше неустоима за подсъзнанието му, макар че съзнанието не подозираше за последиците. И минавайки през онази символична врата, той бе стигнал до вестибюла зад шкафа, където сега трябваше да превърти валчестата дръжка, да отвори истинската врата и да слезе в катакомбите, където преди повече от шестнайсет години бе оставил част от себе си.

Животът му приличаше на бърз влак, препускащ по успоредните релси на свободния избор и съдбата. И макар че съдбата, изглежда, бе наклонила релсата на избора, за да го доведе на това място по това време, Спенсър трябваше да вярва, че тази нощ изборът ще наклони релсата на съдбата и ще го пренесе в едно бъдеще, което не е успоредно на миналото. В противен случай, той щеше да установи, че е син на баща си. А това беше орис, с която Спенсър не можеше да живее.

Той превърта валчестата дръжка.

Роки се дръпна назад.

Спенсър отвори вратата.

Жълтата светлина във вестибюла озари първите няколко стъпала, водещи към мрака долу.

Спенсър протегна ръка вдясно, намери електрическия ключ и го щракна. Светлината беше синя. Той не знаеше защо бе избран този цвят. Неспособността му да разсъждава като баща си и да проумява такива любопитни подробности, изглежда, потвърждаваше, че Спенсър не е като омразния убиец.

Тръгна надолу по стръмните стъпала и угаси фенерчето. Отсега нататък пътят щеше да бъде осветен като в онази юлска нощ и в сънищата, които му се явяваха оттогава.

Роки тръгна след него. Ели го последва.

Подземното помещение не беше колкото хамбара горе, а само три и половина на шест метра. Котелът за парното беше в килера на горния етаж и стаята беше празна. На синята светлина бетонните стени и под изглеждаха стоманени.

— Тук ли? — попита Ели.

— Не. Тук той е държал снимки и видеокасети.

— На...

— Да, на жертвите. Как са умрели. Какво им е правил. Последователно.

— Мили Боже.

Спенсър тръгна в мазето и видя, че нищо не се е променило.

— Снимките и фотографската лаборатория бяха зад черна завеса в отсрещната страна на помещението. Имаше и телевизор на черна метална поставка. И видео. Срещу телевизора имаше един-единствен стол. Обикновен. Неудобен. Прави линии. Дървен, боядисан в зелено и без тапицерия. И малка кръгла маса, на която да слага питието си. Масичката беше боядисана в тъмночервено и лакирана. Чашата беше кристална и синята светлина искреше по повърхността ѝ.

— Къде ги е... — Ели забеляза вратата в стената, боядисана в същия цвят. Повърхността ѝ отразяваше синята светлина като бетонния под и се сливаше с останалото, превръщайки я в невидима. — Там ли?

— Да.

Гласът на Спенсър беше по-тих и далечен от вика, който го бе събудил в онази юлска нощ.

Ели застана до него, хвана дясната му ръка и я стисна.

— Направи онова, за което си дошъл и после да се махаме оттук, по дяволите.

Той кимна. Нямаше доверие на гласа си. Спенсър пусна ръката ѝ и бутна тежката сива врата, която имаше ключалка само от вътрешната страна.

В онази юлска нощ, когато Спенсър бе стигнал дотам, баща му още не беше дошъл, защото оковаваше във вериги жената в кланицата, затова вратата беше отключена. Несъмнено, след като жертвата беше окована, художникът щеше да се върне във вестибюла горе, за да затвори тайната врата в шкафа. Сетне щеше да заключи вратата за стълбите към мазето. Накрая отново щеше да отиде при пленничката си в кланицата, убеден, че пронизителните ѝ писъци няма да бъдат чути извън хамбара.

Спенсър прекрачи бетонния праг. Върху грубата мазилка имаше електрически ключ. Той го щракна и малките лампи, окачени на жица в средата на тавана, блеснаха, озарявайки виещ се коридор.

— *Спенсър, чакай!* — прошепна Ели.

Той погледна към първото подземие и видя, че Роки се е върнал при стълбите. Кучето видимо трепереше и гледаше нагоре към вестибюла зад шкафа. Едното му ухо както винаги беше клепнало, но другото бе наострено. Опашката му не беше пъхната между краката, а спусната ниско до пода. Не я размахваше.

Спенсър отстъпи назад и извади пистолета.

Ели свали узито от рамото си, стисна го в две ръце и бавно започна да се качва обратно по стълбите, като се заслушваше.

Спенсър се приближи до Роки, като също се движеше предпазливо и безшумно.

Стивън Акблом и Рой Майро стояха до отворената врата във вестибюла. Бяха долепили гърбове до стената и слушаха разговора на двойката в мазето долу. Стълбището заглушаваше гласовете, но думите се чуваха ясно.

Рой се надяваше да чуе нещо, което да обясни връзката между мъжа и жената, поне трошичка информация за заподозряната конспирация срещу агенцията и за сенчестата организация, за която преди няколко минути бе споменал на Стивън в галерията. Но те говореха само за прословутата нощ преди шестнайсет години.

Стивън явно се забавляваше от подслушвания разговор. На два пъти той се обърна към Рой и се усмихна, а веднъж вдигна пръст към устата си, сякаш да го предупреди да не вдига шум и да мълчи.

В художника имаше нещо пакостливо, някаква игривост, която го правеше приятен събеседник. Рой никак не искаше да го връща в затвора. Но имайки предвид деликатния политически климат в момента в страната, той не можеше да измисли начин да освободи художника — нито явно, нито тайно. Доктор Сабрина Палма отново щеше да получи благодетеля си. Най-доброто, на което Рой можеше да се надява, беше да намери други правдоподобни причини, за да посещава Стивън от време на време или да получи правото на временна опека с цел да се консултира с него по време на бъдещи операции.

Когато жената настойчиво прошепна: „Спенсър, чакай!“, Рой се досети, че кучето трябва да е усетило присъствието им. Със Стивън не

бяха издали никакъв звук, затова само проклетото куче можеше да ги е надушило.

Хрумна му да се промъкне до отворената врата и да стреля в главата на първия, който се появи на стълбите.

Но това можеше да е Грант, а Рой не искаше да го убива, докато не получише някои отговори. А ако застреля жената, Стивън нямаше да бъде толкова силно мотивиран, за да му помогне да изтръгне информация от Спенсър, колкото като знаеше, че ще доведе жената до състояние на ангелска красота.

Рой започна да диша дълбоко и бавно. Вдишваше изпаренията с цвят на праскова на блаженото спокойствие и издишваше жлъчнозелената мъгла на гнева, напрежението и стреса. Ела, добро, махни се, зло.

Нещо по-лошо, ако двамата още бяха въоръжени с картечния пистолет, с който бяха повредили стабилизатора на хеликоптера в Сийдър Сити, рискът от престрелка беше твърде голям. И ако Рой не улучеше главата на първия, появил се на стълбите, ответният огън на узито щеше да покоси него и Стивън.

Най-умният подход беше дискретността.

Рой докосна художника по рамото и му направи знак да го последва. Не можеха бързо да стигнат до отворения шкаф и после да се промъкнат в стаята отатък, защото трябваше да минат пред стълбите. Дори да не ги видеха, сенките им на жълтата светлина щяха да ги издадат. Рой и Стивън предпазливо се отдалечиха от вратата, насочиха се към стената срещу входа в шкафа и се вмъкнаха в тясното пространство зад отместената задна стена на шкафа, която беше висока два и широка метър и дваисет. Между нея и бетонната стена имаше скривалище, широко петдесет сантиметра, което им осигуряваше достатъчно прикритие.

Ако Грант или жената, или и двамата се появят във вестибюла и се приближат до отвора в задната стена на шкафа, Рой щеше да се покаже от скривалището си и да стреля по единия или по двамата, като ги осакати или убие.

А ако погледнат в тясното пространство зад шкафа, той пак трябваше да се опита да ги уцели в главите, преди да са открили огън.

Ела, добро, махни се, зло.

Рой се заслуша. Държеше пистолета в дясната си ръка. Дулото беше насочено към тавана.

Той чу леки стъпки по бетона. Някой бе изкачил стълбите.

Спенсър остана долу. Искаше Ели да му бе дала възможност да се качи горе вместо нея.

Тя спря за около половин минута, сетне продължи нагоре и пак застана неподвижно. Силуетът ѝ се откри в правоъгълника от жълта и синя светлина, досущ ясно очертана фигура в модернистична картина.

Спенсър видя, че Роки е изгубил интерес към стаята горе и се е отдалечил от него. Кучето беше от другата страна на мазето, до отворената сива врата.

Ели прекрачи прага и спря във вестибюла. Огледа се наляво и надясно и се послуша.

Спенсър отново погледна Роки. Едното ухо на кучето беше наострено. Треперейки, Роки предпазливо надникна в коридора, който водеше към катакомбите и в лоното на ужаса.

— Роки е в състояние на силна нервна възбуда — каза Спенсър.

Ели го погледна.

Роки изскимтя.

— Стои до другата врата и ще се напишка, ако не го гледам.

— Тук горе, изглежда, всичко е наред — каза тя и започна да слиза по стълбите.

— Това място го плаши. Но, от друга страна, повечето места плашат моя приятел. Този път, разбира се, Роки има адски основателна причина.

Спенсър освободи предпазителя на пистолета и отново го пхна в колана си.

— Роки не е единственият, който се страхува — каза Ели и праметна на рамо картечния пистолет. — Хайде да приключваме с тази история.

Спенсър отново прекрачи прага. С всяка стъпка напред той се придвижваше назад във времето.

Те оставиха фолксвагена на улицата, към която човекът по телефона насочи Харис и Дариус. Бони и Марти изпратиха Харис, Джесика и момичетата до парка, намиращ се на сто и петдесет метра.

На светлината на високите лампи не се виждаше никой, но от мрака наоколо се чуваха изблици на зловещ смях. На фона на тътена на прибой Харис долови гласове — откъслечни и странни, от всички страни, отблизо и отдалеч. „Ти си истинско котенце, скъпи“ — възкликна някаква жена. Далеч на север от невидимата жена в нощта отекна пронизителен мъжки смях. В южна посока възрастен мъж изхлипа от мъка. Друг глас, на по-млад мъж, непрекъснато повтаряше: „Очи в езиците, очи в езиците, очи в езиците...“ Сякаш припяваше заклинание. Харис имаше чувството, че води семейството си в лудница на открито, където няма покрив, а само палми и нощно небе. В някои от по-избуялите храсти, в скрити кашони, уплътнени с вестници и стари одеяла, живееха бездомни алкохолици и откачалки. Денем, когато грееше слънцето, плажът се изпълваше с посетители с тъмен загар, сърфисти и търсачи на фалшиви мечти. Тогава истинските обитатели на парка скитаха по улиците, за да претърсват боклукчийските кофи, да просят и да се тътрят по задачи, които само те разбираха. Но нощем паркът отново беше техен и зелените морави, пейките и хандбалните игрища бяха опасни като всяко друго място на света. Тогава обърканите души се осмеляваха да излязат от храстите и да се ограбват един друг. Ограбваха и непредпазливите посетители, които погрешно предполагаха, че паркът е публична собственост по всяко време на денонощието.

Паркът не беше място за жени и момичета, както всъщност и за невъоръжени мъже, но беше единственият пряк път до плажа и до стария пристан. Там, на стъпалата, щеше да ги чака човек, който щеше да ги отведе към новия им живот.

Предполагаха, че ще чакат. Но веднага щом се приближиха до тъмния кей, от сенките между пилоните излезе мъж.

Макар наоколо да нямаше лампи и плажът да се озаряваше само от светлините на големия град, разположен покрай брега, Харис позна мъжа, който излезе да ги посрещне. Това беше азиатецът с пуловера с елен, когото видя в тоалетната на киното в Уестуд.

— Фазани и дракони — каза мъжът, сякаш не беше сигурен дали Харис може да различава един азиатец от друг.

— Да, познах ви — рече Харис.

— Казаха ви да дойдете сам — предупреди го мъжът, но не ядосано.

— Искахме да се сбогуваме — каза Дариус. — Пък и... искаме да знаем как можем да се свържем с тях, след като заминат.

— Няма да можете — отговори мъжът с пуловера с елен. — Колкото и да е тежко, трябва да се примирите, че вероятно никога повече няма да ги видите.

Преди Харис да се обади по телефона пред ресторанта за пица и после, докато пътуваха към парка, те бяха обсъдили вероятността от раздяла завинаги. За миг никой не каза нищо. Всички се гледаха, опитвайки се да потиснат приближаващата агония.

Мъжът с пуловера с елена се отдалечи на няколко метра, за да не ги притеснява, но каза:

— Нямаме много време.

Макар че Харис се бе простил с къщата, банковите си сметки, работата и дори с дрехите на гърба си, тези загуби сега му се струваха несъществени. От горчивия си опит той бе научил, че правото на собственост е същината на всички човешки права, но кражбата на имуществото му съвсем не можеше да се сравнява с последиците от раздялата с хората, които обичаше. Отнемането на къщата и на спестяванията му беше тежък удар, но загубата на любимите същества беше психическа рана. Сякаш изтръгнаха сърцето му. Болката беше несравнимо по-силна и неопишуема.

Сбогуваха се с по-малко думи, отколкото Харис си бе представял. Но думите всъщност бяха излишни. Прегърнаха се, примирявайки се, че по всяка вероятност се разделят, докато отново се срещнат в отвъдния свят, ако такъв съществуваше. Майка им бе вярвала в това. Още като деца Харис и Дариус се откъснаха от тази вяра, но сега, в този ужасен миг, отново я приеха. Харис прегърна Бони, после Марти и накрая стигна до брат си, който със сълзи на очи се разделяше с Джесика. Той прегърна Дариус и го целуна по бузата. Отдавна не бе целувал брат си, защото от много години и двамата бяха твърде възрастни за това. Но сега Харис се зачуди на глупавите правила, съставляващи разбиранията му за държане на зрял човек, защото всичко необходимо се изразяваше в една-единствена целувка.

Вълните се разбиваха в пилоните на кея под тях с рев, малко по-силен от биенето на сърцето на Харис. Най-сетне той се дръпна от Дариус. Изпитвайки желание да има повече светлина в мрака, Харис за последен път в живота си се вторачи в лицето на брат си, отчаяно опитвайки се да го запомни, защото заминаваше, без дори да вземе негова снимка.

— Трябва да тръгваме — рече азиатецът.

— Може би не всичко ще пропадне — каза Дариус.

— Да се надяваме.

— Може би светът ще се вразуми.

— Внимавайте, като се връщате през парка — рече Харис.

— В безопасност сме — увери го брат му. — Там няма по-опасен от мен. Забрави ли, че съм адвокат.

Смехът на Харис застрашително граничеше с ридание.

Вместо сбогом, той каза:

— Малкото ми братче.

Дариус кимна. За миг имаше такъв вид, сякаш не беше в състояние да каже нищо повече, но сетне рече:

— Големият ми брат.

Джесика и Бони притиснаха носни кърпи до очите си.

Момичетата и Марти се сбогуваха.

Мъжът с пуловера с елен поведе едното семейство Деското на юг, по плажа, а другите Деското останаха да стоят на пристана и да ги гледат. Брегът беше блед като пътека в сън. Фосфоресциращата пяна на вълните чезнеше в пясъка с шепот, досущ настойчиви гласове, произнасящи неразбираеми предупреждения от сенките на кошмар.

Харис се обърна три пъти, но после вече нямаше сили да го стори.

Продължиха да вървят на юг, дори след като стигнаха края на парка. Минаха покрай няколко ресторанта, които бяха затворени, сетне покрай хотел и няколко осветени къщи на плажа, където хората още живееха, без да съзнават надвисналия мрак.

След два километра, а може би три, стигнаха до друг ресторант. Прозорците светеха, но бяха твърде високо над плажа и Харис не видя дали около масите има посетители. Азиатецът ги поведе покрай ресторанта. Тръгнаха по паркинга и влязоха в зелено-бяла каравана, пред която останалите превозни средства приличаха на джуджета.

— Защо брат ми не ни докара дотук? — попита Харис.

— Не е хубаво да знае регистрационния номер на тази каравана. За негово добро е — отговори придружителят им.

Влязоха в кухнята на караваната и непознатият отстъпи встрани и им направи знак да отидат по-навътре.

До масата в трапезарията стоеше азиатка на около петдесет и пет години и ги чакаше. Беше облечена в черен костюм с панталон и червена китайска блуза. Лицето ѝ беше необичайно благовидно, а усмивката — сърдечна.

— Много съм доволна, че успяхте да дойдете — каза тя, сякаш ги бе поканила на вечеря. — Тук има седем места, затова е достатъчно широко за нас, петимата. По пътя ще имаме възможност да разговаряме, а имаме да обсъждаме толкова много неща.

Петимата се настаняха около масата в кухнята с формата на конска подкова. Мъжът с пуловера с елен седна зад волана и включи двигателя.

— Наричайте ме Мери — каза азиатката, — защото е най-добре да не знаете истинското ми име.

Харис бе решил да запази мълчание, но не притежаваше дарбата да лъже.

— Опасявам се, че ви познах. И съпругата ми също.

— Да — потвърди Джесика.

— Вечеряли сме няколко пъти във вашия ресторант — добави Харис, — в Западен Холивуд. Обикновено вие или съпругът ви посрещайте гостите на вратата.

Жената кимна и се усмихна.

— Поласкана съм, че ме познахте... в необичайна обстановка, така да се каже.

— Вие и вашият съпруг сте много очарователни — рече Джесика. — Трудно е да ви забрави човек.

— Благодаря. Много мило от ваша страна, че го казвате. Ние наистина се стареем. Но не съм имала удоволствието да се запозная с прекрасните ви дъщери, макар че знам имената им. — Жената протегна ръка към момичетата. — Ондин, Уила, името ми е Мей Лий. Приятно ми е да се запозная с вас и не искам да се страхувате. Сега сте в добри ръце.

Караваната излезе от паркинга и пое по улицата, отдалечавайки се от ресторанта.

— Къде отиваме? — попита Уила.

— Първо ще напуснем Калифорния — отговори Мей Лий. — Ще отидем в Лас Вегас. По магистралата дотам се движат много каравани. Нашата ще бъде само една от тях. Там ще ви оставя. Ще продължите с друг. Известно време снимката на баща ви ще бъде във всички новини и докато те разказват лъжите си за него, вие ще бъдете на безопасно и спокойно място. Ще промените външността си и ще научите какво може да направите, за да помагате на други като вас. Ще имате нови имена. Нови прически. Господин Деското, може да си пуснете брада и да се упражнявате със специалист, за да се отървете от карибския акцент, колкото и да е приятен за ухото. О, ще има много промени и ще бъде по-забавно, отколкото предполагате. И смислен труд. Светът не е свършил, Ондин и Уила. Само минава през края на тъмен облак. Трябва да направим някои неща, за да бъдем сигурни, че облакът няма да ни засенчи напълно. Но аз ви обещавам, че това няма да стане. А сега, желаете ли чай, кафе, вино, бира или може би безалкохолни напитки?

... Гол до кръста и бос, треперейки по-силно от всякога в горещата юлска нощ, аз стоя в стаята със синя лампа, до зеления стол и тъмночервената маса, пред отворената врата. Твърдо съм решен да се откажа от това странно приключение и да хукна в лятната нощ, където може пак да бъда малко момче и където истината, която не знам, че знам, завинаги ще остане неизвестна.

Но между две примигвания, сякаш пренесен от силата на вълшебно заклинание, аз съм излязъл от синята стая и се озовавам в мазето на бившия хамбар, който се намира до сегашния. Старият хамбар беше разрушен, а земята — изравнена и засята с трева, но мазетата бяха оставени непокътнати и свързани с по-дълбокото помещение на новия хамбар.

Отново съм притеглен напред против волята си. Или поне така мисля. Но макар да треперя от страх пред тъмната сила, която ме изкушава, аз всъщност съм привлечен от вътрешна потребност и от

желание да знам истината. Потискал съм го от нощта, когато майка ми почина.

Аз съм във виещия се коридор, широк два метра. От сводестия таван виси електрически кабел, на който през трийсет сантиметра са закачени нисковолтови крушки, досущ коледна украса. Стените са от груби червено-черни тухли, набързо скрепени с хоросан. На места има бяла, гладка мазилка.

Спирам и се заслушвам в оглушително биещото ми сърце и в невидимите стаи горе. Очаквам да чуя глас, който да ме повика и върне в безопасния свят навън. Но отникъде не се чува звук, освен биенето на сърцето ми, и макар да не искам да слушам нещата, които ми казва, аз чувствам, че то знае всички отговори. Дълбоко в сърцето си аз знам, че истината за любимата ми майка се намира там, напред, а зад гърба ми е един свят, който вече никога няма да бъде същият за мен. Светът се е променил завинаги и е станал по-лош, когато излязох от него.

Подът е каменен и студен. Под краката ми сякаш има лед. Наклонът е стръмен, но пространството е достатъчно широко, за да буташ ръчна количка нагоре и надолу, без да се уморяваш или да я изпускаш.

Бос и уплашен, аз вървя по леденостудения под. Завивам зад ъгъла и се озовавам в помещение, дълго девет и широко четири метра. Тук подът е равен, а таванът — нисък. Снежnobелите, нисковолтови, коледни крушки продължават да осигуряват единствената светлина. Тук може би са държали плодове в дните, преди ранчото да бъде електрифицирано, защото помещението е дълбоко под земята, където лете е хладно, а зима — сравнително топло. Сигурно е имало картофи, ябълки и зеленчуци, макар че лавиците отдавна ги няма.

Каквато и да е била някога, сега стаята е съвсем различна и аз се вцепенявам и не съм в състояние да помръдна. На едната от двете по-дълги стени и на част от другата има живи картини от човешки фигури в естествен ръст, изваяни в бялата мазилка и релефни, сякаш се опитват да излязат от стената. Възрастни жени, но също и десет-дванайсетгодишни момичета. Двайсет, трийсет, дори може би четирийсет. Всичките голи. Някои в отделни ниши, други в групи по две-три, лице до лице, тук-там с преплетени ръце. Той подигравателно е наредил няколко така, че да се държат за ръце за утеха в ужаса си. Непоносимо е да гледаш израженията им. Те пищят, умоляват,

агонизират и страдат, изпитвайки неописуем страх и невъобразима болка. Без изключение, телата им са изтезавани. Често ръцете им са вдигнати, за да се отбраняват, умолително протегнати или скръстени на гърдите или на гениталиите. Една от жените наднича през разперените си пръсти, които е притиснала до лицето си. Просещи милост и молещи се на Бога, те биха представлявали непоносим ужас, ако бяха само онова, което изглеждаха на пръв поглед — скулптури, сътворени от извратено, болно съзнание. Но безизразните им бели погледи ме парализират и вцепеняват. Лицето на Медуза е било толкова ужасно, че е превръщало в камък онези, които го погледнат, но тези лица не са такива. Те са вкаменяващи, защото всичките са на жени, може би майки като моята, момичета, които можеше да ми бъдат сестри, ако имах този късмет, хора, обичани от някого и обичащи. Те бяха усещали слънчевата светлина и хладния дъжд по лицата си, бяха се смели, бяха мечтали за бъдещето и се бяха тревожили и надявали. Жените ме превръщат в камък, защото са човешки същества като мен и аз чувствам ужаса им и съм потресен. Измъчените им изражения са толкова мъчителни, че изпитвам болката им и сякаш умирам като тях. Усещам чувството им за изоставеност, самота и безпомощност.

Гледката е непоносима. Въпреки това нещо ме принуждава да ги гледам. Вероятно защото съм едва четиринайсетгодишен и знам, че страданията им изискват свидетел, състрадание и гняв. Жените можеше да са мои майки или сестри. И аз съм жертва като тях.

Материалът, от който са изваяни, прилича на гипс. Но гипсът е само субстанцията, с която са съхранени измъчените им изражения и умоляващи пози — жестоки скулптури, направени след смъртта им. Въпреки милостивите сенки и оскъдната бяла светлина, аз виждам места, където гипсът е оцветен от невъобразими вещества, просмукващи се отвътре — сиво, ръждивочервено и жълтеникавозелено, биологична патина, с помощта на която е възможно да се установи времето, когато са направени.

Миризмата е неописуема. Гадни ми се. По-късно беше установено, че той е използвал магическа отвара от химични вещества в опит да консервира телата в гипсовите саркофази. И до голяма степен е успял, въпреки че повечето плът се е разложила. Вонята е като в гроб, дълго след като живите са погледнали за последен път мъртвеца и са спуснали капака. Но в смрадта се долавя и парлив мирис

на амоняк и на цимент. Миризмата е едновременно горчива, кисела и сладникава и толкова странна, че кара сърцето ми да бие като обезумяло и смразява кръвта във вените ми, досущ вледенени потоци през януари.

В недовършената стена има ниша, вече готова за новия труп. Той е извадил тухлите и ги е наредил от едната страна на дупката. Изгребал е пръстта от вдлъбнатината в стената и я е пренесъл някъде. До нишата има дваисет и пет килограмови чували с гипс, дълго дървено корито с ръбове от стомана, две кутии с втвърдител, примесен със смола, зидарски и скулптурни инструменти, купчина дървени щипки, навита на кълбо тел и други неща, които не виждам добре.

Той е готов. Нуждае се само от жената, която ще бъде следващата в живата му картина. Но той притежава и нея, защото тя е загубила контрол над пикочния си мехур в микробуса с дъгата на вратата. Нейните ръце са оставили кървавите дири на вратата във вестибюла.

Нещо помръдва. Бързо и крадешком. Бяло като сняг. Излиза от новата дупка в стената и минава през инструментите и строителните материали. Замръзва на мястото си, щом ме вижда, така както аз се бях вцепенил при вида на жените мъченици в стените: Плъх. Но не прилича на другите. Черепът му е деформиран. Едното око е разположено по-ниско от другото, а устата — изкривена в постоянна усмивка. Друг плъх използва след първия и също се смразява, като ме вижда, но преди това се изправя на задните си крака. Този плъх също се различава от останалите. Костите или хрущялите му имат странни израстъци и носът на острата муцуна е твърде широк. Плъховете са членове на малобройното семейство гризачи, които живеят в катакомбите, изравят тунели зад живата картина и се изхранват отчасти с онова, което е примесено с токсични химически консерванти. Всяко ново поколение ражда все по-мутирала форми от предишната година. За разлика от мен, двата плъха се отърсват от вцепенението и се скриват в дупката, от която излязоха.

Шестнайсет години по-късно, дългата стая не беше същата като в нощта на бухалите и плъховете. Мазилката бе изкъртена и извозена някъде. Жертвите бяха извадени от нишите в стените. Между колоните

от червено-черни тухли се виждаше черна пръст. Полицайте и патоанатомите, които няколко седмици се трудиха в това помещение, бяха добавили еднометрови греди между някои тухлени колони, сякаш не се бяха доверили единствено на подпорите, които Стивън Акблом бе мислил за достатъчни.

Хладният, сух въздух миришеше на камък и пръст, но беше чист. Парливият мирис на химични вещества и вонята на биологично разложение бе изчезнала.

Докато стоеше в стаята с нисък таван, Спенсър ясно си спомни страха, който го бе вцепенил, когато беше четиринайсетгодишен. Но сега страхът беше най-малкото, което чувстваше и това го изненада. Той изпитваше ужас и отвращение, но най-вече гняв. Състрадание към мъртвите. Към онези, които ги бяха обичали. Вина, че не бе успял да спаси никого.

Изпитваше и съжаление за живота, който би могъл да има.

Но най-неочакваното беше уважението към паметта на мъртвите, което го завладя — чувство, каквото човек изпитва навсякъде, където са загинали невинни жертви — във фашистките концентрационни лагери, на безименните полета, където Сталин погребва милиони хора и в стаите за изтезания на Светата инквизиция.

Пръстта на всяко място, където е извършено убийство, е осквернена от убийците и нищо и никой не може да преобрази нито един квадратен сантиметър такава земя в свещена.

Свещени обаче са жертвите, защото всяка от тях умира вместо друг, комуто е отредила да живее. И макар мнозина може би умират несъзнателно или с нежелание вместо други, саможертвата не е по-малко свещена, защото съдбата избира онези, които ще осъществят замисъла ѝ.

Ако в катакомбите имаше обредни свещи, Спенсър щеше да ги запали и да се вторачи в пламъците им, докато ослепее. Ако имаше олтар, той би се молил пред него. Ако предлагайки собствения си живот, можеше да съживи четирийсет и едната жени и майка си, Спенсър не би се поколебал да лиши света от себе си с надеждата да се събуди в друг.

Но той само можеше мълчаливо да отдаде почит на мъртвите, като никога не забравя детайлите на последните им мигове в това място. Дългът му беше да бъде очевидец. Ако се опиташе да забрави

спомена, той би осквернил онези, които бяха умрели там. Цената на забравата щеше да бъде собствената му душа.

Спенсър описа на Ели катакомбите така, както ги бе видял в онази далечна юлска нощ, стигна до женския вик, който го бе изтръгнал от вцепенението и изведнъж установи, че не е в състояние да продължи. Мислеше, че още говори, но после осъзна, че от устата му вече не излизат думи. Устните му се движеха, но глас не се чуваше.

Накрая от гърлото му се изтръгна сподавен, изтерзан стон. Не приличаше на вика, който го бе събудил в онази юлска нощ преди шестнайсет години. Нито на онзи, който по-късно го бе стреснал от вцепенението. Той закри с ръце лицето си и застана неподвижно в очакване пристъпът да отmine. Тялото му се тресеше от скръб. Чувствата му бяха твърде силни, за да се разридае.

Ели знаеше, че в момента нищо не може да го успокои — нито дума, нито докосване.

Със завидната си кучешка невинност, Роки смяташе, че всяка скръб може да бъде прогонена с размахване на опашка, милувка и нежно близване с топъл език. Кучето отърка хълбок в краката на господаря си и размаха опашка, после смутено отстъпи встрани, когато номерата му не минаха.

Спенсър отново започна да говори — толкова неочаквано, колкото преди малко бе млъкнал.

— Пак чух женския вик. Разнесе се от дъното на катакомбите. Беше едва доловим. По-скоро беше вопъл, отправен към Бога.

Той тръгна към последната врата в дъното на катакомбите. Ели и Роки го последваха.

— Когато минавах покрай мъртвите жени в тези стени, аз си спомних нещо отпреди шест години, когато бях на осем. Друг вик. На майка ми. В една пролетна нощ се събудих от глад и станах от леглото, за да хапна нещо. В кухнята имаше шоколадови курабии. Сънувах ги. Слязох долу. В някои стаи лампите светеха. Помислих, че ще видя мама или баща ми, но не ги видях.

Спенсър спря пред боядисаната в черно врата в дъното на катакомбите.

Ели и Роки застанаха до него.

— В кухнята беше тъмно. Щях да взема колкото курабии можех да нося. Тъкмо отварях кутията, когато чух писък. Навън. Зад къщата.

Приблжих се до прозореца. Надникнах през пердето. Мама беше на моравата. Тичаше към къщата. Идваше от хамбара. Той... бягаше след нея. Хвана я до басейна. Блъсна я. Удари я. В лицето. Тя отново изпищя. Той пак я удари. И още веднъж. И още веднъж. Бързо. Моята майка. Удряше я с юмруци. Тя падна. Той я ритна в главата. Той ритна моята майка в главата. Тя не издаде звук и не помръдна. Всичко стана много бързо. Той погледна към къщата. Не ме видя. Вдигна майка ми и я занесе в хамбара. Стоях още малко до прозореца. Сетне върнах курабиите в кутията. Сложих капака. Качих се горе. Легнах. Завих се.

— И цели шест години не си спомняше нищо от това? — попита Ели.

Спенсър поклати глава.

— Заровил съм надълбоко спомена. Затова не можех да спя, докато работеше климатичната инсталация. Подсъзнателно съм се страхувал, че той ще дойде за мен през нощта и аз няма да го чуя заради бръмченето.

— И после, след всичките онези години отново чу вик...

— Викът ми въздейства по-силно, отколкото съзнавах. Изкара ме от леглото и ме доведе тук, под хамбара. И докато вървах към тази черна врата, по посока на писъка...

Ели протегна ръка към дръжката на вратата, за да я отвори, но той я спря и каза:

— Не. Още не съм готов да вляза там.

Пристъпвайки по леденостудения под, аз се приближавам до черната врата. Страхувам се от онова, което видях тази нощ и от случилото се в онази пролетна нощ, когато бях осемгодишен. Бях потискал спомена, но сега изведнъж се сещам. Изпитвам нещо по-силно от ужас. Състоянието ми е неопишимо. Стоя до черната врата — лъскава като безлунно нощно небе, отразено в езеро. Докосвам я. Ужасен съм и същевременно объркан, защото ми се струва, че съм и на осем, и на четиринайсет години и отварям вратата, за да спася не само жената, която е оставила кървавите отпечатыци на вратата на вестибюла, но и майка ми. Миналото и настоящето се сливат в едно и аз влизам в кланицата.

Вътре е тъмно. Таванът, стените и подът са черни като мастило. На лъскавата стоманена маса е окована гола жена. Устните ѝ са разцепени и кървят. Главата ѝ апатично се поклаща. В помещението има една-единствена крушка. Точно над масата. Лампата се рее в празното пространство като небесно тяло или жесток лъч на богоподобен инквизитор. Баща ми е облечен в черно. Виждат се само лицето и ръцете му, сякаш са откъснати от тялото и се движат сами. Той прилича на привидение, което се мъчи да се материализира. Баща ми изважда отнякъде лъскава спринцовка.

„Не, не“ — изкрещявам аз и се хвърлям към него, като го изненадвам. Спринцовката изчезва там, откъдето се е появила. Блъскам баща ми назад, покрай масата, извън обсега на светлината, в най-тъмния ъгъл, докато се удряме в стената. Крещя и го бъхтя с юмруци, но съм само четиринайсетгодишен и слаб, а той е в разцвета на силите си. Ритам го, но съм бос. Той ме вдига като перце, обръща се, понася се в празното пространство и ме блъска в нещо твърдо, изкарвайки въздуха от белите ми дробове. Болка пронизва гръбнака ми. Пред очите ми започва да пада мрак, но жената отново вика и гласът ѝ ми помага да не изпадна в безсъзнание, макар че не мога да се съпротивлявам срещу баща ми.

Той ме притиска с тялото си до стената и ме вдига. Лицето му застрашително се появява пред мен. На челото му падат кичури черна коса. Очите му са толкова тъмни, че приличат на дупки, през които виждам мрака зад него. „Не се страхувай, момчето ми. Няма да те нараня. Ти си моята кръв, моето семе, моето творение. Никога не бих те наранил. Разбираш ли? Чуваш ли ме, синко, сладкия ми малък Мики? Радвам се, че си тук. Рано или късно това щеше да се случи. Сладкото ми момченце. Знам защо си тук. Знам защо си дошъл.“

Аз съм зашеметен и дезориентиран от мрака в стаята, от ужаса в катакомбите и защото той ме е вдигнал и притиснал до стената. Гласът му е приспивен, но в същото време страшен и странно съблазнителен и аз почти съм убеден, че той няма да ме нарани. Някак съм изтълкувал погрешно нещата, които видях. Баща ми продължава да говори по същия хипнотичен начин. Думите се леят като поток от устата му. Не ми дава възможност да разсъждавам. „Знам защо си дошъл. Знам защо си тук. Ти си моята кръв, моето семе, моят син. Не си по-различен от мен, отколкото отражението ми в огледалото. Чуваш ли, Мики,

сладкото ми момченце? Знам какъв си, защо си дошъл тук и какво ти трябва. От какво се нуждаеш. Знам, знам. И ти го знаеш. Знаеше го, когато влезе през вратата и видя жената на масата. Когато видя гърдите и разтворените ѝ крака. О, да, ти знаеше. Искаше го. Знаеше какво искаш, какво ти е нужно и какъв си. И в това няма нищо лошо, Мики, момчето ми. С теб и с мен всичко е наред. Така сме родени. И такива трябва да бъдем.“

После заставаме до масата. Не съм сигурен как се озовахме там. Жената лежи пред мен. Баща ми ме притиска към масата. Стиснал е дясната ми китка, бута ръката ми към гърдите ѝ и я плъзга по голото ѝ тяло. Тя е в полусъзнание. Отваря очи. Вторачвам се в тях, умолявайки я да разбере, а баща ми движи насила ръката ми навсякъде и не спира да говори. Казва ми, че мога да направя с жената всичко. В това нямало нищо лошо. Бил съм роден такъв. Тя била тук само за да правя каквото искам с нея.

Съвземам се от вцепенението и започвам ожесточено да се съпротивлявам. Но борбата ми е твърде кратка и не достатъчно ожесточена. Той ме хваща за гърлото и започва да ме души. В устата си усещам вкус на кръв. Отново губя сили. Баща ми знае кога да намали натиска — точно преди да припадна, защото не иска да губя съзнание. Той има други планове. Отпускам се безпомощно и се разплаквам. Сълзите ми капят върху кожата на окованата жена.

Той пуска дясната ми ръка. Едва събирам сили да я отместя от жената. Едната ръка на баща ми рови в сребристите инструменти. Той взима скалпел, форцепс, игли и бръсначи. Сграбчва ръката ми, пхва скалпела между пръстите ми и ги стиска. Жената вижда ръцете ни и блестящата стомана и ни моли да не я нараняваме.

„Знам какъв си — продължава баща ми. — Знам какъв си, сладкото ми момченце. Бъди какъвто си и се отпусни. Мислиш ли, че сега тя е красива? Мислиш, че тя е най-красивото нещо, което си виждал, нали? О, само почакай да ѝ покажем как да бъде още по-красива. Нека татко да ти покаже какъв си, от какво се нуждаеш и какво харесваш. Нека да ти покажа колко е забавно да бъдеш такъв, какъвто си. Слушай, Мики, през твоето и моето сърце тече една и съща тъмна река. И тази дълбока, тъмна река е буйна, бърза и силна. Остави се течението ѝ да те носи. Бъди с мен и вдигни високо скалпела. Виждаш ли как блести? Покажи ѝ го. Виж как го гледа. Не може да

откъсне очи от него. Скалпелът в твоята и моята ръка. Почувствай силата, която имаме над нея, над всички слабаки и глупаци, които нищо не разбират. Бъди с мен. Вдигни високо скалпела и...

Лявата ми ръка е свободна. Вместо да я протегна назад, за да го ударя или да се опитам да го сръгам с лакът, което няма да успея да сторя, аз се вкопчвам в неръждаемата стомана. Завладява ме непоносим ужас и отчаяние. Отблъсквам се от масата, като я ритвам с двата си крака. Блъскам с гръб негодника и той загубва равновесие. Баща ми се спъва, но още държи ръката ми със скалпела и се опитва да ме хване за гърлото. Но сетне пада по гръб, а аз — върху него. Скалпелът издрънчава някъде в мрака. Тежестта на тялото ми изкарва въздуха от белите му дробове. Аз съм свободен. Свободен. Започвам да пълзя по черния под. Стигам до вратата. Дясната ръка ме боли. Няма надежда да помогна на жената. Но мога да доведе помощ. Полицията. Или някой друг. Тя все още може да бъде спасена. Минавам през вратата. Изправям се. Залитам. Размахвам ръце, за да запазя равновесие. Излизам от катакомбите. Тичам покрай застиналите бели жени. Опитвам се да извикам. Гърлото ми кърви. Пресъхнало е. Гласът ми е шепот. Пък и в ранчото няма кой да ме чуе. Тук сме само аз, той и голата жена. Но аз бягам и шепна, макар че няма кой да ме чуе.

Изражението на лицето на Ели прониза сърцето на Спенсър.

— Не трябваше да те водя тук и да те карам да преживяваш всичко това — каза той.

Лицето ѝ изглеждаше сивкаво на светлината на снежнобелите крушки.

— Не, трябваше да го направиш. Дори да съм имала съмнения, сега те се разсеяха напълно. Ти не можеш да живееш вечно... така.

— Но точно това трябваше да сторя. Да продължавам да живея по този начин. И не знам защо си помислих, че мога да започна нов живот. Нямам право да те карам да носиш това бреме заедно с мен.

— Можеш да имаш нов живот... стига да си спомниш всичко това. И мисля, че знам какво се губи в паметта ти.

Спенсър не можеше да я погледне в очите.

Роки гледаше унило. Главата му беше наведена, а ушите — клепнали. Целият трепереше.

Спенсър погледна черната врата. Онова, което намереше отвъд, щеше да реши въпроса дали той има бъдеще с Ели или не.

— Не се опитах да побягна към къщата — продължи той, връщайки се към онази далечна нощ. — Баща ми щеше да ме хване, преди да съм стигнал дотам и да съм се обадил по телефона. Качих се във вестибюла, минах през шкафа и отидох в галерията. Когато бях на стълбите, водещи към ателието му, го чух, че върви в мрака след мен. Знаех, че в чекмеджето на бюрото си държи револвер. Видях го веднъж, когато той ме изпрати да донеса нещо. Влязох в ателието и хукнах към бюрото в ъгъла. Прескочих го и отворих чекмеджето. Револверът беше там. Не знаех как да го използвам. Дясната ми ръка пулсираше. Едва държах проклетото нещо, дори с две ръце. Баща ми влезе в ателието и тръгна към мен, затова насочих револвера и натиснах спусъка. Откатът ме блъсна назад и аз седнах на пода.

— И го застреля, така ли?

— Още не. Докато стрелях, сигурно съм отместил дулото от мишената и куршумът рикошира в тавана. Но не изпуснах револвера и баща ми спря. Поне вече не вървеше към мен. Но беше адски спокоен. Сякаш не се беше случило нищо. Добрият ми татко. Е, беше леко обезпокоен заради мен, но ми каза, че всичко ще бъде наред и отново започна да ме омайва със сладки приказки. Беше толкова искрен. Толкова хипнотичен. И толкова *сигурен*, че всичко ще бъде наред, ако само му дам време.

— Но той не е знаел, че преди шест години си го видял да бие майка ти и да я пренася в хамбара. Може да е предполагал, че ще свържеш смъртта ѝ и с тайните помещения там долу, когато излезеш от състоянието на паника. Но е мислел, че дотогава ще има много време да те спечели на своя страна.

Спенсър се вторачи в черната врата.

— Да, може би е мислел така. Не знам. Каза ми, че да бъда като него, означавало да познавам смисъла на живота, истинската му същност без граници и правила. Щял съм да харесам онова, което щял да ми покаже. Вече започвало да ми харесва, когато съм бил там долу, в черната стая. Страхувал съм се да му се наслаждавам, но съм щял да науча, че няма нищо лошо в това да се забавлявам по този начин.

— Но на теб не ти е харесало. Ти си бил отвратен.

— Той настояваше, че ми е харесало. Гените му течали в мен. Минавали като река през сърцето ми. Нашата обща река на съдбата. Тъмната река на сърцата ни. Баща ми се приближи до мен и аз отново стрелях. Той *политна* назад. Струята кръв беше ужасна. Бях сигурен, че съм го убил. Не бях виждал толкова много кръв, затова помислих, че е мъртъв. Той падна по лице на пода и повече не помръдна. Избягах от ателието и се върнах тук...

Черната врата чакаше.

Известно време Ели не каза нищо. Не беше в състояние да говори. После рече:

— И в онази стая, при жената... Това са миговете, които не можеш да си спомниш.

Вратата. Спенсър трябваше да взриви стаята отвъд. Да я запечата. Не трябваше да допуска черната врата да бъде отново отваряна.

— Върнах се тук — с усилие продължи той. — Носех револвера в лявата си ръка, защото дясната ме болеше там, където той бе стискал пръстите ми. Ръката ми пулсираше. Но странното беше, че... не усещах само болка.

Спенсър погледна ръката си. Стори му се малка и младежка, досущ ръката на четиринайсетгодишно момче.

— Още усещах... гладката кожа на жената. Закръглените й гърди. Еластичността им. Пълнотата им. Плоския стомах. Меките косъмчета между краката й... Топлината й. Усещането беше реално като болката.

— Ти си бил само едно малко момче — каза Ели. — За пръв път си виждал и докосвал гола жена. Господи, Спенсър, при такива свръхемоционални, ужасни и объркващи обстоятелства, в такъв *първичен* момент, докосването до жената ти е оказало цялостно въздействие. Баща ти е знаел това. Той е бил хитър негодник. Опитал се е да използва душевния ти смут, за да те манипулира. Но това *не* означава нищо.

Ели го разбираше и му прощаваше. Но в този грешен свят онези, които прощаваха, плащаха жестока цена за тази си християнска добродетел.

— И така, върнах се в катакомбите. Спомнях си образно кръвта на баща ми. И още усещах докосването до жената. Твърдите зърна на гърдите ѝ...

— Не постъпвай така със себе си.

— Никога не лъжи кучето — каза Спенсър, но този път в гласа му не прозвуча закачливост, а горчивина и гняв, които го уплашиха.

В сърцето му се насъбра ярост — по-черна от вратата пред него. Той вече не можеше да се отърси от гнева, както бе сторил в онази юлска нощ и да забрави докосването до голата жена. Гневът му не беше насочен към нещо определено или към някого и затова постепенно се бе засилвал в подсъзнанието му в продължение на шестнайсет години. Той не беше сигурен дали да насочи гнева към баща си или към себе си. Липсваше му мишена и Спенсър бе отричал съществуването на този гняв и го бе потискал. Но сега гневът се избистряше и го разяждаше като киселина.

— Още усещах осезателно допира до зърната ѝ — продължи той. Гласът му трепереше както от страх, така и от гняв. — Върнах се тук. Отворих тази врата. Влязох в черната стая... И следващото, което си спомням, беше, че излязох оттам и вратата се затвори след мен...

Връщам се в катакомбите. Празнотата в главата ми е черна като стаята зад мен. Не съм сигурен къде съм бил току-що, нито какво се е случило. Минавам покрай жените в стените. Жени. Момичета. Майки. Сестри. Безмълвните им писъци. Къде е Господ? Интересува ли се от всичко това? Защо ги е изоставил? Защо изостави мен? По гипсовите им лица пробягва уголемена сянка на паяк, който се катери по шнура на лампата. Докато минавам покрай новата ниша, определена за жената в черната стая, от дупката в пръстта излиза баща ми. Целият облян в кръв. Залита и хрипти в агония, но е адски бърз. Проблясък на стомана в сенките. Нож. Той понякога рисува ножове и ги изобразява така, че блестят като свещени реликви. Той замахва. Остра болка пронизва лицето ми. Изпускам револвера. Вдигам ръце към лицето си. Част от страната ми виси до брадичката. Докосвам оголените си зъби. Той отново замахва. Не улучва. Пада. Няма сили да стане. Отстъпвам назад и притискам на мястото ѝ откъснатата част от бузата ми. Кръвта

струи между пръстите ми и се стича по гърлото ми. Държа се за лицето и бягам. Той няма сили да стане от пода, но вика: „Уби ли я? Уби ли я, малкото ми момче? Хареса ли ти? Уби ли я?“

Спенсър още не можеше да погледне Ели в очите. Може би никога вече нямаше да го стори. Гледаше я само с периферното си зрение и знаеше, че тя тихо плаче. За него.

Той не можеше да плаче за себе си. Спенсър не беше в състояние да се освободи и напълно да се пречисти от болката, защото не знаеше дали заслужава нечий сълзи.

В момента изпитваше само гняв, който обаче още не беше насочен.

— Полицаяте намериха жената мъртва — каза той.

— Баща ти я е убил. — Гласът на Ели трепереше. — Трябва да е бил той. Полицаяте казаха, че е той. Ти беше момчето герой.

Спенсър погледна черната врата и поклати глава.

— Но кога я е убил, Ели? *Кога?* Той изпусна скалпела, когато двамата паднахме на земята. Сетне аз побягнах и той хукна след мен.

— Но там е имало и други скалпели и остри инструменти. Сам го каза. Грабнал е някой от тях и е убил жената. Станало е само за няколко секунди. Негодникът е знаел, че няма да отидеш далеч и ще те настигне. И е бил толкова развълнуван след борбата с теб, че не е можел да чака. Треперел е от вълнение. Затова е трябвало да я убие тогава — бързо и брутално.

— После, когато лежеше на пода, след като разряза лицето ми, и аз бягах, той викаше след мен. Питаше дали съм я убил и дали ми е харесало.

— О, той е *знаел*, че тя е мъртва, преди да се върнеш, за да я освободиш. Може да е бил луд, а може би не, но със сигурност е бил самото превъплъщение на злото. Не разбираш ли? Не е могъл да те направи като себе си, нито да те убие, затова е решил да съсипе живота ти, ако може, и да посее в съзнанието ти семето на съмнението. Ти си бил момче, заслепен от паника и ужас и объркан. Той е знаел какво изпитваш. Разбирал е и го е използвал срещу теб само заради извратеното *удоволствие*, на което се е наслаждавал.

През повечето от половината си живот Спенсър бе опитвал да се убеди в сценария, който Ели току-що описа. Но празнотата в паметта му оставаше. Продължителната амнезия изглеждаше... твърдеше, че истината е различна от онова, което Спенсър отчаяно искаше да се е случило.

— Тръгвай — с дрезгав глас каза той. — Бягай към пикапа. Качи се и отиди в Денвър. Не трябваше да те водя тук. Не мога да искам от теб да дойдеш по-нататък с мен.

— Вече съм тук и никъде няма да отида.

— Говоря сериозно. Тръгвай.

— Няма да стане.

— Върви. Вземи кучето.

— Не.

Роки скимтеше и трепереше. Беше се свил до една от колоните от червено-черни тухли. Измъчваше го силно вълнение.

— Вземи го. Кучето те харесва.

— Никъде няма да отида — през сълзи каза Ели. — Решението е мое, по дяволите, и ти не можеш да ми го отнемеш.

Спенсър се обърна към нея, сграбчи реверите на коженото ѝ яке и я вдигна във въздуха, отчаяно опитвайки се да я накара да разбере. В гнева, страха и самопрезрението си той, в края на краищата, успя да я погледне в очите.

— За Бога, след всичко, което видя и чу, не разбираш ли за какво става Дума? Оставих част от себе си в онази стая. В кланицата, където той е клал жертвите си, остана нещо, без което не мога да живея. Какво е то? Нещо *по-лошо* от катакомбите и от всичко друго. Трябва да е по-лошо, защото си спомних останалото. Ако се върна в онази стая и си спомня какво съм правил с жената, вече никога няма да го забравя. И този спомен е... като огън. Изгаря ме. Остатъкът, който не е изтлял... това вече няма да бъде аз, Ели. Не и след като разбере какво съм сторил на онази жена. И тогава с какъв човек ще останеш *сама*?

Тя вдигна ръка към лицето му и проследи линията на белега, макар че Спенсър опита да се дръпне.

— Дори да бях сляпа и да не виждах лицето ти, пак щях да знам, че можеш да разбиеш сърцето ми.

— Моля те, Ели, недей.

— Оставам с теб. Няма да отида никъде.

— Моля те, Ели.

— Не.

Спенсър не можеше да насочи гнева си към нея и я пусна. Имаше чувството, че отново е четиринайсетгодишен. Нямаше сили. Страхуваше се. Беше объркан.

Тя сложи ръка на дръжката на вратата.

— Чакай. — Той извади деветмилиметровия „ЗИГ“ от колана на сините си джинси, дръпна предпазителя, зареди и ѝ го подаде. — И двете оръжия трябва да са в теб. И не се приближавай до мен, като влезем там вътре.

— Спенсър, каквото и да си спомняш и колкото и да е ужасно, това няма да те направи като баща ти.

— Откъде знаеш? Шестнайсет години безуспешно се опитвах да го изровя от паметта си и ако сега си спомня...

Ели освободи предпазителя на пистолета.

— Ели...

— Не искам да гръмне неволно.

— Баща ми се бореше с мен на пода. Гъделичкаше ме и ми правеше смешни физиономии, когато бях малък. Играеше на топка с мен. А когато пожелах да рисувам, той търпеливо ме учеше. Но преди и след като... е слизал тук и е изтезавал жени и момичета. Часове, дори дни наред. С лекота се е придвижвал между този свят и онзи горе.

— Няма да държа зареден пистолет срещу теб, сякаш се страхувам, че ти си някакво чудовище. Моля те, не ме карай да го правя. Хайде, да приключваме с тази история.

Спенсър изчака минута, за да се подготви. В дългата стая не помръдваше нищо. Там вече не живееха плъхове — нито мутирала, нито обикновени. Семейство Дресмънд бяха получили указания да ги изтравят.

Спенсър отвори черната врата.

Запали лампата.

Поколеба се за миг на прага, сетне влезе.

Колкото и нещастен да се чувстваше, Роки го последва. Вероятно се страхуваше да остане сам в катакомбите. А може би този път нещастieto му беше изцяло реакция на душевното състояние на господаря му и кучето знаеше, че компанията му е необходима. Роки вървеше близо до Спенсър.

Ели влезе последна и тежката врата хлопна зад нея.

Кланицата беше дезориентираща като в онази нощ на скалпели и ножове. Масата от неръждаема стомана не беше там. Помещението беше празно. Единствената светлина пак идваше от крушката на черния таван.

Семейство Дресмънд трябваше да се грижат всички лампи да светят. Не им беше казано да почистят кланицата, но по стените имаше само съвсем тънък слой прах, несъмнено защото стаята не се проветряваше и винаги беше затворена.

Помещението беше нещо като капсула на времето, запечатана от шестнайсет години и съдържаща забравени спомени.

Мястото му оказа много по-силно въздействие, отколкото Спенсър очакваше. Той сякаш видя блясъка на скалпела в мрака.

Държа револвера в лявата си ръка и бързо излизам от ателието, където застрелях баща си. Минавам през шкафа и се озовавам в свят, съвсем различен от онзи зад гардероба в книгите на Луис Карол. Тръгвам в катакомбите, без да смея да погледна вляво или вдясно, защото мъртвите жени сякаш се опитват да излязат от гипса. Хрумва ми налудничавата мисъл, че ще се измъкнат, ще ме сграбчат и ще ме вземат със себе си в стените. Аз съм син на баща си и заслужавам да се задуша в студения гипс. Да го натъпчат в ноздрите и гърлото ми, докато стана една от фигурите в живата картина — бездиханна и убежище за плъховете. Сърцето ми бие толкова силно, че всеки удар замъглява за миг зрението ми, сякаш приливите в кръвното налягане ще пръснат кръвоносните съдове в очите ми. Усещам всеки удар и в дясната си ръка. Болката в кокалчетата ми е пулсираща. Все едно във всеки пръст има по три малки сърца. Но болката ми харесва. Искam още болка. Отново влизам във вестибюла и слизам по стълбите, водещи към стаята със синя светлина. Няколко пъти удрям подутите си кокалчета с револвера, за да прогоня всички други усещания, освен болката, защото наред с болката, аз още усещам докосването до голата жена. Гладката ѝ кожа. Извивките и топлината на гърдите. Коравите зърна. Плоският стомах. Стегнатите мускули в оковите. Очите, които ме гледат умолително. Отчаянието в тях. Но ръката предател има собствена памет и от това ми се гади. Изпитвам отвращение,

презрение и страх от себе си. Но ме обземат и други чувства — нечисти емоции в съзвучие с вълнението на омразната ръка. Спирам пред вратата на черната стая, навеждам се към стената и повръщам. Изпотявам се. Треперя от студ. Извърщам глава. Стомахът ми е прочистен. Полагам усилия да хвана дръжката с ранената си ръка и да отворя вратата. И после отново влизам в черната стая.

Не гледай голата жена. Не. Недей! Нямах право да я гледаш, когато е гола. Промъквам се към масата. Забелязвам жената само с периферното си зрение. „Всичко е наред — казвам ѝ аз. Гласът ми е дрезгав и задавен. — Всичко е наред, госпожо. Той е мъртъв. Аз го застрелях, госпожо. Ей сега ще ви освободя и ще ви измъкна оттук. Не се страхувайте.“ И в същия миг осъзнавам, че нямам представа къде са ключовете за белезниците. „Госпожо, нямам ключове. Трябва да отида за помощ. Да извикам ченгетата. Но всичко е наред. Той е мъртъв.“ От нея не се чува никакъв звук. Тя е зашеметена от ударите по главата. Припаднала е. Но аз не искам жената да се свести, след като изляза и да бъде сама, и да се страхува. Спомням си погледа в очите ѝ и не искам да се страхува, когато се събуди и помисли, че той се връща при нея. Това е всичко. Не искам тя да се страхува, затова ще я разтърся, за да я събудя. Ще ѝ обясня, че той е мъртъв, а аз ще се върна с помощ. Промъквам се покрай масата. Ще се опитам да не гледам тялото, а само лицето ѝ. Долавям някаква миризма. Ужасна. Противна. Мракът отново ми причинява световъртеж. Протягам ръка. Към масата. За да се подпра. Дясната ръка, която още помни извивката на гърдите ѝ. Докосвам нещо топло, неприятно и хлъзгаво, което не беше там преди. Поглеждам лицето ѝ. Устата е отворена. Очите са безжизнени. Той я е убил. С два разреза. Злобно. Брутално. С всичка сила. В гърлото. В стомаха. Обръщам се и хуквам. Блъскам се в стената. Избърсвам дясната си ръка в черната стена, моля се на Господ и на мама и казвам: „Госпожо, моля ви, моля ви“, сякаш тя ще се съживи със силата на волята си само ако чуе молбите ми. Избърсвам ръката си в стената. Изтривам не само онова, с което се изцапах, но и следата от докосването до нея, докато беше жива. Търкам усилено, гневно и ожесточено, докато ръката ми сякаш пламва и не усещам нищо друго, освен болка. Заставам неподвижно. Вече не съм сигурен къде се

намирам. Знам, че тук има врата. Минавам през нея. О, да. Катакомбите.

Спенсър застана в средата на черната стая. Вдигна дясната си ръка пред лицето и се вторачи в нея, сякаш през изминалите шестнайсет години се бе променила.

— Бих я спасил — каза той.

— Знам — рече Ели.

— Но не можах да спася нито една от тях.

— Нямах вина и за това.

За пръв път от онази далечна юлска нощ Спенсър беше готов да повярва, че вината му не е по-голяма от тази на всеки друг човек. Да, вярно, имаше по-мрачни спомени, по-близки срещи и знания за злата същност на човека, но не и по-голяма вина от другите хора.

Роки излая. Два пъти. Силно.

Спенсър се стресна и рече:

— Роки никога не лае.

Ели дръпна предпазителя на пистолета „ЗИГ“ и го насочи към вратата, която се отвори, но не беше достатъчно бърза.

В черната стая нахлу добродушният на вид мъж, който претърсваше бунгалото в Малибу. В дясната си ръка държеше берета със заглушител. Усмивайки се, той стреляше, докато влизаше.

Куршумът улучи Ели в дясното рамо. Тя извика от болка, пусна пистолета и се блъсна в стената. Свлече се надолу и осъзна, че ремъкът на картения пистолет се изхлузва от рамото ѝ и сграбчи оръжието в лявата си ръка. Узито се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода.

Спенсър протегна ръка към оръжието.

Усмивнатият мъж отново стреля. Куршумът рикошира в камъка, на няколко сантиметра от ръката на Спенсър и го принуди да се дръпне назад.

Стрелецът не трепна от свистенето на рикоширащия куршум, сякаш не се притесняваше за безопасността си.

— Предпочитам да не те застрелвам — каза той. — Не искам да застрелвам и Ели. Имам други планове за вас двамата. Но още едно погрешно движение, и ще ме лишите от право на избор. А сега, ритни към мен картения пистолет.

Вместо да се подчини, Спенсър се приближи до Ели, докосна лицето ѝ, погледна рамото ѝ и попита:

— Тежко ли си ранена?

Тя притискаше с ръка раната си и се опитваше да не показва болката, но истината се четеше в очите ѝ.

— Добре съм. Нищо ми няма. Само драскотина — каза Ели, но Спенсър видя погледа ѝ към скимтящото куче и разбра, че тя лъже.

Тежката врата към кланицата не се беше затворила. Някой я държеше. Стрелецът отстъпи в страни, за да му направи път да влезе. Вторият човек беше Стивън Акблом.

Рой беше сигурен, че тази нощ ще бъде една от най-интересните в живота му. Можеше да е неповторима дори като първата нощ, която прекара с Ив, макар че не би ѝ изменил, дори ако само се надяваше, че може да е по-хубава. Това беше невероятно стечение на обстоятелствата — залавянето на жената, шансът да научи какво знае Грант за организираната съпротива срещу агенцията, удоволствието да отърве този объркан човек от нещастията му и уникалната възможност да бъде с един от най-великите художници на века, насочил ръката си към материал, направил го известен. И когато всичко свършеше, вероятно дори свършените очи на Еленор щяха да бъдат негови. В такава нощ действаха космическите сили.

Когато в стаята влезе Стивън, изражението на лицето на Спенсър Грант си заслужаваше загубата на най-малко два хеликоптера и един сателит. Гневът помрачи лицето и изкриви чертите му. Яростта на Грант беше толкова неподправена, че притежаваше пленителна красота. Но макар и ядосан, той се дръпна назад заедно с жената.

— Здравей, Мики — каза Стивън. — Как си?

Синът — някога Мики, а сега Спенсър — не беше в състояние да говори.

— Аз съм добре, но... живея скучно — продължи художникът.

Спенсър Грант мълчеше. Рой се смрази от изражението в очите на бившето ченге.

Стивън огледа черния таван, стените и пода.

— Обвиниха ме за жената, която ти уби тук в онази нощ. Поех вината и за нея. Заради теб, момчето ми.

— Той не я е докосвал — каза Ели Съмъртън.

— Нима? — попита художникът.

— Ние знаем, че не е докосвал жената.

Стивън въздъхна от съжаление.

— Е, да. Той не уби жената. Но беше готов да го направи.

— Съвсем не е бил готов — възрази Ели, но Грант още не беше в състояние да говори.

— Мисля, че беше — рече Стивън. — Ако бях малко по-умен и го бях окуражил да смъкне панталона си и първо да легне върху нея, после с радост щеше да вземе скалпела. Тогава щеше да бъде по-склонен да го стори.

— Ти не си ми баща — глухо каза Грант.

— Грешиш, милото ми момче. Майка ти твърдо вярваше в брачния обет. Аз ѝ бях единственият. Сигурен съм в това. Накрая тук, в тази стая, тя не можа да запази нищо в тайна от мен.

Рой имаше чувството, че Грант ще се нахвърли като разярен бик върху баща си.

— Какво жалко кученце — каза Стивън. — Виж го как трепери и е увесило глава. Идеалният домашен любимец за теб, Мики. Напомня ми за начина, по който ти се държа тук в онази нощ. Когато ти дадох шанса да се извисиш духовно, ти беше твърде страхлив да се възползваш.

Ели Съмъртън също беше ядосана — вероятно повече, отколкото уплашена. Очите ѝ бяха по-красиви от всякога.

— Колко отдавна беше всичко това, Мики. Сега светът е различен — продължи Стивън и направи няколко крачки към сина си и Ели, принуждавайки ги да се дръпнат още по-назад. — Аз бях изпреварил времето си. Бях навлязъл много по-надълбоко в авангардното, отколкото съзнавах. Вестниците ме нарекоха луд. Би трябвало да поискам обезщетение, не мислиш ли? Днес улиците са пълни с много по-жестоки хора от мен. Бандите водят престрелки, където поискат. Застрелват малки деца на площадките за игра. И никой не прави нищо. Цивилизованите хора са твърде заети, тревожейки се, че ако изядеш някой хранителен консервант, ще скъсиш живота си с три дни и половина. Чете ли за агентите на ФБР в Айдахо, където са застреляли невъоръжена жена, докато *държала* бебето си? Застреляли са в гърба и четиринайсетгодишния ѝ син, когато се опитал да избяга.

Убили и двамата. Виждаш това във вестниците, нали, Мики? Сега хора като Рой заемат най-важните постове в правителството. И аз можех да стана преуспяващ политик. Притежавам всичко, което се изисква за тази работа. Аз не съм луд, Мики. Татко не е ненормален и никога не е бил. Да, вярно, зъл съм. Съгласен съм с това. От ранно детство бях такъв. Обичам да се забавлявам. Но не съм луд, момчето ми. Виж Рой, пазителят на обществената безопасност, защитникът на републиката, е напълно откачен.

Рой се усмихна на Стивън, чудейки се каква ли шега е намислил. Художникът беше безкрайно забавен. Но Стивън се бе придвижил напред толкова бързо, че той не виждаше лицето му, а само гърба.

— Мики, трябва да чуеш как Рой бръщолеви за състрадание, за лошото качество на живот, което много хора имат, а не бива да е така, и за намаляване броя на населението с деветдесет процента, за да бъде спасена околната среда. Той обича всички. Разбира страданията им. Плаче за тях. А когато има възможност, пръска им черепите и ги изпраща на оня свят, за да направи обществото малко по-добро. Това е пълна подигравка, Мики. И те му дават хеликоптери и лимузини, пари и главорези с големи пищови. Оставят го да снове насам-натам и да прави света по-добър. Казвам ти, Мики, този човек има червеи в мозъка си.

Включвайки се в играта, Рой подметна:

— Да, в мозъка ми има големи, тлъсти червеи.

— Виждаш ли? — продължи Стивън. — Той е изключително забавен. Единственото му желание е да го харесват. И повечето хора наистина го харесват. Нали, Рой?

Майро усети, че са стигнали до кулминационната точка.

— Е, Стивън, не обичам да се хваля...

— Виждаш ли! — прекъсна го художникът. — Той е и скромен. Добър, скромен и състрадателен. Всички те харесват, нали, Рой? Хайде, не бъди срамежлив.

— Ами, да, повечето хора ме харесват — призна Рой, — но това е защото се отнасям с уважение към всички.

— Точно така! — засмя се Стивън. — Рой се отнася с уважение към всички. Е, да, той е убиец, който не подбира жертвите си. Отнася се еднакво с всички — от президентския съветник, убит в парк Вашингтон така, че да прилича на самоубийство, до един инвалид,

когото застрелва, за да му спести всекидневните трудности. Рой не разбира, че тези неща трябва да се правят за развлечение. Само за развлечение. Инак, щом убива с *цел*, това е ненормално. Той подхожда напълно сериозно към този въпрос. Мисли се за мечтател, за идеалист. Но мога да ти кажа, че съвсем не поддържа идеалите си. За него няма любимци. Рой е най-непредубеденият, най-егалитарният и смахнат лунатик, който е живял на тази земя. Не сте ли съгласен, господин Ринк?

Ринк? Рой не искаше Ринк или Фордайс да чуят и да видят това. Те бяха само мускулна сила, а не вътрешни хора в агенцията. Той се обърна към вратата, чудейки се защо не я беше чул да се отваря, и видя, че на прага няма никой. После чу как Стивън Акблом грабна картечния пистолет от бетонния под и разбра какво става.

Но вече беше късно.

Картечният пистолет изтрещя в ръцете на Стивън. Куршумите се забиха в Рой. Той падна, претърколи се и опита да отвърне на стрелбата. Макар че още държеше пистолета, Рой не можеше да натисне спусъка. Беше се парализирал.

Нещо злобно изръмжа — звук от филмите на ужасите, който отекна по стените с по-страшен и смразяващ кръвта ефект от куршумите. За миг Рой не разбра какъв е шумът и откъде идва. Хрумна му нелепата мисъл, че е Грант, заради изписания гняв на белязаното му лице, но сетне видя звяра, който врхлетя върху Стивън. Художникът опита да се предпази и да спре атакуващото куче. Но дяволското същество вече бе скочило върху него и го блъсна назад, към стената.

Кучето ухапа ръката му. Стивън Акблом пусна картечния пистолет. После звярът се изкатери по него и отвори уста, за да впие зъби в гърлото му.

Стивън започна да крещи.

Рой искаше да му каже, че най-опасните хора и кучета са онези, които са били бити най-жестоко. Когато им отнемеха дори гордостта и надеждата и ги поставеха в безизходно положение, тогава те нямаха какво да губят. За да се избегне създаването на такива отчаяни хора, най-правилното решение беше да се даде състрадание на страдащите, при това колкото е възможно по-рано. Това беше най-моралното и най-мъдрото нещо. Разбира се, Рой не можа да каже нищо на художника, защото освен парализата установи, че не може и да говори.

— Не, Роки! Долу!

Спенсър дръпна кучето за нашийника и започна да се бори с него, докато Роки най-сетне се подчини.

Художникът седеше на пода. Беше вдигнал крака, за да се предпази. Ръцете му бяха кръстосани пред лицето и от пръстите му течеше кръв.

Ели бе грабнала картечния пистолет. Спенсър го взе от ръцете ѝ и видя, че лявото ѝ ухо кърви.

— Пак те е улучил.

— Това е от рикошета. Само драскотина — каза тя и този път открито можеше да погледне кучето в очите.

Спенсър погледна нищожеството, което се наричаше негов баща.

Убиецът бе махнал ръце от лицето си. Беше вбесяващо спокоен.

— Разположили са хора из цялото имение. Тук в сградата няма никой, но щом излезеш навън, няма да стигнеш далеч. Не можеш да се измъкнеш, Мики.

— Не са чули изстрелите — каза Ели. — Навремето никой горе не е чул писъците от това място. Все още имаме шанс.

Убиецът на жени поклати глава.

— Не и ако не вземете мен и изумителния господин Майро.

— Той е мъртъв.

— Няма значение. Той е по-полезен мъртъв. Никога не знаеш какво може да направи човек като него, затова щях да бъда нервен, ако трябваше да го изнасям жив оттук. Ще го крепим помежду ни, момчето ми. Те ще видят, че е ранен, но няма да знаят какво всъщност е състоянието му. Може би го ценят достатъчно високо, за да не стрелят.

— Не искам помощта ти — каза Спенсър.

— Разбира се, че не я искаш, но се нуждаеш от нея. Те няма да са преместили шевролета ти. Инструкциите им са да стоят на разстояние и да наблюдават, докато получат заповед от Рой. Затова ще го сложим в пикапа и те няма да разберат какво става.

Стивън Акблом едва се изправи.

Спенсър отстъпи назад от него, както би направил от нещо, което се е появило в начертана с тебешир пентаграма в отговор на призивите

на спиритист. Роки също отстъпи, като ръмжеше.

Ели стоеше на прага. Беше се облегнала на дръжката на вратата. Намираше се встрани и сравнително в безопасност.

Спенсър държеше картечния пистолет. Баща му нямаше оръжие и не можеше да борава с изхапаните от кучето си ръце. Но въпреки това Спенсър се страхуваше от него, също като в онази юлска нощ и след нея.

— Нуждаем ли се от него? — обърна се той към Ели.

— Не, по дяволите.

— Сигурна ли си, че онова, което направи с компютъра, ще стане?

— Абсолютно.

— Какво ще стане с теб, ако те оставя на тях? — попита Спенсър баща си.

Художникът огледа с интерес изхапаните си ръце, изучавайки раните така, сякаш не бе загрижен за пораженията, а разглеждаше цветовете или друг красив предмет, който виждаше за пръв път.

— Какво ще стане с мен ли, Мики? Имаш предвид, когато се върна в затвора? Ами, чета по малко, за да минава по-бързо времето. Още рисувам. Знаеше ли това? Мисля да нарисувам портрет на твоята малка кучка, която стои там, на прага. Ще си я представя как изглежда без дрехи и така, както *знам*, че ще изглежда, ако някога ми се удаде възможност да я сложа тук, на масата и да я накарам да осъзнае истинския си потенциал. Виждам, че това те отвращава, момчето ми. Но удоволствието е толкова нищожно, като се има предвид, че тя никога няма да бъде по-хубава, отколкото на моето платно. Трябва да ми позволиш да го сторя. Така и двамата ще я споделим. — Стивън Акблом въздъхна и вдигна глава, сякаш болката не му въздействаше. — Какво ще стане, ако ме оставиш на тях ли, Мики? Ще ме осъдиш на живот, който ще бъде загуба за таланта ми и радостта от съществуването ми и ще ме обречеш на безсъдържателно и жалко вегетиране зад сиви стени. Ето, това ще се случи с мен, неблагодарен сополанко.

— Ти каза, че те са по-лоши от теб.

— Ами, знам какъв съм.

— Какво означава това?

— На тях им липсва самосъзнание.

— Нали са те пуснали.

— Временно. За консултация.

— Ще те пуснат пак, нали?

— Да се надяваме, че няма да е след още шестнайсет години. — Стивън се усмихна, сякаш кръвящите му ръце не бяха нахапани от куче, а срязани на ръбове хартия. — Но, да, ние живеем в епоха, която ражда ново племе фашисти и се надявам, че от време на време моят опит ще им бъде полезен.

— Мислиш никога вече да не се връщаш там. Смяташ тази нощ да избягаш, нали?

— Те са твърде много, Мики. Едри мъже с големи пистолети. Грамадни черни лимузини крайслер. Хеликоптери, когато им потрябват. Не, не, вероятно ще се наложи да остана в затвора, докато дойде време за друга консултация.

— Лъжеш, копеле, убиец на майки.

— О, не се опитвай да ме плашиш. Спомням си какво стана в тази стая преди шестнайсет години. Тогава ти се уплаши, Мики. И сега се страхуваш. Жесток белег имаш, момчето ми. Колко време ти трябваше да оздравееш, за да можеш отново да ядеш твърда храна?

— Видях те как биеш майка ми до басейна. Повали я на земята.

— Ако ще се почувстваш по-добре, давай, изповядай се.

— Бях слязъл в кухнята да си взема курабии и чух виковете й.

— Е, взе ли си курабии?

— Когато мама бе паднала, ти я риташе в главата.

— Не бъди досаден, Мики. Ти никога не си бил синът, който бих искал да имам, но преди не беше толкова досаден.

Стивън Акблом беше невъзмутимо спокоен и хладнокръвен. Излъчваше страховита сила, но в очите му не се четеше безумие. Все едно казваше молитва. Можеше да мине за проповедник. Твърдеше, че не е луд, а зъл.

Спенсър се запита дали да вярва на очите и ушите си.

— Мики, знаеш, че си ми длъжник. Без мен ти нямаше да съществуваш. Каквото и да мислиш за мен, аз съм ти баща.

— Да, без теб нямаше да съществувам. И тогава всичко щеше да бъде наред. Но без майка ми може би щях да бъда точно като теб. Длъжник съм на нея. Само на нея. Тя ме избави.

— Мики, Мики, не можеш да ме накараш да се почувствам виновен. Искаш да направя тъжна физиономия, така ли? Добре, ще го сторя. Но майка ти не представляваше нищо за мен. Нищо, освен удобно прикритие за известно време. Но тя беше твърде любопитна. И когато се наложи да я доведа тук, тя беше като всички останали, макар и не толкова вълнуваща.

— Все едно. Това е за нея — каза Спенсър и стреля.

Не беше необходимо да се тревожи за рикошета. Всеки куршум попадна в целта и мъртвият се строполи в локва от най-тъмната кръв, която Спенсър бе виждал.

Роки подскочи от изненада от изстрелите, сетне наклони глава на една страна и се загледа в Стивън Акблом. Подуши го, сякаш миризмата беше съвсем различна от всяка друга, която бе долавял дотогава. Спенсър се вторачи в мъртвия си баща и изведнъж осъзна, че кучето го гледа с любопитство. Роки се приближи до Ели.

Когато най-после отиде при нея, Спенсър се страхуваше да я погледне в очите.

— Питам се дали ще можеш да го направиш — каза тя. — Инак щях да го сторя аз. И ръката щеше да ме заболи адски силно от отката.

Той я погледна в очите. Ели дори не се опитваше да го накара да се почувства по-добре от онова, което бе извършил. Тя говореше съвсем сериозно.

— Не ми достави удоволствие — каза Спенсър.

— А на мен щеше да ми достави удоволствие.

— Не мисля така.

— Огромно.

— Но не ми беше и неприятно да го сторя.

— Защо да не ти е неприятно? Винаги, когато имаш възможност, трябва да стъпчеш някоя хлебарка.

— Как е рамото ти?

— Боли ме, но не кърви силно. — Тя раздвижи дясната си ръка и изтръпна. — Ще мога да работя и с двете си ръце на клавиатурата. Само се моля на Бога да мога да работя достатъчно бързо.

Тримата забързаха през обезлюдените катакомби. Минаха през синята стая и жълтия вестибюл и излязоха в странния свят горе.

Рой не изпитваше болка. Всъщност не чувстваше нищо. И така беше по-лесно да се преструва на умрял. Щяха да го довършат, ако разберяха, че е жив. Спенсър Грант, или Майкъл Акблом, несъмнено беше откачен като баща си и способен на всякакви жестокости. Ето защо, Рой затвори очи и се възползва от парализата си.

След уникалната възможност, която даде на художника, Рой беше разочарован от него. Какво нагло предателство.

Но по-лошото беше, че Рой бе разочарован от себе си. Бе подценил Стивън Акблом. Гениалността и чувствителността, които бе доловил в художника, не бяха илюзия, но Рой бе допуснал да бъде подведен и да повярва, че онова, което вижда, е всичко. Не бе надзърнал в тъмната му половина.

Разбира се, Рой бързо обикваше хората, както бе казал Стивън. И болезнено усещаше страданията на всеки, веднага щом прекарваше няколко минути с него. Това беше една от добродетелите му и той не искаше да бъде по-малко добър. Тежкото положение на Акблом силно го развълнува. Такъв умен и талантлив човек — заключен в килия до края на живота си. Състраданието бе заслепило Рой и му бе попречило да прозре цялата истина.

Той още се надяваше, че ще се измъкне жив от всичко това и отново ще види Ив. Нямаше чувството, че умира. Разбира се, надолу от врата си не усещаше нищо.

Рой потърси утеха в мисълта, че ако умре, ще отиде на голямо космическо увеселение, където ще го посрещнат множеството приятели, които изключително внимателно и грижливо бе изпратил там преди себе си. Искаше да живее заради Ив, но в известно отношение жадуваше за онзи по-висш свят, където имаше един-единствен пол, всички бяха със сияеща синя кожа, свършено красиви хермафродити, никой не беше глупав, нито твърде умен, живееха в еднакви жилища с еднакво обзавеждане, и където имаше неограничени количества висококачествена минерална вода и пресни плодове. Трябваше отново да го запознаят с всеки, защото нямаше да ги познае в техните нови, свършени, еднакви, сини тела. Това му се стори тъжно — да не вижда хората такива, каквито бяха. Но от друга страна, Рой не би искал да прекара цяла вечност със скъпата си майка, ако трябваше да гледа лицето ѝ обезобразено, каквото беше, когато я изпрати на онова по-хубаво място.

Той се опита да говори и установи, че гласът му се е възвърнал.

— Мъртъв ли си, Стивън, или се преструваш?

Художникът не отговори.

— Мисля, че тръгнах и няма да се върнат. Затова, ако се преструваш, може вече да се обадиш.

Стивън мълчеше.

— Е, тогава си умрял и злото в теб е напуснало това място. Сигурен съм, че в момента изпитваш угризения и желанието ти е да си бил по-състрадателен към мен. Затова, ако можеш, използвай част от космическата си сила и направи малко чудо, така че отново да мога да вървя. Мисля, че това би било уместно.

В стаята цареше тишина.

Рой още не усещаше нищо от врата надолу.

— Надявам се, че не са ми необходими услугите на спиритист, за да привлече вниманието ти. Това би причинило известно неудобство.

Тишина. Нищо не помръдваше. Студената бяла светлина на крушката на тавана пронизваше обграждащия я мрак.

— Ще чакам. Сигурен съм, че сътворяването на чудо изисква много усилия.

Рой не изгуби надежда.

Спенсър отвори вратата на пикапа и изведнъж се уплаши, че е изгубил ключовете. Но те бяха в джоба на якето му.

Седна зад волана и запали двигателя. Ели се настани до него, а Роки — на задната седалка. Ели сложи на коленете си възглавницата от мотела, а отгоре — преносимия компютър — и го включи.

— Още не потегляй — каза тя.

— Тук сме ясно забележима мишена.

— Трябва да се свържа с „Годзила“.

— „Годзила“?

— Системата, в която бях проникнала, преди да слезем от пикапа.

— Какво представлява „Годзила“?

— Докато стоим тук, те вероятно няма да предприемат нищо, освен да ни наблюдават и да чакат. Но щом потеглим, ще трябва да

действат и аз не искам да се приближат до нас, докато не сме готови да ги посрещнем.

— Какво представлява „Годзила“?

— Тихо. Трябва да се съсредоточа.

Спенсър погледна полята и хълмовете. Снегът не блестеше така ярко, както преди, защото луната избледняваше. Той беше обучен да съзира тайно наблюдение и в градска, и в селска обстановка, но не видя следа от хората на агенцията, макар да знаеше, че са там.

Пръстите на Ели бързо се движеха по клавиатурата. На екрана пробягваха диаграми и данни.

Спенсър отново се съсредоточи върху зимния пейзаж и си спомни снежни крепости, замъци, тунели и грижливо утъпкани улеи за шейни. И нещо по-важно — радостта от изграждането им и въображаемите момчешки приключения. Онези невинни години. Детските фантазии. Щастието. Спомените бяха избледнели. Но вероятно щяха да оживеят, ако по-често мислеше за тях. Той отдавна не можеше да си спомни с обич нито един миг от детството си. Събитията в онзи юли промениха не само завинаги живота му после, но и възприятията за тогавашния му живот — преди бухала, плъховете, скалпела и ножа.

Понякога майка му помагаше да строи замъците от сняг. Спенсър си спомняше времето, когато заедно се пързяха с шейни. Особено много обичаха да излизат след здрач. Нощите бяха меки, а светът — загадъчен и оцветен само в черно и бяло. В небето блещукаха милиони звезди и Спенсър си представяше, че шейната е ракета и пътува към други светове.

Той се замисли за гроба на майка си в Денвър и изведнъж изпита желание да го посети за пръв път, откакто с баба си и дядо си се бе преместил в Сан Франциско. Искаше да седне на тревата до нея и да си спомни нощите, когато се пързяха заедно под милионите звезди и смехът им се разнасяше като музика по белите полета.

Роки се изправи, сложи лапи на предната седалка, наклони глава и с обич близна Спенсър по лицето.

Той се обърна и го погали.

— Господин Роки, по-силен от локомотив, по-бърз от свистящ куршум, способен да прескача високи огради с един-единствен скок, ужасът на всички котки и добермани. Откъде си наследил всичко това,

а? — Спенсър го почеса зад ушите, после внимателно докосна счупения хрущял, заради който лявото ухо на кучето постоянно беше клепнало. — Онзи, който ти направи това, приличаше ли на мъжа в черната стая? Или ти разпозна миризмата? Еднакво ли миришат злите хора, приятелю? На героя господин Роки трябва да се посвети поредица от комикси. Хайде, покажи си зъбите. Нека да преживеем нещо вълнуващо.

Кучето само се радваше на вниманието. Спенсър се озъби и изръмжа. Роки хареса играта и направи същото.

— Всичко е готово — каза Ели.

— Слава Богу. Тъкмо се чудех какво да правя, за да не се побъркам от скука.

— Трябва да ми помогнеш да ги забележим. И аз ще гледам, но може да не ги видя.

Той посочи екрана и попита:

— Това ли е „Годзила“?

— Не. Това е игралното поле, на което „Годзила“ и аз ще играем. Координатна мрежа на двацете декара, непосредствено около къщата и хамбара. Всяко от тези малки квадратчета е със страна шест метра. Само се моля на Бога информацията, която преди това вкарах, онези карти на поземлената собственост, да са точни. Виждаш ли тези зелени очертания? Това е къщата. А тези? Хамбарът. Тук са конюшните. Алеята за коли. А мигащата точка сме ние. Там е селският път, където искаме да отидем.

— Всичко това на някоя от игрите, които си измислила, ли се основава?

— Не. Това е неприятната действителност. И каквото и да се случи, Спенсър, искам да ти кажа, че... те обичам. Не мога да си представя нищо по-хубаво от това да прекарам с теб остатъка от живота си. Само се надявам да е повече от пет минути.

Той бе понечил да включи на скорост, но искреното изражение на Ели го разколеба. Изпита желание да я целуне сега, за пръв път, в случай че това бъде и последният.

Но в следващия миг Спенсър се вцепени и я погледна изумен, защото най-сетне разбра какво ще стане.

— В момента „Годзила“ гледа право към нас, нали?

— Да.

— Сателит ли е „Годзила“? И ти го похити?

— Пазех кодовете за деня, в който наистина ще ме хванат натясно и няма да имам друг изход, защото повече няма да имам възможност да ги използвам. Когато се махнем оттук и прекъснем връзката с „Годзила“, те ще го изключат и програмират отново.

— Какво друго прави, освен че ни гледа?

— Спомняш ли си филмите?

— За Годзила?

— Нажеженият й до бяло, огнен дъх?

— Фантазираш.

— Годзила стопяваше танкове с огнения си дъх.

— О, Боже.

— Сега или никога.

— Сега — каза Спенсър и даде на заден ход.

Искаше да приключи с цялата тази история, преди да има време да размисли.

Той запали фаровете и подкара към селския път.

— Не толкова бързо — рече Ели.

Спенсър намали скоростта.

Шевролетът минаваше покрай хамбара. В края беше другото отклонение на алеята за коли, а вдясно се намираше задният двор и басейнът.

От отворен прозорец на втория етаж блесна ярка бяла светлина на прожектор. Лъчът ги освети. Спенсър се заслепи, когато погледна в онази посока и не можа да види дали и на другите прозорци има снайперисти с пушки.

Той погледна екрана на компютъра и видя жълта линия, обозначаваща пространството с ширина два и дължина дваисет и четири метра между тях и къщата.

Ели натисна „ENTER“.

— Присвий очи! — каза тя.

— Легни долу, Роки! — едновременно с нея извика Спенсър.

От небето се спусна синьо-бяло сияние. Не беше толкова силно, колкото Спенсър очакваше, само малко по-ярко от прожектора от къщата, но безкрайно по-странно от всичко, което бе виждал. Лъчът беше ясно очертан по краищата и не излъчваше светлина, а по-скоро я съдържаше и носеше. Сиянието се придружаваше от вибриращо

бръмчене и движение на въздуха. Докато светлината се движеше по маршрута, очертан от Ели, се разнесе грохот, подобен на подземния тътен на няколкото земетресения, които Спенсър бе преживял през годините, но много по-силен. Земята се разтресе и пространството между тях и къщата изригна в пламъци, които за миг се разтопиха на неизвестно каква дълбочина. Лъчът се премести и големият явор изчезна за секунда. Не избухна в пламъци, а *се изпари*, сякаш никога не бе съществувал. Дървото мигновено се превърна в светлина и топлина, която се усети дори в пикапа, макар че шевролетът се намираше на трийсет метра от лъча, и земята от двете страни на светлинната колона се обсипа с клони, които се запалиха, веднага щом ясно очертаният ѝ ръб ги срязва. Синьо-бялото острие мина покрай пикапа, прекоси задния двор, кръстоса диагонално пространството между тях и къщата, стигна до края на алеята за коли, както го бе програмирала Ели, и угасна.

Широката два и дълга двайсет и четири метра ивица блестеше, нажежена до бяло и кипеше като вулканична лава. Гъстата огнетечна маса клокочеше, бълбукаше, разпръскваше фонтани от червени и бели искри във въздуха и хвърляше отблясъци, които стигнаха чак до шевролета и осветиха снега в оранжево-червено.

Шумът беше невероятен, но след угасването на лъча настъпи пълна тишина, досущ вакуума в космоса.

Хората на агенцията изключиха прожектора.

— Карай — рече Ели.

Спенсър не осъзна, че е ударил спирачки.

Пикапът отново потегли. С лекота. Предпазливо мина покрай бърлогата на зверовете. Спенсър рискува и увеличи скоростта, защото в момента зверовете сигурно бяха уплашени до смърт.

— Господ да благослови Америка — с разтреперан глас каза той.

— Не. „Годзила“ не е от нашите.

— Така ли?

— Японска е.

— Японците имат сателит със смъртоносни лъчи?

— Усъвършенствана лазерна технология. И имат осем сателита в системата.

— Мислех, че искат да правят по-хубава телевизия.

Ели още работеше с клавиатурата, подготвяйки се за най-лошото.

— По дяволите, дясната ми ръка се схваща.

Спенсър видя, че тя е взела на прицел къщата.

— Съединените щати имат нещо подобно, но не знам кодовете, за да проникна в системата. Глупаците в Щатите го наричат „Свръхкосмически чук“, което няма нищо общо със способностите му. Само име, което са харесали от видеоигра.

— Ти ли измисли играта?

— Всъщност, да.

— А те са го превърнали в развлечение?

— Да.

— Виждал съм такова нещо.

Шевролетът мина покрай къщата. Спенсър не смееше да погледне към прозорците, за да не предизвика съдбата.

— И ти можеш да командваш секретен японски сателит на военната отбрана?

— Чрез МО.

— Министерството на отбраната.

— Японците не знаят, но американското Министерство на отбраната може да грабне мозъка на „Годзила“, когато поиска. Аз само използвам вратичките, които МО вече е инсталирало.

Спенсър си спомни нещо, което сутринта Ели бе казала в пустинята, когато той изрази изненада от възможността за сателитно наблюдение и го цитира:

— „Ще се изненадаш, ако разбереш какви неща има на небето. «Изненада» дори е меко казано.“

— И израелците имат такава система.

— *Израелците!*

— Да. Малък Израел. Но те ме тревожат най-малко от всички, които имат системата. Китайците. Само се замисли. Може би французите. Един Господ знае кой още я има.

Пикапът наближи края на къщата.

В страничното стъкло зад Ели зейна малка кръгла дупка и Спенсър усети как куршумът се заби в гърба на седалката му. Скоростта на куршума беше толкова висока, че стъклото леко се огъна, но не се счупи. Слава Богу, Роки енергично започна да лае, вместо да квичи от болка.

— Тъпи копелета — каза Ели и отново натисна „ENTER“.

От тъмното небе се спусна ярък лъч от синьо-бяла светлина, който светкавично превърна в пара ядро с диаметър два метра от двуетажната къща във викториански стил. Останалата част на сградата експлодира. Пламъци озариха нощта. Ако в рухващата къща имаше оцелели, те трябваше да се измъкват бързо, без да се притесняват да взимат оръжията и отново да се прицелват в шевролета.

Ели се поколеба.

— Не мога да рискувам да улучат сателитната чиния зад нас. Стане ли това, здравата ще загазим.

— А руснаците имат ли такова нещо?

— Това и още по-странни неща.

— По-странни неща?

— Затова всички други отчаяно искат да се сдобият със свой вариант на „Годзила“. Жириновски. Чувал ли си за него?

— Руски политик.

Ели отново наведе глава над клавиатурата, написа нови инструкции и каза:

— Жириновски и хората, свързани с него, са старомодни комунисти, които искат да управляват света. Само че този път те наистина са готови да го взривят, ако не постигнат целта си. Няма да има повече достойни поражения. И дори ако някой прояви достатъчно разум и изстреби фракцията на Жириновски, винаги и навсякъде има друг властолюбив фанатик, който се нарича политик.

На четирийсет метра вдясно от тях изскочи форд, който се криеше в горичката, спря напреки на алеята и препречи пътя им.

Спенсър удари спирачки.

Шофьорът на форда остана зад волана, но от задните врати излязоха двама мъже със свръхмощни пушки, заеха позиция за стрелба и насочиха оръжията.

— Залегни! — извика Спенсър и наведе главата на Ели под нивото на стъклото.

— Няма да го направят — недоверчиво каза тя.

— Ще го направят.

— Блокираха ли пътя?

— Двама снайперисти и един форд.

— Не внимаваха ли в час?

— Стой долу, Роки.

Кучето отново се изправи, сложи лапи на предната седалка и развълнувано започна да клати глава.

— *Долу, Роки!* — извика Спенсър.

Кучето изскимтя, сякаш бяха засегнали чувствата му, но слезе на пода.

— На какво разстояние се намират? — попита Ели.

Спенсър рискува, надигна се за миг и погледна навън. В същия момент един куршум рикошира в рамката на прозореца, без да разбие стъклото.

— На около четирийсет метра.

Тя написа нещо и на екрана, вдясно от алеята за коли, се появи жълта линия. Беше дълга дванайсет метра и се извиваше към форда, но прекъсваше на метър-два от края на алеята.

— Не искам да изгори алеята за коли — каза Ели. — Гумите ще се разтопят, ако се опитаме да минем по нажежената земя.

— Може ли аз да натисна „ENTER“-а?

— Моля, заповядай.

Спенсър натисна клавиша, надигна се и присви очи, когато дъхът на „Годзила“ отново се спусна от небето. Земята се разтrese и от недрата ѝ се надигна апокалиптичен грохот, сякаш планетата се разпадаше. Нощният въздух започна да вибрира оглушително и безпощадният лъч блесна по маршрута, очертан от Ели.

Преди „Годзила“ да превърне земята до половината на онези дванайсет метра в нажежена до бяло магма, двамата снайперисти пуснаха оръжията и се хвърлиха към превозното средство зад тях. Увиснаха на вратите на форда, а шофьорът подкара по замръзналото поле. Колата прегази оградата от бели дъски, прекоси ливадата и мина покрай първата конюшня. Когато лъчът на „Годзила“ угасна малко преди да стигне до алеята за коли и нощта отново стана тъмна и тиха, фордът продължаваше да се движи бързо в мрака, сякаш шофьорът възнамеряваше да кара, докато свърши бензинът.

Спенсър пое по селския път. Спря и погледна наляво и надясно. Нямаше други коли. Той зави надясно, към Денвър.

В продължение на няколко километра никой не каза нищо.

Роки пак се изправи, сложи лапи на предната седалка и се вторачи в пътя. Спенсър го познаваше от две години и знаеше, че кучето не обича да се обръща назад.

Ели притисна ръка до раната си. Спенсър се надяваше, че хората, които тя познаваше в Денвър, ще ѝ окажат медицинска помощ. Лекарствата и медикаментите, поръчани по компютъра от различни фармацевтични компании, бяха останали в рейнджроувъра.

— По-добре да спрем в Копър Маунтин и да намерим друга кола. Хората от агенцията познават този шевролет.

— Добре.

Тя угаси компютъра и го изключи.

Планините бяха тъмни от вечнозелените растения и светлееха там, където имаше сняг.

Луната се намираше зад пикапа, а нощното небе пред тях бе осеяно с ярки звезди.

15.

Ив Жаме мразеше Вашингтон, окръг Колумбия, през зимата. Всъщност тя мразеше Вашингтон през всички сезони. Вярно, за кратък период градът беше приятен — когато разцъфтяваха черешите, но през остатъка от годината беше противен. Влажен, пренаселен, шумен, мръсен и тероризиран от престъпност. Пълен със скучни, глупави и алчни политици, чиито идеали бяха в панталоните им. Градът не беше подходящ за столица и понякога Ив мечтаеше да премести правителството другаде, когато настъпеше моментът. Може би в Лас Вегас.

Докато шофираше в августовската жегата, тя бе нагласила климатичната инсталация почти на най-високата степен и вентилаторите духаха силно. Студеният въздух вееше в лицето ѝ и надигаше полата ѝ, но въпреки това ѝ беше горещо. Част от топлината, разбира се, нямаше нищо общо с деня. Ив беше толкова възбудена, че би спечелила дуел с бик.

Тя мразеше крайслера почти толкова, колкото и Вашингтон. Ив имаше толкова много пари и такова високо обществено положение, че би трябвало да кара мерцедес, ако не и ролс ройс. Но съпругата на един политик трябваше да внимава за външния си вид — поне още известно време. Не беше политически тактично да се движи в произведена в чужбина кола.

Бяха изминали осемнайсет месеца, откакто Ив се запозна с Рой Майро и разбра каква е истинската ѝ съдба. От шестнайсет месеца беше омъжена за уважавания сенатор И. Джаксън Хейнс, който на изборите следващата година щеше да оглави националната партийна листа за кандидат президент. Това не беше безпочвено предположение. Вече бе уредено. Всичките му съперници щяха да се провалят в първичните избори по един или друг начин и щяха да го оставят сам, гигант на световната сцена.

Ив ненавиждаше И. Джаксън Хейнс и не му позволяваше да я докосва, освен на публични места. Дори за такива случаи имаше няколко страници с правила, които той трябваше да научи наизуст.

Инструкциите определяха приемливите граници, отнасящи се до прегръдките, целувките по бузата и държането на ръка. Записите, които Ив имаше срещу него в скривалището си в Лас Вегас, показващи го да прави секс с четири момичета и момчета, по-малки от дванайсет години, ѝ бяха гарантирали бързото приемане на предложението ѝ за женитба и на строгите условия на поведение във взаимоотношенията им.

Джаксън не се мръщеше много, нито твърде често на споразумението. Той беше фанатик на идеята да стане президент и без видеотека, която разобличаваше всичките му най-сериозни политически съперници, нямаше никакъв шанс да припари до Белия дом.

Известно време Ив не се безпокоеше, че неколцина от политиците и властолюбците, чиято омраза си бе спечелила, ще се опитат да избягат от клетките, в които ги бе затворила. Ако я убиеха, те щяха да си навлекат най-грандиозната и мръсна поредица от политически скандали в историята. Нещо повече. Мнозина от онези слуги на народа бяха извършили достатъчно възмутителни безчинства, за да предизвикат улични бунтове, дори ако изпратеха федерални агенти с картечници да ги потушат.

Някои от най-упоритите твърдоглавци обаче не бяха убедени, че тя притежава копия на записите си из целия свят и съдържанието на лазерните дискове ще бъде излъчено в ефир няколко часа след смъртта ѝ от различни — и в повечето случаи автоматични — източници. Но последните от тях се осъзнаха, когато Ив чрез сателит и кабелна телевизия проникна в домашните им телевизори, изолирайки всички други потребители, и им пусна части от заснетите престъпления. Седнали в спалните и кабинетите си, стъписани и ужасени чува, че Ив излъчва кадрите в цял свят.

Компютърната технология беше чудесно нещо. Мнозина от твърдоглавците бяха със съпругите или с любовниците си, когато на телевизионните им екрани се появиха онези неочаквани, интимни предавания. В повечето случаи партньорките им бяха също толкова виновни или властолюбиви като тях и с готовност си затвориха устата. Но един влиятелен сенатор и един член на канцеларията на президента имаха съпруги, които демонстрираха странни морални ценности и отказаха да пазят в тайна наученото. Преди да започнат процедурите

по разводите и публичните разкрития и двете бяха застреляни до различни банкови автомати в една и съща вечер. В резултат от трагедията националните знамена на правителствените сгради бяха спуснати за двацет и четири часа и в Конгреса бе представен проектозакон, изискващ на банковите автомати да се поставят предупреждения, че са опасни за здравето.

Ив нагласи климатичната инсталация на най-високата степен. Само като си помислеше за изразженията на онези жени, когато опря пистолета до главите им, ѝ ставаше по-горещо от всякога.

До „Клоувърфилд“ оставаха още три километра и движението във Вашингтон беше ужасно. Искаше ѝ се да натисне клаксона и да покаже среден пръст на някои от непоносимите тъпаци, които предизвикваха задръствания на кръстовищата, но трябваше да бъде дискретна. Не биваше да виждат втората дама на Съединените щати да показва среден пръст никому. Освен това Ив бе научила от Рой, че гневът е признак на безсилие. Гневът трябваше да бъде контролиран и трансформиран в онова единствено благородно чувство — състраданието. Лошите шофьори не *искаха* да предизвикват задръствания. Те просто не бяха достатъчно интелигентни, за да карат добре. Животът им вероятно беше некачествен в много отношения. Те заслужаваха не гняв, а състрадателно избавление от мъките на този свят.

Хрумна ѝ да запише регистрационните им номера и по-късно да ги намери и да им даде идеалния подарък. Но Ив бързаше твърде много, за да бъде състрадателна, както ѝ се искаше.

Тя изгаряше от нетърпение да стигне до „Клоувърфилд“ и да сподели добрата новина за щедростта на Тати. Чрез сложна верига от международни фондове и корпорации баща ѝ, Томас Съмъртън, пръв заместник на главния прокурор на Съединените щати, ѝ бе прехвърлил триста милиона долара, които ѝ гарантираха толкова свобода, колкото и записите на лазерните дискове, с които се бе сдобила преди две години в онзи пълен с паяци бункер в Лас Вегас.

Най-умното нещо, което бе правила дотогава в поредицата от умни ходове, беше да не притиска Тати за пари преди години, когато му съобщи добрата новина. Вместо това Ив помоли да я назначи на работа в агенцията. Според Тати тя искаше работата в бункера, защото е лесна — нямаше какво толкова да прави, освен да седи, да чете

списания и да взима по хиляда долара на година. Той допусна грешката да я помисли за не особено интелигентна скандалджийка на дребно.

Някои мъже разсъждаваха само с оная си работа. Том Съмъртън беше един от тях.

Преди много години, когато майката на Ив му беше любовница, Тати трябваше да прояви повече разум и да се отнесе по-добре с нея. Но когато тя забременяла и отказала да направи аборт, той я оставил. Коравосърдечна постъпка. В онези дни Тати е бил богат млад мъж и наследник на повече пари и макар че още не бил постигнал много политическа власт, имал големи амбиции. Лесно е можел да си позволи да се държи добре с Мамчето. Но когато тя го заплашила, че ще разкаже историята на медиите и ще очерни доброто му име, той изпратил двама главорези да я пребият и Мамчето едва не пометнала. И до края на живота си горкото Мамче остана огорчена и уплашена жена.

Тати бе разсъждавал с оная си работа, когато бе проявил глупостта да държи петнайсетгодишна любовница като Мамчето. И пак бе направил същото, когато е трябвало да мисли с главата или със сърцето си.

Той отново разсъждаваше с оная си работа, когато допусна Ив да го съблазни. Разбира се, Том Съмъртън не я беше виждал преди това и не знаеше, че тя му е дъщеря. Дотогава той вече бе забравил горкото Мамче, сякаш беше момиче за една нощ, макар че я бе чукал в продължение на две години, преди да я остави. И ако Мамчето смътно съществуваше в паметта му, то вероятността да е станал баща, беше напълно заличена от съзнанието му.

Ив не само го съблазни, но и докара до състояние на животинска похот в продължение на няколко седмици, превръщайки го в най-лесната от мишените си. Той се развълнува, когато тя предложи да играят ролите на баща и изнасилена от него дъщеря. Престорената ѝ съпротива и жалостивите викове го възбудиха силно и той постигна нови подвизи на сексуална издръжливост. Заснети на лента с високоразделителна способност. От всички ъгли. Записани с отлична аудиотехника. Ив запази част от спермата му, за да направят генетично сравнение с проба от кръвта ѝ с цел да го убеди, че е негово дете.

Властите несъмнено щяха да приемат видеозаписа с играта им като насилствено кръвосмешение.

Когато видя записа, Тати за пръв път в живота си помисли с мозъка си. Той беше убеден, че убийството на Ив няма да го спаси, затова реши да плати, колкото е необходимо, за да купи мълчанието ѝ. Том Съмъртън беше изненадан и доволен, когато тя пожела не пари, а сигурна, добре платена правителствена работа. Но не беше толкова доволен, когато Ив поиска да научи повече за агенцията и за тайните далавери, за които той се бе похвалил един-два пъти в леглото. Но след няколко трудни дни Съмъртън се вразуми и я въведе в лоното на агенцията.

— Ти си лукава малка кучка — каза той, когато се споразумяха, и я прегърна с неподправена обич.

След като я назначи на онази длъжност, Том Съмъртън обаче бе разочарован да научи, че не може да продължават да спят заедно, но с течение на времето преодоля загубата. Той наистина бе помислил, че „лукава“ е най-подходящата дума, за да я опише. Способността ѝ да използва служебното си положение в бункера за собствени цели му се изясни едва когато научи, че Ив се е омъжила за И. Джаксън Хейнс след шеметно двудневно ухажване и е успяла да стъпи на врата на повечето влиятелни политици в града. *Тoga*ва тя отиде при него, за да обсъдят наследството и Тати установи, че „лукава“ не е достатъчно описание за нея.

Ив стигна до края на алеята за коли на „Клоувърфилд“ и спря пред официалния вход, до знака, на който пишеше „ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Тя сложи на предното стъкло една от картите „Член на Конгреса“ на Джаксън, наслади се още миг на леденостудения въздух в крайслера и излезе в августовската жега и влажност.

„Клоувърфилд“ — постройка с внушителни размери и бели колони — беше една от най-хубавите институции по рода си в континенталната част на Съединените щати. Посрещна я портиер в ливрея. Пазачът във фоайето беше изискан британец, който се казваше Данфилд, макар че Ив не знаеше дали това е малкото му име или фамилното.

Данфилд я записа и побъбри с нея, после тя тръгна по познатия маршрут през тихите коридори. Автентичните картини на известни американски художници от предишни векове подхождаха на

старинните персийски пътеки върху виненочервения махагонов под, излъскан до блясък.

Ив влезе в апартамента на Рой и видя, че милият човек се тътри в проходилката си, за да се раздвижи. Благодарение на вниманието на най-добрите специалисти и терапевти в света той отново можеше да си служи с ръцете си. След няколко месеца сигурно щеше и да върви без чужда помощ, макар и накуцвайки.

Тя го целуна със сухи устни по бузата. Рой ѝ отвърна с още по-суха целувка.

— Всеки път, когато дойдеш, си все по-хубава — каза той.

— Е, мъжете още се обръщат след мен, но не като по-рано, когато не трябваше да ходя с такива дрехи.

Бъдещата Първа дама на Съединените щати не можеше да се облича като бивша танцьорка от Лас Вегас, която се възбуждаше, когато побъркваше мъжете. Напоследък Ив дори си слагаше сутиен, който сплескваше гърдите ѝ и ги обуздаваше, за да не изглежда толкова надарена, колкото всъщност беше.

Между другото, Ив вече не беше танцьорка и фамилията ѝ не беше Жаме, а Линкълн, като на Ейбрахам. Беше ходила на училище в пет щата и в Западна Германия, защото баща ѝ беше военен от кариерата и го местеха в различни бази. Тя бе завършила Сорбоната в Париж и няколко години бе преподавала на бедните деца на островите Тонга, в Южния Тихи океан. Поне такава беше информацията за нея, до която би се добрал и най-трудолюбивият репортер, въоръжен с най-мощния компютър и най-изобретателния ум.

Ив и Рой седнаха един до друг на канапето. На очарователна масичка пред тях бяха сложени чайници с горещ чай, подноси с пасти и купички със сметана и конфитюр.

Докато посрбваха и ядяха, тя му разказа за тристате милиона, които баща ѝ бе прехвърлил на нейно име. Рой беше толкова щастлив, че в очите му бликнаха сълзи. Какъв мил човек.

После разговаряха за бъдещето.

Времето, когато отново щяха да бъдат заедно всяка нощ и без да се крият, беше отчайващо далеч. И. Джаксън Хейнс щеше да встъпи в длъжност като президент на двацети януари, след седемнайсет месеца. Следващата година той и вицепрезидентът щяха да бъдат убити, макар че Джаксън не знаеше тази подробност. С одобрението на

конституционните специалисти и по препоръка на Върховния съд на САЩ двете камери на Конгреса щяха да предприемат безпрецедентната стъпка да насрочат специални избори. Ив Мари Линкълн Хейнс, вдовица на президента мъченик, щеше да се кандидатира за длъжността, да бъде избрана със съкрушително мнозинство и да започне първия си мандат.

— Година след това аз ще съм била достатъчно дълго време в траур — каза тя. — Мислиш ли, че година е благоприлично?

— Повече от благоприлично — отговори Рой. — Особено когато хората ще те обичат толкова много и ще искат да си щастлива.

— И после ще мога да се омъжа за агента герой на ФБР, намерил и убил избягалия от затвора маниак Стивън Акблом.

— Още четири години и ще бъдем завинаги заедно. Всъщност това не е толкова дълго време. Обещавам да те направя щастлива, Ив, и с чест да изпълнявам задълженията си на Пръв джентълмен.

— Знам, че ще го сториш, скъпи.

— А дотогава всеки, който не харесва онова, което правим...

— Ще бъде третиран с крайно състрадание.

— Точно така.

— А сега, хайде да не говорим повече колко много трябва да чакаме. Да обсъдим други от чудесните ти идеи. Да правим *планове*.

Двамата дълго говориха за униформите на различните нови федерални органи, които искаха да създадат. Разговорът се фокусира върху дилемата дали металните клипсове и ципове са по-вълнуващи от традиционните костени копчета.

16.

На лъчите на силното слънце се печаха млади мъже с атлетични тела и поразително привлекателни жени по миниатюрни бикини. Деца строяха пясъчни замъци. Пенсионери със сламени шапки седяха на сянка под чадърите. Всички бяха щастливи и не съзнаваха за съществуването на очи в небето и за вероятността, че може светкавично да бъдат ликвидирани по прищявка на политици от различни националности или дори от някой обезумял гениален компютърен хакер, живеещ в киберпсихарска фантазия в Кливланд, Лондон, Кейптаун или Питсбърг.

Докато се разхождаше по брега, близо до линията на прибой, той леко потърка лицето си. Брадата му причиняваше сърбеж. Имаше я от шест месеца и я поддържаше. Брадата му беше мека и добре оформена и Ели настояваше, че така е по-хубав. Но в горещия августовски ден лицето го сърбеше, сякаш в брадата имаше въшки и той копнееше да се избръсне гладко.

Освен това харесваше вида на лицето си без брада. През осемнайсетте месеца, изминали от нощта, в която „Годзила“ атакува ранчото във Вейл, един способен пластичен хирург от частна английска клиника бе извършил три операции на цикатриксиалния белег. Ивицата бе станала тънка като косъм и почти незабележима дори когато кожата му имаше слънчев загар. Хирургът работи и върху носа и брадичката му.

Той използваше десетки имена, но нито Спенсър Грант, нито Майкъл Акблом бяха сред тях. Между най-близките си приятели от съпротивата той беше известен като Фил Ричардс. Ели бе предпочела да запази малкото си име и прие фамилията Ричардс. Роки реагираше на псевдонима „Убиец“ толкова адекватно, колкото и на предишното си име.

Фил се обърна с гръб към океана, проправи си път между редиците летовници и навлезе в разкошните градини на един от по-новите хотели. Той беше със сандали, къси панталони и шарена хавайска риза и по нищо не се отличаваше от многобройните туристи.

Хотелският басейн беше по-голям от футболно игрище, а формата му — досущ тропическа лагуна. По края имаше изкуствени скали, а в средата — изкуствени острови. В засенчен от палми ъгъл се лееше голям водопад.

До бара в пещерата зад водопада можеше да се стигне пеша или с плуване. Заведението представляваше павилион в полинезийски стил, направен от бамбук, сухи палмови листа и раковини. Сервитьорките бяха облечени в туники от плат на ярки орхидеи и всяка имаше свежо цвете, закичено в косите.

Семейство Падракян — Боб, Джийн и осемгодишният им син Марк — седяха на малка маса до стената на пещерата. Боб пиеше ром с кока кола, Марк — лимонада, а Джийн нервно късаше салфетка и хапеше устни.

Фил се приближи до масата и стресна Джийн, за която беше непознат.

— Хей, Сали, изглеждаш страхотно — провикна се той, прегърна я и я целуна по бузата, сетне разроши косите на Марк.

— Как си, Пит? После ще те заведа да плуваме с шнорхели. Какво ще кажеш?

Накрая се ръкува с Боб и рече:

— Пази диета, иначе ще пуснеш шкембе като чичо Морти. — Фил седна до тях и тихо добави: — Фазани и дракони.

Няколко минути по-късно, след като изпи чаша пина колада и крадешком огледа останалите посетители в бара, за да се увери, че никой от тях не проявява повече от обичайния интерес към семейство Падракян, Фил плати в брой сметката за всички питиета. Четиримата влязоха в хотела, бърбейки за несъществуващи роднини. Минаха през фойето и излязоха през задната врата. Доколкото Фил видя, никой не ги следеше или наблюдаваше.

Семейство Падракян бяха изпълнили указанията, дадени им по телефона. Бяха се облекли като наслаждаващи се на слънцето туристи от Ню Джърси, макар че Боб се бе престарал, като се бе издокарал с черни мокасини, черни чорапи и бермуди.

До входа на хотела се приближи екскурзионен микробус с големи прозорци и спря пред тях. На вратите на микробуса пишеше:

ВОДНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА КАПИТАН ЧЕРНАТА БРАДА

Отдолу бе нарисуван ухилен пират и с по-малки букви бе обяснено:

ПЛУВАНЕ С АКВАЛАНГИ, ДЖЕТОВЕ ПОД НАЕМ, ВОДНИ СКИ И ДЪЛБОВОДЕН РИБОЛОВ

Шофьорът слезе и отвори плъзгащата се врата, за да се качат. Той беше с бяла ленена риза, леки бели къси панталони и яркорозови платнени обувки със зелени връзки. Въпреки дългите си черни къдрици и сребърната обеща, той пак изглеждаше интелигентен и изпълнен с достойнство, какъвто беше и в униформата на капитан в дните, когато Фил служеше при него в полицията на Лос Анджелис. Черната му като мастило кожа изглеждаше още по-тъмна и лъскава от тропическата жегна на Маями.

Семейство Падракян се качиха в микробуса, а Фил седна отпред, до шофьора, който сега бе известен на приятелите си като Роналд, или за по-кратко Рон, Труман.

— Страхотни обувки — рече Фил.

— Дъщерите ми ги избраха.

— Да, но и ти ги харесваш.

— Не мога да лъжа. Жестоки са.

— Сякаш танцуваше, когато слезе от микробуса. Фукаше се с тях.

Рон се ухили, потегли и каза:

— Вие, белите, винаги завиждате на движенията ни.

Рон говореше с толкова убедителен английски акцент, че Фил можеше да затвори очи и да види Биг Бен. В процеса на раздялата с карибската напевност Рон бе установил, че притежава талант за имитиране на акценти и диалекти. И сега той беше техният човек с хиляда гласове.

— Трябва да ви кажа, че сме уплашени до смърт от всичко това — нервно започна Боб Падракян.

— Сега сте в безопасност — успокои го Фил и се обърна, за да се усмихне окуражително на тримата бегълци.

— Никой не ни преследва, освен ако не ни наблюдават отгоре — каза Рон, макар че семейство Падракян може би не знаеха какво има предвид. — А това е малко вероятно.

— Искам да кажа — продължи Боб, — че ние дори не знаем кои сте, по дяволите.

— Ние сме ваши приятели — увери го Фил. — Всъщност, ако нещата се уредят така, както стана с мен, Рон и семейството му, ние ще бъдем най-добрите приятели, които сте имали.

— Повече от приятели — добави Рон. — Семейство.

Боб и Джийн изглеждаха недоверчиви и уплашени. Марк бе твърде малък, за да се притеснява.

— Не се тревожете — рече Фил. — Скоро всичко ще ви бъде обяснено.

Те спряха пред огромен търговски център и влязоха вътре. Минаха покрай десетки магазини. Тръгнаха по едно от не толкова оживените крила, стигнаха до врата, на която бяха нарисувани международните символи за тоалетна и телефони и се озоваха в дълъг коридор. Стълбището в дъното ги отведе надолу, до едно от големите товарни помещения на търговския център, където приемаха идващите стоки.

Две от четирите врати за камиони бяха отворени и вътре имаше превозни средства с доставки. Трима униформени служители от магазина за сирене, сушено месо и деликатеси бързо разтоварваха камион на четвърта платформа. Слагаха кашоните на ръчни колички, караха ги до товарния асансьор и не проявяваха интерес към Фил, Рон и семейство Падракян. На много от кашоните имаше надписи „Нетрайни стоки, да се държат в хладилник“.

Шофьорът на камиона на първа платформа се появи от тъмното товарно помещение. Те се приближиха и той скочи на пода. Петимата се качиха в задната част на камиона. Шофьорът затвори вратата зад тях и след минута потегли.

Товарното отделение беше празно с изключение на купчината дунапренени подплати за мебели. Петимата седнаха върху тях. Не

можеха да разговарят заради бръмченето на двигателя и тракането на металните прегради около тях.

След двайсет минути камионът спря. Моторът угасна. През предното стъкло блесна слънчева светлина. В небето се стрелкаха бели чайки. Фил долови миризмата на морска сол във въздуха.

— Сега малко ще вървим — каза той.

Къмпингът беше на около четиристотин метра от мястото, където слязоха от камиона. Боядисаната в жълто-кафяво каравана беше грамадна, но само една от множеството с такива размери, паркирани между палмите.

Дърветата лениво се поклащаха от влажния крайбрежен бриз. На стотина метра, досами разбиващите се вълни, два пеликана сковано крачеха напред-назад, сякаш изпълняваха древен египетски танц.

Ели беше една от тримата, които работеха с компютрите в хола на караваната. Тя стана и се усмихна, а Фил я прегърна и целуна, сетне нежно погали корема ѝ и каза:

— Рон има нови обувки.

— Видях ги.

— Кажу ми, че движенията му наистина са хубави с тези обувки. Това ще го накара да се почувства добре.

— Да, така е.

— Ще го накара да се почувства чернокож.

— Но той е чернокож.

— Е, да, разбира се.

Двамата се присъединиха към Рон и семейство Падракян, които бяха седнали в кухнята с формата на конска подкова със седем места.

Ели се настани до Джийн Падракян, поздрави я с добре дошла в този нов живот и стисна ръката ѝ, сякаш ѝ беше сестра, която не я бе виждала отдавна и докосването до нея беше утеха. Ели притежаваше особена сърдечност, която бързо предразполагаше новодошлите.

Фил я гледаше с гордост и обич. Дори малко ѝ завиждаше за общителността.

Накрая, още вкопчил се в смътната надежда, че един ден може да се върне към предишния си живот и без да е в състояние да приеме новия, който му предлагаша, Боб Падракян каза:

— Но ние загубихме всичко. Добре, ще имам ново име, самоличност и биография. Но какво ще правим отсега нататък? Как ще

си изкарваме прехраната?

— Бихме искали да работите с нас — отговори Фил. — Ако не желаете... тогава може да ви настаним на друго място и да ви дадем начален капитал, за да си стъпите на краката. Можете да живеете извън съпротивата. Дори ще ви уредим свята работа.

— Но никога вече няма да намерите покой — добави Рон, — защото сега знаете, че никой не е в безопасност в този дързък нов световен ред.

— Ти и Джийн си навлякохте неприятности с тях заради отличните си компютърни умения — продължи Фил. — А на нас ни трябва колкото е възможно повече такива специалисти.

Боб се намръщи.

— Какво по-точно ще правим?

— Ние ги затрудняваме. Проникваме в компютрите им, за да разберем кой е в списъка на жертвите им. Когато е възможно, измъкваме набелязаните хора от неприятностите, *преди* гилотината да се е стоварила на главите им. Унищожаваме незаконните полицейски досиета на невинни граждани, чието единствено престъпление е, че отстояват мнението си. Има много работа.

Боб погледна двамата, които работеха с компютрите в хола на караваната.

— Изглежда, сте добре организирани и щедро финансирани. Замесени ли са чуждестранни пари? — Боб погледна многозначително Рон Труман. — Независимо какво става в тази страна сега или в близко бъдеще, аз още се смятам за американец и винаги ще бъда.

Рон зарязва британския акцент и с провлачен луизиански говор каза:

— Аз съм американец до мозъка на костите си, Боб. — После заговори с акцента на кореняците от Вирджиния: — Знам наизуст всичко, написано от Томас Джеферсън. Преди година и половина не можех да цитирам нито едно изречение. Сега събраните му съчинения са моята библия.

— Финансираме се, като крадем от крадците — обясни Ели. — Фалшифицираме компютърните им файлове и прехвърляме на наши сметки парите им. В счетоводството им има много неотчетени приходи и повечето пъти те дори не разбират, че нещо е било откраднато от тях.

— Крадете от крадци — повтори Боб. — Какви крадци?

— Политици. Правителствени агенции с „черни каси“, които харчат за секретни проекти.

Бързото припкане на четири крачета извести появата на Убиец, който дотогава дремеше в спалнята. Кучето се завря под масата, като стресна Джийн и докосна краката на всички с опашката си, после сложи предните си лапи на коленете на малкия Марк.

Момчето се изкикоти доволно, защото Убиец започна енергично да ближе лицето му.

— Как се казва кучето?

— Убиец — отговори Ели.

— Нали не е опасен?

Фил и Ели се спогледаха и се усмихнаха.

— Убиец е нашият посланик на добра воля — каза Фил. — Не сме имали дипломатическа криза, откакто той благоволи да приеме поста.

През последните осемнайсет месеца Убиец не приличаше на себе си. Вече не беше жълто-кафяв като в дните, когато се казваше Роки, а черен. Неузнаваем. Беглец. Куче под прикритие. Фил бе решил да обръсне брадата си и да остави козината на Убиец постепенно да възвърне естествения си цвят.

— Боб — каза Рон, връщайки се на въпроса, който обсъждаха, — живеем във време, когато високите технологии дават възможност на шепа тоталитаристи да подриват демократичното общество и незабележимо да контролират голяма част от правителството, икономиката и културата. Ако контролират твърде много неща твърде дълго време и без никой да им се противопостави, те ще станат по-смели. Ще искат да контролират всичко, всеки аспект на живота. И докато обществеността се усети какво става, те ще са изсмукали като пиявици способността ѝ да се съпротивлява. И тогава никой няма да има сили да се пребори с тях.

— Тогава ще заменят незабележимия контрол с нагло упражняване на груба сила — добави Ели. — И отново ще отворят лагерите за превъзпитание, за да помогнат на нас, блудните, своенравни души да намерим верния път.

Потресен, Боб се вторачи в нея.

— Нали наистина не мислите, че в тази страна може да се случи нещо толкова крайно?

Вместо да отговори, Ели се вторачи в очите му, докато той имаше време да помисли за скандалната несправедливост, която вече бе извършена с него и семейството му и довела ги на това място по това време на живота им.

— Господи — прошепна той и замислено се загледа в скръстените си на масата ръце.

Джийн погледна сина си, който щастливо милваше и чешеше Убиец, сетне — издутия корем на Ели.

— Тук ни е мястото, Боб. Това е нашето бъдеще. Така е правилно да постъпим. Тези хора имат надежда, а ние отчаяно се нуждаем от нея. — Джийн се обърна към Ели: — Кога трябва да се роди бебето?

— След два месеца.

— Момче ли е или момиче?

— Ще си имаме момиченце.

— Избрахте ли й вече име?

— Дженифър Корин.

— Хубаво име — рече Джийн.

Ели се усмихна.

— На майката на Фил и на моята.

— Наистина имаме надежда — обърна се Фил към Боб. — Достатъчно надежда, за да раждаме деца и да продължаваме да живеем, дори в съпротива. Защото съвременните технологии имат и хубави страни. Знаеш това. И ти като нас обичаш високите технологии. Ползата за човечеството далеч надминава проблемите. Но винаги ще има по някой Хитлер. Затова на нас се падна участта да се сражаваме в нов вид война, в която по-често се използват знания, отколкото оръжия.

— Макар че понякога и оръжията си имат своето място — подхвърли Рон.

Боб погледна издутия корем на Ели, после се обърна към съпругата си:

— Сигурна ли си?

— Те имат надежда — повтори тя.

Той кимна.

— Тогава това е бъдещето.

По-късно, на здрачаване, Фил, Ели и Убиец отидоха на разходка на плажа.

Слънцето беше огромно и червено и бързо потъваше зад хоризонта на запад.

Небето на изток над Атлантическия океан стана тъмночервено и звездите се появиха, за да дадат възможност на моряците да очертаят курсове в инак странното море.

Фил и Ели разговаряха за Дженифър Корин и за надеждите, които имаха за нея, за обувки, дрехи и за куп други обикновени неща. Редуваха се да хвърлят топката на кучето, но Убиец не позволи никому да я гони.

Фил, който някога беше Майкъл и синът на злото, после Спенсър, и дългогодишен пленник на една далечна юлска нощ, прегърна съпругата си и се вторачи в звездите. Той знаеше, че човешкият живот е освободен от оковите на съдбата, само с едно изключение — съдбата на човека беше да бъде свободен.

КРАЙ

ПОСЛЕСЛОВ

То постепенно затъмнява целия ни основен свят.

Джеймс Джойс,
„Съзнанието на Финеган“

В Съединените щати няма пръв заместник на главния прокурор. Измислих длъжността на Томас Съмъртън, за да не поставя в неудобно положение някой определен федерален служител.

Свръхмодерната техника за наблюдение, описана в този роман, не е измислица, а наистина съществува. Силното увеличаване на образ от орбита отнема по-дълго време, отколкото съм описал, но технологията бързо настига художествената измислица и в това отношение.

Действително съществува технология за създаване на ядрено лазерно оръжие и извеждането му в орбита. Но светът още не е разработил устройство като „Годзила“. Това е измислица.

Фалшифицирането на информация и проникването в компютърните системи, описани в романа, са възможни. Но за да бъде текстът по-достъпен, съм опростил техническите подробности.

Законите за конфискация на имуществото, на които става жертва Харис Деското, наистина съществуват. Тези закони все повече се използват срещу невинни граждани. Заради целите на разказа съм си позволил малки волности по отношение на приложението на този закон към Харис и скоростта, с която се развива катастрофата му. Наскоро взетото решение на Върховния съд, според което изслушването трябва да предшества конфискацията на имуществото, е недостатъчна защита в едно демократично общество. Изслушването ще се състои пред съдия, който, преценявайки по досегашната практика, ще вземе решение в полза на правителството. Нещо лошо, все още няма изискване да се представи доказателство срещу

собственика на имуществото, нито той да бъде обвинен в извършването на престъпление.

Комплексът на „Давидова клонка“ в Уейко, Тексас, наистина съществуваше. Факт е, че Дейвид Кореш редовно е излизал от комплекса и е било възможно да бъде арестуван по традиционния начин. Друг факт е, че преди нападението тексаската Служба за защита на детето е разследвала твърденията за издевателства над деца в сектата и е установила, че са неоснователни. Но намерението на правителството да използва „Давидова клонка“ като пробен камък, за да приложи законите за конфискация на имуществото към религиозни групи, е измислица.

Лично аз намирам религията на „Давидова клонка“ за странна и в някои отношения дори за отблъскваща. Но не мога да разбера защо *религията* беше единственото оправдание да ги набележат за мишена.

Ето един пример, за който се намеква в романа. Ранди и Вики Уийвър и синът им Сами се преместват в уединено ранчо с площ осемдесет декара в Айдахо, за да избягат от напрегнатия живот и да се отдадат на религията за сепаратизъм на белите. Макар да са сепаратисти, те обаче *не мислят*, че хората от някоя раса трябва да бъдат преследвани или потискани, а само че расите трябва да живеят отделно една от друга. Някои религиозни секти на чернокожите са на същото мнение. Макар че според мен хората с такива тесногръди възгледи са печално невежи, американската конституция им дава правото да живеят отделно, така както позволява на менонитите от сектата, основана от Джейкъб Аман през седемнайсети век, да живеят самостоятелно, стига да спазват законите. Бюрото за алкохол, цигари и оръжия и ФБР погрешно стигат до извода (поради все още неясни причини), че господин Уийвър е привърженик на идеята за превъзходство на бялата раса и опасен. Агентите неколkokратно се опитват да го хванат и накрая той е обвинен в техническо нарушаване на закона за притежаване на оръжие. Според съдебния календар редът му да се яви в съда е на дваисети март, въпреки че делото е насрочено за дваисети февруари. Федералните обвинители признават, че господин Уийвър е бил погрешно информиран, но въпреки това той не се явява в съда на дваисети февруари и е обвинен и за това.

През август 1992 година федерални агенти, въоръжени с карабини „М-16“ с лазерни мерници, обграждат ранчото на семейство

Уийвър. Четиринайсетгодишният Сами е прострелян в гърба и убит от федералните агенти. Госпожа Уийвър, която стояла на прага на дома си и държала десетмесечната Елишеба, е простреляна в главата и убита. Кучето на семейство Уийвър също е застреляно, докато се опитвало да избяга. По-късно агентите неколкратно прегазват трупа на кучето с подобни на танкове превозни средства.

През юли 1993 година съдебните заседатели в Айдахо обявяват господин Уийвър за невинен по обвинението, че е убил съдия-изпълнител (загинал по време на конфронтацията), невинен по обвинението в конспирация с цел да провокира конфронтация с правителството и невинен по обвинението в подпомагане и подстрекателство в убийство. Съдебните заседатели са особено обидени от опита на правителството да демонизира семейство Уийвър като неонацисти, когато е ясно, че те не изповядват такива идеи.

Джери Спенс, адвокатът, по-късно казва: „Днес съдебните заседатели заявиха, че не можеш да убиеш някого само защото носиш значка и после да прикриеш убийството, обвинявайки невинен. Какво ще направим за Вики Уийвър, майка, която беше убита с бебе в ръцете, и за Сами Уийвър, момче, застреляно в гръб? Някой трябва да поеме отговорността за тези убийства.“

Докато пиша тези редове, федералното правителство още не е потърсило истинска справедливост. Ако в този случай някога бъде потърсена справедливост, това очевидно ще стане чрез действията на областния прокурор на Айдахо.

За да се запази демокрацията, трябва да бъдат направени три неща:

- 1) да се анулират всички закони за конфискация на имуществото;
- 2) Конгресът да престане да изключва членовете си от законите, приети да управляват нас, останалите;
- 3) Конгресът да престане да приема закони, които обявяват за престъпление религията, макар да е политически неправилна или необичайна, но не вреди никому, защото Джордж Оруел нарича това „престъпления на мисълта“.

Дийн Кунц

Март, 1994 г.

Издание:

Дийн Кунц. Тъмните реки на сърцето

ИК „Плеяда“, 2000

Дизайн на корицата: Димитър Стоянов — Димо, 2000

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Джени Тодорова

ISBN 954-409-195-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.